

CHRIS BOHJALIAN

New York Times
Bestseller

ÎNSOȚITOAREA DE ZBOR

Acum un serial original pe HBOmax

Cuprins

Partea întâi PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU IMPACT

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Partea a doua ARDEȚI HÂRTIILE COPIATIVE

Capitolul șapte

Capitolul opt

Capitolul nouă

Capitolul zece

Capitolul unsprezece

Capitolul doisprezece

Capitolul treisprezece

Capitolul paisprezece

Capitolul cincisprezece

Partea a treia POARTĂ-TE CA UN ADULT

Capitolul șaisprezece

Capitolul șaptesprezece

Capitolul optsprezece

Capitolul nouăsprezece

Capitolul douăzeci

Partea a patra Proasta nimănui Inamica nimănui

Capitolul douăzeci și unu

Capitolul douăzeci și doi

Capitolul douăzeci și trei

Capitolul douăzeci și patru

Capitolul douăzeci și cinci

Capitolul douăzeci și șase

Capitolul douăzeci și șapte

Capitolul douăzeci și opt

Capitolul douăzeci și nouă

Capitolul treizeci

Capitolul treizeci și unu

Capitolul treizeci și doi

[Capitolul treizeci și trei](#)
[Capitolul treizeci și patru](#)
[Capitolul treizeci și cinci](#)
[Capitolul treizeci și șase](#)

[Epilog](#)

[Mulțumiri](#)
[Despre autor](#)

CHRIS BOHJALIAN

**ÎNSOTITOAREA DE
ZBOR**

Traducere din limba engleză de Roxana-Cristina Gheorghe
prin Lingua Connexion

Titlul original: *The Flight Attendant*, 2018

Editura RAO, 2022

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2023

Cuprins

Partea întâi PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU IMPACT

6

Capitolul unu 7

Capitolul doi 21

Capitolul trei 26

Capitolul patru 45

Capitolul cinci 48

Capitolul șase 62

Partea a doua ARDEȚI HÂRTIILE COPIATIVE

85

Capitolul șapte 88

Capitolul opt 91

Capitolul nouă 108

Capitolul zece 114

Capitolul unsprezece 146

Capitolul doisprezece 150

Capitolul treisprezece 173

Capitolul paisprezece 177

Capitolul cincisprezece 202

Partea a treia POARTĂ-TE CA UN ADULT 206

Capitolul șaisprezece 207

Capitolul șaptesprezece 233

Capitolul optsprezece 238

Capitolul nouăsprezece 253

Capitolul douăzeci 259

Partea a patra Proasta nimănui Inamica nimănui

269

Capitolul douăzeci și unu 270

Capitolul douăzeci și doi 275

Capitolul douăzeci și trei 286

Capitolul douăzeci și patru 288

Capitolul douăzeci și cinci 299

Capitolul douăzeci și șase 303

Capitolul douăzeci și șapte 314

Capitolul douăzeci și opt 316

Capitolul douăzeci și nouă 327

<u>Capitolul treizeci</u>	<u>333</u>
<u>Capitolul treizeci și unu</u>	<u>341</u>
<u>Capitolul treizeci și doi</u>	<u>347</u>
<u>Capitolul treizeci și trei</u>	<u>354</u>
<u>Capitolul treizeci și patru</u>	<u>355</u>
<u>Capitolul treizeci și cinci</u>	<u>359</u>
<u>Capitolul treizeci și șase</u>	<u>363</u>
<u>Epilog</u>	<u>370</u>
<u>Mulțumiri</u>	<u>375</u>
<u>Despre autor</u>	<u>378</u>

*Bărbații se tem că femeile vor râde de ei.
Femeile se tem că bărbații le vor omorî.
— Margaret Atwood*

Partea întâi
PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU IMPACT

Capitolul unu

Primul lucru de care deveni conștientă fu mirosul de șampon de hotel, o aromă din Orientul Mijlociu care-i aducea aminte de anason, iar apoi – când deschise ochii – de felul în care lumina de la geam era diferită de lumina din camerele de hotel în care era cazat de obicei echipajul. Soarele de dimineață strălucea desenând o linie subțire din tavan până-n podea, în locul în care draperiile, deși groase, nu se întâlneau, și albind o fâșie de covor. Femeia clipi, nu din cauza luminii, ci a înțepăturilor dureroase din ochi. Avea nevoie de apă, dar i-ar fi trebuit un tsunami ca să poată alunga mahmureala ce o aștepta. Avea nevoie de Advil^[1], dar, din păcate, pastilele roșii pe care le înghițea ca pe bomboanele M&M în astfel de momente erau acum departe de ea. Se aflau în geanta cu medicamente din camera ei de hotel. Din hotelul ei.

Și acesta clar nu era hotelul ei. Era al lui. Se întorsese aici? Aparent, da. Era sigură că plecase. Crezuse că se întorsese la hotelul mult mai modest oferit de compania ei aeriană. Cel puțin acesta fusese planul ei. La urma urmei, avea un avion de prins în dimineața aceasta.

Mintea ei începu încet să descifreze întrebările la care trebuia să răspundă când se răsuci în pat, principala întrebare fiind și cea mai banală: cât era ceasul? Se pare că ceasul era pe partea lui, pentru că pe a ei sigur nu era. Pe noptiera ei se aflau telefonul și o scrumieră din porțelan cu bombonele, curmale și trei cubulețe perfecte de rahat turcesc, fiecare pe un bețișor argintiu de mărimea unei scobitori. Timpul conta, pentru că trebuia să fie în holul hotelului corect – al hotelului ei – alături de restul echipajului până la ora unsprezece și un sfert, ca să urce cu toții în mașina care-i ducea la aeroport și apoi în avionul

spre Paris. Orice altceva, inclusiv cum avea să-și găsească curajul să-și dea picioarele jos din pat și să se ridice – o sarcină care, având în vedere felul în care se simțea, ar fi necesitat curajul unui gimnast participant la Jocurile Olimpice –, era pe locul doi. Inspiră și expiră încet pe nas, sunetul fiind un șuierat jos, de data aceasta inhalând un miros mai pronunțat decât cel de anason: mirosul sexului. Într-adevăr, camera avea mirosul puternic și de neconfundat de șampon de hotel scump, dar putea să se simtă și pe ea și putea să-l simtă și pe el, secrețiile evidente ale nopții anterioare. El era încă acolo, dormind fără să scoată nici măcar un sunet, și avea să-l vadă odată ce se întorcea. Odată ce se ridica în capul oaselor.

Of, măcar dacă l-ar fi adus la ea în cameră. Dar, la cină, bărbatul îi dăduse cheia lui de la cameră, spunându-i că se va întoarce până la nouă și rugând-o să-l aștepte acolo. Așa făcuse. Camera lui era... un apartament. Era imens, decorat impecabil și mai mare decât apartamentul ei din Manhattan. Măsuța de cafea din camera de zi era incrustată cu sidef și avea lemnul atât de lustruit încât reflecta lumina ca o lună plină. În bar era o sticlă de whisky – acesta era un bar adevărat, nu un minibar sau un frigider de cămin cu câteva doze de Coca-Cola Zero pe un raft în rest gol – care poate costa mai mult decât întreținerea pe o lună a apartamentului ei din New York.

Închise ochii de rușine, dezgustată. Încercă să-și aducă aminte că asta era ea, de fapt – așa era ea – și s-o lase mai moale, măcar puțin, cu ura de sine. Nu se distraseră noaptea trecută? Bineînțeles că se distraseră. Cel puțin așa presupunea. Când deschisese ochii prima dată, sperase o clipă că leșinase de beție, dar nu, era clar că se îmbătase atât de tare încât își pierduse memoria. Din nou. Diferența nu stătea în semantică. Le trăise pe amândouă. Pierderea cunoștinței din cauza băuturii era mai mult umilitoare atunci când se întâmpla: ea

era femeia cu fața ascunsă pe jumătate în pernele aruncate pe canapea, inconștientă de petrecerea care continua fără ea. Pierderea memoriei din cauza beției era mai mult stânjenitoare a doua zi dimineată, când se trezea în paturi străine cu bărbați străini, și nu avea idee cum ajunsese acolo. Putea să-și aducă aminte de camera aceasta de hotel și de acest bărbat, și acesta era un semn bun, dar clar erau niște goluri mari în memoria ei. Ultimul lucru pe care și-l aducea aminte era că plecase. Din ce își amintea, era îmbrăcată și pleca din apartamentul lui, iar el era îmbrăcat într-unul din halatele acelea superbe de hotel, cu dungi albe și negre de zebură la exterior și tricot plușat la interior, făcând glume despre sticla spartă de Stolichnaya, ale cărei cioburi nu apucaseră încă să le strângă. El mormăise că avea să se ocupe el a doua zi de votca vărsată și de cioburile ca niște pumnale.

Și totuși iat-o aici. Înapoi în patul lui.

Oftă încet, cu grijă, ca să nu-și înrăutățească durerea de cap ce o păștea. În cele din urmă, ridică capul și simți un val de greață în timp ce camera se învârtea. Instantaneu, se trânti la loc în brațele pufoase și generoase ale pernei.

În avion, bărbatul mirosise a parfum, ceva lemnos care ei îi plăcuse, iar el îi spusese că este rusesc. Îi plăceau rușii, zisese el. Da, era american, un băiat din sud, glumise el, dar avea ascendență rusă și încă simțea că are suflet rusesc. Pușkin. Evgheni Oneghin. Ceva legat de scânteierile unei inimi goale. Rușii turnau bani cu găleata în fondul lui de investiții, anunțase el zâmbind larg – și era un zâmbet sincer, nu se dădea mare, arăta foarte copilăros –, iar oligarhii nebuni erau ca niște unchi pentru el. În mâinile lui, aceștia erau ca niște ursuleți de pluș, nu ca niște urși adevărați din Rusia.

Nu-i mai simțea mirosul de parfum acum, dar își aduse aminte că făcuseră duș împreună. Baia avea

un duș mare, în stil elefant, cu marmură în dungi alb și negru, plus o banchetă de marmură, pe care el stătuse și o trăsese în poala lui în timp ce o spălase pe cap cu șampon de anason.

Îl chema Alexander Sokolov și era probabil cu șapte sau opt ani mai tânăr decât ea: avea puțin peste treizeci de ani, ghici ea. Îi plăcea să i se spună Alex, pentru că Al suna prea american. Într-o lume perfectă, mărturisise el, i s-ar fi spus Aleksandr, pentru că suna rusește. Dar când începuse să lucreze, șefii lui sugeraseră să folosească numele Alex: era neutru la nivel internațional, ceea ce era important, având în vedere că petrecea mult timp în străinătate. Crescuse în Virginia, deși nu avea nicio urmă de accent din sud, și locuia acum în Upper West Side din Manhattan și administra un fond de investiții pentru Unisphere Capital. Era pasionat de matematică, acesta fiind, potrivit lui, secretul succesului său, și motivul pentru care fondul dădea rezultate care mulțumeau pe toată lumea, de pe ambele maluri ale Atlanticului. Era evident că-i plăcea serviciul său, deși insista că erau puține lucruri mai plictisitoare decât să te ocupi de banii altora, așa că mai mult voia să vorbească despre ce făcea ea. Să afle „poveștile ei de război”. Era complet fascinat.

Ocupase locul 2C în drumul spre Dubai și nu dormise prea mult în avion – sau chiar deloc. Lucrase pe laptop, se uitase la filme și flirtase cu ea. El ajunsese s-o cunoască mult mai bine decât îl cunoscuse ea. Înainte să aterizeze, căzuseră de comun acord să meargă să tragă un pui de somn și apoi să se vadă ca să ia cina împreună. Se vor întâlni în holul de la intrarea hotelului său. Amândoi știau că cina avea să fie doar un preludiu. Îi rosti numele în gând din nou înainte să se întoarcă și să se confrunte cu durerea puternică. Să se privească față în față. Încă o dată se gândi la cât de mult arak băuse azi-noapte. O dovadă de o sută

douăzeci de dolari. Lichidul limpede căpătase culoarea laptelui cu apă când adăugaseră gheață. Și apoi urmasse și votca, Stolichnaya, pe care o adusesse prietena lui ulterior. Mai băuse arak înainte; îl consuma de fiecare dată când zbura la Beirut, Istanbul sau Dubai. Dar mai băuse vreodată atât de mult? Își spuse că nu, dar se păcălea singură. Mai băuse. Bineînțeles. Într-o zi avea să fie descoperită de compania aeriană; într-o zi avea să zboare prea aproape de soare și să pice testul de alcoolemie, și acela avea să fie începutul sfârșitului. Începutul sfârșitului oricărui lucru din viața ei. Avea să calce pe urmele tatălui său, și știa unde duceau toate acestea.

Nu, nu erau exact urmele tatălui ei, pentru că el era bărbat și ea era femeie. Știa cum stătea treaba cu femeile și bărbații versus alcoolul: nici bărbații, nici femeile nu terminau cu bine decât foarte rar, dar femeile erau cele care ajungeau să fie violate.

Oftă. Mare păcat că avionul nu zbura spre Riad. Minibarurile hotelurilor din Arabia Saudită nici măcar nu aveau alcool. Ar fi trebuit să poarte abaya, care-i acoperea gleznelor. Nu ar fi fost niciodată singură afară, așa că în niciun caz nu ar fi agățat bărbați. Nu s-ar fi întâlnit cu ei în holurile hotelurilor. Niciodată.

Se gândi că poate ar fi fost bine acum dacă Alex nu ar fi răspuns la apelul din partea prietenei sale și nu ar fi pus-o să se îmbrace. Femeia – Cassie credea că o cheamă Miranda, dar chiar dacă acesta nu fusese unul dintre lucrurile pe care le uitase, memoria ei încă era a naibii de înțețoșată – sunase exact după ce ieșiseră de la duș, curați, relaxați după sex, și încă puțin beți, și anunțase că a doua zi avea să fie la aceleași ședințe cu Alex. Poate că avusese ceva de-a face și cu proprietățile imobiliare din Dubai, dar Cassie nu era sigură de unde prinsese ideea asta.

Când Miranda ajunsese în apartament, era clar că ea și Alex aveau un trecut foarte scurt, și, de

fapt, se vedeau pentru prima dată. Și totuși, aveau un trecut care depășea domeniul muncii: părea că au prieteni comuni și cunoștințe de afaceri în domeniul construcțiilor peste tot în acest oraș de la malul mării, care arăta desprins parcă dintr-o povestire științifico-fantastică. Era de-o seamă cu el, avea ochi căprui închis și păr roșcat închis, pe care-l ținea prins într-o coafură franțuzească impecabilă. Purta pantaloni de costum negri și largi și o tunică elegantă, dar nu scumpă, în roșu și negru. Și cu siguranță ținea la băutură. Cei trei stătuseră în somptuoasa cameră de zi a apartamentului timp de o oră, sau poate puțin mai mult, în timp ce băură votca adusă de Miranda. Lui Cassie îi trecuse prin cap că probabil era un fel de sex în trei aranjat, și deși ea nu avea de gând să inițieze asta, știa că ar fi fost de acord dacă Alex și Miranda ar fi propus-o. Era ceva la acea atmosferă – băutura, tachinarea, apartamentul – ce o excita din nou. Alex și Miranda stăteau pe scaune în capetele opuse ale măsuței elegante de cafea, iar ea stătea singură pe canapea, și, într-un fel anume, faptul că stăteau toți trei la un metru distanță unul de celălalt făcea ca atmosfera să fie și mai încinsă.

Dar, până la urmă, nu fusese vorba de sex în trei. Miranda plecase, pupându-i pe amândoi în aer în dreptul obrazilor înainte ca Alex să închidă ușa în urma ei. Dar Miranda nici nu apucase să ajungă la liftul din capătul coridorului că Alex o și dezbrăcase din nou pe Cassie, apoi se dezbrăcase și el, și făcuseră dragoste din nou, de data aceasta în dormitor, în acel pat magnific cu tăblie masivă în formă de arcă arăbească.

Dar apoi se îmbrăcase. Sigur se îmbrăcase. Știa că făcuse asta. Avea de gând să se întoarcă la hotelul oferit de compania aeriană. Nu-și luase la revedere de la el la ieșirea din apartamentul lui? Nu ajunsese chiar până la lift, oriunde o fi fost acela?

Poate. Poate că nu.

Chiar nu mai conta, pentru că era clar că se întorsese în camera lui și se urcase la loc în patul lui.

Presupunând, desigur, că plecase totuși. Poate că-și aducea aminte că mersese singură de la restaurant până în camera lui de hotel după cină, când Alex îi spusese că are o scurtă întâlnire cu un investitor. Îi spusese că vrea s-o găsească dezbrăcată în camera lui când va ajunge. Ea îi făcuse pe plac.

Și acum, iat-o aici, din nou dezbrăcată.

În cele din urmă, trase aer în piept, strâmbându-se din cauza înțepăturilor din ochi, și se întoarse la o sută și optzeci de grade în pat, cu fața spre Alex.

Și iată-l și pe el. O fracțiune de secundă, mintea ei înregistra doar faptul că ceva era în neregulă. Poate din cauza corpului complet nemișcat, dar poate și din cauza senzației de rece pe care o ai la atingerea unui amfibian. Apoi văzu sânge. Văzu pata mare roșie de pe pernă și o baltă lucioasă, încă umedă, pe așternuturile albe ca zăpada. Stătea întins pe spate. Îi văzu gâtul, tăietura roșie care se întindea dintr-o parte în alta, și zări cum sângele țâșnise pe pieptul său și pe bărbie, mânjindu-i barba scurtă de culoarea mierii.

Din reflex, în ciuda durerii, aruncă așternuturile și sări din pat, retrăgându-se spre draperiile de la geam. Stând acolo, își puse brațele în jurul pieptului de parcă ar fi avut pe ea o cămașă de forță și în acel moment observă că era sânge și pe ea. Pe părul și pe umărul ei. Pe mâinile ei. (Mai târziu, când se va afla în lift, va presupune că singurul motiv pentru care nu țipase fusese datorită instinctului de supraviețuire. Judecând după felul în care-i pulsa capul, sunetul urletului ei disperat și panicat ar fi omorât-o.)

Mai văzuse vreodată atât de mult sânge? Nu al unui om. Poate că văzuse sângele unei căprioare, când era mică și locuia în Kentucky. Dar nu al unei persoane. Niciodată.

Dincolo de corp, pe cealaltă parte a patului, se afla ceasul. Un ceas digital. Era ora 9:51. Avea mai puțin de nouăzeci de minute ca să ajungă la recepția celui alt hotel și să se pregătească să plece spre aeroport, să facă drumul înapoi spre Paris și apoi, mâine, să se întoarcă acasă, pe aeroportul JFK.

Cu spatele lipit de draperii, se strânse mai întâi ghem ca un jucător de baseball care se pregătește să prindă mingea și apoi se așază pe podea. Încercă să se concentreze, să ia decizii. Minte ei nu făcu decât să încetinească atunci când observă cioburile de sticlă de pe jos, o constelație pe covor între piciorul patului și comoda elegantă pe care stătea televizorul. Cândva, fusese sticla de Stolichnaya pe care o adusese Miranda; acum rămăseseră niște fâșii și fragmente triunghiulare care aproape că arătau frumos, deși gâtul sticlei încă era atașat de o parte a ei care rămăsese cu o margine zimțată. Și apoi, când își dădu seama ce ar putea însemna asta, simți cum i se face greață. O luă la fugă spre baie cu mâinile la gură, de parcă degetele ei ar fi putut s-o ajute cu ceva ca să nu dea drumul unei cascade care sfida gravitația, și ajunse la vasul de toaletă. Abia dacă apucă să ajungă.

Stătu cu spatele sprijinit de bideu, cu fața la duș și privi duzele din tavan și legănarea pereților. Începu să-și facă în minte o listă cu tot ce-și putea aminti de noaptea trecută, dar își dădu curând seama că erau multe lucruri dincolo de cortina aceea de arak, votcă și orice altceva mai băuseră noaptea trecută. Încercă să-și imagineze ce ar fi putut s-o determine să ia o sticlă spartă și să taie gâtul bărbatului ca și cum ea și tatăl ei ar fi tăiat gâtului unei căprioare. Nu era vreo scandalagioaică atunci când se lua la bătaie într-un bar. Nu rănise niciodată pe nimeni – cel puțin nu fizic. Dar comportamentul ei atunci când bea, atunci când își îneca rațiunea în tequila și gin, era legendar. În teorie, exista o primă dată pentru

toate, deși pentru ea nu avea nicio logică să-l fi omorât. Din ce-i spusese oamenii, când era moartă de beată, făcea lucruri degradante, făcea remarci sarcastice și (câteodată) se expunea pericolului. Dar nu fusese niciodată violentă.

Își dădu seama că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se asigure că semnul „Nu deranjați” era pus pe ușa camerei. Trebuia să le țină departe pe cameriste, până își dădea seama ce naiba să facă. Clipi. Clipi din nou. Era mirată de cât de repede cadavrul lui Alex Sokolov o trezise de-a binelea și făcuse ca durerea unei noi mahmureli tectonice și regretul unei alte nopți de sex cu un necunoscut să pară mai degrabă ceva lipsit de importanță.

*

Se holbă o clipă la telefonul fix din camera de zi a apartamentului și la butonul cu care suna la recepție. Până la urmă, nu ridică receptorul.

În schimb, făcu un duș. Se șamponă ca să scape de sângele din păr și își frecă umărul și mâinile de parcă ar fi avut smoală pe ele. Nu știa care erau detaliile despre pedeapsa cu moartea în Emiratele Arabe Unite, dar presupunea că era o pedeapsă mai civilizată decât în țara vecină, Arabia Saudită. (Avea o impresie vagă în urma știrilor de la televizor că decapitățile în public erau aproape la fel de populare ca fotbalul în Arabia Saudită.) Dar nu voia să afle.

De fapt, avea două opțiuni: ori chema pe cineva în clipa în care ieșea din duș, ori nu chema pe nimeni. Ori avea să rămână aici mult timp – foarte mult timp –, ori avea să plece spre Franța în câteva ore. Cuvintele îi răsunau în minte: *foarte mult timp*. Dumnezeuule, își aduse aminte de o biată studentă americană care stătuse câțiva ani într-o închisoare din Italia în așteptarea procesului pentru o crimă pe care ea jura că nu o comisese. Se

cutremură gândindu-se ce o aștepta aici în Orientul Mijlociu, mai ales pentru că presupunea că nimeni nu ar crede că intrase altcineva în apartament, aproape că îl decapitase pe Alex Sokolov și pe ea o lăsase în viață. Și dacă ar fi ales prima opțiune, să-i alerteze pe oameni că era un cadavru în patul în care dormise ea, trebuia să sune la recepție sau la compania aeriană? Să sune la ambasada americană?

Alegerea depindea, pe de o parte, de posibilitatea ca ea să-l fi omorât pe acest tânăr manager al unui fond de investiții. În ciuda dovezilor, o parte din ea – cea mai mare parte din ea – credea sincer că nu ea fusese. Cu siguranță făcuse alte lucruri nebunești la beție; când era moartă de beată încât nu-și mai putea aduce aminte nimic. Auzise a doua zi tot ce spusese noaptea trecută. Auzise ziua următoare ce făcuse noaptea trecută. Uneori, auzea când revenea într-un bar anume.

Ai făcut un karaoke extrem de provocator – fără muzică, Cassie, fără muzică! Nu era niciun aparat de karaoke! – în timp ce stăteai pe un scaun într-un colț.

O, Dumnezeuule, ai căzut în nas atât de tare în toaletă! Cum de nu ți l-ai rupt?

Ți-ai dat jos hainele și ai încercat să-l determini pe barman să facă yoga dezbrăcat cu tine.

Dintr-un noroc chior, nu se alesese până acum cu nicio amendă pentru condus sub influența băuturilor alcoolice, nu comisese nicio crimă și niciun delict, așa că încă îi era permis să zboare. Se gândi încă o dată la tatăl ei. În timp ce se ștergea – repede și cu asprime –, își aduse aminte de bărbații și de greșelile făcute în trecut, și număra încă o dată toate țările diferite în care se culcase cu străini și se trezise vai de capul ei în paturi necunoscute. Chiar și acum, probabil că nu era nimeni din echipaj care să se întrebe de ce nu era cu ei la hotelul lor. Prea puțini o cunoșteau, dar

cei mai mulți cunoșteau și alte persoane exact ca ea. Comportamentul ei o fi fost extrem, dar nu era ieșit din comun.

Dacă nu ea tăiase gâtul unui bărbat care îi spălase părul cu tandrețe în duș, presupuse că ar fi extrem de recunoscătoare că oricine o fi făcut-o nu se deranjase s-o omoare și pe ea. Și asta, în schimb, sugera ori respect față de viața umană, ori dezgust față de o victimă colaterală, care nu părea să se potrivească brutalității cu care el (sau ea, sau ei) îl omorâse pe partenerul ei beat de noaptea trecută. Ar putea însemna și că i se înscena asta. Cineva – probabil chiar acea femeie care venise la ei în cameră ca să bea împreună – voia ca ea să fie învinovățită pentru crima aceasta.

Două gânduri îi trecură prin minte și nu era sigură dacă să le considere paranoice sau straniu de lucide pentru mintea ei: primul era că nu îl omorâse ea pe Sokolov, dar amprentele ei erau, fără nicio îndoială, pe gâtul lui și pe sticla spartă. Al doilea era noțiunea că nu arakul o afectase atât de tare: fusese drogată. Fuseseră drogați amândoi. Poate fusese votca din sticla pe care o adusese Miranda. Femeia susținuse că o adusese pentru că nu era sigură dacă minibarurile hotelului Royal Phoenician aveau băuturi alcoolice; în Dubai, unele minibaruri din hoteluri aveau, altele nu. Poate că darul nu însemnase nimic mai mult, fusese doar un dar; sau poate că nu.

Se liniști puțin gândindu-se la faptul că nimeni dintre cunoscuții ei nu avea habar că ea era aici, în camera 511, la hotelul Royal Phoenician. Sigur, Megan și Shane o văzuseră flirtând cu Alex de pe locul 2C, dar nu le spusese niciodată celor doi însoțitori de zbor că avea de gând să se vadă cu el. Ea și Alex fuseseră discreți când discutaseră unde și când se vor întâlni. Nu-i dăduse numărul ei de telefon pentru că nu i-l ceruse – ceea ce însemna că nu era nimic despre ea în telefonul lui.

Era numai Miranda.

Dar Miranda știa multe. Miranda știa că era însoțitoare de zbor. Miranda știa cum o cheamă – cel puțin numele mic. Cassie bănuia că Miranda ar fi cea care va suna la hotel când Alex va lipsi de la ședința la care trebuia să ajungă și nici nu va răspunde la telefon.

În cele din urmă, își spuse că sigur făcea lucruri discutabile când se îmbăta, dar tăierea gâtului oamenilor nu se număra printre ele. Cel puțin nu credea asta. Dar nici nu avea de gând să muște momeala și să sune la recepție. Urma să plece cât mai departe de Dubai și de Peninsula Arabică și să se confrunte cu acuzațiile Mirandei – și, da, cu propria ei vină – când se va întoarce în Statele Unite.

Așa că puse săpunul și buretele pe care le folosisese la duș în geanta ei de umăr. Avea să ia și prosopul, deși se gândi că ADN-ul ei era peste tot pe așternuturi. Cu toate acestea, după ce se îmbrăcă, frecă cu buretele tot ce-și putea aminti că atinsese în dormitor, baie, camera de zi, sperând să-și elimine amprente. Șterse paharele, minibarul și sticlele – toate sticlele goale. Telecomanda de la home cinema. Apoi, pentru că cea mai mare parte a nopții trecute era în ceață, cu goluri negre pe alocuri, șterse tot ce credea că ar fi putut să atingă. Mânerele de la cameră și de la dulapuri, umerășele, cealaltă tăblie a patului. Plus frumoasa tăblie de la capul patului.

După ce termină, culese toate cioburile pe care reuși să le găsească. Privi o clipă marginea zimțată a sticlei. Ar fi putut chestia asta să-i taie gâtul lui Alex Sokolov cu precizia unui bisturiu? Nu avea nici cea mai mică idee. Așa că o luă și pe ea și o înfășură în prosop.

Trase draperiile și clipi privind soarele și apa albastră și plată care era la câteva clădiri mai încolo. Deși camera lor era doar la etajul cinci, holul de la intrarea hotelului era la fel de înalt ca

un cazinou, și avuseseră o priveliște neobstrucționată la marea albastră.

Își propuse că, atunci când avea să ajungă cu bine în Statele Unite – presupunând că avea să reușească –, va discuta cu un avocat. Va face lucrurile pe rând. Cel mai important acum era să se întoarcă la hotelul ei, să inventeze un bărbat cu care petrecuse noaptea, în cazul în care o întreba cineva, și să ajungă în holul hotelului ei până la unsprezece și un sfert. Presimțea că nu va putea să respire ușurată până când avionul nu se va ridica de pe pistă. Nu, în adâncul ei, știa că nu avea să se relaxeze nici atunci. Cel puțin nu de tot. Dintre toate lucrurile oribile pe care le făcuse când fusese beată, nimic nu era mai rău decât faptul că lăsase în urma ei un corp care sângerase până la moarte.

Și, spre stupoarea ei, făcea asta trează.

*

Lăsa semnul cu „Nu deranjați” atârnat de clanța ușii cu panglica sa aurie elegantă, astfel încât corpul lui Alex să rămână nedescoperit cât mai mult timp posibil, și rămase pe loc o clipă încercând să-și aducă aminte unde naiba era liftul. Hotelul era enorm, cu coridoare care păreau că șerpuiesc în toate direcțiile. În cele din urmă, porni, mergând repede pe holurile pustii, și ajunse la lifturi. Liftul părea că nu mai ajunge, dar se liniști singură spunându-și că timpul trecea încet pentru că era agitată. Nu, nu agitată: era îngrozită. Se calmă gândindu-se că ar putea să-i povestească receptionerului ce se întâmplase și să le spună – să insiste – că ea nu făcuse nimic rău. La urma urmei, în momentul de față, nu făcuse nimic irevocabil: pur și simplu, se urca în lift (care era și el gol, un semn bun). Apoi traversă holul magnific de la intrare cu palmieri și covoare orientale și umbrare maure opulente (și, da, camere de supraveghere), fața ei fiind ascunsă în spatele ochelarilor și eșarfei

pe care o cumpărase ieri înainte să plece din aeroportul din Dubai, și se trezi că traversează șirul de magazine din interiorul hotelului. Magazinul de încălțăminte Christian Louboutin. Cel care nu vindea decât eșarfe Hermes. Un butik elegant cu obiecte de artă și mărunțișuri. Își aduse aminte acum, imaginile fiind ca prin ceață, că intrase în toate trei. Se întâmplase după cină, când era în drum spre lift. Când îl așteptase pe Alex să se întoarcă de la întâlnirea sa. În unul dintre magazine văzuse o eșarfă cu imprimeu de leopard – sclipitoare, cu pete negre și galbene și mărgelile aurii pe margine – pe care și-ar fi dorit-o, dar știa că nu și-o permite.

Mergea și mai repede, evitând contactul vizual cu oricine, ignorându-i pe portar, pe valeți și pe ospătarii care-i ofereau ceai, iar apoi ieși din nou afară, în deșertul torid, trecând pe lângă fântânile hotelului ce încadrau două piscine gemene. Aproape că se urcă într-un taxi, dar se opri. De ce să ofere cuiva dovezi în plus că fusese în acest hotel, de vreme ce se hotărâse să plece fără să anunțe crima? Era afară. Pleca. Și cu fiecare pas pe care-l făcea, ideea de a se întoarce devenea și mai problematică – dacă nu chiar imposibilă – pentru că fiecare pas o făcea să treacă de la nevinovăție la vinovăție. Confirma acuzațiile pe care acea Miranda sigur avea să le facă.

Se uită la ceas: ghici că are de mers zece minute până la hotelul ei, ceea ce i-ar oferi apoi cincisprezece minute să se schimbe în uniformă și să coboare în holul hotelului. Poate chiar douăzeci, pentru că evident că echipajul n-ar fi plecat fără ea. Începu să-i scrie un mesaj lui Megan, prin care s-o anunțe că era pe drum, dar apoi se opri. Mesajele lăsau o urmă. O clipă, se mai liniști, dându-și seama că Megan nu-i dăduse mesaj, dar apoi o revelație o lovi din plin: dispărea în orașe străine, chiar și aici în Orientul Mijlociu, atât de frecvent încât Megan, persoana cu care zburase cel mai

mult de-a lungul anilor, nu părea deloc îngrijorată de absența ei.

Dumnezeule, era un dezastru. Un dezastru absolut.

Și totuși înaintă pentru că, la fel ca avioanele în care petrecuse atât de mult timp din viața sa, aceea era singura direcție care-i permitea să supraviețuiască. Se concentrează. O luă la dreapta, spre marele rond al hotelului. Aruncă o ultimă privire palmierilor, fântânilor și șirului lung de mașini de oraș cu geamuri blindate și porni spre hotelul mai puțin opulent al companiei aeriene. Oftă. Luase o decizie – încă o decizie proastă într-o viață plină de astfel de decizii – și nu mai avea cum să dea înapoi.

Capitolul doi

— Ai putea face filme științifico-fantastice aici. Filme nebunești. Imaginează-ți că îi oferi un asemenea decor unui producător de filme ca Tarkovski. Privești pe geam de la etajul nouăzeci și nouă al Burj Khalifa, mai ales dimineața când totul este învăluit în ceață. Vârfurile clădirilor sunt deasupra norilor. Acoperișurile înalte sunt în nori – chiar în nori. Ies din ceață. Cele mai noi și cele mai bune clădiri din orașul ăsta? Crede-mă, au fost construite pentru marțieni.

Elena dădu din cap. Văzuse destule poze cu Dubai înainte să ajungă și vizionase ore întregi de filmulețe. Avusese loc la geam pe timpul zborului și, deși nu reușise să zărească acele porturi enorme create de om ce aveau formă de palmieri, în timp ce avionul ateriza, atunci când se apropiaseră de pistă, se bucurase de zgârie-norii în stil Blade Runner. Până și acest bar de hotel era alcătuit dintr-o serie de coloane negre futuriste, obeliscuri de sticlă și candelabre care atârnavă din tavan ca niște țurțuri subțiri. Nu mai văzuse scaune de bar atât de înalte până acum. Dubai era o lume verticală între platitudinea nisipului și cea a apei, un avanpost avangardist situat peste Golful Persic față de Iran. Era total diferit de Gaziantep, orașul turcesc în care-și petrecuse aproape toată luna trecută urmărindu-și prada. Anumite părți din acel oraș încă păreau a fi niște secvențe proaste dintr-un film turnat în Orientul Mijlociu în timpul Primului Război Mondial. Aproape că se aștepta să-l vadă pe Peter O'Toole în costumul său de Lawrence al Arabiei traversând o piață^[2].

— Cum a mers ședința? îl întreabă ea pe Viktor.

Tocmai se întorsese de la NovaSkies.

— Au o dronă care vânează drone, anunță el, fără să-i răspundă neapărat la întrebare.

Elena nu putea să-și dea seama dacă era disprețuitor față de ceea ce văzuse sau dacă încă mai reflecta asupra opțiunilor Siriei. Apoi o întrebă:

— A fost vreo problemă cu calculatorul lui Alex?

Purta un costum negru și o cămașă albă simplă cu cravată. În bar era aer condiționat – erau clar peste 38 de grade Celsius afară, dar înăuntru doar optsprezece –, dar pe el păruse să nu-l deranjeze deloc căldura până să intre aici. Ea aproape că se ofilise. Dar, de fapt, se topea încă din clipa când ieșise din terminalul aeroportului.

— Niciuna, răspunse ea, întinzându-i un stick de memorie care arăta ca un tub minuscul de pastă de dinți, genul care era purtat într-o trusă de călătorie cu avionul. Polițiștii din Dubai sunt buni. O să presupună că a fost un investitor supărat. Știu că avem tendința să exagerăm.

— Tu ești o investitoare supărată. Cel puțin ar trebui să fii. Fura și de la tine.

— Știu.

Elena bea acum ceai cu gheață din cauza sticlei de Stolichnaya – pe care trebuise să o bea noaptea trecută cu americanii ăia idioți. Dar, în orice caz, ea bea rar alcool la masa de prânz. Viktor savura un cocktail făcut cu rachiu de secară și bitter arăbesc. Barul se afla la primul etaj. Femeia privi soarele de prânz.

— Da, polițiștii din Dubai sunt buni, foarte buni, repetă el sumbru. Excelenți, serios. La fel și forțele de securitate. Mă gândeam la povestea aia de acum câțiva ani, când liderul Hamas a fost omorât în camera sa de hotel.

Ea dădu din cap. Știa povestea; cu toții o știau. Autoritățile din Dubai reușiseră să-i găsească pe executanți cu ajutorul camerelor plasate în tot orașul. Îi urmăriseră de la aeroport până la clubul de tenis, unde fusese locul lor de întâlnire, și apoi până la hotelul în care îl executaseră pe

comandantul militar. Mossadul era responsabil, bineînțeles – și cei din Dubai fuseseră atât de furioși că nimeni nu le spusese de crima ce urma să aibă loc, încât deconspiraseră toți agenții. Făcuseră publice înregistrările camerelor de supraveghere și îi deconspiraseră pe toți.

— Au trecut mai mulți ani de atunci. Probabil în jur de zece. Eu eram încă în facultate, îl corectă ea.

— Sigur că da. Bineînțeles. Tatăl tău era încă în viață, spuse el și-i aruncă un zâmbet cu o ușoară urmă de răutate.

Nu era crud în mod direct, ci mai de grabă ranchiunos: nu-i plăcea să fie corectat. Știa cât de mult își iubise tatăl și faptul că îi aducea aminte de moartea lui era o mică mustrare. Dar după ce își spuse punctul de vedere, expresia lui se schimbă:

— Și Alex dormea?

— Da. Picase lat din cauza băuturii mai degrabă.

— Nu l-ai împușcat?

— Adusesem pistolul de calibrul 22 și un amortizor de zgomot, dar nu, până la urmă, nu l-am împușcat. Am considerat că nu are rost să risc și să fac vreun zgomot. Și îmi închipui că lucrul ăsta va fi văzut în unele cercuri drept un exemplu de justiție arabă – și un mesaj mai dramatic.

El se șterse la gură cu dosul palmei și apoi se uită la ceas.

— Nu-mi place dramatismul.

Într-un fel, știa și ea asta. De aceea nu îi spusese încă despre însoțitoarea de bord. Avusese de gând să-i povestească, dar nu putea să decidă acum când o s-o facă. La urma urmei, femeia aia fusese beată moartă; abia dacă avea să-și aducă aminte ceva despre noaptea de amor petrecută cu Sokolov. În plus, cui ar fi putut să spună? Și de ce să spună? Când femeia anunțase că avea de gând să plece – să se întoarcă la ea în hotel – pentru că avea de prins un avion spre Paris dimineața următoare, Elena decisese să mai aștepte. Avea să plece și ea

și să se întoarcă mai târziu ca să se ocupe de Sokolov. Era cel puțin la fel de beat ca noua lui cunoștință, așa că fusese ușor să-i ia una din chei de pe noptieră și să și-o bage în poșetă.

— Am fost eficientă, susținu ea. Nu-ți face griji.

Îl privi pe barman cum amestecă lichiorul de ciocolată și zmeura, și încercă să-și dea seama pentru cine era acea băutură ușoară. Decise că probabil clienta era americanca aceea blondă, care avea alături un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea. Peste o secundă, văzu că avusese dreptate.

— Ba îmi fac griji. Și tu ar trebui să-ți faci. Atunci când încetăm să ne mai facem griji, devenim neglijenți și se întâmplă lucruri rele.

Elena ura când îi făcea morală, dar nu avusese niciodată logică să încerce să se apere în fața unui bărbat ca Viktor – mai ales după un comentariu care fusese al naibii de inofensiv după standardele lui. El era capabil de chestii mult mai rele. Împlinise optsprezece ani când era în Spetsnaz, forțele armate speciale sovietice, în Afghanistan în anii '80, și se dovedise a fi foarte priceput în a-i convinge pe mujahedini să vorbească. Tatăl ei îi explicase că, adesea, în locuri precum Kunduz și Faizabad, superiorii lui Viktor nu avuseseră de ales decât să se uite în altă parte: obțineau rezultate, dar metodele lui aduceau aminte de subsolul din Lubianka din anii '50. Astăzi, era unul dintre cei care nu dădeau doi bani pe Convenția Armelor Chimice și care dădea din umeri nepăsător când auzea de copiii morți din Khan Sheikhoun. Înainte să se întoarcă în Dubai, fusese în Damasc.

În plus, era foarte posibil ca ea să fi fost neglijentă – deși nu în felul sugerat de el. Adevărul era că, atunci când descoperise că Sokolov avea companie, pur și simplu, nu putuse s-o execute și pe patetica aia de însoțitoare de bord beată care se nimerise să fie în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ea nu făcea lucruri de genul ăsta; ea nu

era așa. În plus, acea decizie urma să aibă consecințe.

— Ai dreptate, recunosc eu, spășită. Știu că ai.

— Deci Alex băuse când te-ai întâlnit cu el. Îmi închipui că nu ți-a făcut o primă impresie prea bună.

— Nu, nu chiar.

Viktor zâmbi puțin.

— Nu îți plac bețivii dezordonați.

— Nu, răspunse ea. Nu-mi place dezordinea, punct.

Capitolul trei

Cassie cumpără un flacon de Advil de la o farmacie în drum spre hotelul său și înghiți trei pastile fără apă. Nu voia să aștepte până când ajungea în cameră ca să ia pastilele. Aruncă buretele și săpunul de la hotel într-un coș de gunoi din colț. În altul aruncă prosopul și ce mai rămăsese din sticla de Stolichnaya. Dar apoi își dădu seama că fundul genții ei de umăr era încă plin de cioburi, mai mari sau mai mici. Căptușeala avea, fără îndoială, urme din ADN-ul lui Sokolov. Geanta în sine era o dovadă. Așa că își scoase portofelul și pașaportul, cheile de la apartament și telefonul. Peria de păr. Își recuperează fondul de ten și rimelul, și se panică puțin când scotoci prin geantă și nu-și putu găsi rujul. Dar nu putea să se mai concentreze pe asta acum, era prea târziu. Evident că nu se va mai întoarce în apartament ca să vadă dacă-l lăsase cumva acolo. Apoi aruncă tot ce luase în punga de plastic de la farmacie. După încă un cvartal, aruncă și geanta de umăr într-un al treilea coș de gunoi.

În timp ce mergea, își dorea să fie una dintre femeile acelea care purtau abaya și cărora nu li se vedeau decât ochii. Se gândi că s-ar topi de tot în căldura asta nebună de deșert; se întrebă dacă s-ar lichefia ca o înghețată pe băț.

Abia ce ajunsese în camera ei de hotel – își dăduse jos eșarfa și ochelarii de soare și își urcase valiza pe unul dintre cele două paturi ca să înceapă să-și facă bagajele, dar asta fusese tot – când ciocăni cineva la ușă și inima i se opri. Asta era: agenții de securitate ai hotelului. Poliția din Dubai. Cineva de la ambasada americană. Dar când privi pe vizor era doar Megan, însoțitoarea de zbor fiind deja îmbrăcată cu uniforma. Cassie era ușurată, dar simți un junghi: așa avea să se simtă tot restul vieții ei de fiecare dată când îi va bate cineva la

ușă sau când îi va suna telefonul? Se gândi din nou că poate ar trebui să se întoarcă în camera 511 de la hotelul Royal Phoenician și să dea restart.

Dar nu făcu asta. Deschise ușa și Megan se holbă la ea ceva timp, analizând-o, înainte să treacă pe lângă ea. Înăuntru, femeia se sprijini de șifonier, studiind-o din nou. Apoi zâmbi puțin.

— Știi, Cassie, mă cam așteptam să arăți mai rău, spuse Megan. Pot să te întreb unde ai fost? Pot să îndrăznesc să te întreb? Chiar începusem să-mi fac griji.

Cassie dădu din umeri indiferentă și băgă eșarfa în buzunarul de la valiză. Se descălță de pantofii cu toc. Dumnezeu, ce spunea asta despre ea, faptul că încă mai purta tocuri, deși avea de gând (sau cel puțin se aștepta) să se facă mangă? De câte ori combinația dintre sangria și pantofi decupați la spate nu transformase niște trepte în muntele Everest?

— Serios? întrebă ea, încercând să o calmeze pe Megan.

Se dezbracă de fustă și începu să se descheie la bluză.

— De ce ți-ai făcut griji?

În loc să răspundă, Megan întrebă:

— Ai fost cu tipul ăla tânăr din avionul de ieri?

Observă că Megan folosisese cuvântul „tânăr”. Era tânăr.

Cel puțin fusese. Megan avea cincizeci și unu de ani, era cu doisprezece ani mai în vârstă decât Cassie și era cel puțin cu un deceniu și jumătate – probabil chiar două decenii – mai bătrână decât Alex Sokolov.

— Știi la cine mă refer, insistă femeia. La tipul de la 2C.

Cassie nu putea risca să aibă contact vizual de teamă că ochii ar trăda-o. Așa că își împachetă bluza, făcând-o sul pe pat și presând-o ca să scoată aerul, și o puse în partea valizei care era pentru hainele murdare.

— 2C? Dumnezeu, nu. Nu a zis că lucrează cu fonduri de investiții? Sună destul de plictisitor. Nu e chiar genul meu.

— Bogații nu sunt genul tău?

— Nu am nicio problemă cu oamenii bogați. Dar tipii ăștia nu sunt niște masculi alfa nebuni?

— Voi doi ați avut o conversație destul de serioasă – mai ales înainte de aterizare.

Se așază pe patul pe care trăsesse un pui de somn ieri după-amiază ca să își ia pe ea dresul negru impus de compania aeriană.

— N-a fost chiar așa, spuse ea pe un ton relaxat.

— Deci nu ai fost cu el?

— Ți-am spus că nu.

— Ești mahmură?

— Aș da din cap, dar m-ar durea prea tare. Da.

— O să fii bine?

— Bineînțeles.

Cassie se ridică, își aranjă dresul și se aplecă ușor, căutându-și uniforma în valiză. Când se ridică, se ridică încet, sperând să evite (sau cel puțin să amelioreze) valul de greață care tindea să acompanieze mișcările din cap în astfel de momente.

— Vrei o aspirină?

— E OK. Am avut câteva la mine.

— Sigur că ai avut. Pot să te întreb ceva?

— Cu cine am fost dacă nu cu tipul din avion?

— Nu. Nu aveam de gând să te întreb asta.

Ea așteaptă.

— De ce? întrebă Megan. De ce-ți faci mereu asta? într-o zi o să ajungi să fii omorâtă. Știu că Dubai este un loc sigur, înțeleg. Dar totuși suntem în Orientul Mijlociu. Ești femeie. Nu suntem la Paris și nici la New York.

Se așază pe pat, privind-o pe Cassie cum își ia pe ea uniforma formată dintr-o rochie neagră cu dungii subțiri roșii și albastre. Cuvântul „omorâtă” îi răsună în minte într-un fel care o făcea să se cutremure. Când mai văzuse un cadavru în afară

de dimineața aceasta? La înmormântări. Nu la înmormântarea tatălui ei, pentru că accidentul de mașină necesitase un coșciug închis. Ci la a mamei ei. Și la înmormântările bunicilor, care muriseră și aleseseră să nu fie incinerați. Își aduse aminte de gâtul lui Alex Sokolov. Se gândi că avusese ochii închiși, pentru că altfel și-ar fi adus aminte dacă ar fi fost deschiși, dar asta nu diminua deloc violența morții sale.

— Sunt bine, minți ea. Sunt bine.

Spera că dacă o spune de două ori, o să se adeverească.

— Ba nu ești bine, spuse Megan, privind-o cu scepticism. Oamenii care sunt bine nu...

— Nu ce? se răsti ea, cele două silabe fiind aruncate cu severitate și în defensivă.

Tonul ei o surprinse.

— Cu ce am greșit mai exact?

Megan se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, întrebându-se ce să spună. Cassie nu putea să decidă dacă prietena ei – nu, era, de fapt, o cunoștință de la serviciu, „prietenă” ar fi sugerat că erau mult mai apropiate decât erau, de fapt – avea să înceapă cu partea cu băutul sau cu sexul. Când rămase tăcută, Cassie îi spuse:

— Nu mă judeca. Vorbesc serios. Ai un soț minunat și doi copii adorabili...

— Au șaisprezece și treisprezece ani. Nu mai sunt adorabili de câțiva ani, zise Megan, oferindu-i un fel de împăcare.

— Dar viața mea nu e viața ta. Alegerile mele nu sunt ale tale.

— Știu asta. Și înțeleg. Dar asigură-mă: ești trează sută la sută?

— Da. Normal că sunt.

— Bine, atunci o să mușc momeala. Cine a fost? Cu cine ai fost?

— Un tip pe care l-am întâlnit la bar.

— Nu te-am văzut coborând.

Deși camera lui Megan era lângă a ei, Cassie era sigură că însoțitoarea de zbor dormea atunci când ea plecase de la hotel seara trecută. Un mic subterfugiu avea să fie de ajuns.

— Ne-am întâlnit rapid și am plecat repede de acolo. Ne-am dus la hotelul lui. Tu ce ai făcut?

Se întinse să-și scoată eșarfa și cureaua din valiză.

— Am luat cina cu Shane, Victoria și Jada. Am fost la un restaurant japonez pe care-l știe Shane. A fost drăguț. Apoi ne-am întors cu toții în camerele noastre și ne-am culcat. Ne-am odihnit, explică Megan.

Cassie simțea că femeia nu-și dorise ca replica să sune pios, dar acele ultime trei cuvinte o deranjară.

— Bine, spuse ea simplu.

Începu să-și lege eșarfa la gât, dar se opri. Nu putea să nu-și aducă aminte de tăietura de pe gâtul lui Alex Sokolov. Se cutremură puțin din pricina vulnerabilității clare a gâtului.

Megan observă tremurul ei involuntar și-l interpretează greșit. Se ridică în picioare și o luă de mâini.

— Fă-ți o favoare, începu ea.

Cassie nu zise nimic, dar simți cum începe să se enerveze, pregătită să-i dea o replică lui Megan dacă spune ceva – orice – moralizator.

— Ia-o de la început, spuse colega ei, pe un ton blând și mămos. Îmbracă-te din nou, asta vreau să spun. Ia-ți lenjerie curată de data asta. O să mă asigur că nu pleacă dubița.

Apoi îi dădu drumul la mâini și plecă, lăsând-o singură în camera de hotel.

*

Stewart, secundul, pălăvrăgea de zor în primul rând al dubitei în timp ce-și croiau drum prin traficul din Dubai spre aeroport. Cassie ar fi

preferat ca aerul condiționat să fie dat puțin mai tare ca să nu-i mai fie greață, dar nu voia să atragă atenția asupra ei mai mult decât era necesar. Avionul lor pleca abia peste două ore, dar, pentru orice eventualitate, se gândi că ar trebui să se asigure că are Dramamine în trusa ei înainte să se urce la bord.

— Țineți minte, suntem în Frankfurt, și știm cu toții cum se fac controalele aici, în stil, ei bine, german, spunea pilotul secund.

Se întorsese ca să îl poată auzi toți. Duba avea paisprezece locuri, inclusiv cel al șoferului, și fiecare loc în afară de al lui era ocupat de un membru al echipajului. Ea stătea în ultimul rând, lângă Megan și Shane, cât mai lipită de geamul din colț.

Căpitanul, deși el și familia sa locuiseră dintotdeauna în vestul mijlociu, avea ascendență germană, și Cassie se întrebă dacă secundul se distra pe seama lui sau dacă germana chiar avea o relevanță pentru istorisirea sa. Era prima dată când zbura cu Stewart, așa că nu avea habar. Știa doar că era foarte vorbăreț.

— Și asta ce ar trebui să însemne mai exact? întrebă căpitanul, pe un ton binedispus.

Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, început de chelie, dar încă arăta bine și chipeș într-un stil clasic. Probabil că zburase cu el de peste zece ori în ultimii cinci ani, de când se mutase pe cursele internaționale, și se bucura să vadă pasagerii dând din cap aprobatori când aruncau o privire în cabina de zbor și vedeau piloți ca el.

— E treabă serioasă, răspunse Stewart. Nu poți să te joci. Și avionul se află la sol acum. Vorbim despre British Airways, așa că indicativul de apel este Speedbird. Controlorii de trafic aerian dirijează avionul spre poarta A17. Dar avionul? Se oprește. Se oprește de tot. Așa că turnul de control spune: „Speedbird, ai vreo problemă, nu poți să

găsești poarta?” Și Speedbird răspunde: „O caut acum”.

— Vai, îmi dau seama unde duce asta, zise căpitanul, chicotind.

— Da. Cei de la sol nu mai pot, sunt extrem de nerăbdători. Întreabă: „Speedbird, chiar n-ai mai fost niciodată în Frankfurt?” Și apoi căpitanul de pe Speedbird răspunde, pe o voce britanică rece: „Ba da. De două ori. Dar am fost în 1944, așa că nu am aterizat”.

Megan și Shane râseră amândoi din politețe. Megan chiar dădu din cap puțin știutoare. Dar căpitanul, care fusese în Forțele Aeriene, clătină din cap și întreabă:

— În ce sitcom anulat ai auzit gluma asta antică?

— Ți se pare că e răsuflată?

— Da. Cred că e... răsuflată. Și mai bătrână decât nisipul.

— Eu nu o știu, se băgă Megan, și începuse să povestească despre un prieten german care zburase cu Lufthansa, dar tot ce simțea Cassie acum era nerăbdarea controlorului german, real sau imaginat, din turnul de control.

Mașina se mișca foarte încet. Nimeni nu părea prea alarmat, pentru că avionul nu avea să plece fără ei, și, în cele din urmă, probabil că vor ajunge la aeroport și vor mai avea suficient timp de pierdut. Dar cu cât stăteau mai mult în trafic, cu atât era mai probabil să se afle încă în Dubai când va fi descoperit cadavrul lui Sokolov. Acel semn cu „Nu deranjați” îi făcuse rost doar de câteva ore, nu mai mult. Probabil că lumea – inclusiv Miranda – îi dăduse mesaje bărbatului timp de nouăzeci de minute, întrebându-se de ce nu se afla la ședință. În orice clipă, ar putea trimite paznicii de la hotel sus la el în cameră ca să deschidă ușa.

Privi pe geam și văzu o mașină de poliție – unul dintre noile Lamborghiniuri ale forțelor de ordine – blocată în trafic lângă ei. Polițiștii purtau berete

de un verde închis și cămăși verde deschis cu mânecă scurtă. Șoferul ridică privirea și o văzu. Era un tânăr cu mustață groasă. Duse o mână la beretă și zâmbi într-un fel care lui Cassie i se păru mai mult cavaleresc, nu părea să flirteze. Ea îi făcu puțin cu mâna, dar se bucură că purta ochelari și eșarfă. Își spuse că probabil încă putea să se mai întoarcă la hotel. Chiar și acum. Poate că nu era prea târziu, și în mintea ei se auzi țipând spre șofer să oprească mașina și rugându-l s-o lase să coboare.

Deși asta ar fi presupus că nu ea îl omorâse pe Sokolov. Nu credea că făcuse asta – nu era genul ăsta de om –, dar cine ar fi putut să o facă? Îndoielile se amplificaseră în mintea ei în ultimele două ore ca un balon care se umfla.

Așa că nu zise nimic, duba avansă câțiva centimetri, la fel și mașina de poliție, Stewart continuă să turuie, iar alte conversații mărunte începură să se nască printre membrii echipajului.

— Mai avem nevoie de piloți de bombardiere? Presupun că le mai folosim, nu? Dar nu provocăm cele mai multe daune cu ajutorul dronelor? se întreabă Shane.

— Întreab-o pe Cassie, murmură Megan. Cumnatul ei lucrează în armată.

— Serios? Face parte din forțele aeriene? Lucrează cu drone? Ador dronele. Mi se pare atât de interesant când e o dronă la nuntă!

— El nu are nimic de-a face cu dronele, cel puțin din câte știu eu, răspunse Cassie. Este în Armata Terestră, nu în Forțele Aeriene.

— A? Unde este detașat? În America sau în străinătate?

— În prezent este exact în locul în care am crescut eu și sora mea: Kentucky. Așa s-au întâlnit. E maior la Blue Grass Army Depot.

— Sună aproape idilic, zise Jada.

— Nu! E o clădire veche în care se produceau arme chimice, o corectă Cassie.

— Un inginer într-o fabrică de arme chimice? Sună înfricoșător, murmură Shane.

— Cred că ajută la supravegherea eliminării lucrurilor care sunt înfricoșătoare. Rezervele noastre, răspunse ea, dar adevărul era că nici ea nu știa.

Nu vorbeau despre asta. Din câte știa ea, supraveghea producția de gaz sarin. Apoi, exact când traficul începu să se miște, auzi sirenele. Cu toții le auziră.

— Nu e de bine, zise Stewart.

— Mașini de pompieri? întrebă unul dintre însoțitorii cu care Cassie zbura pentru prima dată.

Nu apucase să-l cunoască deloc în cele două curse pe care le avuseseră împreună pentru că lucra la clasa economică, iar ea la clasa întâi.

— Nu, spuse șoferul. Sunt sirene de poliție.

Aproape ca la un semnal, mașina de poliție de lângă ei își aprinse luminile și încercă să iasă din aglomerație și să întoarcă.

— Sunt la sud de noi. Pe Jumeirah.

Cassie simți cum se înroșește, pentru că hotelul Royal Phoenician era pe Jumeirah, și trebui să se liniștească spunându-și că Jumeirah era o stradă principală din oraș și șoferul făcea doar o speculație. Nu știau decât faptul că sirenele se îndreptau spre o destinație din spatele lor.

— Cred că n-ar fi trebuit să las o cutie cu steagul ISIS și un ceas cu bombă în hol, spuse Stewart.

— Eu n-aș face astfel de glume, Stewart, îl certă Jada cu reproș și puțin îngrozită.

Însoțitoarea de zbor avea un chip frumos, care acum trăda doar îngrijorare.

— Mai ales nu în vremurile astea și cu siguranță nu aici – și nu dacă vrei ca vreunul dintre noi să fie prietenul tău.

— E prea devreme pentru asta? întrebă Stewart.

— E prea lipsit de tact. Prea jignitor. Prea prostesc.

Megan se întoarse spre ea și-i șopti:

— Ți-ai uitat geanta?

Cassie se frecă la ochi. Nu putea să spună că o pierduse: încă mai avea pașaportul, portofelul și telefonul.

— E o poveste lungă.

— Spune-mi.

— Am vărsat vin roșu pe ea. Așa că am aruncat-o.

— Ai aruncat-o?

— Da.

— Unde?

— Mai contează? Las-o baltă.

— Ești bine?

Ea dădu din cap.

— Bineînțeles. De ce?

— Te-ai răstit la mine.

— Îmi pare rău.

— Și pari puțin transpirată.

— Sunt bine.

Cu toate acestea, fu ușurată când Megan strigă spre partea din față a dubei și îl rugă pe șofer dacă poate să dea mai mult aer în spate.

*

Traficul nu era prea grozav nici pe Sheikh Zayed, autostrada, chiar când difuzoarele de pe minarete începură să răsună, muezinul îndrumându-i pe oameni să spună rugăciunea de prânz. Când ajunseră la aeroport, trebuiră să se ducă direct la avion. Totul era gata și, aproape în mod miraculos, tot mai aveau șansa să decoleze la timp. Megan era șefa echipajului cursa aceasta, iar Shane era comisarul de navă. Încă o dată, Cassie avea să fie la clasa întâi. Tura ei de iulie avea ambele avantaje, atât ruta (Paris, Dubai), cât și clasa (întâi). Ofițerul de zbor, un american robust într-un hanorac simplu cu un loc în ultimul rând de la clasa întâi, părea să o privească în timp ce se

așeza, dar Cassie trase aer în piept și-și spune că era doar paranoică.

Prezentarea despre siguranța în timpul zborului era un filmuleț, dar ea tot trebuia să rămână în alertă în fața rândului ca să îndemne pasagerii să fie atenți. La această clasă, nimeni nu era niciodată atent. Unii nici măcar nu-și dădeau jos căștile de la urechi sau nu-și ridicau privirile din tablete și ziare. Nu pentru că ar fi zburat în mod frecvent și știau cum stă treaba, ci pentru că exista o anume nepăsare care îi determina să nu se uite: dacă ridicai privirea sau ascultai, ori îți era teamă de zbor, ori erai pentru prima dată la zece mii de metri în aer. Erai începător.

Dădu să se întoarcă spre bucătărie în timp ce filmulețul exagerat de vesel continua să ruleze, dar i se prinse tocul de banda de fixare a mochetei și se împiedică. Un om de afaceri saudit, îmbrăcat într-o robă albă ca zăpada, o prinse cu brațul stâng înainte să cadă.

— Mulțumesc, spuse ea.

Se rușină. Nu-și aducea aminte să se fi împiedicat vreodată în avion când încă erau parcați. Alta era să-ți pierzi echilibrul când zburai și erau turbulențe. Dar la sol? Asta era ceva nou.

— A fost ceva neașteptat.

— Mă bucur că v-am putut ajuta, îi spuse el.

Bărbatul îi afișă un zâmbet larg și imens. Își aranjă *gutra* care îi acoperea gâtul și părul, *iqal*-ul său fiind un cerc negru și gros. Apoi se întoarse la revista de afaceri pe care o citea.

Când Cassie își reveni, cabina piloților și bucătăria fiind în spatele ei, singura persoană care o privea era ofițerul de zbor. Se întrebă dacă putea să-i simtă frica, la fel cum o simte un leu.

*

Fură reținuți la poartă și nu reușiră să decoleze la timp. Cassie nu mai văzuse o linie atât de lungă

pe pistă, dar minutele treceau. Apoi căpitanul anunță echipajul și pasagerii despre motivul întârzierii: furtună în estul Mediteranei și sudul Europei. Probabil că aveau să stea aici o jumătate de oră. Încercă să creadă că acesta era motivul, că tot ceea ce-i ținea pe loc era vremea. Neliniștea ei creștea din ce în ce mai mult. Și totuși, își făcu treaba. Ea și Megan serviră băuturi la clasa întâi, iar apoi serviră mixuri de alune pe care le încălziră în cuptor. Pasagerii de la clasa economică nu puteau decât să sufere în liniște și să se agite pentru că urmau să piardă următorul avion din aeroportul Charles de Gaulle.

Cassie se uita din când în când pe geam, aproape așteptându-se să vadă mașini de poliție venind spre avion din tunelurile care o luau pe sub aeroport. Se oprea în fața ușii clasei întâi, de teamă că va fi cineva dincolo de ea care să-i facă semn să o deschidă, să o deschidă chiar acum – în mintea ei îl vedea pe căpitan cum se ridică în cabină, dă din cap și-i acordă permisiunea – pentru că paznicii de la aeroport aveau să ia pe cineva din avion.

Ocazional, își verifica telefonul să vadă dacă apăruseră știri noi despre managerul unui fond de investiții din America ce fusese găsit mort într-o cameră de hotel din Dubai, dar se pare că nu era nimic pe Twitter și nici pe site-urile de știri – cel puțin nu pe site-urile în engleză pe care putea să le caute pe Google și pe care putea să le citească.

În cele din urmă, scara de urcare în avion fu retrasă și Stewart le dădu instrucțiuni să se asigure că erau pregătiți pentru decolare. Le spuse că era timpul ca pasagerii să-și pună centurile de siguranță. Avionul începu să ruleze pe pistă, apoi Cassie simți zdruncinătura care-i confirma că roțile avionului mai aveau puțin și se vor desprinde de sol. Și iată-i. Luau altitudine, erau în aer și părăseau Dubaiul. Lăsau încă o dată în urma lor stațiunea de schi la interior, porturile de agrement masive în formă de palmieri, ce puteau fi văzute

din spațiu, și cerul străbătut de turnuri futuriste în formă de ace. Automatele care vindeau aur. Se ridicau deasupra rândurilor infinite de stații de petrol și platforme petroliere marine – din cer arătau ca niște furnici negre muncitoare lipite într-un loc – și apoi deșertul, infinit și plat, care se desfășura în valuri și dâmburi spre orizontul vestic.

Și odată cu asta, sosiră lacrimile. Erau la fel de neașteptate precum erau de neoprit și le lăsă să-i curgă pe față și să-i mânjească rimelul. Plânse în tăcere, conștientă că niciun pasager nu avea cum s-o vadă aici pe strapontina ei^[3]. Megan ar fi putut să-i arunce o privire și să vadă ce dezastru total ajunsese să fie, dar Megan zburase de suficiente ori cu ea încât să știe că avea să se mobilizeze. Plânse, se gândi ea, pentru că era extrem de ușurată: părăsea Peninsula Arabică, unde era deja destul de greu să fii femeie și unde probabil ar fi fost un dezastru să fii o femeie despre care bărbații ar fi crezut că aproape decapitase un biet manager din domeniul financiar în urma unei crize de nebunie alimentate de arak, după ce făcuse sex cu el.

Dar își dădu seama că plângea mai mult de suferință, de tristețe și din cauza morții lui. Acum că instinctul de supraviețuire care o adusese atât de departe începea să se diminueze, se gândi la bărbatul pe care-l lăsase în urmă, și pentru prima dată – șocul evaporându-se precum ceața dimineții de care-și aducea aminte, atunci când soarele se ridica deasupra munților Cumberland – începu să simtă disperarea, care mergea mână în mână cu doliul simțit la pierderea unei persoane apropiate.

Trecu în revistă puținele informații pe care le știa despre viața personală a lui Alex: era singur la părinți. Părinții lui din Charlottesville începeau să cocheteze cu ideea de a ieși la pensie, deși încă mai aveau până ajungeau la vârsta de pensionare. (Dumnezeule, asta îi aduse aminte de cât de tânăr era: părinții lui nici măcar nu ieșiseră la pensie.) Îi

povestise că se ocupa de fond de aproape patru ani – așa îi spunea el, „fond” – și înainte de asta lucrase pentru Goldman Sachs. Dar lucrase în domeniul financiar încă de când terminase un masterat în matematică – ceva despre cuantificare și ceva despre finanțe – în Durham. (Așa cum îi spusese numele angajatorului său numai când ea îl întrebase, zicând „Duke” când ea ceruse mai multe detalii.) Prefera Tolstoi și Turgheniev în defavoarea lui Dostoievski, dar o încuraja să îi recitească pe toți „ca adult, și nu ca student care stătea treaz toată noaptea ca să termine cartea”.

Nu doar că rezervase o masă pentru doi la un bistro franțuzesc, la câteva sute de metri de hotelul său, ci îl plătise pe șeful de sală ca să fie așezați într-un colț și să nu mai fie nimeni la masa de lângă ei. La început, Cassie văzuse acest lucru ca pe un gest tipic unui mascul pretențios și plin de el, dar în timp ce se apropiau de masă îi șoptise la ureche că vedea romantismul ca pe o chestiune complet privată, și voia să îi dea dovadă de romantism în acea noapte.

Mai târziu, primise o notă de plată care însuma cât ar fi cheltuit ea pe trei nopți în Paris și Dubai; era mai mult decât cheltuia ea pe aprovizionare timp de câteva luni de zile. Alex comandase blanquette de veau și ea coq au vin, glumind că, după tot arakul pe care îl consumaseră, era de înțeles ca ea să comande pui cu vin (deși, desigur, el îi adusese aminte că alcoolul era gătit și nu mai avea efect). Mâncaseră cu poftă, savurând izolarea de restul clienților și nu se grăbiseră deloc. Terminaseră o sticlă de vin și tot mai comandaseră arak. Și în ciuda faptului că băuseră atât de mult, niciunul nu pierduse din vedere faptul că se aflau în Dubai. Amândoi mai fuseseră aici înainte și știau că pedepsele pentru beție în public nu erau deloc frumoase. Cei doi erau departe de a fi gălăgioși. Flirtau în micul lor alcov, dar nu se atingeau. El își menținea vocea joasă în timp ce-i

spunea ce lucruri voia să-i facă în camera de hotel, odată ce avea să i se alăture acolo. Îi strecurase cheia de la cameră pe sub fața de masă și ea se cutremurase ușor când degetele li se atinseseră.

Când poliția îi va urmări cardul de credit și va descoperi că fusese folosit în restaurant, oamenii își vor aduce aminte că fusese acolo cu o femeie care, cel mai probabil, era americană, deoarece amândoi vorbiseră engleza americană. Cineva s-ar putea să-și aducă aminte că era mai bătrână decât el. Dar ieșiseră oare în evidență? Puțin, da, deoarece comandaseră arak și apoi vin, și apoi iar arak. Dar era încrezătoare că cel puțin jumătate, dacă nu chiar două treimi, din clienții restaurantului erau occidentali. Nu provocaseră nicio scenă.

Își aduse aminte că îi plăcea fotbalul american, și că jucase în facultate. Îi plăcea squash și mai mult, și încă juca.

Noțiunea că și el era un alcoolic – cel puțin pentru o noapte – o făcu să simtă o durere adâncă și tristă în inimă. Toți cei care beau la fel ca ea aveau un motiv anume, presupunea ea, și niciodată nu-l presase să i-l spună pe al lui. Avea unul? Acum nu mai avea cum să afle. Cu siguranță, el nu se întrebase niciodată care era durerea ei sufletească.

Fuma. Nu mai sărutase de ceva timp un bărbat care fuma, și cu Alex nu fusese ca și cum ar săruta o scrumieră. Fusese decadent în cel mai frumos sens al cuvântului. Îi spusese că fuma numai când călătorea în străinătate.

În camera lui de hotel, începuseră să facă dragoste pe pat imediat ce el se întorsese, peste așternuturile roșii, iar mai apoi o dusesse la duș. Ea fusese surprinsă, nesigură dacă ar fi trebuit să fie uimită de voința sa extraordinară în acel moment sau insultată într-un fel, lucru pe care nu prea ar fi vrut să-l analizeze, dar făcuse cum voise el și se bucurase de asta. Făcuseră dragoste acolo, unde ea

stătuse cu genunchii pe banca de marmură, iar el își trecuse mâinile pe corpul ei, printre picioarele ei, iar apoi o spălase pe cap.

Și acea amintire o făcu să-și înăbușe un mic suspin perceptibil.

*

— Vai de mine, plângi, șopti Megan, tonul ei fiind pe jumătate îngrijorat, pe jumătate enervat. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu.

— Atunci care e problema?

Cassie adulmecă și-și șterse fața cu palmele.

— Nu știu, minți ea. Jur că nu știu. Dar sunt bine. Sau o să fiu bine.

După aceea, sosise Miranda. Apoi Miranda plecase, și Cassie intenționase să plece și ea. Dar Alex o trăsese înapoi în dormitorul superb, unde făcuseră dragoste din nou. Terminaseră sticluta de arak pe care o găsiseră în minibar. (Cel puțin atunci crezuse că o terminaseră; când ștersese paharul de sticlă albastră cu buretele de dimineață, simțise puțin lichid pe fundul sticlei.) Apoi reveniseră la votcă. Dintr-un motiv oarecare, bărbatul se chinuise să-i deșurubeze dopul și, din greșeală, spărsese sticla de noptieră. (Sau o lovise intenționat din cauza frustrării?) Dar în loc să curețe mizeria, amândoi râseseră. Ea crezuse că se îmbrăcase ca să plece. Dar amintirea nu era doar încețoșată, pur și simplu, lipsea. Fusese dezbrăcată când se trezise. Ce naiba se întâmplase cu intenția ei de a se îmbrăca la loc cu fusta și bluza și de a se întoarce la hotel?

Dumnezeule, era la fel ca multe dăți când se trezise dezbrăcată și mahmură în pat alături de un tip, cu cea mai vagă idee legată de cum ajunsese acolo – doar că, de data aceasta, tipul era mort.

Analiză întreaga situație încă o dată, încercând să găsească o logică legată de ceea ce făcuse. Ceea

ce ar fi putut să facă. Oare el o atacase și ea se apăraseră? E posibil, dar nu plauzibil. Făcuseră sex de două ori. Din câte își aducea ea aminte. Dar nu înseamnă nu, totuși. Dacă era leșinată din cauza băuturii, nu însemna că era de acord să facă sex. Dacă asta se ascundea, de fapt, în spatele negurii: încercase să facă sex cu ea și se opusese? Erau beți, erau beți amândoi. El era deasupra ei, nu voia să se oprească, iar ea îl lovea în cap, peste față, pe spate. Ea încerca să-l zgârie, și el devenea din ce în ce mai furios și mai violent. Văzuse cioburile rămase din sticla de votcă Stolichnaya. Poate erau și pe noptieră niște cioburi. Se întinsese după unul – poate acea bucată mare și zimțată, apucând gâtul sticlei ca pe un cuțit – și-l tăiasă. Îi tăiasă gâtul. În mintea sa văzu mișcarea mâinii și sângele care țâșnea din rană.

Și apoi se culcase la loc.

Își dori să se fi uitat mai bine la cadavru de dimineată. Dar nu făcuse asta. Văzuse gâtul lui Alex și asta fusese de ajuns. Îi văzuse ochii închiși, dar în rest nu îi analizase capul, spatele și nici brațele. Chiar nu știa unde altundeva ar fi putut să-l înjunghie.

Și totuși, când se gândi mai bine la antecedentele ei, pur și simplu, nu avea logică să-l fi atacat dacă încercase încă o dată să facă sex cu ea. O parte din viața ei era – Dumnezeuule – sexul de care nu-și mai aducea aminte. Se întâmpla. Știa asta din cauza prea multelor dimineți cu prea mulți tipi ciudați. Bănui (și ideea aceasta o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos) că cel mai probabil ar fi permis să fie violată.

Să. Fie. Violată. Caracterul groaznic al acelei expresii o făcu să geamă încet.

Dar chiar dacă nu-l omorâse pe Alex Sokolov, își luase tălpășița de acolo. Acesta era un adevăr. Bietul tip avea părinți și prieteni, și sângerase până la moarte lângă ea în pat. Și ea îl lăsase așa.

— Nu ești bine, murmură Megan. De data asta e altfel față de, știi tu, celelalte aventuri ale tale. S-a întâmplat ceva.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Oamenii nu plâng din nimic.

Dar apoi se auzi zgomotul avionului, care urcase la o altitudine de peste trei mii de metri, și nu mai putea să plângă. Trebuia să lucreze. Trebuia să se spele pe față și să-și aplice din nou machiajul. Își desfăcu centura și se ridică, hotărâtă să fie la fel de fermecătoare și de eficientă ca întotdeauna.

Și totuși, în timp ce se privi în oglinda mică din baia minusculă, în timp ce-și privi ridurile care i se ascundeau pe sub ochi, ridurile din dreptul ochilor pe care le acoperea cu măiestrie, observând că albastrul irisului ei părea mai puțin scânteietor decât atunci când era tânără – deși erau înconjurate de liniile roșii ale mahmurelii –, simți cum îi vine din nou să plângă. Își aduse aminte ce-i spusese tatăl ei când era mică: îngropi mortul și mergi mai departe. Se întâmplase cu câțiva ani înainte ca tatăl ei să fie atât de beat încât intrase cu Dodge-ul Colt într-un stâlp de telefon, având-o pe fiica lui cea mică pe bancheta din spate; cu mult timp înainte ca el să fi murit într-un accident produs de el (cel puțin ea presupusese că fusese un accident) și să fi omorât niște adolescenți care se întorceau acasă cu mașina din Lexington pe banda corectă, când el – beat din nou – se aflase pe cea greșită. La vremea respectivă, când îi dăduse sfatul, ea avea opt ani și nu-i fusese permis, așa cum sperase, să treacă la următorul nivel la cursurile de balet alături de două dintre prietenele ei. Profesoara considerase că nu era pregătită încă.

Tatăl ei încercase s-o consoleze. Ei bine, spunea el, uneori, trebuie să îngropi mortul și să mergi mai departe.

Tatăl ei, vai de el, nu urmăse niciodată acel sfat. După ce soția lui – mama ei – murise, începuse să bea și mai mult. Iar Cassie nici nu uitase, nici nu

trecuse peste sfatul pe care i-l oferise el în clasa a treia. Avea să se gândească la acesta la vârsta de cincisprezece ani, când mama ei avea să moară, și la vârsta de nouăsprezece ani, când tatăl ei avea să moară, și adesea când avea să-și ia rămas-bun de la bărbații pe care îi sedusesese sau care o seduseseră, mai ales în acele dăți când avea să fie prea beată încât să mai insiste ca ei să folosească unul dintre prezervativele pe care le purta la ea oriunde se ducea. Adevărul era că nu era nimic ușor la sexul întâmplător. Când funcționa bine, era intens. Când nu funcționa, era, pur și simplu, nesatisfăcător. În orice caz, lăsa cicatrici, unele care erau asemănătoare cu cicatricile amneziei, dar altele care erau diferite: sentimentul de încălcare a legii era destul de estompat, dar ura de sine putea să fie feroce. (Odată împărtășise înțelepciunea tatălui ei cu un străin. Era dimineața de după, și fuseseră amândoi de acord că noaptea trecută fusese o greșeală groaznică, făcută la beție. Poate că ar fi devenit prieteni și nu ar fi trebuit să facă niciodată sex împreună. El, în schimb, observase că, deși sfatul fusese unul sumbru și nepotrivit, te cam puteai aștepta la așa ceva din partea unui tată care-și numise fiica cea mare Cassandra.)

De asemenea, nu mai fusese nimic lejer nici în cazul băutelor ei, și nu mai fusese de câțiva ani.

Se auzi un ciocănit la ușă și apoi vocea lui Megan.

— Cassie, urăsc să te bat la cap, dar ori ești bine și poți să lucrezi cursa aceasta, ori nu. Este ultima dată când te întreb.

Cassie își imaginează că așa suna Megan când își îmboldea fiicele să se comporte cum trebuie. Colega ei avea copii frumoși și un soț care era consultant pe management în Washington, plus o casă minunată în nordul Virginiei. Femeia le avea pe toate, chiar le avea.

— Cassie?

Se ridică în picioare în baie.

— Ies imediat, anunță ea. O să fiu pregătită să-i dau bice.

Apoi își dădu cu rimel și cu noul ruj pe care-l cumpărase de la aeroport. Se numea Landing lips^[4]. Se mișcă rapid, dar cu grijă. Nuanța era similară cu a celui pe care îl pierduse în Dubai. Apoi ieși afară, făcându-și promisiunea că dacă totul avea să fie bine, în cele din urmă, nu va mai bea niciodată. Niciodată în viața ei. Își făcea o astfel de promisiune cam în fiecare lună, dar de data aceasta – de data aceasta – își spuse că avea să se țină de ea.

Capitolul patru

Elena bănuia că unul dintre motivele pentru care era bună în ceea ce făcea era simpla realitate: nu era nici frumoasă, nici urâtă. Putea să fie frumoasă când se gătea și se machia cum trebuie – așa că încerca să le facă pe amândouă –, dar obiectivul era să nu iasă în evidență. Avea o înălțime de 1,62 m, ochi căprui închis și păr șaten, pe care-l ținea desfăcut, cu cărare la mijloc atunci când nu lucra și într-un coc franțuzesc atunci când lucra. Purta rar ochelari de soare în America și Rusia, deoarece considera că ochelarii de soare te făceau să ieși mai mult în evidență. Își dădu seama aici în Dubai că era valabil opusul: occidentalii care nu purtau ochelarii de soare erau cei mai memorabili, așa că își cumpără o pereche după ce ateriză și o a doua pereche de la unul dintre magazinele hotelului, după ce-și termină ceaiul cu gheață, băut alături de Viktor.

Traversă piața, cu eșarfa strânsă bine pe cap, fiind anonimul perfect. Zăbovi pe un rând îngust unde se vindeau condimente, nesigură dacă mirosul cel mai apropiat de ea era cel de chimion sau cel al vânzătorului. Elena nu prea gătea, dar folosisese chimion destul de des încât să știe că mirosul acela urât nu era de la el. Bărbatul stătea în fața unui bufet lung cu recipiente în culori fosforescente, cu sofran și curry. Pe rafturile din spatele lui erau replici mici de sticlă ale celor mai proeminente clădiri noi din Dubai, fiecare fiind de mărimea unei piese de șah. Îi plăcuse șahul când era mică. Jucase și la școală, și acasă, cu tatăl ei, până când fusese trimisă la școală în Elveția. Era destul de bună. Pe lângă clădirile minuscule erau și o varietate de narghilele decorate, de culoarea oceanului.

Aprecia felul în care piața părea să satisfacă și localnicii, și turiștii, deși își putea imagina turiștii

ducând acasă condimente, dar și un suvenir cu Burj al-Arab, faimosul hotel din Dubai care arăta ca o velă gigantică, de cincizeci și șase de etaje. Se gândi la Piața Orientală din apropierea apartamentului pe care îl avusese când locuise în Washington, cu câțiva ani în urmă, și la faptul că puteai găsi fructe indigene proaspete, precum și prespapier-uri sub forma unor monumente din Washington și globuri de sticlă cu Casa Albă peste care ningeă dacă le agitai.

Acum, ridică privirea pentru că vânzătorul de condimente o întreba dacă vorbește engleză. Ea dădu din cap și zâmbi.

— Ce v-ar plăcea? întrebă el.

Era un bărbat mai în vârstă, cu o barbă scurtă și grizonantă. Purta o *thobe*^[3] impecabilă: la fel de albă ca florile de cireș, fără nicio pată, în ciuda condimentelor care-l înconjurau.

Nu voia nimic, cel puțin nu azi. Apartamentul pe care i-l dăduseră avea o bucătărie curată, dar încă nu știa cât timp avea să petreacă în Dubai. O săptămână sau două, se aștepta ea, dar următoarele zile vor decide. Voiau să fie siguri că nu vor exista repercusiuni legate de Alex Sokolov, de care va trebui să se ocupe ea.

Dumnezeule, se gândi ea, dacă ar ști ei de însoțitoarea de bord! Simți o neliniște adâncă – aproape panică – când își imaginează posibilele repercusiuni ale deciziei ei de a nu omorî și femeia. Inspiră ca să se calmeze. Ca să le pună pe toate la locul lor. Așa funcționa ea. Era capabilă să se concentreze foarte bine pe o problemă și să gândească cu mulți pași înainte. De aceea fusese o jucătoare de șah atât de capabilă. Putea să privească în viitor până în momentul în care devenea premoniție. Dar mintea ei putea și să despartă și să cucerească, punând deoparte lucrurile minore de care s-ar putea să aibă nevoie într-o zi, în timp ce-și pune temerile care ar putea s-o paralizeze în spatele unui paravan de protecție.

— Vă rog, spuse vânzătorul către ea, o femeie frumoasă ca dumneavoastră? În mod sigur există ceva ce vă doriți.

Se uită la el și apoi la marfa lui. După părerea ei, adevărata distracție într-un loc ca piața nu era neapărat cât de proaspăt era totul, ci partea cu negocierea. Era ca un fel de diplomatie cu mize mici. Elena iubea asta. Avea doar treizeci de ani – îi împlinise de curând –, dar petrecuse destul timp în orașe din Orientul Mijlociu încât să se obișnuiască cu tocmeala necesară pentru a cumpăra o bucată de halloumi, de exemplu. Așa că probabil va cumpăra totuși ceva.

Dar apoi îi vibră telefonul. Îi mulțumi vânzătorului și se întoarse ca să citească mesajul. Era de la Viktor. Îi fusese, într-adevăr, simțită lipsa lui Alex Sokolov la ședința cu investitorii din Rusia. Îl sunaseră și pe telefonul mobil, și la hotel, și-i lăsaseră mesaje. Majoritatea oamenilor din încăperea aceea nu aveau idee de ce nu se afla acolo, dar erau câțiva care știau, și erau recunoscători pentru asta.

Îi acceptă laudele, dar nu zâmbi. Știa că deși era competentă – nu, era mai mult de atât. (ca să folosească o expresie a unei colege din facultate care-i plăcea), avea aptitudini trăsnite –, în domeniul ei primeai foarte rar o a doua șansă. Mai ales când venea vorba de oamenii ăștia. Oamenii tatălui ei. Știa adevărul despre ceea ce-i făcuseră. Era conștientă că nu era de neînlocuit. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să se numere și ea printre cei vânați.

Dar mesajul lui Viktor o liniștise. Chiar folosisese cuvântul „recunoscători”. Așa că se întoarse spre vânzător și arătă spre o eșarfă frumoasă, luminescentă, în culori minunate, care îi aminti de pelerina de vis a lui Iosif⁶¹.

— Cât costă? întrebă ea.

El îi spuse. Elena pufni și-și dădu ochii peste cap, iar el îi oferă un al doilea preț. Și începură să

negocjeze.

Capitolul cinci

În clipa în care aterizaseră pe aeroportul Charles de Gaulle și avionul rula spre poarta lor, Cassie se uită pe telefon să vadă dacă apăruse vreo știre din Dubai. Nu găsi niciuna. Era posibil – deși foarte improbabil, se gândea ea – ca Alex să nu fi fost descoperit încă. Era aproape ora opt și jumătate în Emiratele Unite. În cazul în care cadavrul lui (Dumnezeule, ce cuvânt oribil) era încă în pat, acolo unde-l lăsase ea, asta ar fi însemnat că personalul pentru curățenie de la hotelul Royal Phoenician respectase indicatorul cu „Nu deranjați”, așa că nu intrase nimeni să facă curat și să schimbe așternuturile. Oricine o fi fost persoana care trebuia să aducă fructe proaspete și fursecuri maamoul în acea după-amiază văzuse semnul și se întorsese în bucătăria hotelului, fără să intre în apartament. Asta însemna că nici Miranda, nici vreun alt colaborator nu-l căutase și nu se întrebase – cel puțin nu în mod serios – ce era cu absența sa ciudată și inexplicabilă.

În cele din urmă, concluzionă că până în momentul de față rămășițele în descompunere ale lui Alex Sokolov fuseseră găsite cu siguranță. Trebuie să fi fost găsite. În mintea ei, în vreme ce le mulțumea pasagerilor în timp ce aceștia debarcau, văzu echipa de criminaliști care cerceta camera, cadavrul luat din patul cu așternuturi roșii.

În mod normal, ar fi considerat că „zeii programului” erau buni cu ea, deoarece compania aeriană trebuia să le ofere zece ore de odihnă. Dar avuseseră douăzeci și una de ore în Dubai, și urmau să aibă aproape cincisprezece aici, în Franța. În schimb acum, durata aceasta nu făcea decât să-i crească anxietatea. Voia să se întoarcă în Statele Unite. Voia să se întoarcă în apartamentul ei de pe 27th Street din Manhattan. Voia să fie

sigură că va putea apela la avocați americani, dacă se va ajunge la asta.

Treisprezece dintre membrii echipajului mai aveau o cursă împreună, întoarcerea pe aeroportul JFK mâine-dimineață, și apoi aveau să se despartă. Drumurile lor s-ar putea să se întâlnească din nou în combinații diferite, mai ales drumurile ei, ale lui Megan și Shane, pentru că se simțeau bine și ocazional își potriveau programul astfel încât să poată zbura împreună, dar acest aranjament special de piloți și însoțitori de zbor nu va mai fi niciodată posibil. Compania aeriană avea aproape o mie două sute de însoțitori de zbor care locuiau în New York, fiecare dintre ei cerând în fiecare lună o rută și o clasă, și, cumva, ea, Megan și Shane nimeriseră toți în avionul spre Paris – deși, de data aceasta, cu destinația finală Dubai. Cu două nopți în urmă, în Orient, cei trei dormiseră până târziu dimineața și apoi petrecuseră o după-amiază și o seară plăcute la un bistro, și apoi merseseră într-un club de noapte cu hipsteri de două ori mai tineri decât ei, lângă Bastilia. Noaptea aceea fusese mult mai lungă decât aceasta. Cassie băuse în acea seară, dar nu în exces, și nu se despărțise de prietenii ei.

Își dădu seama că nu ar trebui să revină în Dubai, cel puțin nu în viitorul apropiat. Probabil niciodată chiar. Nu era în programul ei pentru luna viitoare, și cu siguranță nu avea să aplice pentru Dubai în luna septembrie.

— Nu cred că va ieși nimeni în oraș de data asta, spunea Megan, în timp ce pătrundeau în aglomerație.

În noaptea aceasta, compania aeriană îi cazase la un hotel al aeroportului, deoarece dura prea mult să intri și să ieși din Paris și noaptea era prea scurtă.

— Dar este un restaurant destul de drăguț în apropiere de hotel, la care putem merge pe jos. Se numește Brasserie nu știu cum. În fine, câțiva

dintre noi ne vedem la recepție la ora șapte. Vrei să vii cu noi?

— Nu. Cred că o să mă odihnesc, spuse Cassie.

— Așa ar trebui, fu de acord Megan. Stai și tu liniștită măcar o dată. Să dormi.

Trecură pe lângă un butic Hermes, și-și aduse aminte de eșarfa cu imprimeu de leopard pe care o văzuse într-un magazin noaptea trecută la hotelul Royal Phoenician. Se gândi la gâtul său; se gândi la gâtul lui. Al lui Alex.

— Răsfață-te. Să-ți comanzi ceva ușor prin room service. Să mănânci desert mai întâi, continuă Megan.

— Da, cred că asta ar trebui să fac.

— Vai, nu știi cât de bine este pentru o mamă cu două adolescente nebune să aibă parte din când în când de o seară singură într-o cameră de hotel. S-ar putea să nu ies nici eu. Cred că o să vorbesc pe Skype cu Vaughn și apoi mă culc, spuse ea.

Cassie dădu din cap politicoasă. Îl întâlnise pe soțul lui Megan de câteva ori. Părea destul de drăguț. Își aducea aminte mai mult de glumele pe care le făcea pe seama faptului că era consultant.

Ai nevoie doar de două lucruri ca să fii consultant: să fii concediat. Și cărți de vizită.

Vrei să știi care este definiția unui consultant? Un tip care îți cere cu împrumut ceasul ca să-ți spună ce oră este.

Dar de când familia se mutase în Maryland, lucrase mai mult pentru contractori din departamentul apărării, astfel încât Cassie bănuia că era mult mai competent decât sugera caracterul lui autodenigrant. Iar glumele lui nu fuseseră în niciun caz mai rele decât cele spuse de secundul cu care zbura în săptămâna aceea. În acel moment, Stewart îl încânta pe căpitan cu o altă povestioară care era, inevitabil, puțin cam răsuflată.

— Să-l saluți din partea mea, îi spuse lui Megan.

— Așa o să fac. Iar tu să te odihnești.

Cassie încuviință din cap. Știa că va fi tentată să comande un pahar cu vin, dar era și încrezătoare că va putea să reziste: își aduse aminte că avea tendința să bea mai multe zile la rând (și, da, să facă sex mai multe zile la rând), dar nu era o bețivă ca tatăl ei. Desigur, acesta era motto-ul tuturor alcoolicilor fără șanse de recuperare: Nu sunt chiar un bețiv. Dar ea nu era. Petrecea multe nopți fără să bea. Nu jurase cu numai câteva ore în urmă că nu va mai bea niciodată? Așa făcuse.

După nici cinci minute, se apropiară de ieșirea de lângă cozile de oameni care așteptau să fie verificați și de scara ce cobora către trotuarul din exteriorul clădirii aeroportului, unde aveau să aștepte mașina care îi ducea la hotel, când Jada se opri și-i dădu lui Megan telefonul ei. Întregul echipaj se opri alături de ea ca o herghelie de gazele în alertă.

— Îl recunoști? întrebă Jada.

Megan mări poza cu degetul arătător și cel mare.

— O, Dumnezeu, șopti ea, puțin uimită. Wow. A fost cu noi în cursa dinspre Paris spre Dubai.

— Exact.

Megan îi întinse telefonul lui Cassie, dar nu scoase niciun cuvânt.

Se uită lung la poză, senzația avută fiind una dintre acele experiențe în care parcă ieși din propriul corp – reacționând în același timp și visceral, și conștientă că era privită de Megan, așa că trebuia să joace un rol. Iată-l. Amantul ei de noaptea trecută. Știrea despre el era publicată pe un site pe care intrau cu toții adesea și care-i ajuta pe cei care călătoreau în afara SUA să fie informați cu privire la criminalitatea la nivel internațional, un fel de versiune tabloidă a site-ului de sfaturi pentru călătorie al Departamentului de Stat. Era scurt și la obiect: avusese loc o crimă înfricoșătoare în hotelul Royal Phoenician din Dubai. Victimei, un manager al unui fond de

investiții din Statele Unite care se numea Alex Sokolov, i se tăiase gâtul în camera sa de hotel. Fusesse găsit pe la jumătatea după-amiezii, după ce ratase o ședință la care fusese așteptat. În cele din urmă, paznicii ignoraseră semnul cu „Nu deranjați” și intraseră în apartament. Nu mai erau alte nume în reportaj, așa că nu fu menționată nicio femeie cu numele Miranda.

— Îmi pare atât de rău, spuse Cassie, sperând că șocul provocat de vederea știrii cu cadavrul lui Alex Sokolov avea să fie pus de Megan și de echipaj pe seama crimei – că bietul bărbat fusese omorât. Derulă în josul articolului puțin și află că autoritățile nu aveau încă un suspect. Un oficial din domeniul turismului insista că acesta era un caz izolat și că turiștii nu trebuie să se alarmeze, dar un căpitan de poliție părea să nu fie de acord, susținând că încă nu eliminaseră jaful dintre motivele posibile.

Megan luă telefonul și i-l dădu înapoi Jadei, iar ea i-l dădu lui Stewart și căpitanului. Era interesant pentru toți faptul că un pasager din avionul lor fusese omorât. Apoi Megan se apropie de Cassie și-i șopti:

— Jură-mi că nu știi nimic legat de asta.

— Sigur că nu. De ce aș ști?

Spera că tonul pe care răspunsese denota faptul că se simțea jignită de întrebare.

— Bine. Doar că voi doi ați vorbit mult în drumul spre Dubai. Și apoi ai părut să nu fii în apele tale și ai fost atât de ciudată în drum spre aeroport azi-dimineață. Și când am decolat ai început să plângi.

Ea clătină din cap.

— A, presupun că sunt tristă pentru că tânărul acela e mort. Părea un tip de treabă. Dar ultima dată când l-am văzut a fost când am coborât din avion ieri după-amiază.

Grupul începu să avanseze și ea porni alături de ei. În sinea ei se temea că fiecare minciună avea s-

o îngroape și mai adânc în mizeria asta. Dar își spunea, totodată, că era mult prea târziu să înceapă să spună adevărul.

*

Cassie stătea pe o parte a patului din camera ei de hotel, în întuneric, îmbrăcată doar cu un halat alb din tricot plușat pe care îl găsisese în șifonier. Ascultă sunetele pașilor și ale rotelor valizelor de pe hol, tresărind de fiecare dată când auzea o ușă cum se izbește sau o încuietore cum se închide. Încercă încă o dată să-și aducă aminte de detaliile lipsă ale nopții trecute, dar nu reuși. Încercă să-și aducă aminte de fiecare cuvânt pe care i-l spusese Mirandei. Dar mare parte din acea conversație existase în negura care ascundea evenimentele, bărbații, barurile și paturile din toate nopțile petrecute astfel, de-a lungul multor ani.

La un moment dat, se gândi s-o sune pe sora ei, din Kentucky. Să-i pună câteva întrebări inofensive despre nepotul sau nepoata ei. Despre cumnatul său.

Ea și sora sa vorbeau rar despre părinții lor, pentru că, inevitabil, ar fi ajuns să se certe și să se rănească reciproc. Era atât de multă ură și atât de multă suferință, și avuseseră niște reacții atât de diferite și de unice față de părinții lor, așa cum erau fulgii de zăpadă. Nu mai erau apropiate și probabil nu vor mai fi niciodată, dar Rosemary avea nevoie ca sora sa, Cassie, să fie cel puțin la periferia vieții sale de familie, pentru a-și satisface nevoia de normalitate. Ocazional, Rosemary și soțul ei, Dennis, și cei doi copii ai lor plecau din Kentucky cu avionul și veneau să petreacă un weekend într-un hotel ieftin din Westchester, iar apoi luau trenul sau o mașină închiriată până în oraș, sâmbăta sau duminica. Rosemary era contabilă în Lexington. Dennis lucra la baza militară din Richmond. Uneori, cu ocazia acestor

vizite de familie, Cassie avea șansa unei scurte întrevederi cu nepotul sau nepoata ei. I se permitea să o ducă pe Jessica la American Girl Store sau pe Tim la Metropolitan Museum. De câteva ori, chiar reușise să-i ducă pe copii să ia prânzul, numai ei trei, în restaurante pe care ei le adoraseră – genul de locuri în care erau ospătari și ospătărițe tineri cântând melodii din filmele de desene animate sau zona de luat masa era decorată ca o casă bântuită. Cassie prețuia acele ore: nu putea să-și imagineze că va avea vreodată copii, o realitate pe care unele nopți solitare i-o aduceau în prim-plan, așa că simțea lipsa unui fiu sau a unei fiice. Dar, de obicei, când familia surorii sale venea în New York, petrecea timpul cu toți împreună, și părinți, și copii. Toți cinci urcau până în vârful Empire State Building sau al Statuii Libertății. Mergeau pe Yankee Stadium, când jucau Royals, ca să poată scanda împotriva echipei Evil Empire.

Acele weekenduri erau lipsite de alcool, deoarece Rosemary nu bea și nu voia să-și vadă sora bând. Erau atât de diferite.

*

Faptul că nu-i lăsase niciodată pe copii singuri cu Cassie în apartamentul ei spunea foarte multe despre ce gândea Rosemary în legătură cu sora sa. Se oferise să aibă grijă de ei de nenumărate ori pentru ca Rosemary și Dennis să se poată bucura de o noapte singuri. Să meargă să vadă un musical, de exemplu, care să nu fie făcut de Disney. Să se bucure de un restaurant unde toaletele nu aveau plăcuțe cu „Vrăjitori” și „Vrăjitoare”. Dar sora ei o refuzase întotdeauna. Spunea că ea și Dennis vor să petreacă timp cu copiii. Însă Cassie știa că adevărul era că Rosemary nu avea încredere în ea pe timp de noapte. Erau momentele când tatăl lor, adesea (dar nu întotdeauna), intra în buclucuri, și

erau momentele în care Cassie părea să provoace suferințele cele mai mari – atât ei, cât și celorlalți.

Așa că nu-i dădu mesaj surorii sale. Chiar nu avea rost. Nu ridică nici măcar o dată mâna spre telefonul care stătea la încărcat pe noptieră. Se temea că nevoia de a-l căuta pe Google pe Alex Sokolov ar fi irezistibilă, și acum, știind că fusese descoperit cadavrul său și că începuse investigația, își dorea să se delimiteze de orice știre. Se temea că orice ar fi aflat ar fi făcut-o să se simtă și mai rău. Sau o va speria, simțind cum i se strânge ștreangul în jurul gâtului, sau îi va spori sentimentul de vină pentru că nu spusese nimănui că îl găsisese mort și că, pur și simplu, lăsase cadavrul în urma ei. În acea noapte se dădu jos din pat numai când avu nevoie să bea apă sau să meargă la toaletă.

*

Se trezi în aerul dens al rămășițelor vagi ale unui vis. În cameră era liniște, cu excepția bâzâitului aerului rece suflat de aparatul de aer condiționat, și detaliile visului dispărură. Îl visase pe tatăl său, știa clar asta, și visase tabăra de vânătoare. Dar asta era tot ce-și aducea aminte.

Se frecă la ochi. Mersese împreună cu el și cu unul dintre puținii lui prieteni, timp de două sezoane, la vânătoare, chiar dacă asta însemnase să lipsească de la cursurile de dans. Tabăra se afla în munții Cumberland și aparținea acelui prieten, un tâmplar care avea o fiică aproape de-o seamă cu ea. Venise și ea. O chema Kafly și mergea la altă școală. Tabăra era, de fapt, o remorcă cu instalația sanitară dezafectată, așa că tâmplarul trebuise să construiască o toaletă. O toaletă eco, de compostare. Acele două weekenduri de noiembrie, la distanță de un an, fuseseră cândva incredibil de benefice și incredibil de insalubre. Tații se consideraseră progresiști și înțelepți: își aduceau

fiicele în tabăra de vânat căprioare. Le trimiseseră să facă cursuri de siguranță în timpul vânătorii și apoi perfecționaseră ceea ce le învățaseră instructorii despre armele de foc. Dar bărbații se îmbătau și cădeau lați în fiecare noapte, iar apoi în fiecare zi mergeau toți patru la nesfârșit prin frigul din pădure. Nu ninsese în niciun an, slavă cerului, dar asta însemna că nici nu erau poteci.

În al doilea an, Cassie rănisese o căprioară în loc să o omoare imediat, ceea ce o făcuse să plângă în hohote din cauza remușcărilor. Inevitabil murise, dar murise încet, într-un mod groaznic. Fusesse într-o stare atât de deplorabilă, încât tatăl ei nu putuse s-o lase apoi să urmărească animalul ca să-l omoare.

Iar Karly? Karly nu voia decât să bea cu tatăl ei și cu tatăl lui Cassie în acele weekenduri, deși adulții nu voiau s-o lase pentru că fetele erau abia la gimnaziu pe atunci. Turuia de zor despre cât de mult iubea spuma și acidul berii la doză și spunea că atunci când desfăcea o doză, simțea o mare plăcere. Îi șoptea lui Cassie că se înfierbânta toată.

Când Cassie se dădu, în sfârșit, jos din pat, își frecă din reflex umărul drept unde ținuse pușca în acea zi în pădure, când sufletul ei fusese rănit mai tare decât pielea. De atunci nu mai pusese mâna pe o armă.

*

Undeva deasupra estului Atlanticului, după ce-i adusese femeii de pe locul 6G încă un pahar de Riesling și Jada îi adusese tipului de pe locul 3A un whisky, cealaltă însoțitoare de zbor spuse cu voce tare adevărul care, la fel ca pe mulți alții, o ținuse trează pe Cassie, holbându-se la luminițele din cameră, noaptea trecută – radioul, ceasul, alarma de incendiu. Cele două își trăgeau sufletul în fața bucătăriei din Airbus.

— De vreme ce era american și a fost în avionul nostru, credeți că or să vrea să vorbească cu noi? întrebă Jada.

Cassie nu trebuia să mai întrebe la cine se referea.

— Și cine credeți că vor fi *aceia*?

Cassie își dădu cu Purell¹²¹ pe mâini. Se gândise și ea la asta, în primele ore ale dimineții. Își dăduse seama că FBI-ul va veni, dar numai pentru că era destul de sigură că CIA nu se ocupa cu investigarea crimelor. Presupusese că FBI-ul trebuie să aibă un fel de înțelegere cu forțele de poliție străine: poate că în cazul acesta, întrucât Alex fusese un cetățean american, aveau să pună întrebări poliției din Dubai. Dar poate că nu. Știa că Dubaiul avea multe afaceri cu Occidentul, așa că era foarte probabil să aibă forțe de ordine destul de impresionante. Cassie bănuia și că majoritatea ambasadelor americane aveau un fel de reprezentant FBI, un ofițer sau doi. Pentru orice eventualitate. Dumnezeuule, măcar dacă Alex ar fi fost la fel de rus ca parfumul său sau ca gusturile sale literare. Bănuia că, în acel caz, interogarea ar fi fost una superficială – dacă ar fi avut loc vreuna. De ce ar investiga americanii moartea unui rus în Dubai? Nu ar face asta. Nu era treaba lor.

Dar, în cele din urmă, până să se dea jos din pat și să facă duș, își dăduse seama că până și Departamentul de Stat se va implica. Familia lui Alex probabil că avea să apeleze la mijloacele mass-media pentru a-și face dreptate. Oamenii – oamenii puternici – vor acorda atenție acestei crime. Ideea aceasta îi provoca greață. Undeva, Miranda își spunea partea ei de poveste.

— Cred că FBI-ul va veni, zise Jada într-un final. Dacă e cineva...

— Nu sunt sigură că am fost vreodată atât de aproape de o persoană care a fost omorâtă.

— Nici eu, spuse Cassie, deși se gândi la tatăl ei și mintea ei disecă rapid diferențele dintre omor

prin imprudență și omucidere.

Jada se uită brusc peste umărul lui Cassie, cu o privire intensă, și ochii ei negri se măriră. Cassie simți un fior puternic de teamă și se întoarse, convinsă că asta e, se terminase, un ofițer aerian avea s-o aresteze exact în timp ce Jada trecea pe lângă ea. Și apoi o văzu pe cealaltă însoțitoare de zbor ajutând o mamă tânără cu un bebeluș în brațe, ridicând geanta cu scutece care se întorsese cu fundul în sus pe umărul femeii, scutecele, șervețelele și biberonul în formă de iepuraș fiind cât pe-acți să cadă pe podeaua avionului, exact în fața băii de la clasa întâi. Mama îi mulțumi, dându-și ochii peste cap din cauza dezastrului ce aproape că se petrecuse, și cele două râseră. Jada îl întrebă pe băiețel cum se numește, în timp ce Cassie se sprijini de peretele cu cărucioare și coșul de gunoi, încă o dată ușurată și îngrozită în același timp și se întrebă dacă genul acesta de reacție exagerată și generatoare de adrenalină avea să devină ceva obișnuit pentru tot restul vieții ei?

*

În timp ce își lega centura de siguranță pe strapontina din fața avionului, iar coasta Long Island și plajele ei defilau dedesubtul lor, se gândi la cele patru cuvinte pe care spera să nu le rostească niciodată și să nu le audă niciodată într-un avion: pregătiți-vă pentru impact. Acela era semnalul care anunța că aveau să se prăbușească sau să intre în vrie. Acele nouă silabe? Erau un urlet disperat. Coliziunea iminentă cu pământul, în cel mai bun caz o aterizare pe burtă și în cel mai rău caz un impact frontal, care ar fi făcut aeronava să se dezintegreze și să explodeze, cadavrele – rămășițele de cadavre care mai puteau fi recunoscute – transformându-se în niște brichete mici și carbonizate.

Cuvintele îi veniră în minte deoarece căpitanul îi informase undeva deasupra provinciei canadiene New Brunswick că aveau să îi aștepte autoritățile în aeroportul JFK. Nu spusese de ce și nici dacă prin „autorități” se referea la oficialii aeroportului sau la oficialii TSA, sau alt grup de forțe de ordine, dar niciun membru al echipajului nu avusese de gând să-l întrebe la cine se referise. Dar toți aveau bănuielile lor. Unii își dădeau cu presupusul cum că ar fi un terorist la bord, cineva important de pe lista celor căutați, și pasagerul avea să fie arestat în clipa în care aterizau, dar Cassie zburase destul de mult la viața ei ca să știe că nu era cazul: dacă i s-ar fi spus căpitanului că s-ar putea să fie un terorist la bordul avionului, ar fi informat echipajul astfel încât să fie cu ochii pe el în fiecare moment, cât erau în aer. În schimb, în timp ce pregăteau pasagerii pentru aterizare, Megan, Jada și Shane speculaseră cu voce tare că avea legătură cu americanul mort în Dubai. Ce altceva ar fi putut să fie, întrebuse Megan? El fusese cu ei în zborul de la Paris până în Orientul Mijlociu.

Lui Cassie îi trecu prin cap s-o roage pe Megan s-o acopere: nu neapărat să mintă, ci, pur și simplu, să nu declare faptul că ea, Cassandra Bowden, se întorsese la hotelul echipajului din Dubai cu douăzeci de minute înainte ca ei să plece la aeroport. Cassie știa că ar fi mai ușor să le spună, pur și simplu, anchetatorilor că petrecuse noaptea singură la ea în cameră, în hotelul oferit de compania aeriană, decât să trebuiască să inventeze un bărbat pentru absența ei. Dar dacă i-ar fi cerut asta lui Megan, femeia ar fi fost și mai bănuitoare: ar fi convins-o astfel că fusese cu Alex în noaptea în care el murise și era foarte posibil să-l fi omorât. Cassie deja simțea că prietena ei o privea în timp ce mergeau printre rânduri, verificând amândouă că toți pasagerii aveau centurile puse și spătarele în poziție verticală.

Așa că acum se concentra pe ticluirea a două versiuni posibile. Dacă simțea în timpul interogatoriului că Miranda încă nu declarase nimic, avea să le dea autorităților numele unui alt hotel și al unui alt bărbat, modelându-le în mintea sa ca pe o mantră. Avea să spună o poveste simplă. Le va da un nume și va recunoaște că era sigură că bărbatul îl inventase deoarece era sigură că era căsătorit. Va spune că era un fel de consultant și că ea crezuse că era sud-african. Hotelul avea să fie Armani, deoarece era mare și se afla în direcția opusă față de Royal Phoenician, iar etajul cu camera sa era undeva pe la mijloc. Probabil că fusese etajul al șaselea, sau poate că al optulea. Avea să recunoască spășită că băuse și că nu-și aducea aminte mare lucru. Cu siguranță fusese cazat un bărbat singur într-o cameră de la acele etaje care să vorbească engleză cu un accent despre care mai târziu ar fi spus (dacă era necesar) că ea îl confundase cu un accent sud-african. Dar în rest nu avea să mai spună nimic. Asta era tot ce conta. Avea să fie mult mai ușor pentru ea să-și susțină versiunea dacă. Erau mai puține detalii.

Dar dacă Miranda declarase polițiștilor din Dubai că întâlnise o însoțitoare de zbor pe care o chema Cassie cu o noapte în urmă, iar polițiștii informaseră deja FBI-ul din America? Asta ar fi necesitat o minciună cu totul diferită, una care era mai periculoasă, dar care dintr-un anumit punct de vedere mai ușor de crezut. Minciuna era simplă: Alex Sokolov fusese în viață când ea plecase din apartamentul lui.

Poate că avea să spună asta indiferent ce se întâmplase până atunci, pentru că, la un anumit moment, Miranda probabil că va vorbi cu poliția, iar Cassie știa că relatările lor trebuiau să se potrivească. Așa că, da, asta era povestea. Asta se întâmplase. Asta era minciuna.

Între timp, avea să se pregătească pentru impact. Știa că era inevitabil.

**BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII
FD-302 (redactat): CASSANDRA
BOWDEN, ÎNSOȚITOARE DE ZBOR**

DATA: 28 iulie 2018

CASSANDRA BOWDEN, data nașterii, ___/___/___, NSS #-- -- --, număr de telefon (--) -- -- --, a fost interogată de agenții speciali identificați corespunzător FRANK HAMMOND și JAMES WASHBURN la AEROPORTUL INTERNAȚIONAL JFK, imediat după ce a aterizat în SUA.

HAMMOND a realizat interogatoriul; WASHBURN a luat aceste notițe.

După ce i-a fost comunicată natura acestui interogatoriu, BOWDEN a oferit următoarele informații.

BOWDEN a spus că lucrează la această companie aeriană de când a terminat facultatea, în urmă cu optsprezece ani, și este singura slujbă pe care a avut-o vreodată.

BOWDEN a confirmat că ALEXANDER SOKOLOV a stat pe locul 2C în timpul cursei cu numărul 4094, joi, 26 iulie, de la Paris la Dubai. Înainte să decoleze, bărbatul s-a prezentat. A spus că s-au întâlnit pentru prima dată când aeronava era încă la poartă și pasagerii de la clasa economică urcau la bord. În timpul cursei a băut vin, cafea și apă.

L-a descris ca fiind „nepretențios” și a declarat că era clar că nu mai călătorea cu altcineva. Nu-și aducea aminte să fi vorbit cu pasagerul de pe rândul din față (locul 2D) și nici cu pasagerul de lângă el (locul 2B), dar s-

a gândit că dacă ar fi fost să vorbească cu cineva, cel mai probabil ar fi fost pasagerul de pe 2B. S-a bazat, pur și simplu, pe experiența sa care i-a arătat de-a lungul timpului că pasagerii vorbesc de obicei cu persoana de lângă ei, nu cu cea din față.

A declarat că ea și Sokolov au vorbit mai mult în timp ce ea servea mâncarea, și au vorbit mai mult despre ce vin, aperitiv sau desert putea alege.

L-a caracterizat ca fiind un tânăr politicos și „fermecător”. A spus că „a flirtat puțin” și că i-a plăcut uniforma/rochia pe care ea o purta. I-a spus că lucrează pentru un fond de investiții și că are niște întâlniri de afaceri în Dubai. A menționat ceva despre clienți și proprietăți imobiliare, dar a adăugat că ceea ce făcea el era prea plictisitor de discutat. Nu a spus cu cine se va întâlni și nici unde.

Sokolov nu a dormit pe perioada zborului, ceea ce lui Bowden i s-a părut ceva firesc, având în vedere că era un zbor pe timp de zi. A zis că a mâncat, a vizionat un film și a lucrat. Bowden a declarat că a văzut documente deschise pe laptopul lui, dar nu s-a uitat la ele. Nu a văzut nicio hârtie pe masa lui rabatabilă. De asemenea, a zis că deși era conștientă la un moment dat că urmărește un film, nu a observat ce film era.

În concluzie, a părut calmă și mulțumită – nu a fost deloc agitată. A caracterizat zborul ca fiind unul lipsit de evenimente.

Capitolul șase

De obicei, testele antidrog și de alcoolemie se făceau în mod aleatoriu: nu erau testați toți însoțitorii de bord și toți membrii echipajului. Erau aleși unu sau doi oameni de către un angajat al companiei aeriene când debarcau și erau rugați să facă „testul rapid”, așa cum îl numeau ei. De data asta, lucrurile stătuseră altfel. Fuseseră testați cu toții: întregul echipaj. Și toate bagajele lor cercetate.

Toată lumea trecuse testul antidrog și de alcoolemie. Iar în bagajele lor nu fusese găsit nimic ilegal.

*

Era straniu, se gândi Cassie, era ciudat. Era ca și cum FBI-ul nu ar fi fost interesat să afle ce făcuse ea în timpul nopții petrecute de echipaj în Dubai. Era ca și cum Frank Hammond și James Washburn nu aveau niciun motiv pe lumea asta să bănuiască faptul că ea fusese cu Alex Sokolov când acesta fusese omorât. Hammond era un bărbat chipeș, cam de vârsta ei, cu o expresie a feței care părea ușor nedumerită – de parcă le-ar fi văzut pe toate la viața lui. Avea părul scurt, de culoarea scorțișoarei, și început de chelie. Washburn era mai tânăr, avea o piele palidă și perfectă și un aspect mai degrabă de profesor. Purta ochelari fără ramă. Cei doi se purtaseră de parcă i-ar fi interesat numai dacă îl văzuse pe bărbat în timpul cursei și dacă îi spusese ceva care ar fi putut avea un înțeles anume. Asta însemna că sperau s-o prindă cu minciuna? Se pare că nu, pentru că nu puseseră nicio întrebare care să necesite o minciună. Mai degrabă chiar nu știau că unul dintre colegii lui Alex venise în apartamentul lui din Dubai și băuse alături de ea.

Își dădu seama, privind în trecut, că teama ei fusese aproape caraghioasă. Nici măcar nu înregistraseră interogatoriul. Se pare că așa lucra FBI-ul. Hammond îi pusese întrebări, iar Washburn notase răspunsurile ei cu un pix pe o hârtie galbenă, de parcă ar fi fost în anul 1955. Când îi întrebase de ce nu au un aparat de înregistrare – Dumnezeu, nu-și foloseau nici măcar telefoanele –, Washburn răspunsese mai târziu că avea să noteze totul pe un formular care se numea FD-302.

Cassie ar fi vrut să fi dat mai multe detalii despre Alex și flirtul lui în timpul interogării, dar numai pentru că exista șansa ca unul dintre membrii echipajului să menționeze asta. Poate chiar prietena ei Megan să fi spus ceva legat de asta. Dar Megan insistase că interogatoriul ei fusese tot unul superficial. Agentă care vorbea cu ea se numea Anne McConnell și Megan povestea că-i pusese foarte puține întrebări despre restul echipajului.

Probabil adevărații suspecti erau angajații care lucrau la hotel. Sau poate investitorii cu care trebuia să se vadă în Dubai. Sau poate erau criminali din umbră, care riscau să aibă de-a face cu justiția arabă pentru că îi vânau pe străinii bogați care veneau în orașul lor zilnic. Acesta era genul de oameni de care poliția din Dubai probabil că era mult mai interesată.

Și adevărul era că probabil unul dintre aceștia îl omorâse pe Alex. Putea să se gândească la infinit de ce îi cruțaseră ei viața și probabil că nu și-ar fi dat seama niciodată. Cel mai bine era să lase baltă acea autoanaliză. Nu o ajuta cu nimic.

Dar nu putea să respire ușurată, deoarece încă mai era problema cu Miranda. Cassie se temea că, la un moment dat, femeia aceea avea să-i dea bătăi de cap. Indiferent cât ar fi bântuit-o fantoma lui Alex Sokolov, știa că, dacă era necesar, putea să scape de ea cu ajutorul unui păhărel în plus de

Sipsmith sau Jose Cuervo. Dar Miranda? Venise în apartamentul lui Alex cu o sticlă de Stolichnaya și pahare de sticlă care probabil că încă se mai aflau pe covorul acela pufos din camera hotelului Royal Phoenician. Până acum cu siguranță dăduse o declarație la poliția din Dubai, și nicio cantitate de tequila sau de gin nu putea s-o alunge pe Miranda.

*

Își lăsa valiza pe holul apartamentului ei și lipi cartea de vizită a lui Frank Hammond pe frigiderul din bucătăria ei fără geamuri, cu un magnet de la adăpostul de animale. Nu era sigură ce să facă cu ea. Apoi se duse în dormitor. Apartamentul avea un singur dormitor mic, dar avea un avantaj prețios: se afla la etajul al cincisprezecelea și avea o priveliște magnifică și clară asupra conului auriu al New York Life Building, și, puțin mai departe, asupra Empire State Building. Evoluase mult de la patul suprapus în care dormise în cartierul Queens. Se descălță și se prăbuși în pat, privind cele două clădiri. Soarele începea să apună. Adormi îmbrăcată în uniformă când încă mai era lumină afară.

*

Solul, solul! Ridică-te, ridică-te!

Vocea mecanică de femeie se auzi din capătul îndepărtat al punții de zbor. Rămășițele unui vis. Știa acea voce din sutele, poate miile, de aterizări stând pe strapontina ei aflată cel mai aproape de carlinga anumitor avioane. La unele aeronave, cele în care pasagerii se uitau fix la tine, se numea Sharon Stone Seat (Locul lui Sharon Stone). Bancheta din filmul *Basic Instinct*.

Când se trezi, când înțelese că nici nu aterizau, nici nu se prăbuseau, era noapte și vârful Empire State Building era roșu. Odată, când familia surorii

sale venise în vizită, căutase pe internet să vadă ce culoare urma să aibă clădirea în noaptea aceea, sperând că îi va fi permis să împartă această priveliște cu ei și să le explice nepoților săi motivul pentru care fusese aleasă acea culoare. Dar Rosemary spusese foarte clar că se vor duce pe Murray Hill și că nu voia ca sora sa să rămână singură cu copiii.

Nu îi era foame, dar realizează că ar trebui să mănânce ceva și se duse în bucătărie. Își aduse din nou aminte cum Alex comandase blanquette de veau la restaurantul din Dubai. Își imaginează cum le spune agenților FBI că decedatul nu avusese nicio obiecție să mănânce carne de vițel și că fusese un iubit tandru și excelent în duș. Citea – nu, recitea – romane clasice ale scriitorilor ruși care muriseră de mult. În mintea ei, se auzea recunoscând că, timp de o noapte, cel puțin, băuse și el la fel de mult ca ea, și asta însemnase o cantitate mare – suficientă încât ea să cadă lată. Ce ar fi spus Frank Hammond dacă ar fi auzit toate astea? Privi o clipă colțul cărții lui de vizită, care ieșea din spatele magnetului.

Frigiderul nu era gol – era departe de a fi gol –, dar tot erau puține lucruri comestibile în el. Era mai mult mâncare indiană comandată și neterminată care se stricase, erau condimente, sucuri dietetice și iaurt care expirase cu câteva luni în urmă. Găsi o conservă cu supă de roșii în cămară și niște biscuiți crocanți care se cam înmuiaseră, dar care încă erau comestibili. Își făcu un fel de masă de care își aduse aminte că i-o pregătise mama ei când se întorsese de la școală bolnavă de gripă.

Mâncă în liniște pe canapeaua din sufragerie, privind luna care se afla sus de tot, pe cerul Manhattanului. Mâncă în întuneric, numai cu lumina care venea din bucătărie. Se gândi că va căuta știri legate de Sokolov după ce va termina de mâncat. Poate chiar va deschide laptopul pe care îl

folosea rar. Dar se temea că nu va mai adormi dacă va face asta. Oricum, avea să-i fie destul de greu să se culce la loc după ce dormise deja cinci ore în acea seară.

Îi veni în minte o propoziție: *M-am trezit lângă un bărbat mort.*

Apoi încă una: *Poate că am scăpat nepedepsită, deși am comis o crimă.*

Dar apoi clătină din cap pentru că deși putea să-și imagineze că l-ar fi omorât pe Alex, continuă să simtă în adâncul ei că nu o făcuse. A, existaseră momente în care-și pierduse încrederea și simțise valuri de ură față de sine; corpul ei chiar avusese câteva spasme ușoare când se afla în liftul din clădirea ei. Dar reuși să se convingă singură că nu ea îl omorâse. Nu putea să fi făcut ea asta. Nu ar fi făcut-o. Nici măcar ca să se apere. Spre binele sau spre răul ei, nu îi stătea în fire așa ceva.

Își aduse aminte și că în continuare era foarte improbabil să fi scăpat basma curată. Nu reușise decât să ajungă înapoi în America, unde cel puțin ar avea un avocat decent – presupunând că ar putea găsi unul care să lucreze pentru banii pe care putea ea să-i plătească.

Singura ei crimă concretă, la propriu și metaforic, era că-l abandonase pe bietul bărbat în camera de hotel din Dubai. Și dacă nu îl omorâse, atunci era ușurată că acum exista o distanță mare între ea și persoana care o făcuse. Ori o judecaseră greșit și crezuseră că va suna la hotel sau la poliție și va ajunge să fie suspectă de crimă – poate chiar ar fi mărturisit –, ori își dăduseră seama că avea să dea bir cu fugiții și să nu-i pese de ce se întâmplase. În cazul acesta, oricine l-o fi omorât pe Alex fusese un profesionist în domeniul acesta – un asasin – și știuse că ea se nimerise să fie în patul greșit, în noaptea greșită și o cruțase. Acea persoană înțelesese că ea nu era implicată în mizeria care provocase decapitarea lui Alex.

În timp ce-și punea bolul de supă în mașina de spălat vase, se întrebă cum reușește cineva să intre într-o cameră de hotel încuiată. Poate că atunci când își va găsi curajul să-l caute pe Google pe Alex Sokolov se va interesa și despre acest lucru. Dacă persoana care-l omorâse pe Alex lucra la hotelul Royal Phoenician, probabil că era simplu să descuie ușa.

Avea o sticlă de vin roșu nedesfăcută, un Chianti care îi plăcea și pe care îl păstra pentru o ocazie specială, dar își aduse aminte de promisiunea că nu va mai bea. Nu era nici unsprezece ceasul. Se gândi să se ducă până la una dintre farmaciile deschise până noaptea târziu și să ia un tub de analgezice care conțineau și somnifere, sau poate un remediu pentru gripă cu o formulă specială care putea s-o adoarmă imediat.

În schimb, se gândi, la naiba, la naiba cu toate, nu avea cum să adoarmă. Dacă rămânea acasă, nu avea decât să se foiască și să se întoarcă de pe o parte pe alta în pat, așteptând până când luminile Empire State Building începeau să se stingă, și apoi, pe la două sau două și jumătate dimineța, când avea s-o apuce disperarea, avea să deschidă sticla de Chianti. Intră pe contul de Tinder și trecu de fețele unor bărbați care-i apărură, dar nu o interesă niciunul. Se gândi la diferitele femei pe care le cunoștea și cărora ar fi putut să le dea mesaj ca să vadă unde erau și în ce belele se băgau, trecând în revistă mai întâi prietenele care o tolerau când bea (unele abia-abia) și apoi cele care o aplaudau și beau alături de ea. Avea un număr egal de prietene de ambele feluri și avea nevoie de ambele în moduri diferite: de prima categorie ca să o protejeze și să le ceară scuze gazdelor petrecerii, patronilor restaurantelor și oaspeților de la nuntă în numele ei pentru că oripilase pe toată lumea cu comportamentul și cu vorbele ei, și de a doua categorie ca să o încurajeze când își dă jos sutienul de la costumul de baie sau ține un băț de biliard ca

un călău. Dar nu dădu mesaj nimănui. În noaptea aceasta avea să fie un lup singuratic. Uneori, așa era cel mai bine pentru toată lumea.

Și astfel – în mod sigur fără să fie mândră de ea, dar nici chiar dezgustată – făcu duș, își luă o pereche de blugi strâmți cu vino-ncoa și o bluză albă, care era perfectă pentru ultima noapte de duminică din luna iulie, și ieși afară în întuneric. Purta nuanța de ruj preferată de compania aeriană, un stacojiu închis, care putea să-i ajute pe cei cu deficiențe de auz să-i citească pe buze în caz de urgențe.

*

Era ea prea bătrână ca să-și abandoneze tocurile și să danseze desculță pe o podea lipicioasă din cauza berii vărsate într-un club întunecat din East Village, riscând să-și piardă auzul din cauza zgomotului datorat amplificatoarelor formației, care mai aveau puțin și-și luau zborul? Probabil. Dar nu era singura femeie care rămăsese brusc desculță. Doar că era cea mai în vârstă. Dar nu-i păsa de vârstă și de faptul că era desculță, pentru că făcea asta trează și se simțea neașteptat de mulțumită. Era genul de prosteală după care tânjea în sufletul ei. Găsise un bar cu o formație și o petrecere, era încă mijlocul verii și oamenii erau frumoși. Se afla foarte departe de Dubai. Tipul cu care dansa, un actor cu păr în stil Gregg Allman, de culoarea mierii și des, tocmai terminase șase săptămâni de jucat o piesă de Shakespeare în Virginia. Îi spusese că avea treizeci și cinci de ani și că era aici pentru că unul dintre tipii de pe scenă jucase într-un spectacol cu el în primăvară, în Brooklyn. Musicalul avea nevoie de o persoană care să știe să cânte la chitară, să știe să joace și să cânte cu vocea.

— Ești sigură că nu vrei să-ți iau o bere? îi strigă el în ureche.

Îl chema Buckley, nume despre care ea îi spusese că este cel mai bun pentru un actor care îl joacă pe Shakespeare, iar el fusese de acord, dar era din Westport și acela era numele pe care-l primise – și nu fusese un nume prea grozav atunci când făcuse un musical despre perioada punk a anilor '70, anul trecut la Teatrul Public. Iar Buck, îi reaminti el, era și mai rău: dacă erai un cântăreț cu numele Buck, ori erai cowboy, ori jucai în filme porno.

— Bineînțeles! îl asigură ea.

Cassie sări, se învârti și-și ținu ambele mâini deasupra capului, basul de pe scenă vibrând în interiorul ei, iar apoi degetele lui Buckley ajunseră pe mijlocul ei, trăgând-o spre el. Când își lăsă mâinile jos, femeia le puse pe gâtul lui și, dintr-odată, se sărutară, simțind ceva electric.

Câteva minute mai târziu, în timp ce-și trăgeau răsuflarea la bar, ea îi ceruse unuia dintre barmani, o tânără îmbrăcată într-o cămașă din material de blugi albastru închis și care avea păr negru și drept care-i venea până la mijloc, să-i aducă un păhărel de tequila.

— O, chiar n-ar trebui să beau, zise el, râzând, îmbujorându-se la față, dar totuși luă păhărelul.

— Ba sigur că trebuie, îl îndemnă Cassie. E trecut de miezul nopții.

— Ce legătură are asta?

— E ora vrăjitoarelor.

El îi luă o șuviță de păr și i-o dădu după ureche.

— Serios?

Îi pusese acea întrebare cu sinceritate, ca și cum s-ar fi așteptat să afle ceva nou. Era aproape dulce.

Și totuși fu surprinsă de reticența lui de a trece de la starea de ameteală la starea de beție. Era doar un păhărel de tequila. Unul singur. Doar nu era vorba de o lingură de cocaină. Se aștepta la mai mult din partea unui actor, chiar dacă era unul care crescuse în Fairfield County, Connecticut. Cassie își ținea pantofii în mână și-i așeză pe scaunul gol

de lângă ei. Apoi cu o mână îi apucă o şuviță din părul acela magnific de des, nefiind deloc surprinsă că era atât de moale. Cu cealaltă mână luă păhărelul pe care-l comandase pentru el și înghiți conținutul de tequila. Arsura era puternică și fierbinte, și părea să se scurgă din pieptul ei ca o deversare de petrol. Era ca în rai. Gata cu abținerea în noaptea aceasta.

— Și totuși, ai zis pas berii, îi aminti el, zâmbind.

Rânjetul lui era copilăros și avea o privire poznașă.

— Îmi place tequila.

— Dar berea nu.

— Sunt însoțitoare de zbor, ai uitat? Uniforma aia e neiertătoare.

— Companiile de zbor încă mai sunt interesate de greutatea voastră? Chiar pot face asta?

— E ceva vag. Greutatea trebuie să fie proporțională cu înălțimea. Dar chiar nu poți să-ți faci treaba dacă ești gras. Măine o să revin la sală.

— Pentru că zbori?

— Pentru că sunt vanitoasă.

— Spune-mi care este cel mai nebunesc lucru pe care l-ai văzut vreodată.

— Ca însoțitoare de zbor?

— Da. Unele povești sunt, pur și simplu, trăsnite.

Ea dădu din cap. Nu putea să-și dea seama dacă zborul îi făcea pe oameni să fie ciudați, sau dacă oamenii erau ciudați în mod inerent, iar un spațiu închis îi făcea să fie ciudați în mod vizibil.

— Tu le auzi, spuse ea. Noi le trăim.

— Știu! Spune-mi câteva. Spune-mi una.

Ea închise ochii și-l văzu pe Alex Sokolov în pat lângă ea. Văzu din nou tăietura adâncă și umedă de la gâtul lui. Se văzu pe ea ghemuită sub draperii în camera de hotel din Dubai, dezbrăcată, cu sângele lui pe umăr și în păr.

— Ar trebui să bei un păhărel mai întâi, spuse ea.

— E așa de rău?

— O să mai beau unul cu tine.

Se încălță din nou, încercând să nu se concentreze pe cât de rău i se murdăriseră tălpile, îl luă de mână și-l conduse spre bar. Nu avea de gând să-i împărtășească povestea unui tânăr, manager al unui fond de investiții, care murise în pat lângă ea, în Peninsula Arabică. Nu era suficientă tequila pe lumea asta care s-o determine să-i povestească acel coșmar. Așa că, în schimb, în timp ce se provocau unul pe altul să dea pe gât păhărele cu tequila – al doilea, al treilea, al patrulea –, îi vorbi despre pasagerii care încercaseră să deschidă ușile de ieșire la o altitudine de zece mii de metri și de cuplurile care chiar credeau că sunt discrete când se pipăiau pe sub pături în timp ce restul pasagerilor dormeau. Îi povesti despre bărbatul care încercase să se cațere pe căruciorul cu băuturi – reușise să pună un genunchi sus și un picior pe punga cu gheață de pe raft – pentru că voia să meargă la baie și nu putea, sau nu voia, să aștepte.

Îi istorisi și întâlnirea cu un star rock care cumpărase toată clasa întâi pentru el și anturajul său.

— Nu mi-a fost permis să vorbesc cu el. A trebuit să-i șoptesc băuturile și variantele de meniu bodyguardului său. Nu mi-a fost permis nici măcar că am contact vizual cu el. A fost un zbor de noapte, până în Berlin, și nu a închis un ochi toată noaptea. Deși luminile erau slabe și oamenii lui dormeau buștean – inclusiv bodyguardul lui –, s-a dus la baie și și-a schimbat hainele de trei ori, fiecare ținută mai scandalosă decât cea de dinainte. Timp de o oră și jumătate, a fost îmbrăcat într-o salopetă cu paiete aurii și încălțăminte cu platformă, și singurul lui public am fost eu.

Îi vorbi despre diferitele zone ale avionului în care depozitau benzile pentru imobilizare și de diversele ocazii când trebuiseră să imobilizeze un pasager.

Iar apoi îi vorbi despre Hugo Fournier. Nu era sigură că auzise de el, dar sigur va recunoaște povestea. Probabil presupusese că era o legendă urbană. Dar nu era așa. Ea fusese acolo. Fusese în acea cursă.

— Deci zburam de la Paris spre aeroportul JFK. E o rută pe care o aleg des. Eram mai tânără pe atunci, așa că o primeam mai rar. Asta se întâmpla acum opt ani. Și când o primeam, de obicei era la clasa business.

— Asta e de rău?

— Nu, doar că uneori poate să fie o clasă cu probleme. În unele avioane, la clasa întâi, toată lumea are un pat întins și adoarme cam imediat ce începe zborul. La clasa economică, nu prea ai de făcut mare lucru. Dar clasa business are treizeci și două de locuri și serviciile sunt aproape aceleași ca la clasa întâi. Iar oamenii dorm mai puțin. Așa că unii însoțitori de zbor consideră că nu e atât de plăcut, ceea ce înseamnă că cei care nimeresc să lucreze la clasa întâi s-ar putea să aibă o vechime mai mică.

— OK.

— Deci zborul acesta este plin la maximum. Nu e niciun scaun liber. La o distanță cam de o oră la vest de Irlanda, când serveam desertul la clasa business, tipul ăsta care zburase dintotdeauna cu compania noastră își face loc pe lângă mine ca să ajungă la șeful de echipaj, care lucrează la clasa întâi. Tipul emana adrenalină și îmi trecu prin cap ideea cum că ar fi vreo problemă tehnică. Chiar m-am gândit că luase foc un motor. După doar treizeci de secunde, îl aud pe șeful de echipaj întrebând la interfon dacă se află vreun doctor sau vreun asistent medical la bord. Vocea femeii părea destul de relaxată, dar avea și un tremur de

disperare. Bineînțeles, sunt ușurată că nu mai suntem pe cale să ne prăbușim în ocean.

— Bineînțeles.

— Este un doctor la bord. Chiar doi, de fapt. Unul la clasa economică și altul la clasa business, și amândoi se grăbesc să ajungă la locul 24E, unde Hugo Fournier, un bătrân diabetic și obez, tocmai a făcut atac de cord. Doctorii, un bărbat și o femeie, împreună cu însoțitorii de zbor, îl întind pe podea în fața bucătăriei și a rândului pentru ieșirea de urgență, pentru că acolo e cel mai mare spațiu. Scot defibrilatorul și se ocupă de bărbat, depunând toate eforturile. Doctorii încearcă de toate și nu renunță timp de cel puțin patruzeci de minute. Toată lumea din cabină știe ce se întâmplă. Soția lui este extrem de speriată. Urlă, se roagă și plânge. Poți s-o învinovățești? Nu e o manifestare demnă, dar asta este realitatea.

— Dumnezeuule...

— Da. Dar, acum, noi – știi tu, echipajul – trebuie să facem ceva cu corpul lui. Nu putem să-l punem la loc acolo unde a stat. E în mijlocul clasei economice, și deși aici sunt cele mai ieftine locuri, totuși oamenii au pretenția să nu stea lângă un cadavru. În plus, cadavrul e plin de vomă și, deși am reușit să o curățăm de pe cămașa și pantalonii lui, n-am putut scăpa de mirosul groaznic. Iar corpul a făcut ceea ce fac toate corpurile atunci când mor. Bietul Hugo Fournier făcuse pe el.

Buckley își duse mâinile la față și clătină din cap.

— Știu povestea asta.

— Sigur c-o știi.

— L-ați pus în baie tot restul zborului.

— Ei bine, nu eu. Dar, da, l-au pus membrii echipajului. Eu chiar am propus să rugăm o persoană de la clasa întâi să renunțe la patul său, dar șefa de echipaj nu a fost de acord. Am sugerat să-l punem într-un loc în care aproape nimeni să nu-l poată vedea sau mirosi. Dar ea nici măcar nu

voia să întrebe. Și, da, unul dintre doctori și doi bărbați însoțitori de zbor l-au dus în toaleta de la mijloc. Doctorul – un tip destul de cerebral, când mă gândesc acum – a zis că ar fi ca și cum ai îndesa un picior de mărimea 43 într-un pantof de mărimea 41.

— Și nu v-ați întors?

— Să întoarcem avionul? Nu. Ne aflam deja la mijlocul Oceanului Atlantic. Nu voiam să provocăm neplăceri celorlalți două sute cincizeci și opt de pasageri. Așa că, în schimb, am provocat neplăceri unei singure persoane. Care s-a întâmplat să fie o văduvă. O văduvă gălăgioasă.

— Extraordinar.

— Sau îngrozitor.

— Ai stilul Șeherezadei, remarcă el.

— Majoritatea ne pricepem să povestim, fu ea de acord. Suntem regii și reginele umilinței.

— De unde ai spus că ai zburat acum? Nu-mi aduc aminte.

— Nu am spus.

— Bine, deci, de unde?

Era o întrebare atât de simplă. Necesita un răspuns format dintr-un singur cuvânt. Două silabe. Și totuși putea să o spună chiar acum: ar fi fost ca și cum ar fi pășit la miezul nopții într-o cameră întunecată și s-ar fi aprins niște luminițe.

— Berlin, minți Cassie.

Era pregătită să ofere detalii despre călătorie, dacă era nevoie. Dacă se ajungea la asta. Dar nu fu cazul.

— Și încă îți mai place slujba asta? întreabă el.

Femeia își dădu capul pe spate, simțind greutatea care venea odată cu al patrulea păhărel. Poate pentru că mințise, simțea nevoia acută de a recunoaște ceva – de a-i oferi ceva real. Nevoia de a mărturisi era irezistibilă.

— Când începi atât de tânără, așa cum am început eu – exact după terminarea facultății –, o faci de obicei pentru că fugi de ceva. Simți nevoia

să pleci. Să te îndepărtezi. Nu a fost o schimbare de carieră pentru mine. Nu a fost nicio alegere, din anumite puncte de vedere. A fost doar drumul spre un alt loc.

— O evadare?

— Ai putea spune și așa.

— De unde?

Stăteau jos acum, iar ora era unu și un sfert. Erau așezați pe scaune înalte, alăturate, la bar, dar stăteau întorși unul spre celălalt. Ea se întinse și-și băgă degetele în buzunarele din față ale blugilor lui, arătându-i intenția că vrea să facă sex. Ochii lui aveau acea privire încetoșată dată de beție, care lui Cassie îi plăcea. N-ar fi fost surprinsă dacă și ai ei ar fi fost puțin ciudați.

— E un orașel la marginea munților Cumberland în Kentucky care se numește Grover's Mill. Destul de demodat, nu-i așa?

— Cam pe unde?

Ea clătină din cap și toarse.

— Șșșș, răsună vocea ei precum vântul în noapte.

Apoi adăugă:

— Eu sunt Șeherezada.

El dădu din cap.

— E un oraș mic și liniștit, continuă femeia. Nu se întâmplă prea multe acolo. Imaginează-ți o fată în clasa a șasea cu păr blond închis. Îl ține prins în coc, pentru că își dorește să devină dansatoare și nu face nimic cu reținere. Nu a făcut niciodată asta, și nu o va face niciodată.

— Asta ești tu.

— Așa se pare. Și astăzi e ziua ei de naștere. Și deși Grover's Mill nu are mare lucru, are o fabrică de produse lactate care produce înghețată. Înghețată foarte bună, cel puțin așa crede copilul acesta de unsprezece ani. Așa că mama ei are o idee grozavă pentru ziua ei de naștere, întrucât nu-și pot permite prea multe în materie de cadouri, iar ziua ei de naștere a picat fix la mijlocul

săptămânii, așa că nu va avea loc nicio petrecere. Desigur, probabil că nu ar fi avut loc nicio petrecere chiar dacă ar fi picat într-o vineri sau într-o sâmbătă, pentru că nu aveai cum să aduci copii acasă la noi în weekend, deoarece, de obicei, atunci tata se îmbăta zdravăn. În fine, mama se duce la fabrică și cumpără o cutie mare de înghețată cu aroma preferată a fiicei ei.

— Cu rom și stafide?

— Drăguț. Dar, nu. Compoziție de fursecuri cu fulgi de ciocolată. Și-i cumpără fiicei sale o cutie de șapte litri și jumătate. Știi câte înghețate înseamnă asta? Șaisprezece. Se oprește la fabrică în drumul de la serviciu spre casă – lucrează ca recepționară într-o fabrică înfricoșătoare de cabluri electrice dintr-un oraș-fantomă, uitat de lume, lângă Grover's Mill – și cumpără o cutie de șapte litri de înghețată. Ca să știi, ziua de naștere a fetei e în septembrie și era o zi foarte fierbinte în anul acela. Poți să cauți pe internet.

— Te cred.

Cassie își băgă degetele puțin mai adânc în buzunarele lui de la pantaloni, frecționându-i ușor coapsele.

— Așa că mama are toată înghețata asta într-o sacoșă, împreună cu alte cumpărături, în portbagajul mașinii. Și va ajunge acasă cam în același timp cu soțul ei. Copilul ei de unsprezece ani e deja acasă, un fel de despot mic. Are o soră mai mică în vârstă de opt ani, dar în ziua aceea fetița a fost la întrunirea săptămânală a cercetașelor care fac prăjiturile cu ciocolată. Tatăl lor o lua în drumul lui spre casă de la liceul unde lucra ca antrenor și profesor de sport. În timp ce mama se apropia de strada pe care locuiește familia, zări o mașină de poliție. E probabil la patru sute de metri de casa ei. E parcată, dar are farurile aprinse. Iar apoi își vede fiica.

— Pe tine.

Chiar și cu acele două cuvinte, îl auzi cum vocea îi tresare puțin în timp ce ea îl gădila prin materialul subțire al buzunarelor sale.

— Nu, prostuțule. Copila de unsprezece ani e acasă, ai uitat? O vede pe cea de opt ani. Copila poartă vesta de cercetașă cu toate insignele acelea colorate. Și apoi vede Dodge-ul Colt amărât al soțului ei. De un albastru deschis. Un hatchback. Și e încolăcită în jurul unui stâlp de telefon. Se oprește, îngrozită complet, și inima îi împietrește. Dar, din fericire, nu e nimeni rănit. Fetița ei e uluită și speriată, dar în mare parte bine. Are câteva vânătăi pe braț. Și soțul ei? Stă pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Cu cătușe la mâini. Beat. Așa că urmărește mașina până la secția de poliție și folosește toți banii din contul lor jalnic de mici economii, de la banca lor jalnică, pentru a-i plăti cauțiunea. Asta durează ceva timp.

— Normal că durează.

— Și până să ajungă acasă cu bețivanul ăla de soț și cu fetița lor adorabilă în uniformă de cercetașă... până să parcheze mașina pe alee și să deschidă portbagajul... toată înghețata pentru ziua de naștere a fetei mai mari se dusesese.

El întinse mâinile și-i scoase degetele din buzunarele sale și le ținu tandru în mâinile lui.

— Cineva a furat înghețata? La secția de poliție?

— Nu. S-a topit. S-a topit și s-a scurs din cutia de carton și apoi din punga de hârtie. O parte s-a scurs în mocheta din portbagaj, iar restul s-a scurs sub mașină ca lichidul dintr-un globuleț cu fulgi de zăpadă.

— Doamne, ce trist!

Ea ridică o sprânceană. Nu o întristase deloc faptul că-i povestise această întâmplare. Chiar o făcuse fericită. Își lua o piatră de pe inimă. Era o amintire dintr-un loc pe care nu-l văzuse niciodată. Se uită la celălalt barman, un bărbat tânăr cu un șir de cercei de argint în ureche, care stătea de partea

cealaltă a lui Buckley. Privi reclamele luminoase în formă de bere și luminile albe de deasupra tăvilor cu gheață, din spatele tejghelei groase de mahon, și se trezi că zâmbește.

— Nu, îi spuse ea.

El îi mângâia cu blândețe zona dintre degetul mare și degetul arătător.

— Mai trist e când vine Iepurașul de Paște într-o zi de luni. Asta e mult mai rău.

— Cum e posibil asta?

Ea ezită. Cât putea să-și mai plângă de milă până când le strica cheful amândurora? Dar apoi decisă că nu-i păsa și-i dădu înainte.

— Iepurașul de Paște ajunge în ziua următoare după Paște? Într-un an, bunicul meu a avut un atac de cord și mama a trebuit să se ducă repede la spitalul din Louisville. A fost plecată vineri și sâmbătă înainte de Paște, apoi în Duminică Paștelui și luni. Și tata, pur și simplu... nu a făcut față. Vestea bună? Cu toată ciocolata și jeleurile care erau la reducere a doua zi – știi tu, reduceri de cincizeci și șaiszeci și șapte la sută –, ne-a luat mie și surorii mele mult mai multe dulciuri decât ne-ar fi adus Iepurașul de Paște vreodată.

Buckley îi ridică mâinile și îi sărută buricele degetelor.

— Deci, spuse ea. Mergem la mine sau la tine?

*

A doua zi se trezi și văzu o fâșie din Empire State Building prin jaluzelele verticale de la fereastra dormitorului ei. Îl simți pe Buckley lângă ea în pat și o clipă își ținu respirația ca să asculte. Își aduse aminte că ea fusese inițiatorul retragerii lor la el acasă sau la ea, când erau în bar, văzând asta ca pe un fel de provocare: indiferent unde s-ar fi ajuns, voia să vadă dacă devenise un fel de asasin alcoolic, acum că se apropia de patruzeci de ani, care brusc se apuca să omoare bărbații cu care

se culca. Fusese un fel de provocare proprie, o stimulare intenționată a sufletului ei.

Fu cuprinsă de un mic val de ușurare, care o bucură pe moment, când el expiră și îl simți mișcând. Buckley întinse un braț spre șoldurile și abdomenul ei și o trase spre el.

— Bună dimineața, murmură el. Dar nu te întoarce. Am senzația că am o respirație matinală groaznică. Respirație de mahmureală.

— Probabil că și eu, spuse ea, și se ridică să ia niște Advil pentru amândoi.

Știa că o privește.

— Ești frumoasă dezbrăcată, spuse el.

— Mă bucur că spui asta.

În oglinda de la baie, se uită la firișoarele roșii din albul ochilor și la pungile de dedesubt. Nu se simțea frumoasă. Dar cel puțin mahmureala aceasta era o nimica toată comparativ cu cea care o întâmpinase în dimineața petrecută în Dubai. Se întrebă dacă Buckley ar vrea să meargă să ia brunch-ul^[8] împreună. Ea spera că nu. Îi plăcea de el, dar chiar nu-i era foame. De fapt, nu îi era niciodată prea foame. După ani de zile în care băuse atât de mult, era ca și cum corpul ei își aștepta kaloriile din alcool. Exista un motiv pentru care, cel mai probabil, avea să mănânce supă la conservă și biscuiți vechi la cină.

Se gândi să-i aducă două sau trei pastile roșii, dar apoi se întrebă dacă semăna cu ea și le dădea pe gât ca pe alune, sau era genul de persoană care urmează instrucțiunile de pe etichetă și începe doar cu una. Așa că aduse tot flaconul împreună cu un pahar cu apă. Deschise jaluzelele și miji ochii spre vârful conic al New York Life Building, care strălucea în lumina soarelui, după care se băgă la loc în așternuturi. Privi un avion cum traversează orizontul prin dreptul ferestrei sale, zburând spre nord înainte să o ia spre est către aeroportul LaGuardia.

— Ți-e foame? o întrebă el.

— Nu.

— Pari tristă.

— Ți-ai dat seama de asta dintr-o singură silabă? Nu. Doar că nu mi-e foame.

Îl auzi punând paharul și flaconul cu pastile pe noptiera de pe partea lui.

— Când ești în Germania, începi vreodată ziua cu ouă în sos de muștar?

— Nu. Niciodată. Și cum de te-ai gândit tocmai la Germania în momentul ăsta?

— Ai fost în Berlin ieri.

— A, da, așa e.

— Se pare că nu ești fanul ouălor.

— Nu când sunt cu muștar.

— Sunt fierte tari. Și sunt delicioase, insistă el.

Apoi adăugă:

— Îmi place apartamentul tău.

Cassie își dorea să readucă la viață femeia care fusese noaptea trecută. Cea care dansa desculță și care-l făcuse fericit pe acest actor drăguț. Cea care nu simțea repulsie față de ideea de a lua brunch-ul și față de aluziile lui legate de ouă și mâncare. Dar aceea persoană nu exista dimineața. De cele mai multe ori, aceea persoană nu exista atunci când nu era beată. Era aproape fascinant cât de rapid putea să dispară dorința ei de a nu bea: era ca stratul subțire de gheață de pe un lac din Kentucky la sfârșitul lui ianuarie, azi era acolo, iar a doua zi nu mai era. Și totuși, în adâncul ei, știa că azi nu va bea. Nu mergea așa. Îl va expedia pe Buckley la treburile sale, se va duce la adăpostul de animale să îngrijească pisicile depresive – nou-venitele care fuseseră abandonate de stăpânii lor dintr-un motiv sau altul și care erau șocate că trăiesc acum într-o cușcă, într-o lume gălăgioasă și ciudată – și apoi își va termina ziua la sală. Diseară, va sta în pat, ceasul ei biologic fiind obișnuit încă o dată cu ora de pe Coasta de Est a Americii. Va citi și se va uita la televizor. Nu avea să vadă pe nimeni. Va fi bine. Mai stătea aici până marți. Apoi, cu un

echipaj plin de străini – nici măcar Megan și Shane nu vor fi în acel avion –, avea să zboare spre Italia. Rutele de august pe care le ceruse erau Roma și Istanbul. Amândouă erau zboruri directe de la aeroportul JFK. Fără Dubai.

— Pot să-ți spun ceva? întrebă ea.

Trebuia să-l sperie ca să-l alunge și să poată să-și vadă de restul zilei și, cel mai important, de restul vieții.

— Sigur. Dar asta sună de rău augur. O să fie la fel de trist ca întâmplarea cu înghețata topită?

— Nu. Poate. Nu sunt sigură. Încă nu știu ce am de gând să-ți spun.

— Wow. Mi s-a părut că ai ceva în minte. De obicei, când cineva începe cu „Pot să-ți spun ceva?”, are în gând ceva destul de concret.

Cassie stătea încă pe o parte. Își ridică genunchii la piept și-și împreună mâinile sub pernă ca și cum s-ar fi rugat.

— Mă gândeam la ziua de azi și la ce am de gând să fac în după-amiaza asta. Cel mai important lucru e că o să merg la adăpostul de animale. Ador adăpostul. Merg acolo când sunt acasă pentru că mama nu m-a lăsat să am animale de companie când eram mică, și acum am reușit să aleg o carieră din cauza căreia călătoresc prea mult ca să am un animal – cel puțin nu cu o conștiință curată.

Cu o secundă în urmă, el se ridicase în fund ca să înghită pastila de Advil și să bea apă. Cassie își imaginează că dacă s-ar întoarce, poate l-ar vedea uitându-se la ea. Poate că ar sta sprijinit într-un cot, privind în jos spre ea.

— De fapt, am avut un animal când eram mică. Foarte mică. Am avut un câine. Părinții mei îl luaseră înainte să mă nasc eu. Cu câțiva ani înainte. Dar când aveam cinci ani, tata a dat peste el cu mașina. Câinele era bătrân și dormea în iarba de lângă alee, iar tata era atât de beat când s-a întors acasă în acea după-amiază, încât a ratat aleea asfaltată și, practic, a trecut peste el cu

mașina. Nu doar că l-a lovit. L-a strivit. Așa că după asta n-am mai avut niciodată animale de companie. Mama s-a temut că vor păți ceva.

Cassie își aduse aminte de certurile părinților ei legate de animalele de companie – de pisici și câini. Ea și sora ei plângeau, iar tatăl ei le ținea partea prin cuvinte bolborosite. Și dădea greș. Oare tatăl ei se simțise înjosit? Emasculat? Prepunea asta acum. Mama ei spusese odată că dacă tatăl lor se lasă de băutură, or să se gândească să cumpere o pisică sau un câine, dar asta nu avea să se întâmple niciodată, mai ales după ce fusese prins conducând sub influența băuturilor alcoolice sau după ce fusese dat afară de la liceu din postul de antrenor. (Spre surprinderea tuturor, încă i s-a mai permis să predea educație fizică. Copil fiind, ea simțise doar nedreptatea edictului mamei sale. Era ca și cum ea și sora ei erau pedepsite pentru comportamentul greșit al tatălui lor.)

— Mi se pare foarte frumos că te duci la adăpost în ziua ta liberă, spuse Buckley.

— Cred că fac asta pentru mine.

— Și pentru animale.

— Ar trebui să mă îmbrac, zise ea.

— Țsta e un indiciu?

— Da.

— M-am prins. Știi, dacă vrei să plec, sunt și căi mai ușoare decât să scoți la iveală o amintire groaznică despre un câine mort. Sunt destul de rezonabil, crede-mă.

Ea nu se întoarse spre el.

— A, se pare că nu aleg niciodată calea ușoară.

— Nu?

— Nu.

Apoi adăugă:

— Și sunt sigură că și tu trebuie să ajungi undeva. Nu-i așa?

Îl simți cum își dă picioarele jos din pat. Se așteptă să se ridice. Dar nu se ridică. Stătu acolo câteva clipe lungi și apoi vorbi cu o voce domoală:

— Asta ca să știi, de obicei nu fac asta. Nu fac sex cu străini când sunt în turneu sau joc într-o piesă în alt stat, și nu fac asta nici când sunt acasă, aici, în oraș.

Ea oftă.

— Eu, da.

— Bine, dintre toate lucrurile pe care mi le-ai spus în ultimele douăsprezece ore, sau câte or fi fost, cred că ăsta este cel mai trist.

Acestea fiind zise, se ridică, în sfârșit, în picioare. Își strânse hainele de pe podea, de lângă șifonierul ei, corpul lui fiind suplu și bine făcut. Îl auzi cum intră în baie să-și dea cu apă pe față înainte să plece acasă, dar ea își ținu în continuare mâinile sub pernă, genunchii strânși la piept și încercă să stea acolo cât mai nemișcată și mai tăcută, ca un cadavru.

*

Iar noaptea, plânse. Încerca să se convingă că plânse din cauza pisicilor. Mereu îi ajungeau la suflet. Pisicile în trei culori în vârstă de treisprezece ani, care trăiseră împreună cu stăpâna toată viața lor, aruncate pentru că aceasta avea un iubit nou și el insista că era alergic la pisici. Motanul dur, portocaliu închis, care fusese abandonat pentru că familia se muta. Probabil cântărea nouă kilograme, era tot numai mușchi, iar acum nu mai voia să-și ridice capul și să iasă din cușcă. Erau pisici negre și foarte slabe venite de la o persoană care strângea pisici, una cu o ureche aproape lipsă din cauza unei lupte, toate pline de purici și căpușe atunci când ajunseseră la adăpost.

Se simțea prea deprimată ca să mai meargă la sală. În schimb, se duse la o librărie și cercetă rafturile cu literatură de ficțiune, oprindu-se la rândurile cu cărți de Cehov, Pușkin și Tolstoi. Se gândi la o colecție de Turgheniev, pentru că Alex îl menționase și ea nu îi cunoștea operele, dar

singura carte care se găsea în magazin era *Tați și fii*, și acel gen de relație nu o atrăgea prea mult în după-amiaza aceasta. În cele din urmă, cumpără o carte mică scrisă de Tolstoi (mică având în vedere că era scrisă de Tolstoi, dar care tot avea aproape patru sute de pagini), pentru că prima poveste din ea se numea *Fericiți până la adânci bătrâneți*. Bănuiește că titlul era cel mai probabil ironic, dar tot mai avea speranțe.

În schimb, acasă descoperi că acea carte fusese probabil cea mai proastă alegere pe care ar fi putut s-o facă (ceea ce poate că n-ar fi trebuit s-o surprindă, având în vedere că era predispusă la alegeri proaste). Cel puțin prima poveste începea prost, având în vedere trecutul ei propriu. Chiar pe prima pagină, povestitorul, o femeie în vârstă de șaptesprezece ani pe care o chema Mașa, vorbește despre cum jelește moartea mamei ei. Cassie fusese și ea adolescentă când murise mama ei. Mașa avea și ea o soră mai mică. Cassie nu putu să treacă de pagina a patra înainte să lase cartea jos și să-și treacă o perie peste haine, ca să scape de părul de pisică. Dar nu se schimbă. Și nici nu bău în noaptea aceea. Nici măcar un strop.

Așa că era încă îmbrăcată, trează și tristă când primi un apel de la un tip care se prezentă ca fiind Derek Mayes. Nu putea să-și aducă aminte de fața lui și presupuse că era vreun iubit sau unul de pe Tinder care nu-și dăduse seama sau nu înțelegea că ea nu voia să-l mai vadă și să se confrunte cu ceea ce făcuseră, dar nu voise să-i rănească sentimentele.

— Sunt de la sindicat, explică el, pe un ton sacadat, cu o urmă de accent newyorkez.

Îi spuse că încă doi membri din echipajul însoțitor care fusese în cursa spre Dubai îl contactaseră și că deja se întâlnise cu unul din ei: Megan Briscoe. El, la rândul său, sunase la FBI, și era clar că trebuia să se întâlnească și cu ea și să

afle cât mai repede ce se întâmplase între ea și pasagerul de pe locul 2C.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat între voi doi în timpul zborului și ce s-a întâmplat, de fapt, în Dubai, spuse el.

Și atunci auzi brusc un țuit în ureche, picioarele începură să-i tremure și se întrebă dacă asta – asta, faptul că se trezise lângă cadavrul rece și nemișcat al lui Alex Sokolov – era delimitarea dintre înainte și după. Acesta, se gândi ea cu o certitudine groaznică, chiar ar putea fi momentul de care-și va aduce aminte mai târziu că fusese punctul de plecare pentru toate.

Partea a doua
ARDEȚI HÂRTIILE COPIATIVE

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

FD-302 (redactat): MEGAN BRISCOE,
ÎNSOȚITOARE DE ZBOR

Data: 28 iulie 2018

MEGAN BRISCOE, data nașterii --/--/-- --, NSS #-- -- -- --, număr de telefon (--) -- -- -- -, a fost interogată de agenții speciali identificați corespunzător ANNE McCONNELL și BRUCE ZIMMERUSKI pe AEROPORTUL INTERNAȚIONAL JFK, imediat după aterizarea în SUA.

McCONNELL a realizat interogatoriul; ZIMMERUSKI a luat aceste notițe.

După ce i-a fost comunicată natura acestui interogatoriu, BRISCOE a oferit următoarele informații.

BRISCOE a spus că lucrează pentru această companie aeriană de douăzeci și patru de ani. Înainte de asta, a lucrat ca prestator de servicii pentru hotelurile DOVER STAR din Washington, D.C., Baltimore, MD, și Pittsburgh, PA.

BRISCOE a declarat că a intrat foarte puțin în contact cu ALEXANDER SOKOLOV în timpul cursei cu numărul 4094: de acesta s-a ocupat însoțitoarea de zbor CASSANDRA BOWDEN. BRISCOE a considerat că BOWDEN și SOKOLOV au flirtat, dar a zis că BOWDEN „întotdeauna a fost genul care flirtează puțin”. A mai văzut-o pe BOWDEN flirtând și cu alți pasageri în timpul altor zboruri. BRISCOE a explicat că ea și

BOWDEN sunt prietene și că uneori își potrivesc programele astfel încât să fie pe aceleași rute ca să poată zbura împreună. Deși acum locuiește în Virginia, baza ei rămâne aeroportul JFK.

A spus că nu știe ce ar fi putut să discute BOWDEN și SOKOLOV.

Când a fost întrebată dacă ea și BOWDEN s-au văzut în Dubai, a zis că nu, nu s-au văzut. A declarat că au fost treisprezece membri ai echipajului în acea cursă și că s-au despărțit în grupuri diferite, ceea ce era ceva normal. Ea a mers să ia cina la un restaurant japonez cu JADA MORRIS și SHANE HEBERT.

Nu a explicat de ce nu a luat cina cu prietena sa, CASSANDRA BOWDEN.

Capitolul șapte

Mama Elenei a avut întotdeauna câini rasa corgi. În prezent avea trei, dintre care unul era puiul celor doi câini pe care îi avusese când divorțase de tatăl Elenei. Animalele veniseră împreună cu un bibelou de argint antic, în forma domurilor care decorau Biserica Sf. Vasile din Moscova sau Biserica Mântuirii Noastre de pe strada Sângelui Vărsat din St. Petersburg. Data dinaintea Primului Război Mondial și, așadar, dinaintea revoluției. Potrivit vânzătorului de antichități, poate că aparținuse cândva dinastiei Romanov. (Elena presupusese că mințea, și mama ei probabil că fusese de aceeași părere. Dar asta n-o împiedicase niciodată pe mama ei să le spună oamenilor că bibeloul se aflase cândva în Palatul de Iarnă.) Unghiile labelor câinilor făceau zgomot pe podelele de parchet când alergau spre ea, traversând apartamentul grandios din apropierea Kremlinului. Dacă mama ei stătea jos, câinii se ridicau în două labe și-și puneau labele din față în poala ei, exact așa cum îi învățase ea: momentul ei de doamnă cu câini în poală, dar jucat cu exagerarea specifică unui oligarh.

Animalele călătoreau cu ea cu avionul pe care îl cumpărase după divorț. Avea hamuri de siguranță special create pentru ei pentru aceste zboruri. Centurile erau îmbrăcate cu aceeași blană de nură ce decora și centurile de siguranță cu influențe Art Deco ale fotoliilor din aeronavele Manhattanului, pe care le crease pentru oameni.

Mama ei nu se recăsătorise niciodată. Și nici tatăl ei. Uneori, Elena își vedea mama în paginile cu bârfe sau despre vipuri, îmbrăcată cu o rochie de seară, cu o cascadă de bijuterii atârându-i la urechi și la gât, alături de vreun baron al fărădelegilor din Moscova. Uneori, vedea o poză

cu ea pe rețelele de socializare, pe care cineva i-o făcuse la Teatrul Balșoi sau la grădina botanică.

Știa că unul dintre prietenii tatălui ei sugerase să fie otrăviți câinii după divorț. Acum, acel gentleman asista guvernul sirian în Damasc; îl ajutase pe Assad să șterpească gaz sarin în 2013, când consilierii internaționali distrugseau restul stocurilor. Dar tatăl ei refuzase să omoare animalele. Spre deosebire de unii dintre prietenii săi – care Elena presupunea acum că erau și unii dintre ai ei –, tatăl ei nu era de acord cu uciderea intenționată sau măcelărirea noncombatanților.

Elena moștenise această trăsătură de la el, credea ea. Cu siguranță, acesta era unul dintre motivele pentru care însoțitoarea de zbor era încă în viață. Într-un fel, mama ei avea un instinct de criminal mult mai puternic decât tatăl ei. Primul exemplu? Despăgubirile în urma divorțului. Fusesse nemiloasă.

Iar mama ei își dăduse seama încă de la început că fiica sa era fata lui tati – deși asta probabil că era inevitabil, având în vedere lipsa de interes a femeii față de copila sa. Sau poate că acesta fusese planul în tot acest timp. Mama ei o vizitase numai o dată, atunci când era adolescentă și locuia în Elveția, și nu venise niciodată în Boston când Elena studia acolo la facultate. Adevărul era că Elena nu-și mai văzuse mama de câțiva ani și chiar nu-i era dor de ea. Era destul de sigură că nici mamei ei nu-i era dor de ea.

Se uită din nou în jos la ziarul moscovit pe care-l deschisese cu câteva minute în urmă. Din nou violență în Donețk. Cursul rublei se schimba încontinuu. O dronă americană atacase Yemenul. Știa că această ultimă știre avea să-i atragă atenția lui Viktor: America rămânea singura țară din lume care reușise să transforme drona într-o armă. Era printre motivele pentru care rușii erau atât de invidioși în mod patologic și spionii militari erau obsedați de programul american. De asta Viktor

petrecea atât de mult timp cu producătorul de drone din Emiratele Arabe Unite. ISIS folosea drone de jucărie ca dispozitive explozibile improvizate. Cum ar fi o dronă invizibilă sau o dronă cu reacție cu încărcătură chimică?

Își termină ceaiul și își aduse aminte de samovarul tatălui său. Era un obiect rar, de bronz, care aparținuse cândva străbunicii ei. Cumva, familia reușise să-l păstreze în ciuda revoluției și a războiului mondial. În timpul perioadelor lui Stalin, Malenkov și Hrușciov. Acum era la mama ei. Firește. Cumva, mama ei reușise să pună mâna și pe el, samovarul pe care nici bolșevicii, nici naziștii nu reușiseră să-l ia din mâinile Orlovilor.

Capitolul opt

Cassie se întâlnește cu reprezentantul sindicatului, ca să ia micul dejun, la un local de la intersecția străzilor 26th și 3rd. Derek Mayes avea sprâncene stufoase cu fire de păr albe, ce-i stăteau peste ochelarii de vedere cu ramă de baga, și o față care începea să se lase. Era chel aproape de tot și puloverul lui din bumbac avea pete de praf negru de oraș, dar albastrul se potrivea cu ochii săi. Verigheta era groasă, ca și degetele sale. Cassie aprecie că avea aproape șaptezeci de ani.

— M-am uitat peste istoricul tău, anunță el.

Mânca omletă, cartofi prăjiți și bacon. Ea avea în față un bol cu ovăz, pentru că nu prea îi era foame și anxietatea o făcea să se simtă rău.

— Ai fost în cursa lui Hugo Fournier. Scandalos.

— Presupun că da.

— Frate, unii dintre voi aveți probleme mari atunci. Să puneți un tip mort în baie? Ați enervat-o rău pe văduva lui. Și, Dumnezeuule, ce coșmar de PR pentru compania aeriană! Pentru sindicat. Îți mai aduci aminte de *The Tonight Show*? Emisiunea lui Conan? De *New York Post*? Îmi aduc aminte de toate glumele pe care le inventaseră: doamna cu căruțul. Saltea aeriană. Brioșă în aer. Parcă ar fi fost iar anul 1967 și erați numai „stewardese” – de parcă n-ar fi existat însoțitori de zbor bărbați.

— Termenii feminini țin toți de gen. Cei masculini sunt umilitori într-un mod diferit. Mulți includ cuvântul „băiat”.

El dădu din cap.

— Băiatul cu băuturi. Băiatul cu căruciorul.

— În fine, eu chiar n-am avut nimic de-a face cu decizia luată în legătură cu cadavrul.

— Știu. Ne-am fi întâlnit atunci dacă ar fi fost așa. Dar pe atunci am avut susținerea celui șef de

echipaj și totul a ieșit bine. Și nu a fost o infracțiune.

— Cum e acum.

— Mda. Cum e acum. Cel puțin asta cred. E atât de tipic FBI-ului. Atât de tipic. Nu sună la sindicat, nu-ți spun să-ți iei un avocat. E strigător la cer. Dacă aveau de gând să se întâlnească cu echipajul, ar fi trebuit să ne anunțe ca să ne asigurăm că era cineva cu voi când vă interogau.

— O să vă întâlniți cu fiecare angajat care a fost în acel avion?

— A, da, răspunse el, aproape râzând din cauza certitudinii. Uite, fiecare persoană pe care a întâlnit-o tipul ăla în ultimele zile e o persoană de interes acum. Cineva din Dubai sau din America o să vrea să vorbească cu fiecare valet, ospătăriță și portar și, da, cu fiecare însoțitor de zbor în parte. Cu absolut fiecare. Bineînțeles, eu pentru tine, Megan și Jada îmi fac griji, de fapt. Voi trei.

— Și asta pentru că...

— Pentru că ați fost cele care s-au ocupat de clasa întâi și cele care ați intrat în contact direct cu Sokolov.

— Și ați zis că v-au sunat amândouă?

— Bineînțeles ca da. Ar fi trebuit să mă suni și tu, spuse el, și Cassie se simți muștrată.

— Locuiți în oraș? întrebă ea.

După asta, se întreabă dacă ar fi trebuit să-și ceară scuze față de el pentru că nu contactase sindicatul sâmbătă. Dar fusese atât de ușurată după ce Frank Hammond de la FBI nu o întrebase ce făcuse ea în Dubai, încât nu-i trecuse prin cap să-i contacteze. Fusese oarecum într-o stare de șoc, având impresia că reușise să se ferească de un glonț.

Mayes dădu din cap în timp ce mestecă. Apoi zise:

— Stau cam la zece cvartale la sud de aici. Eu și soția ne-am gândit mereu că ne vom muta din Long Island când vom avea copii, dar n-am făcut-o

niciodată, așa că am rămas aici. Și ne place cartierul. Sunt mulți puști studenți la Universitatea din New York în zonă. Ne fac să ne simțim mai tineri.

— Și mie îmi place zona aceea. Mai ales în septembrie când sosesc bobocii. Sunt atât de tineri.

El zâmbi.

— Și sunt din ce în ce mai tineri de la an la an.

— Deci ce a spus Megan? Sau Jada?

Parcă încerca să meargă prin întuneric. Până acum, ea și Derek discutaseră despre drumul ei până la compania aeriană, dar cel mai revelator lucru pe care i-l mărturisise fusese că terminase Universitatea Kentucky cu ajutorul unei burse și a unei slujbe la centrala telefonică a facultății. Ea se ocupase de consolă, o antichitate în secolul douăzeci și unu, de la miezul nopții până la opt dimineata, două nopți pe săptămână. Nu suna aproape nimeni niciodată. Mai mult alerta paznicii campusului când unii studenți rămâneau pe dinafară sau când femeilor le era teamă să meargă singure în camere. Mai mult scria referate și-și făcea griji pentru sora ei mai mică și orfelinatul în care Rosemary avea să locuiască până când va termina liceul. Pe atunci, Cassie nu bea alcool. I se păru ceva ironic, având în vedere că mulți colegi de-ai săi trăiau numai cu bere la butoi și vin la cutie.

Bărbatul se șterse la gură cu șervețelul și apoi se șterse și pe degete.

— Au zis că abia dacă au schimbat două vorbe cu el. Doar bună ziua și la revedere. Jada crede că s-ar putea să-i fi dus coșul cu pâine cam pe la jumătatea prânzului și să-l fi întrebat dacă vrea o chiflă. Poate că-i dăduse ziarul și-l întrebase dacă îl voia pe cel englezesc sau pe cel franțuzesc. Dar amândouă au zis – când le-am întrebat – că tu ai vorbit mult cu el.

— De ce le-ați întrebat asta?

— Pentru că trebuia să știu cine s-a ocupat de tipul ăla și cine a vorbit cu el, dacă nu ele. Și amândouă au zis că tu ai fost. Jada a susținut că te-a ținut ceva de vorbă.

Cassie nu zise nimic. Era recunoscătoare că Jada îi spusese că Alex o ținuse de vorbă, implicația fiind că el îi acordase mai multă atenție ei, decât ea lui. Adevărul era undeva la mijloc. Dar totuși se întrebă: acesta era momentul în care ar trebui să mărturisească? Să-i spună reprezentantului sindicatului că avea nevoie de un avocat și de ajutorul sindicatului? Să-i spună că exista o femeie, pe nume Miranda, pe lumea asta, care probabil că ar fi avut ceva de-a face cu fondul de investiții al lui Alex, și pe care o văzuse în apartamentul lui Alex de la hotelul Royal Phoenician în acea noapte?

Dar lăsă momentul să treacă, așa cum făcuse cu fiecare ocazie încă de la început. Derek Mayes voia s-o ajute, dar ea se îndoia că ar exista vreun tip de privilegiu avocat-client între ei doi care ar putea să reziste în fața unei curți judecătorești. Orice i-ar fi spus, s-ar fi întors apoi ca s-o bântuie.

— Le-am spus celor de la FBI tot ce știu după ce am aterizat, zise ea cu fermitate. Știu că nu a fost mare lucru. Dar a fost doar un pasager într-un zbor ca oricare altul.

— Da și nu.

Ea așteptă. Trebui să se controleze ca să nu se lase pe spătar și să-și încrucișeze brațele la piept. Chelnerița îi reumplu ceașca cu cafea, iar Mayes își turnă și ultimele picături de lapte din vasul micuț în cană.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Da, pentru tine a fost doar un pasager într-un zbor ca oricare altul, rosti el cu atenție, și o clipă Cassie începu să se relaxeze.

Felul în care vorbise sugera că nimeni nu știa nimic despre faptul că ea ar fi fost implicată în povestea acestui bărbat.

— Dar nu cred că a fost un simplu manager de fonduri de investiții. Ieri a fost o zi mai agitată decât mi-ar plăcea mie să fie o duminică de vară. Cred că FBI-ul o să vrea să vorbească din nou cu tine.

— Cu mine sau cu tot echipajul de la clasa întâi? întrebă ea.

Își auzi tremurul din voce. I se uscaseră gâtul.

— Cu tot echipajul de la clasa întâi.

— FBI-ul v-a spus asta?

— Da.

— De ce?

— Nu știu. N-au vrut să-mi spună.

Bărbatul se aplecă în față într-un mod conspirațional.

— Uite, tu ai petrecut cel mai mult timp cu tipul ăla în avion. Asta e adevărul.

— Și?

— El a făcut parte din secțiunea ta la clasa întâi. Tu ai fost cea care l-a servit. Nu mă înțelege greșit, celelalte însoțitoare de zbor nu vor să te bage pe tine în bucluc. Dar atât Megan, cât și Jada au zis că voi doi ați pălăvrăgit de fiecare dată când îi aduceai un pahar cu vin sau îi reumpleai ceașca cu cafea. Ai petrecut mult mai mult timp cu pasagerul de la 2C decât cu, nu știu, pasagerul de la 4C spre exemplu.

— Asta nu e adevărat.

— Nu ați pălăvrăgit?

— Nu.

El ridică din umeri.

— Uite, chiar dacă ar fi adevărat, de ce să fie asta o problemă?

— Am fost politicoasă cu el.

— Vorbesc serios, Cassie. Chiar dacă ai fi flirtat cu el, de ce ar fi fost asta o problemă?

— Pentru că aş fi dat dovadă de neprofesionalism.

El chicoti, dar era malițios.

— Da, însoțitorii de zbor nu flirtează niciodată cu pasagerii, și nici cu piloții. Niciodată.

Își dădu ochii peste cap.

— Știi cât de mare e rata divorțurilor la cei cu profesia ta. Cred că de asta însoțitorii de zbor și piloții ajung să se căsătorească... unii cu alții. Sunteți plecați de acasă tot timpul, flirtați tot timpul, stați prin hoteluri tot timpul. Și...

— Și ce?

— Și nu vă înțelege nimeni în afară de cei care sunt la fel ca voi. Nu înțelege nimeni ciudățenia acestui stil de viață. Nimeni altcineva nu ar putea înțelege.

Ea oftă.

— E inevitabil să ajungem să ne mai și căsătorim. Asta doar pentru că lucrăm împreună. Sunt sigură că oamenii care lucrează în domeniul publicității se căsătoresc cu oameni care lucrează în domeniul publicității, și avocații se căsătoresc cu avocați. În toate profesiile există relații de dragoste.

— Da, dar nu lucrați cu toții împreună. Asta e chestia. Aproape că nu ai niciodată aceeași oameni în echipaj. Adică tu și Megan cereți aceleași rute, și cred că și ea și Shane cer aceleași rute. Dar au mai fost zece alți însoțitori de zbor în acel avion către Dubai, și șapte dintre voi nu v-ați văzut niciodată înainte de călătoria JFK/Dubai și probabil că nu vă veți mai vedea niciodată. Sau dacă da, se va întâmpla peste câțiva ani. Și asta nu e valabil doar pentru însoțitorii de zbor. Dacă-i mai punem la socoteală și pe oamenii din carlingă... Când vei mai zbura cu vreunul dintre acești piloți? Peste un an? Doi? Zece? Nu, Cassie, îmi pare rău: nu lucrați împreună.

— Unde încercați să ajungeți? Am crezut că vreți să mă ajutați.

— Asta vreau. Și de asta trebuie să fiu sigur că acest om, Sokolov, nu ți-a spus ceva important sau

nu ai aflat nimic despre el ce ar trebui să povestești unui avocat sau poate celor de la FBI.

— Nu.

— Pentru că până acum FBI-ul a aflat că ai flirtat cu el. Și până acum, ei știu că nu ai luat cina în Dubai cu niciunul dintre ceilalți membri ai echipajului, inclusiv prietena ta Megan. Dacă eu știu asta din niște conversații scurte, ei o știu din interogatorii.

— De ce contează acest lucru?

— Poate că nu contează. Dar pentru orice eventualitate: ai ceva să-mi spui ceva despre noaptea acea din Dubai?

— M-am culcat.

— În hotelul companiei aeriene?

— Da!

— Ai ieșit undeva să mănânci?

— Nu, răspunse ea, întrebându-se în clipa când silaba îi ieși pe buze dacă vorbise prea repede.

Sigur fuseseră martori în restaurant. Dar știa și că următoarea lui întrebare avea să fie despre room service.

— Deci ai comandat mâncare în cameră?

— Nu.

— Nu ai mâncat?

— Nu m-am simțit prea bine. Am mâncat niște alune din minibar. Apoi am adormit.

Nu credea că așa ceva ar fi putut fi verificat. Cât de bine putea să monitorizeze hotelul starea minibarurilor?

— Deci nu ai ieșit?

— A spus cineva că am ieșit?

— Mie nu.

— Bine atunci.

— Dar potrivit declarațiilor a două angajate ale companiei aeriene care au fost la aceeași clasă cu tine, ai flirtat cu Alex Sokolov. Și apoi se pare că nu ai fost cu nimeni din echipajul de zbor în acea noapte. Cu nimeni. Pur și simplu, ai dispărut...

— În camera mea de hotel! se răsti ea, întrerupându-l.

Văzu peste umărul lui Mayes că vorbise prea tare, pentru că doi bărbați mai în vârstă care luau micul dejun la masa de alături se întorseseră, capetele lor rotindu-se ca cele ale bufnițelor.

Mayes își desfăcu mâinile, ridică palmele în sus și se lăsă pe spate.

— Am priceput, zise el. Am priceput. Dar din ce credem noi, FBI-ul o să vorbească cu pasagerii care au stat lângă Sokolov în acea noapte, și e posibil ca unul sau mai mulți să menționeze că tu și bărbatul acela ați fost prietenoși unul cu celălalt. Încă nu știu dacă Sokolov provenea dintr-o familie bogată sau cu relații bune, sau dacă nu era ceea ce susținea el că e. Nu știu ce făcea, de fapt, în Dubai. Poate chiar era o întâlnire cu niște investitori. Dar povestea asta are picioare, așa că vreau să fiu sigur că o să faci trei lucruri. Bine?

— Bine. Spuneți-mi.

Spera că minciunile și frica ei să fie interpretate greșit, ca o ofensare.

— Vreau să-ți iei un avocat.

— Nu-mi permit un avocat! izbucni ea, deși își amintea foarte bine cum jurase în apartamentul de hotel din Dubai că își va găsi unul dacă se va întoarce în America. Abia dacă-mi permit apartamentul unde stau. Știți cât câștig. Sunt falită. Cu toții suntem faliti. Avem nevoie de mai mulți bani decât avem.

— La fel ca toată lumea, așa că relaxează-te. Pot să te ajut să-ți găsești un avocat pe care să ți-l poți permite. Nu e mare lucru. Cu asta ne ocupăm noi.

— Nu spun da – pentru că nu înțeleg de ce am nevoie de unul –, dar ce altceva?

— În al doilea rând, vreau să mă ții la curent cu tot ce se petrece. Din nou, asta ca să te putem ajuta.

— În regulă.

— Și în al treilea rând, vreau să mă anunți în secunda în care te sună un reporter.

Nu-și imaginase că ar putea fi contactată de un reporter. Dar își dădu seama că fusese naivă. Normal că ar putea să se întâmple asta, mai ales dacă Sokolov provenea dintr-o familie sus-pusă sau nu era tocmai managerul unui fond de investiții.

— Sigur, pot să fac toate astea, fu ea de acord.

Și probabil, din cauza imaginii care îi apărui în minte cu un reporter care-i vâra o cameră de filmat în față sau a faptului că în apropiere de masa lor stătea o persoană care citea ziarul *New York Post*, Cassie adăugă:

— Și dacă aveți numele unui avocat, mi-ar prinde bine. Ieftin, dar bun. Dar spuneți-mi ceva.

— Ia zi.

— Dacă Sokolov nu era un fel de manager financiar, atunci ce era? Un spion?

— Avea o slujbă care implica multe călătorii. Asta e o acoperire bună pentru multe lucruri.

— Țsta e un da? Ar fi putut să fie spion american?

— Sau rus. Sau german. Sau israelian. Sau sud-african. Nu știu. Poate că era un fel de intermediar sau curier.

Se gândi la cartea pe care o cumpărase ieri.

— Avea acest lucru în ADN-ul său de rus, măcar puțin.

Când pronunță cuvântul ADN, simți din nou niște săgeți de îndoială și de frică: din cauza rujului ei. Rujul pe care îl pierduse undeva în Dubai; rujul pe care era posibil să-l fi uitat în camera 511. Își imaginează cum un criminalist îl ridică de pe podeaua camerei de hotel cu niște clești și-l aruncă într-o pungă de plastic transparentă. Acela era pistolul fumegând.

Și mai era ceva: un balsam de buze. Un balsam de buze cu sigla companiei ei aeriene. Sigur, era ceva universal, dar îi plăcea și-l folosea. Avea

miros de nucă de cocos. Când își golise geanta înainte s-o arunce în Dubai, nu-l văzuse nici acolo. Uneori, înainte să-și dea cu ruj, își hidrata buzele cu acel balsam. Făcuse asta și în camera 511? Exista un balsam de buze pe undeva în acea cameră care să fi avut atât sigla companiei aeriene la care lucra, cât și ADN-ul ei?

— Poate că e chiar atât de simplu, spuse Derek, referindu-se la Sokolov. Poate că e de la FSB.

— Nu știu ce e asta.

— Înainte era KGB. Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse. Contraspionaj. Chestii de spioni. Adesea, chestii de spioni foarte murdare.

— Dar tot mi s-a părut groaznic de american mie, îi spuse ea, sperând că Mayes nu-i auzise micul tremur din voce.

— Asta nu înseamnă nimic. Dacă ești sub acoperire, trebuie să pari american. Dar ce știu eu? Ar putea la fel de bine să fie de la CIA. Sau poate că era un escroc nenorocit care vindea arme. Sau fete. Sau droguri. Știi, orice o fi făcut el, probabil că nu avea nicio legătură cu spionajul. Zic și eu, poate că nu era ceea ce susținea, judecând după modul în care a fost omorât.

— Parcă un ofițer de poliție din Dubai a zis că a fost un jaf, nu?

— Nu a fost un jaf.

— Serios?

— Nu a fost furat nimic.

— De unde știți asta?

Bărbatul ridică din umeri.

— Am întrebat. Am întrebat-o pe agenta FBI care a interogat-o pe Megan. Femeia n-a vrut să-mi zică mare lucru, dar a zis că nu s-a furat nimic. Cel puțin asta cred ei. Portofelul lui, ceasul, cardurile de credit, erau toate acolo, potrivit șefului FBI din Emiratele Arabe Unite. Calculatorul, de asemenea. La fel și servieta.

Lui Cassie îi venea să-și dea una, pentru că nu-i trecuse prin cap să fure portofelul și ceasul de mână al lui Sokolov și să le arunce în același coș de gunoi din Dubai în care aruncase buretele, săpunul și cioburile de la sticla de Stolichnaya. Nu-i trecuse prin cap să sugereze că moartea bietului om fusese provocată de un jaf. Dar apoi își aduse aminte de o expresie care a tot fost dezbătută în facultate, în timpul cursului de filozofie: nu poți demonstra ceva negativ. În cele din urmă, clasa întreagă decisese că poți. Dar expresia îi rămăsese întipărită în minte.

— Ei bine, dacă a fost furat ceva, nu s-ar afla în camera de hotel, și nu ați ști că a dispărut, propuse ea.

— Sunt de acord. Sunt sigur că autoritățile din Dubai, atât ale noastre, cât și ale lor, vor inventaria cât se poate de bine lucrurile lui Sokolov. Sunt sigur că discută cu toți de la hotel. Sunt sigur că discută cu toți cei care ar fi trebuit să fie la ședință cu el – asta în cazul în care chiar a existat o ședință. În orice caz, mie mi se pare destul de clar: nu a fost un jaf de hotel care s-a sfârșit cu o crimă. Asta a fost o execuție.

Cuvântul plutea în aer. Ea privi în jos la resturile de ouă moi și firimiturile de pâine prăjită din farfuria reprezentantului sindicatului. Probabil că Mayes avea dreptate, aproape sigur avea dreptate. Ea își amintise de zeci de ori cât de ușor i-ar fi fost ucigașului să-i reteze și ei gâtul. Și totuși persoana aceea nu făcuse asta. Îi cruțase viața. Dar nu va reuși niciodată să-și șteargă din amintiri imaginea acelui cadavru în pat, atât de rece și de nemișcat. Nu va uita niciodată tot acel sânge.

— Cassie?

Ea ridică privirea.

— Mi s-a părut că te-am pierdut, zise Mayes. Chiar voiam să pocnesc din degete. Știi tu, să te trezesc din transă.

— Îmi cer scuze.

— Ești bine?

— Da. Sunt bine.

El se lăsă pe spătar și zâmbi. Își încrucișă brațele la piept.

— Nu sunt sigur dacă ești bine, răspunse el. Dar știi ceva?

Ea așteptă.

— Am o presimțire că un biet tip mort pe care l-ai întâlnit o dată într-un avion e cea mai mică problemă a ta.

— Cred că ar trebui să mă simt insultată.

— Nu e vorba de asta. Vorbesc în calitate de om bătrân care și-a dorit să fie tată și nu a fost niciodată.

Bărbatul ridică nota de plată pe care o lăsase chelnerița pe masă – Cassie se întrebă, când se întâmplase asta, pentru că nu-și aducea aminte s-o fi văzut pe chelneriță întorcându-se la masa lor – și-l privi pe Mayes îndreptându-se spre casier ca să plătească.

*

În acea noapte, singură în apartamentul ei, Cassie deschisese sticla de Chianti și se jucase cu vinul, rotindu-l într-un pahar pictat de mână. Făcea parte dintr-un set pe care Rosemary i-l făcuse cadou cu mulți ani în urmă, înainte să-și dea seama că probabil n-ar trebui să-și încurajeze sora mai mare să bea. Paharele aveau orhidee albe care se ridicau de la bază și până la buză, petalele având un aer erotic și luxuriant. În timp ce-și bea prima înghițitură, telefonul bâzâi scurt și observă că a primit un mesaj de la Buckley. O întreba ce mai face. Apoi spunea că regreta faptul că petrecuseră atât de puțin timp împreună, înainte ca el să plece duminică dimineata, și spera că avea s-o revadă când se va întoarce în New York. Ea nu răspunse, dar nici nu-i șterse mesajul. De obicei asta ar fi făcut. De obicei, când agăța un tip într-un bar,

exista un spațiu gol în memoria ei – de o oră, două, sau chiar zece – despre care nu voia să mai audă la o a doua întâlnire.

Poate că nu ștersese mesajul de data aceasta, se gândi ea, pentru că deși se îmbătase cu Buckley, nu accelerase atunci când atinsese viteza unu de beție și nu dăduse în amnezie cu o putere explozivă. Așa că mâine poate avea să-i răspundă la mesaj. Sau poate că nu. Probabil nu. Dar păstră mesajul în telefon și-și spuse că asta sugera o evoluție, o imposibilitate presupusă la vârsta a doua când, în teorie, nimeni nu se mai schimba. Se gândi că era frumos din partea lui să sugereze că se despărțiseră prea rapid duminică dimineța. De fapt, ea se despărțise prea rapid de el.

Ironia amneziei la băutură era următoarea: trebuia să ai o toleranță la alcool spectaculoasă ca să nu-ți mai aduci aminte lucruri. Amatorii picau lați cu mult timp înainte ca hipocampusul – acele straturi din materia cenușie în care se creează amintirile – să adoarmă. Ea era profesionistă. Pierderile parțiale de memorie aveau loc atunci când nivelul de alcool din sânge atingea magicul 0,2; pierderile totale de memorie se întâmplau când duceai numărul la un 0,3 impresionant, de necontestat. În timp ce nivelul pentru condus sub influență era doar o fracție a acestor numere: 0,08.

Se gândi s-o sune pe Paula, una dintre prietenele ei care întotdeauna putea să țină pasul cu ea la băutură, indiferent dacă era vorba de vin, tequila sau lichiorul Drambuie. Paula avea o preferință ciudată față de Drambuie: se datora vremii când se îmbăta cu cocktailul MacKinnon al tatălui ei, prin clasa a noua și a zecea. Când Cassie era cu Paula, plictiseala dispărea și parcă amândouă plonjau din cer. Pentru femeile și bărbații din jurul lor, totul părea un haos – vorbeau prea mult, dansau prea agresiv, se certau cu o chelneriță sau un barman din cauza muzicii sau pentru că ploua afară – dar erau sufletul petrecerii, nu-i așa? Probabil că da. Și

totuși, în momentele ei de luciditate de a doua zi, se întreba dacă nu cumva ele absorbeau toată energia din încăpere.

Motiv pentru care avea și prietene ca Gillian. Gillian bea, dar ca o persoană rezonabilă. Nu se îmbăta, așa că Gillian era cea care-i lua geanta lui Cassie la sfârșitul serii, când o lăsa agățată pe spătarul vreunui scaun, sau cea care-i spunea tipului ciudat și agresiv cu tatuaje pe față să o lase în pace Cassie.

Dar, până la urmă, nu sună pe nimeni și nu dădu mesaj nimănui. Nu în noaptea aceasta. În schimb, deschise laptopul pe blatul din bucătărie și stătu în fața lui în timp ce-și bău vinul. Venise timpul să afle tot ce putea despre americanul mort în Dubai. Venise timpul s-o caute pe Miranda. Decise să înceapă cu rețelele de socializare. Acolo putea să citească despre Alex Sokolov și poate să o descopere pe Miranda printre urmăritorii sau prietenii lui.

Alex menționase că avea conturi pe Facebook, Twitter și Instagram, deși spusese că le folosea rar. Cassie descoperi imediat că dispăruseră, asta dacă existaseră vreodată. Nu-l găsi nici pe LinkedIn și nici pe Tinder. Presupuse că familia lui îi ștersese paginile, dar se gândise și dacă Derek Mayes ar putea avea dreptate și Sokolov fusese, într-adevăr, spion. În acest caz, probabil vreo agenție guvernamentală (una a noastră sau una a lor, se gândi ea sumbră) făcuse ca paginile să dispară.

Din păcate, asta însemna și că nu putea să caute printre prietenii lui de pe Facebook și nici printre urmăritorii de pe Twitter. Trebuia să sape mai adânc. Așa că schimbă tactica și începu să caute pe diverse site-uri de călătorii și știri, ca să găsească articole despre crimă. Erau destule, deși niciunul nu era mai lung și doar confirmau ceea ce-i spusese el despre familia lui: era singur la părinți. Iar aceștia locuiau în Virginia. Era prezentată slujba lui de manager al unui fond de investiții. Ce

era cel mai ciudat la aceste articole? Niciunul nu menționa o angajată a companiei Unisphere sau o investitoare pe nume Miranda, care să fi declarat că văzuse o femeie în apartamentul lui Alex înainte ca acesta să fie executat.

Își aduse aminte că el îi spusese în treacăt că pe mama lui o chema Harper, iar Cassie reuși să-i găsească imediat pagina de Facebook. Pe jumătate se așteptase să vadă o poză cu Alex și o postare disperat de tristă scrisă în memoria lui, postarea unei mame pentru fiul ei. Dar nu exista așa ceva.

Harper Sokolov nu mai postase nimic de o săptămână, de când pusese o poză cu ea, soțul ei și încă un cuplu, îmbrăcați cu toții în haine albe de tenis pe terasa unui club de țară. Arăta împlinită și athletică, și-i stătea bine în rochia scurtă, Cassie îl văzu pe Alex în zâmbetul ei. O căută pe Miranda în lista de prieteni ai femeii, deși nu credea că o va găsi acolo: dacă Alex o întâlnea pentru prima dată în acea noapte în Dubai, de ce să o știe mama lui? Dar trebuia să verifice. Așa cum era de așteptat, nu exista nicio Miranda în lista de prieteni a lui Harper.

Mai departe, Cassie intră pe site-ul Unisphere și tastă cuvântul „Miranda” în bara de căutare. Nu apăru nimic. Compania era prea mare ca să aibă publicată o listă cu angajații. Dar era totuși o listă cu birourile din toată lumea, și deși nu aveau site-uri individuale, exista o listă cu numere de telefon. Aruncă o privire ceasului de pe cuptor și își dădu seama că, deși erau cu opt ore înainte ca fus orar, sigur nu era nimeni la biroul din Dubai. Dar putea să sune mai târziu și să întrebe de Miranda. Să vadă ce se întâmplă.

Își umplu paharul a treia oară și puse cartea de vizită a lui Mayes chiar lângă cea a lui Frank Hammond, pe frigider. Mâzgălise pe ea numărul de telefon al avocatei recomandate de el, o femeie cu un nume melodios, Ani Mouradian. Nu o contactase niciun reporter. FBI-ul nu o contactase

din nou. Încercă să se convingă că Derek Mayes se înșelase și nu va mai fi contactată de FBI niciodată și nici nu va fi nevoie s-o sune pe Ani Mouradian. Dar se gândi că ar trebui să fie beată criță ca să creadă asta, așa că umplu cada ca să se spele și-și luă sticla, paharul și telefonul în baie. Nu avea niciun motiv să rămână trează: era singură și nu se mai atinsese de alcool din primele ore ale acelei dimineți de duminică. Trecuseră patruzeci și două de ore. Aproape două zile.

Când se băgă în spuma din cadă, închise ochii și încercă să se piardă în acea baie – să-și curețe mintea era mai important decât să-și curețe corpul în noaptea aceasta – dar era imposibil. Se tot gândi la Alex și se întrebă ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi sunat la recepția hotelului. Dar știa. Cel puțin credea că știe. Toată lumea ar fi crezut că îl omorâse pe bietul om – ceea ce, trebuia să recunoască, ar fi fost foarte greu de negat – și ar fi ajuns la închisoare, în Dubai. Ar fi ajuns să cunoască o persoană de la ambasadă foarte bine, probabil din spatele gratiilor.

Observă că oja de pe unghii semăna cu Chiantiul și că începuse să se cojească. Va trebui să-și facă manichiura mâine. Avionul spre Roma nu pleca decât la ora șapte seara, așa că putea să doarmă până târziu, să se ducă la sală și apoi la salon. Simplu ca bună ziua.

Se întinse și-și lăsă paharul de vin jos pe podea, lângă cadă, și-și luă telefonul. Se hotărî să caute pe Twitter articole noi despre Sokolov, să vadă dacă îi scăpase ceva, și trecu peste cele care deja fuseseră publicate cu o zi în urmă și pe care le citise mai devreme în bucătărie. Dar apoi văzu un tweet de la o agenție de știri din Dubai, care fusese postat cu doar câteva secunde în urmă. Apăsă pe link și imediat simți cum i se face rău, ca și cum s-ar fi aflat într-un avion ce cădea de la trei mii de metri. Iat-o. Apărea de două ori chiar. Erau două poze cu ea. Era greu de recunoscut – cel puțin nu din

prima, pentru că pozele erau neclare, făcute de camerele de supraveghere ale hotelului din Dubai, și pentru că în ambele poze purta ochelari de soare și eșarfa pe care o cumpărase de la aeroport când aterizaseră. În prima, era în holul de la intrare, întâlnindu-se cu Sokolov înainte să meargă să ia cina; erau aproape de intrare și-l ținea de braț. Zâmbea; amândoi zâmbeau. În a doua, era singură, ieșind din hotel a doua zi. De data aceasta, ținea maxilarul încordat. Probabil că eșarfa îi făcuse pe anchetatori să o remarce a doua oară.

Ochelarii de soare erau destul de comuni, de la firma Ray-Ban – cu rame negre clasice.

Dar eșarfa? Era deosebită. Avea un arabesc în roșu și albastru, cu un mănunchi mare de onduleuri și palmete în centru, iar de-a lungul celor patru laturi altele la fel, dar mai mici. De asemenea, avea și un număr de ciucuri mici și roșii. Imaginile erau în alb și negru, dar modelul era viu.

Fusese cu Megan și Jada când o cumpărase. O purtase când se întorsese la hotelul companiei aeriene. O purtase în mașină vineri dimineață, și o văzuse tot echipajul.

Articolul spunea că femeia nu era considerată suspectă, dar era căutată pentru a fi interogată. Nu era suspectă? Ridicol. Bineînțeles că era. Acea era o poză cu ea și Sokolov la hotel noaptea, iar cealaltă o poză cu ea când pleca de la hotel singură a doua zi dimineața.

Duse mâna aproape disperată spre pahar și, în graba ei, în timp ce-l trecu din mâna stângă în mâna dreaptă, reuși să-l lovească de suportul de porțelan pentru săpun, încastrat în faianța de pe perete, spărgând paharul și vărsând tot vinul în apă. Bulele de săpun dispăruseră de mult, așa că acum privi, complet nemișcată, cum vinul roșu se împrăstie și apoi se disipă, lăsând apa și cioburile de sticlă – dintre care o parte aterizaseră pe coapsa ei, o parte pe abdomen și unele se duseseră la fund, unde le putea simți ca pe niște ace sau ca pe

nisipul aspru – într-o nuanță de roz deschis, aproape liniștitoare.

Numai când începu să strângă cu grijă cioburile de pe corpul său observă două tăieturi mari pe mână.

Capitolul nouă

Elena urmărea șase marinari americani râzând și hoinărind pe trotuar, în dreptul ferestrei lui Viktor de la etajul cinci – ultimul etaj – din clădirea mică de birouri, și își dădu imediat seama că se pierduseră. În cartierul acesta din Dubai se aflau un templu Sikh, o biserică ortodoxă coptă, o parohie ortodoxă greacă și centrul evanghelic. Erau și cabinete stomatologice, și birouri de contabili. Nu erau magazine de aur și bijuterii sau de electronice, de care erau atrași de obicei marinarii la nord de port, spre Mina Jebel Ali. Grupul de nave de luptă trebuia să sosească mâine, așa că poimâine orașul avea să fie plin de marinari, atât bărbați, cât și femei.

Se întoarse cu spatele la fereastră și se sprijini de bufetul scund. Biroul lui Viktor era un amalgam de obiecte din secolele al nouăsprezecelea și al douăzeci și unulea. Pe pereți erau lambriuri de lemn închis la culoare, iar pe o măsuță era o tavă de argint cu pahare de coniac din cristal și cu blazon, șoimul cu două capete, dar era și un panou rabatabil pentru conferințe video și un calculator cu ecran tactil, pe un birou confecționat din crom și lemn de nuc.

— Nu era acolo. Am curățat toată camera, îi spuse lui, sperând că nu suna ca și cum era în defensivă.

Ea doar prezenta faptele. Din păcate, situația nu arăta prea bine și era posibil să scape complet de sub control. Întotdeauna ai o viziune mai clară când privești în perspectivă, dar Elena știa acum că făcuse o greșală extraordinară. Ar fi fost groaznic, dar poate că ar fi trebuit s-o omoare pe însoțitoarea de zbor care era cu Alex atunci când avusese ocazia – când intrase în cameră și descoperise că Alex adusese cu el o mică dulceață de la compania aeriană. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să facă să pară

că fusese o crimă plus sinucidere. O crimă pasională. Ar fi putut să lase cuțitul acolo.

Dar Elena nu făcuse asta, deoarece această însoțitoare de zbor nu era genul ei de joc. Ea nu omora martorii. Nu omora oameni nevinovați.

Iar Viktor era furios acum. Cunoștea acea privire. Semăna cu tatăl ei, în momentele când simțea că cineva dăduse greș: nu tuna și fulgera, nu-și vărsa oful și nu făcea scandal. El clocotea. Era mult mai tulburător așa. Dar implicațiile pentru persoana care o dăduse-n bară? Erau la fel de mortale.

— A, te cred. Te cred că ai curățat camera. Dar pozele de pe site-urile de știri sunt clare. Le-ai văzut și tu, Elena. Femeia aceea a fost sigur la hotel dimineța și purta aceleași haine de noaptea trecută, îi aduse aminte Viktor. Alex nu ți-a zis că are companie când te-a sunat?

— Nu. Nu m-aș fi dus în camera lui dacă aș fi știut asta.

Viktor se gândi puțin la asta.

— O mai fi făcut asta în trecut?

— Dacă da, mie nu mi-a zis nimeni. Nu a fost niciodată momeală într-o capcană.

— Asta așa e.

Îi auzi pe marinarii de pe stradă râzând puțin prea tare. Dacă mecanismul de închidere al ferestrei nu ar fi fost atât de complicat, l-ar fi deschis și le-ar fi arătat direcția spre magazinele pe care le căutau.

— Uite, aproape că am rezolvat. Chiar am făcut asta. Dar nu am vrut să risc un scandal. N-am vrut să risc să fac zgomot. Doi oameni? Cine știe ce ar fi putut merge prost? Femeia a zis că se va întoarce la ea în hotel pentru că avea cursă a doua zi, așa că am decis să o aștept să plece.

— Și apoi te-ai întors în apartamentul lui Alex, murmură Viktor.

— Da.

El oftă și ea simți un val de neliniște. Deveni și mai puternic când el spuse:

— E evident că ar fi fost mai bine să-ți asumi riscul, Elena. Dacă era atât de beat cum ai susținut tu, cine știe ce i-a spus. Cine știe ce a aflat.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji, încercă ea să-l liniștească, dar îi simțea dezaprobarea.

Știa că o încurcase rău.

— Ba îmi fac griji. Și sincer să fiu...

Făcu o pauză, permițând momentului să devină mai amenințător, în timp ce se prefăcea că-și caută cuvintele potrivite.

— ...sunt contrariat de faptul că nu mi-ai spus, încă de la început, că a fost ceva cu el.

— Ar fi trebuit să-ți spun, recunosc eu. Știu.

— Da. Ar fi trebuit.

— Îmi pare rău.

— Deci ce ai aflat? Când te-ai întors în camera lui de hotel? Întrebă el.

— Alex era deja adormit în pat. Se stinsese ca o lumânare. Apartamentul arăta mai rău față de cum arăta când trecusem eu pe acolo cu o seară înainte. Ambele camere. Era multă mizerie. El sau femeia aia idioată au reușit să spargă sticla de votcă pe care o adusesem eu, și unul dintre paharele hotelului.

— Asta s-a întâmplat după ce ai plecat tu.

— Exact.

— Dar sigur nu a fost prezentă când te-ai ocupat de domnul Sokolov.

— Sunt sigură de asta.

— Deci se pare că, într-adevăr, s-a întors în camera lui după aceea și l-a găsit mort, concluzionă Viktor.

— Dar nu a sunat la recepție și nici la ambasadă. Pur și simplu, a... ce a făcut? A găsit cadavrul și nu a făcut nimic? A petrecut noaptea cu un cadavru?

El îi aruncă un zâmbet într-o parte, întunecat, dar nu spuse nimic.

— Apartamentul era destul de mare, îi explică ea, dar știa că se agăța puțin disperată de ceva ca să nu se scufunde în nisipuri mișcătoare. Poate că doar s-a întors în camera de zi. Poate că a uitat ceva în camera de zi și nici nu s-a uitat în dormitor.

Viktor își strânse brațele la piept dezaprobat și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Doar nu crezi asta. Camerele de supraveghere sugerează că a fost acolo toată noaptea. Știa că era mort. A văzut cadavrul.

— În acest caz, o fi posibil să creadă că l-a omorât chiar ea? întrebă Elena, gândind cu voce tare.

— Of, haide.

— Vorbesc serios. Însoțitoarea asta de zbor mi s-a părut genul de petrecăreață înrăită. Îmi aducea aminte de *Chandelier*.

— Presupun că ăsta e un club în care te poți droga?

— E un cântec pop. Îl cântă Sia. Nu aș fi surprinsă că are probleme serioase cu memoria atunci când bea.

El își împreună degetele.

— Cred că e posibil.

— Deci poate că o să fie în favoarea noastră. N-ar trebui să le ia mult timp polițiștilor să-și dea seama că a fost în cameră cu Alex și o vor acuza pe ea. Am impresia că femeia aia e o catastrofă și că îi lipsește simțul realității.

— Poate. Dar e complicat. Am vorbit cu avocatul nostru de aici.

Ea așteaptă.

— Alex nu era cetățean al Emiratelor Arabe Unite, continuă el. Era american. Va fi nevoie de multă muncă pentru a o aduce pe această femeie înapoi în Dubai și pentru a fi supusă unui proces, iar autoritățile de aici nu sunt foarte interesate de acest caz.

Afară, unul dintre marinari țipă ceva din cauza frustrării cauzate de faptul că se rătăcise, iar

telefonul nu-i era de niciun ajutor. Elena își dădu seama că și ei băuseră. Cum se face că rușii se aleseseră cu reputația de bețivani?

— Există vreo șansă să fie judecată în SUA?

— Numai dacă cineva crede că moartea lui Alex a fost un act de terorism, răspunse el, apoi pufni. Îți poți închipui așa ceva? O stewardesă teroristă?

— Însoțitoare de zbor, îl corectă ea din reflex.

Urmă o pauză lungă și apoi el ridică o sprânceană.

— Însoțitoare de zbor, repetă el, în cele din urmă.

— Nimeni nu o să vadă moartea lui ca pe un act de terorism, spuse ea. Nimeni nu o să o considere pe această însoțitoare de zbor ca fiind o teroristă.

— Sunt de acord. Dar e în regulă. Adevărul e că un proces nu va fi în beneficiul nimănui. Nu al nostru. Nu al lor. Și, sincer vorbind, Elena, nu al tău.

— Înțeleg.

Nu mai putea suporta zarva de afară. Jură că după ce se va termina întâlnirea asta, va coborî imediat și le va spune marinarilor încotro s-o ia.

— Nu sunt sigur că înțelegi. Problema este, așa cum ai precizat foarte clar atunci când l-ai văzut pe Sokolov, că era beat. Mangă. Sunt sigur că raportul toxicologic va confirma acest lucru. Dumnezeu știe ce o fi povestit. Cred că trebuie să mergem mai departe și să presupunem că a spus ceva – că i-a spus ei ceva. Tu însăși ai spus că e o bețivă iresponsabilă.

Elena știa că urma asta, dar tot avea inima grea.

— Femeia asta are familie? întrebă ea.

— Dintr-odată ai conștiință, Elena Orlov?

— Vreau doar să înțeleg cu ce avem de-a face, spuse ea.

— Nu. Nu are copii și nici soț. Nici măcar un fost soț. Ar trebui să-ți fie foarte ușor să rezolvi treaba asta. Ar trebui să aibă un accident. Un

accident îngrozitor, neprevăzut, dar extrem de realist.

— Eu chiar...

— Tu chiar ce?

— Chiar mă simt prost. Nu a greșit cu nimic. E doar o bețivană jalnică, ce a ajuns în pat cu bărbatul greșit, în noaptea greșită.

— E periculoasă, îi aminti Viktor.

— Poate.

— Poate? Ar fi trebuit să te ocupi de amândoi când i-ai găsit împreună. Știi asta. Știi că așa ar fi trebuit. Și pe lângă asta...

— Pe lângă asta ce?

— Te-a văzut, Elena. Te-a văzut. Fii realistă: una dintre voi trebuie să moară.

Bărbatul ridică din umeri.

— Cred că tu alegi.

Capitolul zece

Tăieturile arătau mult mai rău decât erau de fapt, se gândi Cassie. Apoi decise că nu avea nevoie de copci. În cele din urmă, stând dezbrăcată în dreptul chiuvetei din baie, trezită din beție de pozele cu ea pe care le văzuse pe telefon, își tamponă cu un prosopel umed fiecare rană până când sângerarea încetini. Apoi presă câteva discuri demachiante pe răni și le prinse cu niște bandă adezivă pe care o înfășură în jurul mâinii stângi, de parcă ar fi fost o mumie. Arăta ca un copil de grădiniță care încercase să acorde primul ajutor. Mâine-dimineață va cumpăra niște leucoplast.

Își puse cămașa de noapte și încercă să se convingă că restul echipajului nu căuta articole despre Alex Sokolov la fel ca ea, așa că poate nu vor vedea niciodată pozele cu ea la hotelul Royal Phoenician din Dubai. Dar nu reuși să se convingă de acest lucru. Bineînțeles că îl căutau și ei pe Google: fusese în zborul lor. Fusese la clasa la care servise ea, Megan și Jade. Se întinse în pat așteptând ca luminile Empire State Building – turnul era alb în noaptea aceasta – să strălucească.

În cele din urmă, cineva din echipaj va vedea pozele. Fără îndoială, până acum, pozele neclare fuseseră trimise și celor de la sediul FBI din SUA și era inevitabil ca, în cele din urmă, anchetatorii să încerce să afle dacă femeia de lângă el fusese în avion. Mai întâi vor trece în revistă prietenii, cunoștințele, clienții și angajații de la hotel, dar apoi vor reveni asupra zborului cu avionul. Lângă cine stătuse? Pe cine văzuse? Vor întreba echipajul (Aveau s-o întrebe pe ea!) dacă recunoșteau persoana care mergea alături de bărbatul mort. Ce avea s-o dea de gol până la urmă, eșarfa? Ochelarii de soare? Forma tăioasă a nasului ei acvilin?

De dimineață se hotărâse să-l sune pe Derek Mayes ca să-i spună că, într-adevăr, avea nevoie de

avocata pe care o chema Ani. Îi va telefona, dar nu strica dacă o suna și Derek. Se pare că nu va mai sta să-și facă manichiura. Va cumpăra leucoplast și-și va face rost de un avocat. Venise timpul.

*

Dimineață, sună la biroul Unisphere din Dubai. Era ora șapte dimineața la New York, deci ora trei după-amiaza în Dubai. În mintea ei, văzu holurile hotelurilor și coridoarele din aeroporturi unde se foloseau ceasuri antice pentru a afișa ora în, de exemplu, Tokio, Moscova și LA. Planul ei, deși unul nu prea grozav, era să afle mai întâi dacă femeia aceea era, de fapt, angajată acolo. Dacă da, Cassie va cere să stea de vorbă cu ea, susținând că e o expatriată din America, care se gândește să-și mute niște proprietăți la compania Unisphere și că dorește o programare.

Angajata ori va fi de acord să se întâlnească cu ea, dacă e un fel de manager financiar, ori o va direcționa spre persoana potrivită, dacă nu este. Cassie plănuia să se prezinte cu numele Jane Brown, deoarece căutase când era mică numele familiei ei într-o carte de telefoane din Kentucky, dorind să-l vadă scris pe hârtie, și văzuse coloane întregi cu Brown.

Recepționera vorbea o engleză fără nicio urmă de accent, iar Cassie ceru să vorbească cu Miranda.

— Miranda, rosti femeia prelung, așteptându-se să-i fie oferit și numele de familie.

Dar Cassie nu făcu asta. Va aștepta. Așa că recepționera continuă:

— Care este numele de familie al Mirandei, vă rog?

— Sinceră să fiu, nu sunt sigură. Ne-am întâlnit la o petrecere weekendul trecut.

— Acesta e un sediu mic. Nu cred că avem nicio Miranda aici, continuă femeia. E posibil să lucreze

pentru altă firmă?

— Da, fu de acord Cassie, și apoi închise cât de repede putu.

*

În timp ce Ani Mouradian o conduse de pe hol până într-o sală de ședințe, Cassie se miră cum naiba crezuse Derek Mayes că ea își poate permite o astfel de avocată. Biroul se afla la etajul din mijloc al Seagram Building, o clădire emblematică din zona Park Avenue între 52nd și 53rd Avenue. Nu era sigură dacă să râdă sau să plângă. O parte din ea vedea locația firmei la care lucra Ani ca pe încă o mică glumă oribilă pe care i-o făcea universul: să o trimită pe fiica unui bețiv, care recunoștea, la rândul ei, că bea prea mult, într-o clădire botezată după un renumit producător de băuturi alcoolice.

Zona recepției nu avea deloc geamuri, dar canapelele erau moi și adânci, iar lambriurile erau din lemn de mahon, care și-ar fi avut locul într-o bibliotecă englezească sau un club universitar. Aproape că-și vedea reflexia în suprafața dată cu lac. Dar firma ocupa colțul de nord-vest al clădirii, așa că majoritatea birourilor care se întindeau de-a lungul pereților exteriori erau scăldate în lumina dimineții.

— Câți oameni lucrează aici? o întrebă ea pe Ani.

— Nu suntem o firmă prea mare. Cred că dacă pun la socoteală juriștii și asistenții, suntem în jur de șaizeci.

— Știi că eu sunt doar însoțitoare de zbor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Probabil nu-mi permit să te plătesc. Nu știu la ce s-a gândit Derek.

— Toată lumea crede că viața ta este plină de farmec, spuse avocata, conducând-o într-o cameră mică de conferințe.

Închise ușa în urma ei. Masa era rotundă și modernă, și nu ar fi avut loc mai mult de patru oameni. Pereții aveau rafturi albe pline cu cărți de drept.

— Nu este chiar așa. Derek Mayes este unchiul meu. Te rog, ia loc.

Cassie se așează. Ani ocupă locul de lângă ea. Cassie ghici că Ani era cu zece ani mai tânără decât ea. Totuși, era ușurată pentru că se gândi că o persoană tânără câștigă mai puțin pe oră; dar în același timp era neliniștită deoarece simțea că are nevoie de tot ajutorul și de toată experiența pe care putea să le obțină. Știa că prefera piloții mai în vârstă în defavoarea celor mai tineri. Un pilot nou era la fel de competent ca unul cu experiență dacă zborul era liniștit. Dar când ceva mergea extrem de prost – atunci când motoarele încetineau când traversai o furtună de zăpadă sau când gâștele îți înfundau motoarele la decolare –, aveai nevoie de toată experiența posibilă. Toți cei care zburau cu avionul știau că motivul pentru care cursa US Airways 1549 aterizase cu bine în râul Hudson, într-o după-amiază de ianuarie din anul 2009, fusese faptul că pilotul Sully Sullenberger era un fost pilot militar cu sânge-rece, care mai avea puțin și îndeplinea cincizeci și opt de ani când o coliziune cu niște păsări îi distrusese ambele motoare ale Airbusului. Tipul avea păr cărunt. Avea ani și ani (și ani) de zbor în spate.

— Ești sigură că nu dorești cafea? întrebă Ani.

— Sunt sigură. Receptionera mi-a oferit, dar nu vreau.

— Ce ai pățit la mână?

— Am scăpat un pahar. Nu e mare lucru.

Ani zâmbi misterios, iar Cassie nu putu să-i citească nimic pe față. Nu o credea? Avocata avea păr negru, care-i cădea peste umeri, ochi negri și sprâncene negre și foarte subțiri. Era suplă – aproape slabă – și purta un costum gri impecabil. Bluza ei avea o nuanță subtilă de roz.

— Deci, spuse ea după câteva secunde, ne ocupăm cu multe lucruri aici. Unii dintre noi sunt specializați în dreptul muncitoresc. Dreptul muncii, negocierea colectivă.

— Aveți niște condiții destul de bune pentru niște avocați ai sindicatului.

Ea chicoti.

— Ce te face să crezi că reprezentăm sindicatul?

— Păi, unchiul tău.

— Te tachinez doar, o întrerupse Ani. Dar, da, firma câștigă sume importante de bani reprezentând sindicatul Fortune 500. O parte din timp lucrez pentru o companie de petrol. De asemenea, apărăm inculpații și în cazuri de infracțiuni, mai ales fraude. Din câte am înțeles, unchiul meu crede că ai nevoie de puțin ajutor.

Cassie se întrebă cât de mult știa, de fapt, unchiul femeii. Avea o presimțire că acesta bănuia mai multe decât lăsase să se înțeleagă la micul dejun.

— Da.

— Continuă.

— Sunt curioasă: de care dintre cunoștințele tale crede el că am nevoie?

Avocata clătină din cap.

— N-am idee. Unchiul meu împarte cărțile mele de vizită la fel cum împarte Iepurașul de Paște juleuri. Eu sunt fiica pe care nu a avut-o niciodată. Tu m-ai sunat în dimineața aceasta. Să începem cu asta.

Cassie aruncă o privire spre fâșiile de leucoplast de pe mâna stângă. Avea cinci fâșii puse peste două tăieturi. O făceau să pară demnă de milă sau stupidă.

— Probabil crezi că am un litigiu de muncă cu compania aeriană.

— Nu cred nimic.

— Unchiul tău ți-a povestit despre FBI?

— A zis că agenții s-au întâlnit cu echipajul după un zbor în care ai fost și tu. Asta e tot.

Cassie se uită la cărțile care erau dincolo de umărul lui Ani. Erau frumoase, cu copertile îmbrăcate în piele de culoarea șei de călărie și litere aurii precum epoleții unui general. Înăuntrul lor știa că erau pagini și pagini care puteau înlocui pastilele cu melatonină pe care le lua ocazional când se lupta cu diferențele de fus orar. În spatele ei, de ambele părți ale ușii, se auzea o conversație îndepărtată, care părea că se aude de foarte departe. Auzi ceea ce crezu că era un copiator. Se gândi la cele două fotografii cu ea care circulau în mediul online și se gândi încă o dată la cadavrul lui Sokolov din pat. Îl văzu din locul în care se prăbușise mahmură pe podeaua acoperită de covorul luxuriant, sub draperiile camerei de hotel. Probabil că aceasta era ultima ei șansă. Așa că vorbi.

— Te-am sunat pentru că zilele trecute m-am trezit într-o cameră de hotel la foarte mare distanță de aici, iar bărbatul de lângă mine era mort.

Simplu ca bună ziua.

Ani ridică una dintre sprâncenele ei impecabile, dar nu rosti niciun cuvânt. Și astfel, Cassie reveni la clipa în care se prăbușise totul, începând cu zborul de la Paris spre Dubai de săptămâna trecută, când îl întâlnise prima dată pe Sokolov și terminând cu paharul de vin spart de noaptea trecută, într-o cadă din cartierul Murray Hill. Îi povesti despre Miranda. Îi arătă cele două poze făcute de camerele de supraveghere care apăreau la știrile din Dubai. Recunoscuse că încercase să-și șteargă amprente din apartament cât mai bine, înainte să plece, dar spuse că s-ar putea să-și fi uitat un ruj și un balsam de buze într-una din camere. Din când în când, Ani o mai întrerupea cu câte o întrebare, dar niciuna nu părea s-o judece, iar uneori îi cerea să se oprească pentru a putea nota o idee mai lungă pe hârtia galbenă din poala ei. După ce Cassie termină, spuse:

— Sincer, nu-ți pot spune cât de mare este încurcătura în care te afli – presupunând că nu l-ai omorât pe acest bărbat.

— Așa este. Ei bine, aproape. Sunt destul de sigură că nu l-am omorât, dar nu sunt sută la sută sigură.

— Nu ești sută la sută sigură? întrebă Ani, citindu-i-se surprinderea pe chip.

— Exact. Nu pot fi complet sigură, recunosc Cassie și apoi îi explică tendința ei de a bea și de a se cufunda, uneori, în țara nimănui, unde nu exista nicio amintire.

— Și mai era și sticla, spuse ea după ce termină.

— Sticla?

— Dimineăța, am găsit o sticlă spartă de votcă Stolichnaya. Îmi aduc aminte vag că am spart-o noaptea trecută. Era sticla de votcă pe care a adus-o pe Miranda. Alex s-a chinuit să desfacă dopul. În fine, umărul – știi, gâtul și umărul sticlei – erau intacte. Oarecum. Partea de sus a sticlei era ca o armă și era exact lângă pat. Am luat toate cioburile pe care le-am putut găsi și le-am aruncat după ce am plecat de la hotel.

— Deci vrei să-mi spui că s-ar putea să-l fi omorât tu? Ai folosit sticla spartă ca pe o armă și i-ai tăiat gâtul?

Vorbea pe o voce neutră.

— Uite cum stă treaba, murmură Cassie.

Își aduse aminte că de fiecare dată când oamenii aveau ceva extrem de ridicol de explicat, întotdeauna păreau să înceapă cu „E complicat”. Se calmă, știind că nu începuse cu aceste două cuvinte.

— Nu sunt violentă atunci când mă îmbăt rău. Nu mi s-a spus niciodată că aș fi rănit pe cineva. Poate că fac lucruri prostești care îmi pun viața în pericol, dar nu atac oameni. Dacă, la un moment dat în acea noapte, Alex a încercat să facă sex cu mine din nou, nu cred că l-aș fi oprit. Probabil mi

s-a mai întâmplat și înainte. Adică știu că s-a întâmplat.

— Bărbații au făcut sex cu tine fără să le dai consimțământul.

Ea dădu din cap.

— Uite, știu că nu e o zonă gri. Știu că atunci când sunt atât de beată nu mai am puterea să spun nu. Sau, îmi pare rău să spun asta, nu-mi mai pasă.

— Ai dreptate, nu e o zonă gri. Este viol.

— Dar nu cred că Alex ar fi putut să încerce să mă violeze. Ori am fost eu prea beată așa încât nu mi-am dat seama...

— Țsta nu e consimțământ, Cassie!

— Lasă-mă să termin. Te rog. Ori am fost prea beată, încât nu mi-am mai dat seama de ce se întâmplă, ori mi-a convenit orice se întâmpla. Dar dacă i-aș fi cerut lui Alex să se oprească, cred că s-ar fi oprit. Era un bărbat foarte blând. Adică, m-a spălat pe cap când făceam duș. Așa că de ce să fi luat o sticlă spartă și să mă lupt cu el?

— E posibil să-l fi omorât când dormea? Aici vrei să ajungi?

— E posibil, dar...

— Dar...

— Dar nu prea cred, zise Cassie. Eu nu sunt așa. Și de când s-a întâmplat, m-am gândit mult la asta. Și...

— Continuă.

— Și am crezut că am plecat. Am această amintire cum că am plecat și e destul de clară.

— Că ai plecat din camera de hotel.

— Da. Din apartamentul lui.

— Dar te-ai trezit lângă el în pat.

— Când am o pierdere de memorie, rămân goluri în amintiri. La început am crezut că urma să plec odată cu Miranda. Să mă întorc la hotelul companiei aeriene. Când Miranda era acolo, eu eram îmbrăcată. Evident.

— Evident, repetă Ani, dar cu o notă de sarcasm.

— Dar nu am plecat. Miranda a plecat și eu nu m-am dus cu ea. Am rămas. Și apoi eu și Alex ne-am îndreptat spre dormitor și am făcut dragoste. Dar după asta m-am îmbrăcat. Știu că m-am îmbrăcat. Sau cel puțin asta cred. Am amintirea aceasta în care eram la ușa camerei de hotel și-mi luam la revedere de la el. Vorbesc serios.

— Vreau doar să confirm: ai fost acolo când a spart sticla de votcă?

— Da.

— Deci crezi că ar fi putut fi această Miranda?

— Cea care l-a omorât? Mi-a trecut prin cap, răspunse Cassie. E prima dată când vorbesc despre aceste lucruri, așa că e aproape ca și cum aș gândi cu voce tare. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Cred că e posibil. Am plecat. Miranda s-a întors. Apoi m-am întors eu.

— Și ai fost atât de beată încât nu ai observat că Alex era mort?

— Era întuneric în cameră. Probabil.

— Când Miranda a ajuns în apartament, a bătut la ușă?

— Da. De ce?

— Mă întrebam dacă avea cheie. Dar chiar dacă nu avea una, putea să fure o cheie în timp ce voi trei dădeți o mică petrecere.

Cassie nu se gândise la asta, dar sigur așa s-ar fi explicat cum de cineva intrase în cameră.

— Dar, continuă Ani, dacă Alex știa că e Miranda, femeia nu avea nevoie de cheie. O lăsa, pur și simplu, să intre. Cât timp crezi că ai fost plecată?

— Dacă am fost plecată? N-am habar.

— De ce te-ai fi întors?

— Probabil am uitat ceva în cameră și m-am întors după acel obiect. Mi s-a mai întâmplat și înainte.

Ani privi în jos spre notițe și apoi spuse:

— E posibil să fi fost și cineva care lucra la hotel sau care știa pe cineva care lucra la hotel.

— Da. Sunt de acord că e o posibilitate.

— Și deși eu, personal, nu am nicio idee cum poți să intri într-o cameră de hotel încuiată, sunt sigură că există metode.

— Așa cred.

— Tipul acesta ți-a spus că a lucrat pentru Goldman Sachs și acum se ocupa de un fond de investiții. Ce altceva a mai zis despre slujba sa?

— Nimic.

— De ce se afla în Dubai?

— Pentru întâlniri, răspunse Cassie.

— Despre?

— Nu a zis. Nu știu decât ce am citit online, ceea ce nu e mare lucru.

Avocata se aplecă în față.

— Era bărbat. Un bărbat tânăr. De vârsta mea. Când bărbații de vârsta mea se dau la mine, întotdeauna vorbesc despre serviciu. E acea atitudine de bărbat alfa, pentru a-mi arăta cât de importanți sunt. Deci, gândește-te bine: sigur a spus ceva.

— Chiar nu a spus.

— Și nu l-ai întrebat?

— Nu.

— Ei bine, faptul că nu a vorbit despre serviciu spune și asta ceva. Poate sugerează că avea ceva de ascuns.

— Poate. Unchiul tău crede că ar fi putut fi spion pentru vreo țară.

Ani zâmbi.

— Unchiul meu adoră poveștile cu spioni. Deci spune-mi: despre ce ați vorbit voi doi?

— Am vorbit despre serviciul meu. Părea foarte interesat de ceea ce fac. De curse. De nebunia pasagerilor. Părea să-l distreze istorioarele mele.

— Altceva?

— Am vorbit despre faptul că eu am crescut în Kentucky și el în Virginia. Am vorbit despre mâncare. Despre băutură. Dar...

— Continuă.

— Amândoi ne-am pilit destul de repede. Nu că nu suntem rezistenți la alcool. Dar am băut mult prea mult, continuă Cassie.

Sunase la fel de sordid și de declarativ ca întotdeauna.

— Dar când a venit Miranda? Ce ați discutat toți trei atunci?

— Nu prea îmi mai aduc aminte. Era târziu.

— Care crezi că era motivul pentru care venise?

— Când a ajuns prima dată? Am presupus că ea și Alex lucrau împreună, sau că el se ocupa de banii ei. Am presupus că sunt prieteni.

— Iartă-mă, dar ce fel de prieteni? Erau iubiți? Foști iubiți?

Pentru o clipă, Cassie se uită în jos la masă, în timp ce răspunse, pentru că îi era din ce în ce mai greu să mențină contactul vizual cu avocata.

— La început așa am crezut. Am presupus că venise ca să facem sex în trei.

— Voi trei, zise Ani pe un ton egal.

— Cred că da.

— Dar nu ați făcut?

— Nu. Nici nu a venit vorba de asta. I-a adus o sticlă de votcă, am băut împreună și mai mult ei doi au vorbit. Nu prea am fost atentă la ei.

— Au vorbit despre serviciul lui? Sau despre al ei cumva?

— Îmi aduc aminte că au menționat o ședință la care urma să participe amândoi a doua zi, dimineată. Atâta tot. Dimineata târziu, cred. Trebuiau să participe și alți oameni la această ședință.

— Cine?

— Investitori din Dubai, cred. Cred că urma să aibă loc în centrul orașului. Dar mi s-a părut și că nu se cunoșteau prea bine. Poate că era prima dată când se întâlneau. Cred că ar fi putut fi fiica cuiva.

— Cineva pe care îl cunoștea.

— Sau o persoană importantă din viața lui. Dar vă spun un lucru clar: în dimineata aceasta am

aflat că dacă Miranda lucrează, într-adevăr, pentru compania Unisphere, nu lucrează la biroul lor din Dubai.

— Și cum de știi asta?

— I-am sunat.

— În Dubai?

— Da, răspunse Cassie și-i povesti mica ei conversație cu recepționera.

Ani oftă adânc. Din toți rărunchii. Cassie cunoștea bine acea răsuflare: era Oftatul Judecății.

— Bine, spuse ea, până la urmă. Iată veștile bune. Crima s-a petrecut în Emiratele Arabe Unite și Statele Unite ale Americii nu au niciun tratat de extrădare cu ele. Emiratele ar trebui să vă aducă înapoi printr-o cerere judecătorească – o scrisoare rogatorie, sau echivalentul acesteia din Emirate. Și acestea trec prin diferite curți de judecată și toată treaba poate dura ani buni.

Cassie simți un val de ușurare și probabil că fu vizibil pe fața ei, pentru că Ani ridică imediat un deget ca să-i oprească emoțiile.

— Dar asta nu înseamnă că ai scăpat de griji. Există un amendament în dreptul american care ne permite să extrădăm o persoană care a comis o crimă împotriva unui cetățean american în altă țară. Vreau să verific dacă un cetățean american este scutit de această extrădare.

— Și dacă e așa, atunci sunt bine?

— Probabil. Dar sunt și alte probleme. Chiar dacă SUA nu te va trimite înapoi în Dubai, familia lui Sokolov ar putea să te atace în instanța civilă: un proces nedrept. Gândești-vă la O.J. Simpson. Instanța penală l-a achitat. Dar instanța civilă l-a condamnat și a trebuit să dea peste treizeci de milioane de dolari.

— Dumnezeuule!

— Familiile nu au avut nimic de câștigat din asta. Am auzit că s-au ales probabil cu jumătate de milion.

— Chiar și așa, eu nu am banii ăștia. Nu am decât apartamentul.

— Asta e ceva. Dar, până la urmă, nimic din toate astea nu contează. Pe de altă parte, pozele în care apari? Pot ajunge oricând în presa americană. Iar la scurt timp după aceea, vei fi descoperită, ca să spun așa.

— Sunt chiar atât de ușor de recunoscut în acele poze?

— Nu știu. Va trebui să le văd mărite. Va trebui să văd pozele originale. Dar din ce îmi spui, cineva din acel avion – unul din membrii echipajului – va face legătura și-și va da seama că ai putea fi tu. La fel și FBI-ul. Ce planuri ai pentru azi și mâine?

— La noapte am avion spre Roma.

— Nu spre Dubai?

— Nu.

— E bine. Să nu te întorci niciodată acolo.

— Nu aveam de gând să mă mai întorc.

— Vorbesc serios.

— Înțeleg.

— Și după Roma? întrebă Ani.

— Mă întorc în SUA. Ajungem în Italia mâine dimineată, marți, petrecem noaptea în oraș și apoi zburăm înapoi în SUA miercuri și ajungem exact înainte de prânz. Vom sta acolo puțin mai mult de douăzeci și patru de ore.

— E destul de lejer față de ce suportă alți însoțitori de zbor.

Cassie ridică din umeri.

— Am lucrat destul pe rutele interne. Fac asta de mulți ani.

— A, știu cum stă treaba. Știu cum funcționează.

— Încă nu am discutat cum voi reuși să te plătesc.

Ani își lăasă carnetelul galben pe masă și se aplecă în față. Se uită la Cassie cu o privire aproape blândă și spuse:

— Uite ce este, încă nu a venit timpul să ardem hârtiile copiative.

— Să ardem hârtiile copiative? întrebă ea, întrerupând-o.

— E doar o expresie. Știi ce este hârtia copiativă?

— Bineînțeles.

— Eu n-am văzut niciodată una. Dar cred că agenții CIA aflați în străinătate aveau o vorbă pe vremuri: când totul se ducea de râpă și ambasada era depășită, atunci era timpul să ardă hârtiile copiative, cu care făcuseră copii ale documentelor și încă păstrau conținutul acestora. Adică să se asigure că sovieticii, jihadiștii sau oricine altcineva nu vor avea acces la secrete de stat. În fine, încă nu a venit timpul să ardem hârtiile copiative, da? Așa că deocamdată poți respira liniștită.

— Și cu plata cum facem?

— Presimt că miercuri s-ar putea să dai de o furtună când te întorci acasă. Nu genul de furtună care să necesite arderea hârtiilor copiative, dar s-ar putea să fie... stresant. O să te pună la încercare. Așa că vreau să-ți continui viața și să zbori la Roma, pentru că vreau să fiu sigură că vei rămâne în grațiile companiei aeriene, și pentru că vreau să fiu sigură că te vei comporta într-un mod care să nu dea de bănuț. Iartă-mă, dar nu există nici o altă cale. Existența acelor poze făcute de camerele de supraveghere probabil că va face ca povestea să ia amploare în tabloidele de aici din State. Vei vedea. Probabil că se va întâmpla chiar mâine sau poimâine. Poliția din Dubai o să aducă poze și mai bune – poze de calitate bună în care apari tu – de la hotelul Royal Phoenician – și o să facă investigații. Vor arăta pozele portarilor și ospătaților de la hotel, și celor care lucrează la magazinele de cadouri, și vor întreba dacă tu ai fost cu Alex Sokolov. N-am idee dacă tipul ăsta a fost spion CIA, spion rus sau orice altceva. Nu contează. Familia ar putea să aibă și ea relații. În orice caz,

sunt destul de sigură că FBI-ul o să vrea să vorbească din nou cu tine, povestea asta s-ar putea să mai fie pe prima pagină o perioadă.

— Înțeleg.

— Dar sunt și vești bune. Sunt destul de încrezătoare că firma mea te va reprezenta pro bono. Ești atrăgătoare și lucrezi într-un domeniu pe care majoritatea îl consideră – știu că în mod eronat – destul de sexy. Nu-mi place să arăt faptul că vânăm publicitate, dar așa este. Chiar asta facem. Cu ani în urmă, locul acesta era o firmă „curată”, dar nu mai e așa. Așa că te vom ajuta pentru a împiedica să fii extrădată, dacă se va ajunge la asta – deși mă îndoiesc. Te putem ajuta și dacă va fi vorba de un proces civil – care, da, este puțin mai probabil să aibă loc, dar tot nu e ceva care să-ți dea bătăi prea mari de cap. Și te putem ajuta în cazul în care compania aeriană îți va face probleme.

— Nici nu m-am gândit la asta.

— La compania aeriană? A, s-ar putea să-ți dea bătăi de cap. Presimt că sindicatul te va sprijini în cazul în care se va întâmpla asta. La fel și noi.

— Și ați face asta numai pentru presă?

— Reclamă gratis. Vorbele cu impact sunt pe gratis. Poate că nu vom mai fi „curați”, dar nici nu va mai trebui să plătim pentru reclame în stațiile de metrou.

Terminară ce aveau de discutat și Ani o conduse la lift. Acolo, Cassie vru să dea mâna cu avocata. Dar Ani o îmbrățișă, iar Cassie simți că-i venea să plângă de recunoștință.

*

De cele mai multe ori, liniile aeriene făceau rezervări pentru persoanele care foloseau aeroporturile din Long Island la hoteluri din Long Island. Dacă aveai doar douăsprezece ore la dispoziție, nu avea nicio logică să te duci în

Manhattan, mai ales de vreme ce cazarea în Manhattan rar implica și transport gratis: aeroporturile erau prea departe, iar traficul prea imprevizibil.

Dar nu era întotdeauna așa. Dacă noaptea era suficient de lungă, până și companiile de transport americane își trimiteau echipajele în mijlocul orașului și le ofereau o mașină de la și până la aeroport. Multe companii străine făceau asta cu siguranță. Era un avantaj foarte civilizat pentru un echipaj care nu locuia în oraș să primească o noapte de cazare la câteva blocuri distanță de Times Square sau călătorie cu metroul din Greenwich Village în loc de o cameră din care să se vadă luminile de pe autostrada 4R.

Cassie știa pe de rost aproape toate zborurile care decolau de pe aeroportul JFK spre străinătate, și chiar și rutele interne care aveau cele mai lungi escale, astfel încât echipajul să rămână peste noapte în centrul orașului. Și știa că, în mod frecvent, compania aeriană apela la hotelul Dickinson de la intersecția Lexington Avenue cu 49th. Așa că, ori de câte ori putea, lua metroul de la apartamentul său și mergea trei stații spre nord până la hotel, apoi cu mașina alături de echipaj până la aeroport. Alternativa? Să coboare la Grand Central Station și să ia autobuzul Airporter. Acesta costa doar zece dolari, cu reducerea oferită de compania aeriană, suma maximă pe care și-ar fi putut permite să o plătească. Dar vara transpira ca un alergător de maraton – uniforma din poliester contribuind și ea –, iar machiajul i se scurgea pe față în drum spre metrou. Iarna, îngheța stând pe valiză, iar hainele îi erau stropite de sarea de pe stradă și de zloată. Erau însoțitori de zbor care o considerau nebună pentru că locuia în Manhattan, deși zborurile ei decolau de pe aeroportul JFK, dar Manhattan era tot ceea ce nu fusese casa ei din copilărie, din rusticul Kentucky. Nu va renunța niciodată la acel apartament. Niciodată.

În plus, cunoștea mulți însoțitori de zbor care ar fi irosit o prețioasă zi liberă sau care trebuiau să se trezească devreme ca să ajungă din Buffalo, din Boston sau din Detroit până la aeroport – inclusiv Megan, care venea din Washington – pentru ca apoi să fie nevoiți să petreacă o jumătate de zi sau o noapte într-o cămăruță sordidă în apropiere de aeroport. Locuise și ea într-una cândva, în patul de jos al unui dormitor de la subsolul unei case șubrede din Ozone Park, din cartierul Queens. Erau cel puțin o duzină de alți însoțitori de zbor care locuiau acolo – sau, ca să fie mai corectă, care veneau să doarmă acolo câteva nopți, zile sau ore pe lună.

Astăzi nu pierdu timpul ca să-și facă manichiura, nu după ce petrecuse atâta timp de dimineață cu avocata. Dar metroul întârzia, iar aglomerația de pe peron se mărea din ce în ce mai mult. Avea geamantanul lângă ea și telefonul în mână. Nu era aproape de ora de vârf, așa că mulțimile de oameni care lucrau în New York Life Building nu coborâseră încă în tunel, dar tot erau mulți oameni, pentru că ăsta era Manhattanul. Trecuseră aproximativ zece minute de când stătea acolo, când realizează că ceva mai profund luase locul claustrofobiei: neliniștea. Începu să treacă în revistă oamenii din jurul ei. Erau mame tinere cu copii mici, liceeni și studenți, cei care lucrau la birou și muncitori și tot felul de curieri, bărbați și femei. Era doar încă un alt amalgam de oameni tineri și bătrâni, într-o zi de vară, o adunătură de fețe blazate și tricouri polo și rochii de vară, de sacouri, pantaloni de trening și tricouri cu însemnele echipelor de sport locale.

În acele momente avu o presimțire, reală sau imaginată, că în toată această învălmășeală se afla cineva care era acolo numai pentru ea. Era cineva care o urmărea. Putea să-și spună că era doar paranoică, ceea ce era de înțeles după tot ce văzuse

în Dubai. Era probabil o festă inevitabilă, și malițioasă chiar, pe care i-o juca mintea.

Dar nu putea să scape de acel sentiment. Era femeie și petrecuse suficient timp singură în stații de metrou sau pe străzi noaptea târziu, ca să își dea seama când ceva era în neregulă. Când cineva care se apropia de ea era dubios. Când era timpul să se miște, și asta repede.

Așa că asta făcu. Își băgă telefonul în geantă, apucă mânerul geamantanului și începu să-și facă loc prin mulțime, avansând cu capul ridicat și în alertă, în căutarea celui individ care o vedea și o știa și...

Și ce? Chiar o va ataca cineva?

Nu-și dădea seama. Poate că era doar urmărită. Poate că totul era numai în mintea ei. Dar nu avea de gând să riște.

În timp ce se chinuia să-și treacă geamantanul prin turnicheți, privi în urma ei să vadă dacă cineva încerca să-și croiască drum în sus spre peron. Verifică din nou în timp ce-și trăgea geamantanul pe scări. În stație nu sosise niciun metrou, și își dădu seama că nu o urmărea nimeni, în momentul în care ieși afară în stradă, la lumina zilei. Pe partea cealaltă a Park Avenue era un taxi, care se îndrepta spre nord și care încetini la semaforul roșu din colț. Nu avea pasager, așa că se grăbi spre el și urcă pe partea dinspre stradă.

— Hotelul Dickinson, vă rog, îi spuse ea șoferului privind înapoi spre gura de metrou în timp ce semaforul se făcea verde și taxiul pornea spre nord. Acolo, apărură pe trotuar o persoană singură care purta ochelari de soare și o șapcă neagră, cu borul tras pe frunte. Un bărbat. Nu putuse să-i vadă fața, iar acum erau deja prea departe. Dar acesta părea să scruteze trotuarele, pentru ca apoi privirea să i se oprească asupra taxiului în care era ea.

Cassie își spuse că asta nu însemna nimic; era doar o coincidență, încă o persoană care își

pierduse răbdarea și decisese să o ia pe jos sau să meargă cu taxiul decât să mai aștepte metroul.

Dar, de fapt, nu credea asta.

*

Până să ajungă la hotelul Dickinson, mașina companiei ei aeriene plecase deja. O ratase cu puțin.

Din fericire, și compania Lufthansa avea o mașină pentru angajați care pleca tot de la hotelul Dickinson. Așadar, la fel cum făcuse de cel puțin trei sau patru ori în trecut, îi dădu șoferului o bancnotă de zece dolari pentru a călători împreună cu un echipaj german care tocmai pleca.

Era o situație jenantă: piloții o ignorau, iar însoțitorii de zbor își șopteau glume pe seama ei, dar nimănui nu-i păsa. Majoritatea înțelegeau, deoarece salariile lor erau la fel de modeste ca și al ei. Un drum gratis până la aeroport pentru o colegă însoțitoare de zbor? Serios, nu era mare lucru. Și totuși, privea pe geam, așteptându-se parcă să vadă pe trotuar un bărbat fără față și cu o șapcă neagră făcându-i poză cu telefonul. După ce trecuseră de traficul infernal din Manhattan, începu să citească cartea lui Tolstoi, pe care o avea la ea, și încercă să nu fie geloasă din cauza faptului că nu făcea parte din grup.

Încercă să nu aibă gânduri paranoice, dar era sigură că auzise din greșeală două femei care discutau ceva despre Dubai. Se temu când auzi cuvântul „mord” de mai multe ori, iar când îl căută pe Google Translate, văzu că însemna, așa cum bănuise, „crimă”. Dar își spuse că probabil nu auzise corect. De unde să știe ele despre moartea lui Sokolov? Asta ar însemna că cineva din mașină zburase spre Dubai de curând sau avea să zboare în curând.

Ceea ce era posibil. Foarte posibil.

Înainte să plece din apartament, mai verificase încă o dată pe calculator pentru a vedea dacă pozele cu ea la hotelul Royal Phoenician deveniseră virale. Făcuse asta toată ziua, din douăzeci în douăzeci de minute. Nu deveniseră virale. Cel puțin nu încă. Dar știa că Ani avea dreptate și că se va afla. Știa că în orice clipă va primi un mesaj de la Megan sau Jada, pentru că cel mai probabil și ele erau la curent cu știrea aceasta, deși, bineînțeles, nu erau la fel de interesate ca ea.

Inspiră încet și adânc și aproape că reuși să se convingă că nu o privise nimeni în stația de metrou. Aproape. Se consolă cu gândul că acum avea avocat. Clar se simțea mai bine. Dar când mașina se apropie de autostrada Long Island, clar nu se simțea deloc bine.

*

Se opri pentru o clipă în fața geamului și privi luminile care licăreau la marginea aripii, secvența distinctivă de sclipiri a unui avion Airbus. Clătină din cap, revenindu-și, înainte să se piardă în lumina stroboscopică cu ritm lent. Era la clasa economică zborul acesta, deoarece mergeau la Roma și încă nu avea suficientă experiență ca să se ocupe mereu de clasa business sau de clasa întâi pe ruta spre Orașul Etern. Desigur, mulți însoțitori de zbor preferau să aibă clasa economică. În ziua de azi, nu se simțea nimeni prea înfumurat la clasa aceasta, așa că pasagerii – mai ales pe timpul cursei de noapte spre Europa – erau destul de docili: companiile aeriene le scosese din cap ideea că ar avea vreun drept. Mai mult, majoritatea oamenilor își verificau bagajele la zborurile internaționale, spre deosebire de cele interne, așa că era mai puțin stres când oamenii se luptau pentru spațiul din compartimentele pentru bagajele de mână de deasupra capetelor. Singura ei problemă cu clasa economică? Nu prea puteai să

flirtezi. Erau prea mulți oameni, culoarele erau atât de înguste, și erau prea multe familii, bineînțeles, nu avea dispoziția necesară ca să flirteze. Nu în noaptea aceasta. Voia ceva de băut – *avea nevoie* de ceva de băut – așa că, atunci când majoritatea pasagerilor dormeau, citeau sau se uitau la filme pe laptopuri sau tablete, și ea își putea permite câteva momente singură în bucătăria aflată în spatele clasei întâi, făcu ceea ce nu mai făcuse aproape niciodată: desfăcu o sticlă de whisky Cutty Sark și o dădu pe gât. Apoi își umplu gura cu drajeuri Altoids, mestecându-le și frecând sfărâmăturile de dinți cu limba.

*

Când aterizară în Roma, era încă miezul nopții în America, așa că nu primi niciun e-mail și niciun mesaj alarmant. Primi mai mult e-mailuri de la firme de îmbrăcăminte și lenjerie. Lumea se opri în loc.

*

În dubă, călătorind de la aeroportul Fiumicino până în centrul Romei, o parte din echipaj plănuie să se întâlnească la recepție ca să meargă pe jos până la Treptele Spaniole. Se pare că Treptele Spaniole nu erau departe de hotel și, de asemenea, nu mai era mult de acolo până la niște magazine. Tânărul însoțitor suplimentar de zbor care fusese desemnat pe această rută nu mai fusese la Roma și era atât de entuziasmat pentru că se află acolo, încât organizează o vizită de grup până la Vatican. Era atât de entuziasmat și de carismatic, încât până și unul dintre piloți spuse că s-ar putea să meargă.

— N-am mai fost de ani de zile la Vatican, spuse căpitanul.

Era un bărbat mai în vârstă, care făcea naveta până la serviciu din West Palm Beach. Părul lui era

atât de cărunt cât îi plăcea lui Cassie să vadă la un pilot, iar pielea sa era închisă la culoare și aspră din cauza anilor petrecuți sub soarele din Florida.

— Vin și eu.

— Eu zic să mergem și la muzeu, propuse tânărul care se ocupa de excursie.

Îl chema Jackson și lucrase la clasa economică alături de ea. Era dintr-un oraș mic din Oklahoma, aproape de Texas.

— Nu găsești nimic altceva în afară de elevatoare pentru cereale, preoți nebuni și oameni care caută drumul național 66, spusese el. Nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. Era un copil. Din conversațiile purtate în bucătărie și în timp ce jucau Words with Friends pe telefoane stând pe strapontine, ajunsese să creadă că avusese o copilărie de o mie de ori mai frumoasă decât a ei, dar, în anumite feluri, la fel de provincială. Meseria de însoțitor de zbor era o evadare și un mijloc prin care se răzvrătea.

— Știți că este o cameră secretă în muzeu numai cu penisuri de statui, adăugă căpitanul. Fiica mea a studiat la Roma un semestru și a zis că nu e o legendă urbană.

— Da. Cred că papa a pus să fie tăiate și acoperite cu frunze de smochin, glumi o altă însoțitoare de zbor, care lucrase și ea la clasa economică.

O chema Erica și era bunică, dar asta era tot ce știa despre ea.

— Dar chiar le-au păstrat? Nu am mai auzit de asta. Uau. Cine ar fi crezut?

— Bine, am un scop în viață. Probabil că nu voi reuși niciodată să-i ajut pe acei oameni de marmură să-și recapete părțile intime, dar într-o zi o să văd acea cameră secretă, susținu Jackson.

— Închipuiți-vă, până și Vaticanul are secrete, spuse Cassie. Nu mai vorbise de ceva timp și

descoperi că atmosfera veselă din dubă era molipsitoare. Dar starea ei de bine nu dură mult.

— Da, închipuiți-vă, zise Erica. Dumnezeuule, întreaga lume are secrete. Cu toții avem secrete. De ce să fie altfel la Vatican? Una dintre prietenele mele lucra pe o cursă de la Paris spre Dubai săptămâna trecută. Când au aterizat pe aeroportul JFK, echipajul a dat nas în nas cu FBI-ul. De ce? Un tip din cursa spre Dubai fusese omorât chiar în camera lui de hotel!

— Nu înțeleg, interveni Jackson. Un pasager a fost omorât în Dubai. De ce a vrut FBI-ul să stea de vorbă cu echipajul?

— Ei bine, au spus că a fost doar un jaf care s-a terminat prost, dar prietena mea nu crede asta. Nici în ruptul capului. FBI-ul i-a întrebat pe însoțitorii de zbor dacă au văzut ceva neobișnuit pe laptopul lui, sau dacă au observat hârtii pe măsuta sa, sau dacă a spus ceva ce ar putea fi util pentru anchetă. Ea crede că tipul era spion sau că unul dintre însoțitorii de zbor era spion. Știți, CIA? KGB? Ceva de genul ăsta. Ce vreau să spun eu? Există oameni care au secrete foarte serioase.

— O companie aeriană rămâne o acoperire bună pentru un spion, spuse pilotul. Întotdeauna a fost și așa va fi mereu. Ai un motiv să călătorești. E ușor – e oricum mai ușor – să aduci ce ai furat de la Pentagon sau Kremlin dintr-o parte a planetei în cealaltă.

Cassie privi cum câțiva membri din echipaj începură să caute pe telefoane știri despre un bărbat mort în Dubai. Băgă mâna în buzunar după ochelarii de soare. Se uită pe geam, dorindu-și să aibă o scuză aici în Italia ca să se poată ascunde într-o eșarfă.

*

Cassie se hotărî să nu se alăture restului echipajului care pleca în diferite excursii.

Murmură că nu prea are chef de nimic în după-amiaza aceasta, dar spuse grupului care mergea la cumpărături în apropierea hotelului să o anunțe unde vor cina: poate va merge și ea cu ei.

La hotel, nu setă alarma telefonului și nu ceru la recepție să fie sunată ca să fie trezită, așa că dormi până la unsprezece dimineța. Deschisese ochii singură puțin mai devreme de ora două după-amiaza, trezindu-se satisfăcută ca o felină. Nu dormise niciodată mai bine ca acum, când trăsesse un pui de somn adânc dimineța până târziu, după ce ateriza în Europa. Se uită prelung la tabloul mare și abstract al Coloseumului care se zărea pe peretele de lângă pat și apoi privi lumina subțire, ca de laser, ce trecea printre draperii. În cele din urmă, își aduse aminte de ultima dată când se trezise într-un pat de cameră de hotel și i se făcu puțin greață. Știa că trebuie să se întindă după telefonul pe de noptieră.

Dar își mai îngădui o clipă de relaxare. Se gândi la pisicile de la adăpost și la nepotul și nepoata ei. Voia să se concentreze pe lucruri pe care le iubea și pe momentele în care nu era un dezastru.

În cele din urmă, întinse brațul și luă telefonul. Își trase pătura la loc peste cap și se uită la ecran. Era mai rău decât se aștepta? Poate. Poate că nu. Văzu că primise un apel de la Frank Hammond de la FBI și trei mesaje de la Megan. Mesajele îi spuneau ceea ce trebuia să știe:

Nu știu unde ești, dar am văzut două poze online. Le-ai văzut și tu?

Sună-mă când poți. Eu sunt încă în America. Nu zbor până diseară. Poți conta pe mine.

Bănuiesc că ești în Europa. Să mă suni. Jada și Shane au văzut și ei pozele.

Lăsă telefonul pe pernă, lângă ea, și închise ochii. Era interesant faptul că Megan avusese grijă să nu scrie nimic incriminator în mesaj – sau cel puțin nu ceva irevocabil de incriminator. Propoziția aceea scurtă „Poți conta pe mine” era singurul lucru care ar fi fost oarecum problematic, dar Cassie văzuse destule seriale juridice la televizor ca să știe (sau cel puțin ca să poată să se asigure) că o astfel de remarcă putea fi interpretată într-o mie de feluri.

Dar implicația ei era clară față de Cassie: Megan credea că ea era femeia din pozele făcute de camerele de supraveghere și că petrecuse noaptea cu Sokolov, iar acum Megan era dispusă să-și acopere prietena. Era dispusă să ascundă faptul că prietena sa se întorsese în camera ei de hotel doar cu câteva minute înainte ca echipajul să coboare în holul de la parter ca să plece spre aeroport. Poate că era dispusă să facă chiar mai mult de atât: probabil era dispusă să facă parte din alibiul lui Cassie.

În orice caz, Cassie știa că trebuie s-o sune pe Megan. Nu era sigură în privința lui Hammond. Poate că ar trebui să o sune pe Ani mai întâi. Nu pentru asta erau avocații?

Oricum, mai întâi avea nevoie de o băutură. Poate ar trebui să și mănânce ceva.

Se dădu jos din pat, surprinsă de cât de frig era în cameră, și văzu că micul frigider din cameră era gol. Nu exista niciun minibar, ceea ce însemna că va trebui să meargă la parter. Și deși consideră că era posibil să dea peste cineva din echipaj, se gândi că era totuși puțin probabil. Până când ar fi făcut ea duș, s-ar fi îmbrăcat și ar fi coborât cu liftul la recepție, ei ar fi fost plecați de mult timp – asta dacă nu cumva plecaseră deja.

*

După ce se îmbracă, își uscă părul și își aranjă machiajul, se așază pe marginea patului și contemplă camera de hotel. Nu furase niciodată nimic dintr-un hotel pentru ea însăși, dar de-a lungul anilor mai luase lucruri pentru sora ei și pentru nepoții săi. Uneori, încerca să justifice furturile: hotelul era prea scump, personalul era oricum nașpa, și (bineînțeles) toată lumea lua săpunul. Își aducea aminte că-i adusese surorii sale un halat de baie negru și frumos din Franța (pe care îl furase, de fapt, din coșul cu lucruri murdare dintr-un căruț al unei cameriste, lăsat pe hol), perne exotice din Vietnam, umerase de lemn elegante din San Francisco, un serviciu de cafea albastru Wedgwood din Italia (care era pe hol, pe podea, în fața camerei altui client al hotelului), prosoape foarte pufoase din Miami și un suport de alamă pentru reviste din Germania.

Pentru copii, cel mai probabil ar fi șterpelit mici sculpturi decorative, picturi și poze mici, dar interesante, care nu erau fixate pe perete. (Atunci când lua o fotografie sau o pictură, întotdeauna o fura în clipa în care se caza, sunând imediat jos la recepție ca să anunțe că era un spațiu gol deasupra patului sau lângă șifonier.) Le adusese poze cu faruri de la marginea mării, cu zgârie-nori, cu repere ale arhitecturii din Paris, Sydney și Roma. În camerele de hotel, în care fusese cazată, găsisese mărunțișuri și prespapieruri cu dragoni (în Hanoi), vikingi (în Stockholm) și balerine (în Moscova).

Oare sora ei bănuise că acele daruri erau furate? Poate. Dar Cassie insistase întotdeauna că le plătitise, în unele cazuri jurând chiar că obiectele erau vândute la magazinul de suveniruri al hotelului. Întotdeauna le curăța, le punea în cutii și le împacheta atunci când se întorcea la New York.

Nu căuta daruri pentru nimeni în mod special în momentul de față, dar observă o replică mică a unei statui faimoase cu gemenii mitologici Romulus și Remus prunci, sugând laptele

lupoaicei care-i salvase. Era pe o masă laterală, deasupra unui catalog cu informații pentru clienți și a unei reviste pentru turiști despre Roma. Cassie își dădu seama că obiectul era jumătate din ceea ce fusese cândva un suport pentru cărți. Se ridică și luă statuia în mână. Suportul de cărți avea probabil cincisprezece centimetri în lungime și cincisprezece în lățime și era făcut din cupru. Era lipsit de valoare și plin cu nisip. Nepotul ei urma să înceapă clasa a șasea, iar Cassie avea o vagă amintire despre mitologia greacă și romană, pe care le studiasse pe când era de vârsta lui. O asocia pe Diana, zeița romană a vânătorii, cu profesoara ei tânără și frumoasă din clasa a șasea: Diana Dezzarides. Se gândi că lui Tim îi va plăcea sculptura, în momentul în care va face cunoștință cu aceste mituri și legende. Va fi un cadou de Crăciun. Îi va spune lui Rosemary că o descoperise la un magazin de antichități și, pentru că setul nu era complet, îl luase la un preț foarte mic. Ideal ar fi să găsească ceva la fel de deosebit și pentru nepoata sa.

Ideea de a strecura micul suport de cărți de alarmă în geamantan o făcu să simtă un ușor val de adrenalină. Adevărul era că nu îl fura ca să se răzbune pe hotel sau pentru că numai așa își permitea să le ia cadouri membrilor familiei sale; nici măcar nu încerca să se convingă că era același lucru ca și furatul săpunului, pentru că știa foarte bine că nu era. La fel ca aproape orice alt lucru pe care îl făcea, depășea o limită pe care majoritatea oamenilor nu ar depăși-o. O făcea pentru că îi dădea senzații tari. Era simplu. O făcea pentru că, la fel ca multe alte lucruri care o făceau fericită, era ceva periculos, autodistructiv și puțin bolnăvicios.

*

În barul hotelului era liniște, fiind mijlocul după-amiezii unei zile din timpul săptămânii, dar era confortabil, întuneric și cald, fără să fie prea cald. Majoritatea oamenilor preferau să bea afară în piațeta scăldată în lumina soarelui, așa că barul era numai al ei. Își adusese cartea cu ea, deși nu fusese niciodată una dintre femeile acelea singure cărora nu le place să mănânce sau să bea – cu siguranță nu să bea – singure. Nu își adusese cartea drept un accesoriu și nici ca să nu fie băgată în seamă. Se gândi că poate va vedea dacă *Moartea lui Ivan Ilici* ar putea oferi o perspectivă spirituală asupra morții lui Alex Sokolov. Se îndoia de asta, dar mai citise puțin din *Fericiți până la adânci bătrâneți* sus, în camera de hotel, și descoperi că povestea era o diversiune binevenită care să-i distragă atenția de la viața ei învolburată. Începea să-i placă de Mașa: începea să-i placă foarte mult.

Barmanul era un bărbat tânăr și suplu, cu păr șaten spre roșcat, dat cu gel, și mustață scurtă. Avea ochi albaștri, iar uniforma consta dintr-o cămașă albă cu vestă albastră, care se nimerea să se potrivească foarte bine cu ochii lui. El îi zâmbi, iar ea comandă un Negroni, după care îl luă cu ea și se așeză într-un separeu de piele, alegându-l pe cel de lângă o replică a sculpturii clasice a zeului Mercur, sub o lampă Tiffany cu vitralii. Înainte să se facă comodă, se asigură că avea semnal la telefon acolo. Apoi bău o gură mare, savurând arsura ginului, și supse coaja de portocală. Când paharul fu pe jumătate gol, se lăsă pe spate și o sună pe Megan. Prietena ei răspunse imediat.

— Abonamentul meu de mobil are incluse o mulțime de SMS-uri, dar apelurile vocale mă costă scump, o anunță ea pe Megan, așa că ar trebui să trecem direct la subiect.

— Vezi tu, dacă ai avea copii mici, ai avea un abonament de mobil mai bun pentru apelurile vocale. Dar dacă ai avea adolescenți, ca mine, nu: să asculți la telefon dramele de adolescent pe care

ți le povestesc fiicele tale, când ești de partea cealaltă a oceanului, este ultimul lucru pe care ți-l dorești. Te înțeleg.

— Copiii tăi sunt de groază.

— Sunt niște monștri plini de hormoni, care azi mă iubesc la nebunie, iar mâine vor să mă închidă în pod.

— Am citit mesaje pe care mi le-ai trimis. Ești singură? Poți să vorbești?

— Da, acum e în regulă. Monștrii au plecat, răspunse Megan.

Apoi începu:

— Uite, am văzut pozele. Toți le-am văzut. Tu ești în ele, nu-i așa?

Și Cassie își dădu imediat seama de greșeala sa: nu ar fi trebuit s-o sune pe Megan. Ar fi trebuit să o sune doar pe Ani. Ea și Megan se cunoșteau de mulți ani, dar acum Cassie trebuia să îi ceară lui Megan să mintă pentru ea. Oricum, nu era pregătită pentru asta – încă era prea trează. Dar miezul problemei era foarte simplu: îi spusese lui Megan un lucru în Dubai și lui Derek Mayes alt lucru în New York. Până acum nu spusese nimic FBI-ului. Dacă voia să reușească, ar trebui să găsească o cale prin care să potrivească cele două povești și să-i aducă pe Megan și pe Derek pe aceeași lungime de undă. Înghiți restul de Negroni, iar barmanul, ca și cum i-ar fi citit gândurile, ieși de după balustrada aceea magnifică a barului și apăru lângă ea, întrebând-o dacă mai vrea un pahar. Ea dădu din cap cu entuziasm.

— Ce poze? o întrebă pe Megan, făcând pe proasta ca să mai tragă de timp.

— Nu le-ai văzut? Chiar nu le-ai văzut?

— Nu știu despre ce vorbești.

Cassie auzi oftatul exasperat al femeii prin telefon.

— Sunt două poze pe internet cu o femeie care seamănă cu tine și poartă eșarfa pe care ai cumpărat-o când am aterizat în Dubai. Mai știi, la

aeroport? Pozele sunt făcute la hotelul din Dubai unde a fost omorât tipul de pe locul 2C. Tipul cu fondul de investiții. Într-o poză, femeia e cu bărbatul; în cealaltă e singură. Jada e sigură că tu ești. Și Shane e sigur.

— Dar tu? întrebă Cassie.

Își dorea ca Alex Sokolov să fi fost mai mult decât tipul de la 2C sau tipul cu fondul de investiții. Merita mai mult de atât.

— Tu ce crezi?

— Spune-mi, ai fost cu el? Știu că nu l-ai omorât tu. Dar ai fost cu el? Spune-mi asta. FBI-ul m-a tot sunat. Trebuie să mă întâlnesc cu ei azi și trebuie să știu ce vrei să le spun.

Ce vrei să le spun. Cuvintele răsunară în mintea lui Cassie.

— Cred că FBI-ul o să mă sune și pe mine când o să mă întorc, zise ea, în loc să menționeze că deja avea un mesaj de la agent.

Îl privi pe barman pregătindu-i băutura și încercă să-l facă să se grăbească. Trebuia să-și aline durerea.

— Da, presupun că da, răspunse Megan, tonul ei fiind și batjocoritor, și frustrat.

— Mă bucur că sunt în Italia. Tu unde o să fii luna asta?

— Berlin. Zborul de la șapte și jumătate de diseară.

— Îmi place zborul ăla.

— Nu-mi răspunzi la întrebare. Să înțeleg ceva din asta?

— Nu. Sigur că nu.

— Atunci ce se întâmplă? Ce naiba se întâmplă?

Ospătarul se întoarce cu băutura ei și când o așează pe masă, Cassie simți nevoia să se întindă ca să-i atingă degetele lungi și frumoase. În schimb, murmură un mulțumesc și scoase coaja de portocală de pe marginea paharului și o aruncă fără nicio jenă pe masă lângă carte. Apoi bău vreo trei degete din gin.

— Uite ce vreau să faci, începu ea.

— Zi.

— Vreau să uiți că ți-am spus că am agățat un bărbat la barul hotelului din Dubai. Vreau să uiți că am vorbit în acea dimineață în camera mea de hotel înainte să plecăm din oraș. Nimeni altcineva nu mai știe că eu n-am fost în camera mea de hotel în noaptea aia. Nici măcar n-am comandat mâncare. Asta e tot.

Urmă o pauză lungă și Cassie se folosi de oportunitatea asta ca să mai bea puțin. Își simțea stomacul gol. Știa că avea să se simtă mai bine în curând.

— Deci vrei să mint, concluzionează Megan.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

— Ba da.

— Atunci, da. Te rog.

— Poți să îmi mai spui și altceva?

— Of, Megan. Nu vreau ca oamenii să înțeleagă greșit. Nu vreau ca tu să fii târâtă în treaba asta. Poți să presupui că m-am culcat cu un tip din hotelul nostru în noaptea aia. Poți să crezi asta, bine?

— Pentru că ești spioană.

— Tu glumești, nu-i așa?

— Nu știu.

— Și încă ceva, adăugă Cassie. Nu le-ai povestit Jadei și lui Shane și nimănui altcuiva despre conversația noastră din camera de hotel din Dubai din acea dimineață, nu-i așa?

— Așa e.

— E bine atunci.

— Trimite-mi programul tău pe luna august, ca să știu când vom fi amândouă pe același fus orar, îi ceru Megan. Avem multe lucruri de discutat. Ar fi mult mai bine dacă am face asta față în față.

— Sunt de acord, spuse Cassie. O să-ți trimit programul meu. Poate o să fim la JFK în aceeași zi.

Apoi îi mulțumi – cu toată sinceritatea – și-și duse paharul la bar. Știa că ar trebui s-o sune pe Ani acum, dar nu putea să facă față. Pur și simplu, nu putea. Barmanul stătea sprijinit pe spate și se uita în telefon. Avea o insignă aurie pe care era scris numele său: Enrico.

— Încă unul? o întrebă el când o observă.

Avea doar o ușoară urmă de accent italian.

— Da, te rog. Îmi place cum îl faci.

Nu-și mai aducea aminte când fusese ultima dată când făcuse sex trează, și se concentrează puțin pe conexiunea sinaptică dintre corpul ei – imaginea corpului ei, de fapt – și alcool. Dintre intimitate și băuturile alcoolice. Își trecu degetele prin păr: avea nevoie de alcool ca să alunge acest gen de gimnastică mentală. Era mai bine ca unele vieți, inclusiv a ei, să rămână neanalizate. Era suficient de amețită încât să tânjească după puțină rușine. Să tânjească după acest chelner tânăr.

— Campari este un gust obținut, spuse el.

— O, l-am obținut acum mult timp.

— Nu cred că a trecut chiar atât de mult.

Ea ridică din umeri.

— Ai fi surprins.

Apoi adăugă:

— Engleza ta e foarte bună.

— Bunica mea e americană. Și avem mulți clienți americani aici.

— Enrico, spune-mi ceva.

— Da?

— Au ales vestele astea datorită ochilor tăi?

El îi zâmbi, un colț al gurii fiind ridicat puțin mai mult decât celălalt. Dacă n-ar fi fost atât de tânăr, Cassie ar fi crezut că arăta depravat. Spera că lucra numai până la cină, ca să poată să-l ducă la ea în cameră și să-i rămână timp și să doarmă bine la noapte.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

FD-302: MEGAN BRISCOE,
ÎNȘOȚITOARE DE ZBOR
Data: 1 august 2018

MEGAN BRISCOE a fost interogată de agenții speciali identificați corespunzător NANCY SAUNDERS și EMILY LEARY în sediul FBI din Washington, D.C.

SAUNDERS a realizat interogatoriul; LEARY a luat următoarele notițe.

BRISCOE a declarat la primul interogatoriu (FD-302 28 iulie 2018, realizat la aeroportul JFK) că nu a văzut-o pe CASSANDRA BOWDEN în Dubai decât atunci când au călătorit împreună de la aeroport până la hotelul companiei aeriene. A zis că a presupus că BOWDEN a petrecut noaptea singură în camera sa de hotel.

Când i s-au arătat pozele făcute de camerele de supraveghere ale hotelului ROYAL PHOENICIAN cu femeia care purta ochelari de soare și eșarfă a zis că da, ar putea fi BOWDEN. A confirmat ceea ce spusese însoțitoarea de zbor JADA MORRIS: eșarfa pe care o purta femeia din fotografie arată ca aceea pe care a cumpărat-o BOWDEN când au aterizat în Dubai, marți, 26 iulie.

Apoi și-a adus aminte că a văzut-o pe BOWDEN la hotelul linei aeriene în dimineața zilei de vineri, 27 iulie. A văzut-o întorcându-se în camera ei și au purtat o conversație scurtă. Din ce-și amintea, BOWDEN a menționat ceva care i-a sugerat lui BRISCOE că femeia petrecuse noaptea cu un bărbat în alt hotel din Dubai.

BRISCOE a zis că nu a fost prima dată când BOWDEN dispărea atunci când călătorea în interes de serviciu. Potrivit lui BRISCOE, face asta des atunci când e în străinătate. Și deși acestea pot fi niște aventuri sexuale, BRISCOE a recunoscut că s-ar putea să fie mai mult de atât, de vreme ce BRISCOE nu i-a întâlnit niciodată pe bărbații cu care se presupune că se vedea BOWDEN.

A adăugat că femeia a fost distrasă și tulburată în mașină, în timp ce mergeau spre aeroportul din Dubai în acea vineri și că a plâns la scurt timp după decolare. A spus și că BOWDEN și-a pierdut geanta în Emiratele Arabe Unite, dar nu și pașaportul, și portofelul.

Capitolul unsprezece

Elena nu credea cu adevărat că ea îl omorâse pe tatăl său, dar din când în când, mai ales noaptea târziu, se întreba dacă ea fusese ultima picătură. Cu ani în urmă, exact când termina al doilea an de facultate, tatăl ei suferise un atac cerebral, după cum presupusese toată lumea. Supraviețuise, dar rămăsese o umbră fragilă a omului care fusese cândva. Mergea încet, schiopătând, partea stângă a feței sale stătea atârnată ca niște draperii înghesuite și cuvintele sale – când reușea să și le găsească – abia dacă puteau fi înțelese. Când zburase la Soci într-o vizită scurtă – construirea satului olimpic începuse, dar reședința lui de vară se afla pe malul unui mic lac departe de toată nebunia –, îl ajutase să coboare de pe scaunul pasagerului din BMW-ul pe care nu mai putea să-l conducă, și, ori își pierduse echilibrul, ori se împiedicase de zona în care asfaltul se întâlnea cu prima treaptă de gresie, dintr-odată, se prăbușise pe alee. Elena reușise să-i protejeze capul înainte să se izbească de asfalt, și o clipă fu ușurată de cât de rapid reușise să reacționeze. Dar sigur creierul lui fragil, dinăuntru craniului său la fel de fragil, fusese zguduit violent. Elena își dăduse seama pe moment și acest lucru i se confirmă și mai târziu, pe seară.

Părase în regulă la cină – sau cel puțin atât cât putea să fie de în regulă în stadiul acela al vieții sale, ceea ce însemna că vorbea în șoaptă, saliva și mânca foarte puțin dar mai târziu în acea noapte avea să fie găsit inconștient pe podeaua camerei de zi. Îl descoperise infirmierul său personal, un bărbat din Georgia, care întâmplător purta numele unei echipe de fotbal rusești de care era interesat tatăl ei, care-l auzise căzând, și o sunase pe Elena ca s-o trezească. Infirmierul era un uriaș blând, cu barbă scurtă, pe care-l chema Spartak.

Elena dormea în același dormitor de când era adolescentă în acele săptămâni sau weekenduri când era trimisă la el după divorțul părinților săi. (Când apuca să-l vadă, pentru că îi era groaznic de dor de el după ce se separaseră părinții ei.) Câteva ore mai târziu, avea să moară la spital. Cauza morții? Hemoragie cerebrală. Un vas de sânge spart. Și încă unul. De data aceasta, creierul său se înecase în propriul sânge.

Poate că se întâmplase cu câteva momente înainte să cadă în camera de zi. Cel mai probabil așa fusese. Dar poate că nu. Poate că fusese o sângerare înceată, care începuse în clipa când aproape că se lovise la cap atunci când căzuse pe alee.

Întotdeauna fusese un tată bătrân: avea cincizeci și șase de ani când se născuse Elena, iar mama ei avea treizeci și cinci. Nu avea frați sau surori. Părinți ei divorțaseră când ea avea opt ani, și fusese un divorț urât. Mariajul lor nu putuse să supraviețuiască sumelor mari de bani pe care le făcuse atunci când, ca fost ofițer KGB cu o grămadă de dosare la dispoziție, avusese ocazia să cumpere mii de acțiuni ale concernului petrolier Yukos la o fracție din adevărata lor valoare. Apoi îi investise în proprietăți din St. Petersburg, New York, Doha și Dubai. Aceasta era averea sa, o parte obținută ban cu ban, iar o alta – deși ea nu credea asta – șterpelită din vistieria Rusiei prin intermediul unei escrocherii cu taxe și impozite. Elena nu credea asta pentru că știa cât de apropiat era tatăl ei de președintele Federației Ruse. Tatăl ei îl considera pe acesta o persoană foarte capabilă, încă de pe vremea când lucrau amândoi pentru KGB. Dar erau alții care sugerau că și președintele fusese implicat în acea escrocherie.

Chiar și după mulți ani, după ce Elena plecase de la școala din Elveția ca să facă facultatea în America, părinții ei își vorbeau mai mult prin intermediul prietenilor comuni. Niciunul nu se

recăsătorise. Așa că ea fusese cea care trebuise să-și dea seama ce să facă cu el atunci când avusese acel atac cerebral, iar ea avea doar douăzeci de ani și era clar că bărbatul nu mai putea să trăiască singur în apartamentul din Moscova sau în casa rustică din Soci. Ea venise acasă de la facultate și stătuse aproape șase luni. Îl adusese pe Spartak, care fusese minunat. Era probabil cu zece ani mai în vârstă ca ea, și bocise foarte mult la mica ceremonie comemorativă a tatălui ei, ce fusese organizată pentru cunoștințele sale în pădurea din spatele casei. (Înmormântarea avusese loc în Moscova și fusese destul de fastuoasă. Președintele rus nu participase, dar trimisese niște oficiali.)

Spartak jelise așa cum nu jelise ea; ea jelise numai când fusese singură, pentru că în public simțea nevoia să reprezinte puterea familiei Orlov. Dar când rămânea singură, plângea. Îl iubise așa cum o fată poate să-și iubească atât tatăl, cât și bunicul. Îl iubise pentru că o răsfățase, fiind singurul său copil și pentru că îi respectase inteligența și faptul că era plină de resurse; se vedea pe sine în ea și întotdeauna, indiferent ce ar fi fost, fusese mândru de ea.

Elena știa imediat de ce se gândea la tatăl ei în seara aceasta, singură în pat, în Dubai. Din cauza situației, din care nu ar fi putut ieși în niciun fel câștigătoare, pe care o întâmpinase când se dusesse prima dată în camera de hotel a lui Sokolov. Da, ar fi putut să-i omoare pe amândoi, și pe el, și pe însoțitoarea de zbor, atunci când avusese ocazia. Ar fi putut să ia pistolul de calibrul 22 și să termine treaba. Problema era că deși Sokolov trebuia să moară, însoțitoarea de zbor, nu. Miza era mare și ar fi putut să justifice dubla crimă. Dar cu siguranță ar fi existat consecințe și dacă ar fi omorât-o pe Bowden. Privind retrospectiv, crima dublă ar fi făcut ca acest caz să fie de nerezolvat.

Totuși, dacă Bowden nu s-ar fi întors, nu s-ar mai fi confruntat acum cu acest fiasco. Ăsta era un adevăr. Chiar nu era sigură cât timp putea să mai amâne inevitabilul.

În plus, Elena știa că avea să suporte și ea consecințele – greșelile erau foarte rar iertate în domeniul ei – și, în cele din urmă, însoțitoarea de zbor tot s-ar putea să moară.

Fii realistă: una din voi trebuie să moară. Cred că alegerea e a ta.

Oare tatăl ei fusese la fel de impasibil ca Viktor? Fără nicio îndoială. Doar că nu-i văzuse niciodată această latură. Îl văzuse numai pe tatăl iubitor, care nu-i refuza niciodată nimic.

În acea după-amiază, trecuse în revistă articolele cu știri pe telefon și dăduse peste asasinarea unui lider remarcabil al opoziției din Rusia. Fusese omorât pe un trotuar în Kiev. Elena știuse că avea să se întâmple asta. Victima fusese membru al parlamentului rus. Ucigașul lui era puțin mai tânăr decât ea: avea douăzeci și șapte de ani. Îi împușcase pe politician și pe bodyguardul lui în plină stradă și apoi dispăruse. Dar fusese recunoscut de un politician care era prin zonă, iar un purtător de cuvânt al ministerului de interne al Ucrainei presupusese că era agent rus. Președintele rus spusese că așa ceva era absurd.

Dar nu era. Ea îl cunoștea pe călău.

Își întoarse perna pe partea mai rece și se răsuci. Voia cu disperare să se bucure de eliberarea pe care i-ar fi oferit-o somnul. Dar de fiecare dată când mintea ei se gândea la însoțitoarea de zbor, ajungea să se gândească din nou la tatăl ei. Îi era dor de el. Îi era la fel de dor așa cum îi era dor de oricine. Și mereu avea tendința să se gândească la el atunci când primea o astfel de sarcină. El era prima persoană pe care probabil că o omorâse.

Nu, ea doar îl terminase. Poate că nici măcar asta nu făcuse.

Știa adevărul din spatele primului atac cerebral.
De asta făcea ceea ce făcea. De asta era cine era.

Cu toate acestea, amintirile cu tatăl ei și cu lucrurile pe care le făcuse din cauza faptului că era fiica lui o făceau să se foiască la primele ore ale dimineții.

Capitolul doisprezece

Cassie se trezi exact înainte de ora patru dimineața, își aduse aminte unde era și întinse mâna spre partea cealaltă a patului unde se aflase Enrico. Știa că aveau să fie numai așternuturi goale acolo: el plecase de șapte ore. Aseară, pe la nouă fără ceva, se odihnea alături de el, cu capul pe pieptul lui, și se trezise spunând că e extenuată și că ar vrea să doarmă. El era atât de tânăr încât la început nici nu înțelesese că asta era felul ei de a-i spune că poate să plece. O trăsese și mai aproape de el. Ea trebuise să-i explice că-i place să doarmă singură (ceea ce nu era valabil întotdeauna, dar în noaptea aceasta era).

Îl asigurase că-l va revedea peste o săptămână, când avea să revină la Roma, dar în adâncul său se îndoia de asta. Cel mai probabil compania aeriană îi va caza la același hotel, dar ea va ocoli barul. Acum că era trează, se întreba de ce naiba se gândise să-l agațe pe barmanul de la hotelul la care era cazată, dar știa răspunsul: nu se gândise deloc. Era al treilea pahar de Negroni. Până să-și termine el tura și să se ducă sus în camera ei, ea băuse cinci pahare.

Negroni în Roma. Akvavit în Stockholm. Arak în Dubai. Viața ei era un turneu mondial al alcoolului.

Măcar dacă l-ar fi adus pe Sokolov înapoi în camera ei de hotel din Emiratele Arabe Unite și apoi l-ar fi dat afară.

Măcar dacă s-ar fi ținut până la capăt de intenția de a pleca din camera lui. În schimb, picase lată. Atât de mult băuse în acea noapte de săptămâna trecută.

Și se întâmplase săptămâna trecută. Dumnezeu! Undeva, hienele mergeau în cerc...

Știa destul de multe despre bioritmul organismului său, astfel încât să-și dea seama că

probabil nu va mai adormi la loc, dar nu trebuia să coboare în holul hotelului decât peste câteva ore. Așa că se dădu jos din pat, aprinse lumina și luă halatul din dulap. Nu o deranja să se vadă goală în oglinzi – și camera aceasta de hotel chiar avea o grămadă de oglinzi –, dar era prea răcoare. Termostatul digital era marcat în grade Celsius, așa că mări puțin temperatura și speră că nu se va face prea cald.

Văzu că avea niște mesaje vocale pe telefon. De la avocata ei, din nou. De la FBI, din nou. De la sora ei. Îl ascultă numai pe cel de la Rosemary, ca să se asigure că nu li se întâmplase nimic groaznic nepoților ei. Nu se întâmplase nimic. Rosemary o sunase ca să o salute și ca să-i aducă aminte că ea și familia sa aveau să vină în New York în weekend. Voia să afle dacă îi va însoți și Cassie sâmbătă la grădina zoologică din Bronx, iar apoi în Chinatown, ca să cineze.

Cassie nu reuși să se convingă să asculte și mesajele de la Ani și Frank Hammond. Dar nici nu le șterse. Poate că ar trebui să se răsfete și să comande în cameră niște ovăz cu lapte și o cafea irlandeză. Bucătăria era deschisă non-stop. Chiar dacă nu aveau pe nimeni acolo la ora asta ca să prepare băutura cum trebuie – stratul gros de frișcă era, de fapt, partea ei preferată –, puteau să arunce un păhărel de whisky Jameson's în cafea. Apoi, cu forțe noi, putea să asculte ce aveau de spus Ani și Frank și să-și analizeze situația.

*

Căută cuvântul „traumă” pe tabletă în timp ce lua înghițituri mici din ovăz și-și bea cafeaua cu whisky. Se întrebă dacă oamenii care se trezeau lângă cadavre rămâneau traumatizați tot restul vieții, deși presupuse că exista, în cel mai bun caz, o foarte mică dovadă pe baza căreia să facă deducții. Timp de câteva minute se consolă citind

eseuri și lucrări de cercetare care sugerau că familiile celor care au fost omorâți aveau deseori nevoie de consiliere și medicație ca să poată trece peste pierderea celui drag, comparându-se cu aceste biete suflete. Dar apoi își aduse aminte de părinții lui Alex Sokolov și începu să-și imagineze prin ce treceau ei.

În cele din urmă, își luă inima-n dinți și ascultă mesajele de la Ani și Frank Hammond. Avocata ei spunea că avea informații legate de extrădare, pe care ar fi vrut să i le comunice. Cassie nu putu să-și dea seama după vocea femeii dacă era vorba despre vești bune sau proaste. Agentul FBI zicea că trecea câteva lucruri în revistă și că dorea să-i pună câteva întrebări rapide. Voia să știe dacă putea să vină în centru la sediul Biroului. Vorbea pe un ton degajat, dar Cassie avea o presimțire – acel dar al fricii – că doar se prefăcea. Voia s-o păcălească. Sigur bănuia că ea era femeia din pozele făcute de camerele de supraveghere. Și dacă nu voia decât să-i pună câteva întrebări în plus, de ce să-i ceară să vină la sediul din centrul Manhattanului?

Își aduse aminte de momentul acela de la metrou, de teama că cineva o urmărea, iar apoi de persoana pe care o văzuse pe trotuar exact în momentul în care taxiul ei pleca din loc. Poate că nu exagerase. Poate că așa era când FBI-ul supraveghea pe cineva: întotdeauna era cineva în afara câmpului tău vizual. La urma urmei, FBI-ul știa ce făcea. Și-ar fi dat seama dacă era urmărită? Probabil că nu. Poate că asta era paranoia.

Deși aici răsărea soarele, la New York încă era noapte. Nu putea să-i sune încă nici pe Ani și nici pe Hammond. Și având în vedere că avionul decola de pe aeroportul Fiumicino la ora 11:05 a.m., nu avea cum să-i sune pe niciunul până când nu ateriza pe aeroportul JFK. Până vor debarca toți pasagerii și ea va fi liberă, va fi în jur de 3:30 după-amiaza pe Coasta de Est a Americii. Asta e.

Îi trimise un mesaj lui Ani ca să o anunțe că ascultase mesajul ei vocal și că o va contacta imediat ce va ateriza la New York. Adăugă faptul că Frank Hammond o sunase de două ori, dar nu-l va suna până când nu vorbeau ele două mai întâi. Trase draperiile și privi afară. Vedea câteva blocuri la distanță, clopotnițele gemene ale bisericii Trinita dei Monti, mai sus de Scările Spaniole. Își dădu seama că Alex Sokolov va fi înmormântat zilele acestea. Până acum, corpul lui sigur ajunsese în Statele Unite. Se întrebă cine fusese el – cine fusese cu adevărat. Își aduse aminte cu câtă blândețe o spălase pe păr, îi masase scalpul, oarecum ca un expert, în timp ce ea stătuse în poala lui pe acea bancă de marmură din baia elegantă, și cum în acea noapte reușise să țină pasul cu ea la băutură. Puțini bărbați puteau să facă asta.

În plus, se gândise profund la Miranda, femeia cu zâmbetul acela calm și coafura franțuzească, la sticla de votcă Stolichnaya pe care o adusesese în dar. Cine era?

Cassie înghiți și ultima picătură de cafea și își imagină cum călătorește în Virginia ca să le spună ceva părinților lui Alex. Să le spună cât de rău îi pare pentru că fiul lor murise și ea îl lăsase în pat. Să îi întrebe ce știau despre femeia aceasta pe care o chema Miranda. Dar înțelese că nu avea cum să facă asta – sau, mai exact, nu ar trebui s-o facă. Și se simți și mai prost. Își spuse că tristețea făcea parte din trauma ei.

Vina ei. Da. Vină.

Se întrebă dacă oamenii – oamenii obișnuiți, nu criminalii în serie sau Tony Soprano⁴²¹ – care reușeau să scape după ce omorâseră pe cineva făceau promisiuni că vor deveni oameni mai buni. Jurau că vor face lucruri bune pe viitor? Îl căutau și-l găseau pe Dumnezeu? Plăteau... pentru faptele lor? Nu era convinsă că era capabilă de aceste lucruri. Dar își dorea. În schimb, nu era sigură

dacă mai conta, pentru că nu scăpase de acuzația de crimă: continua să creadă, chiar dacă, practic, se amăgea într-un mod jalnic că nu ea îl rănisese pe Alex Sokolov. Poate că nimeni altcineva nu ar fi crezut asta, dar ea credea. În plus, până acum nu scăpase. FBI-ul încă voia să o mai interogheze. Pe internet circulau acum poze cu ea la hotelul Royal Phoenician. În curând avea să fie descoperită complet și irevocabil.

Zări pe stradă un scuter Vespa albastru trecând în viteză, condus de o tânără cu păr blond și blugi albaștri. Văzu o femeie mai în vârstă pe trotuar, cu o geantă de pânză, plină cu, printre alte lucruri, o pâine mare. O mașină de curierat era parcată în spatele unui magazin care vindea corpuri de iluminat, iar doi bărbați descărcau cutii mari de carton. În clădirea de apartamente de vizavi observă locatarii la geamuri: un bărbat de-o seamă cu ea își băgă cravata în cămașă și apoi bău niște espresso dintr-o ceșcuță și se uită în jos la ceva de pe masă. O femeie într-un pulover negru și fustă își usca părul într-o cameră de zi care părea micuță. O altă femeie dădea cu aspiratorul.

Cassie se dezbracă de halat și stătu goală un minut întreg în fața geamului. Sinceră să fie, nici ea nu știa de ce. Avu contact vizual cu unul dintre oamenii de la ferestrele de peste drum și habar nu avu dacă acesta o remarcase sau dacă îi păsa. Era un hotel. Probabil că fuseseră mereu martorii unor întâlniri amoroase sau ai exhibiționiștilor. Se duse apoi la duș, își șterse lacrimile de pe obraji și se frecă până scăpă de urmele barmanului Enrico de pe corpul ei.

*

Mai târziu, în acea dimineață, când ea și Jackson, tânărul însoțitor de zbor din Oklahoma, erau la intrarea în avion și întâmpinau pasagerii

care se îmbarcau, bărbatul se întoarse spre ea și zise:

— Am o idee grozavă.

— Te ascult.

— Cred că ar trebui să le dăm tuturor de la clasa economică un Xanax. Ar trebui să facă parte din politica liniei aeriene. Îți dai seama cât de ușoară ar fi slujba noastră dacă le-am da pasagerilor medicamentele potrivite înainte să-i înghesui în scaunele astea?

*

Cassie auzi pasagerii țipând, un mic cor din rândurile treizeci și trei și treizeci și patru, secțiunea clasei economice în care se aflau înghesuite patru scaune între două culoare, și o fracțiune de secundă se temu că cineva avea o armă albă sau un pistol. Sentimentul pe care îl avu era veșnica spaimă că „avionul-se-prăbușește”. Iar apoi butoanele de apel sunară, aproape toate în același timp, și ea văzu punctele roșii de pe tavan aprinzându-se ca un brad de Crăciun, iar normalitatea faptului că pasagerii apăsau pe butoanele de apel o calmă. Lăsă jos geanta mare de plastic cu resturi – termenul folosit de compania aeriană pentru gunoi – și, aproape alergând, trecu de șapte rânduri, în sens invers față de bucătăria din spate, și apoi intră în mulțime. Se aflau sub plafonul de trei mii de metri, astfel că toți pasagerii trebuiau să aibă centurile puse, deoarece se apropiau de aeroportul JFK; în scurt timp ar fi trebuit să-și pună și ea centura. Jackson alerga pe culoarul paralel cu cel pe care se afla ea și cei doi ajunseră la rândul treizeci și patru în același timp. Nu era sigură ce va găsi aici, dar era bucuroasă să vadă că nu era singură și că avea un bărbat alături.

— Nu, încetează! Încetează! erau singurele cuvinte pe care mintea ei le înregistrează dintre țipetele care se auzeau.

O clipă se gândi „Ce să înceteze?”, dar apoi văzu și-și dădu seama ce se întâmplă. Pe locul D, unul dintre cele două scaune din mijlocul secțiunii centrale, se afla o bunică ce-și ținea nepotul – sau, mai exact, ce ținea penisul nepotului ei cu două degete, ca și cum ar fi fost o țigară cu droguri (Cassie chiar își imaginează un muc de țigară cu marijuana) – blugii albaștri și chiloții băiatului fiind în dreptul gleznelor. Copilul stătea între două rânduri și urina în pungă folosită în caz de rău de avion, pe care bunica o ținea cu cealaltă mână.

De fapt, doar încerca să urineze în pungă. Mai mult rata. Mai mult stropea spătarul scaunului 33D, spațiul dintre scaune, brațele și poalele pasagerilor. Iar copilul acela era, se pare, o cămilă. Cassie și Jackson îi cerură femeii să oprească copilul, iar apoi țipară și la băiat să înceteze, dar acesta era ca un tsunami. Bunica ori nu vorbea limba engleză, ori se prefăcea că nu o vorbește, astfel că nu-i ridică pantalonii băiatului până când acesta, fără niciun dubiu, nu termină. Pasagerii țipau și înjurau, exprimându-și dezgustul. O adolescentă de pe locul 33E plângea, în timp ce se chinuia să-și scoată de pe ea hanoracul portocaliu care era flească.

— Îhhh, suspina de fiecare dată când expira, o lamentare tânguitoare aproape biblică.

Cassie o admonestă pe bunică, spunându-i că ceea ce făcuse era absolut inacceptabil. Bătrâna o ignoră, închise clapa din partea de sus a pungii pentru rău de avion și i-o înmână cu zâmbetul pe buze, de parcă i-ar fi oferit lui Cassie o pungă plină cu fursecuri.

*

Cassie știa că ziarele postau știrile online cu mult înainte să le publice pe hârtie, așa că presupuse că nu ar fi trebuit să fie surprinsă când descoperi pe telefon o poză cu ea, pe site-ul

ziarului *New York Post*, în timp ce era în autobuzul Airporter care o ducea spre Grand Central Station. Dar totuși fu surprinsă. Îi venea să vomite și chiar se temu o clipă că o va face. Ea era femeia misterioasă, „văduva neagră” anonimă care probabil că omorâse un manager financiar american, tânăr și chipeș, în Dubai. Mai mult, cineva vorbise cu cei de la hotel și cu angajații restaurantului și cu toții fuseseră de acord că femeia pe care o văzuseră cu Sokolov era cel mai probabil americană.

Deocamdată, toată lumea părea să presupună că era o americană ce locuia în Emiratele Arabe Unite. Asta spusese ospătărița de la restaurant. Ea povestise polițiștilor din Dubai că Alex menționase ceva care arăta clar că, deși-el era în vizită în Dubai, femeia nu era. Cassie nu putea să-și imagineze care o fi fost acel comentariu, dar ghici că poate fusese o remarcă despre cât de bine știa ea orașul. Ea zisese ceva de genul acesta, pentru că ceruse această rută mai des în ultimul an și jumate. În orice caz, autoritățile din Dubai făceau investigații în cadrul comunității americane de acolo, ca să afle cu cine s-a cuplat el la hotel.

Își dori ca Ani să o sune înapoi. O sunase pe avocată în clipa în care ieșise din terminal și-i lăsase un mesaj.

Era ca o tortură cu apă, decise ea, aceste picături ce cădeau rar la nesfârșit. Autoritățile trebuiau să meargă în sens invers ca să o poată găsi: trebuiau să taie de pe listă toate femeile pe care ar fi putut să le cunoască Alex în Dubai și toate femeile care locuiau acolo și pe care era posibil să le fi întâlnit. Trebuiau să arate acele fotografii tuturor prietenilor săi și asociaților săi de afaceri. Probabil că le arătau și oamenilor cu care lucrase la Unisphere în America. Și, astfel, părea va dura o veșnicie până să ajungă, în cele din urmă, la ea.

Dar Cassie știa: orice se va întâmpla, se apropiau din ce în ce mai mult.

Când ajunse acasă, reuși, în sfârșit, să ia legătura cu Ani. Își duse geamantanul în dormitor și se prăbuși pe canapea, de unde avea vedere la Empire State Building prin geamurile murdare din cauza funinginii urbane și a prafului de vară. Cerul era albastru și, deși era luna august și zilele deveneau mai scurte decât luna trecută, soarele era încă sus.

— Cum a fost la Roma? întrebă Ani.

— Nu încântător. Am stat în hotel. Nu am avut chef să ies nicăieri.

Inspiră adânc și spuse:

— Am văzut pozele pe site-ul *New York Post*.

— Da. Când te-am sunat eu, încă nu erau online. Dar le-am văzut și eu. Mă îndoiesc că va fi articol de prima pagină în ediția de mâine a ziarului. S-a întâmplat în Dubai, până la urmă.

— Asta e partea bună.

— Da. Dar am vești bune.

Cassie știe imediat ce avea să spună Ani, și închise ochii, dându-și seama că plângea. Din nou. Și nu-i păsa. Parcă ar fi primit un telefon de la un doctor în legătură cu o biopsie și rezultatul era negativ, iar doctorul îi explica că nu are cancer.

— Continuă.

— E foarte puțin probabil să fii extrădată. Mai știi amendamentul despre care ți-am vorbit? Un cetățean american este, într-adevăr, exceptat.

— Asta înseamnă că aș putea fi extrădată în Dubai numai dacă nu aș fi americană?

— Corect.

— Deci acum ce urmează?

— Telefonează la FBI, dar să nu le spune nimic. Nimic. Spune ceva de genul că nu îți aduci aminte. Să te lase să te gândești. Dacă insistă să te duci la sediul lor – și s-ar putea s-o facă –, voi veni cu tine.

— De ce să facă asta?

— Să dorească să vă întâlniți? Cred că depinde mult de cine a fost, de fapt, Alex Sokolov sau câte relații are familia lui. Sinceră să fiu, sunt destul de șocată că FBI-ul este atât de implicat în treaba asta. În momentul de față sunt pregătită, iar Dubaiul nu are nevoie de FBI. Nu sunt amatori. Oamenii știu ce fac.

— În regulă.

— M-am mai interesat și de Sokolov.

Cassie își ținu telefonul la ureche cu umărul și își suflă nasul aproape fără zgomot.

— Și?

— Și totul sugerează că a fost, într-adevăr, managerul unui fond speculativ. Da, avea sediul în New York, dar toți banii treceau prin Caraibe.

— Ce înseamnă asta?

— Poate că nu înseamnă nimic. Ar putea însemna orice. De fiecare dată când banii trec printr-un loc ca Grand Cayman, trebuie să îți pui întrebări. SUA nu pot să îi urmărească atât de ușor – sau chiar deloc. Trezoreria SUA are ceva ce se numește lista OFAC⁽¹⁰⁾. Este o listă mare de companii și persoane dubioase, cu care băncile americane sau fondurile de investiții nu au voie să facă tranzacții financiare. Așa că dacă vrei să lucrezi cu cineva de pe lista aceasta, trebuie să treci banii prin Caraibe.

— Deci se ocupa cu ceva suspect? întrebă Cassie. FBI-ul crede că făcea afaceri cu persoane care erau pe lista aia?

— Poate.

— De asta a fost omorât?

— Ei bine, autoritățile noastre nu l-ar fi omorât din acest motiv. Dacă făcea ceva ilegal, cred că l-ar fi arestat.

— Deci... de ce l-au omorât?

— Poate că fura, răspunse Ani, iar Cassie se simți ușurată că avocata nu-și începuse răspunsul,

chiar și în glumă, cu ceva de genul: „Presupunând că nu l-ai omorât tu?”

— Știi tu, puțin câte puțin în fiecare zi, continuă ea. Sau poate că derula o escrocherie în sistem piramidal și a mers prea departe. S-a băgat prea adânc.

— Dumnezeuule, dacă nu i-a tăiat nimeni gâtul lui Bernie Madoff, de ce să-l fi omorât investitorii pe bietul Alex? Ceea ce a făcut el trebuie să fi fost ceva mult mai puțin grav în comparație cu ce a făcut Bernie.

— Nu știm dacă a fost ceva mai puțin grav. Chiar nu știm. Ar putea fi mulți bani rusești în fondul acela. Nu poți fura de la ruși. Crede-mă, sunt armeană. Și știu. Rușii pot fi extrem de duri.

— Dar chiar nu părea genul.

— Când oamenii au nevoie de bani sau iubesc banii, uneori iau decizii foarte proaste, îi reaminti ea lui Cassie.

Apoi adăugă:

— Familia sa i-a publicat primul necrolog complet. Poți să-l găsești online. Apare în publicația *Charlottesville Progress*. Iată câteva lucruri pe care le-am aflat și care nu se regăsesc în necrolog: bunicul lui Alex a imigrat aici din Uniunea Sovietică când Stalin era încă Stalin: 1951. Nu se știe exact cum. A luptat în al Doilea Război Mondial. A pornit de la zero când a ajuns aici. S-a stabilit în Virginia. A devenit avocat și s-a căsătorit cu o fată bogată din Sud. Deja am pus un detectiv privat să facă niște săpături. O să-l pun să afle și alte lucruri.

— Pot să-mi permit?

— Nu. Dar nu o va lua razna. Vreau doar să aflu câte ceva despre familie și despre Alex. Să văd ce gen de interese ar fi putut avea.

— Interese de afaceri?

— Da. Ar putea fi util să aflu ce era în acel fond mai exact. Dar m-am gândit și la interese personale.

— Poți să-mi spui mai multe? întrebă Cassie.

— Nu, dar numai pentru că nu mai sunt alte lucruri de spus în momentul de față.

— Dar Miranda?

— Ce e cu ea?

— Ai mai aflat ceva despre ea?

— Cum ar fi dacă lucra, într-adevăr, cu Alex sau dacă ea sau familia ei au bani în acest fond magic? întrebă Ani.

— Da.

— Compania Unisphere Capital are cel puțin șase sau șapte sute de angajați la New York, Washington, Moscova și Dubai. Niciunul nu se numește Miranda.

— Ai verificat?

— Detectivul meu, da.

— Poate să afle dacă e investitoare?

— Probabil. Dar nu sunt sigură.

— E posibil să fi inventat numele?

— Dacă l-a omorât? Absolut, zise Ani, pe un ton hotărât. Ar trebui să-l suni pe Frank Hammond. Apoi să mă suni înapoi. Să planificăm întâlnirea de mâine, indiferent dacă vrea să vă întâlnească sau nu.

Mâine era vineri. Avea ceva de făcut vineri. Probabil. Trecu în revistă agenda pentru ziua de vineri din mintea sa, încercând să-și aducă aminte ce era. Apoi își dădu seama: Rosemary. Nepotul și nepoata ei. Trebuia s-o sune pe Rosemary, pentru că sora ei și familia sa veneau în New York. Sora ei zisese ceva de mers la grădina zoologică sâmbătă, așa că presupuse că nu se vor întâlni mâine.

— Sigur, zise Cassie. La ce oră?

— Vino la mine la birou pe la douăsprezece și un sfert. E o tarabă cu falafel foarte bun după colț, pe 53rd Street și mâine ar trebui să fie frumos afară. Ți place falafel? Am putea mânca în aer liber.

— E în regulă, spuse ea, fără să răspundă, de fapt, la întrebare.

— Bine. Dar să mă suni după ce vorbești cu FBI-ul.

*

— Ofițerul de zbor din acea cursă a spus că ați vorbit cu Sokolov destul de mult. V-a observat, spunea Frank Hammond la telefon.

— Nu-mi aduc aminte, zise Cassie, în timp ce-și deschidea geamantanul și începea să despacheteze.

Totuși, știa că nu ar trebui să facă mai multe lucruri în același timp: ar trebui să-i acorde agentului FBI toată atenția ei. Dar despachetatul o calma.

— Și ceilalți membri ai echipajului au spus că era omul dumneavoastră.

— Omul meu?

— A fost în secțiunea dumneavoastră.

— Da, e adevărat.

— Iar voi doi ați interacționat mult.

— Mă îndoiesc că am avut mai multe „interacțiuni” cu el decât cu ceilalți pasageri pe care i-am servit, spuse ea.

Era o minciună, dar „interacțiune” i se păru un termen vag și ridicol, care era imposibil de cuantificat. Se întrebă dacă echipajul îi oferise numele cu atâta entuziasm sau dacă ofițerul de zbor fusese acela. Bănuia că era posibil ca Hammond să-și fi formulat propoziția astfel pentru că juca la cacealma: încerca să o sperie pentru a o face să creadă că știa mai multe decât știa, de fapt.

— Știți la ce mă refer, insistă el. Ați stat de vorbă. Mult. Nu a fost vorba doar despre lista cu vinuri.

— Am fost politicoasă. Și el la fel.

— Ați flirtat. Și el a flirtat.

— Poate că a flirtat puțin cu mine, recunosc eu. Dar pasagerii flirtează în general. Sunt plictisiți. Flirtează cu toți membrii echipajului atunci când e o cursă lungă.

— Am înțeles. În fine, de aceea mi-ar plăcea să veniți ca să stăm de vorbă. Vreau să aflu dacă Sokolov v-ar fi putut spune ceva cu care să putem ajuta autoritățile din Dubai. Asta e tot.

— Pot să vin cu un avocat? întrebă ea.

Imediat își dori să nu fi întrebat asta. Dacă refuza? Dar nu făcu asta. Cassie aruncă o bluză murdară în coșul de rufe.

— E dreptul dumneavoastră, răspunse el simplu.

— În regulă, permiteți-mi să aflu când este liberă avocata mea.

— Dar trebuie să ne întâlnim mâine.

Vorbi puțin pe un ton ascuțit, deși era prima dată când tonul vocii sale nu mai suna atât de calm. Atât de relaxat. Dintr-odată, părea că toată treaba asta nu era doar o chestiune de rutină pentru el. Așa că o sună pe Ani și apoi îl sună din nou pe agent, și stabilizează să se vadă a doua zi la sediul FBI din centru, de la intersecția străzilor Broadway și Worth. Îi promise că va fi acolo la ora două fix.

*

Cassie citi necrologul din ziar, suprapunând trăsăturile bărbatului din articol cu cele ale bărbatului care făcuse dragoste cu ea în Dubai:

CHARLOTTESVILLE, Alexander Peter Sokolov, 32 de ani, a murit pe 27 iulie 2018, în timpul unei călătorii de afaceri în Dubai, Emiratele Arabe Unite. S-a născut pe 15 martie 1986, în localitatea Alexandria, din Virginia. Alex, așa cum îi plăcea să i se spună, a absolvit Phi Beta Kappa din cadrul Universității Virginia, cu specializare dublă în matematică și relații externe, și apoi a obținut un master în Management Cantitativ la Fuqua School of Business a Universității Duke. A lucrat pentru Fondul Stalwarts al companiei Unisphere Capital, în afara sediului lor din

Manhattan. Îi plăcea slujba asta, pentru că îi plăceau informațiile, dar îi plăcea și faptul că slujba sa îl ducea des în Rusia, Orientul Mijlociu și Estul îndepărtat. Era neînfricat, fie că juca squash, sportul pe care îl îndrăgea, fie că explora lumea. Dar era și un prieten, și un fiu minunat și generos. Iubea filmele și cărțile, în special literatura rusă, dar, mai presus de toate, iubea tot ceea ce era surprinzător și nou. Lasă în urma sa un tată și o mamă îndurerăți, Gregory și Harper, precum și o familie mare de unchi, mătuși și veri care îi vor duce dorul.

Înmormântarea urma să aibă loc poimâine, sâmbătă, la o biserică prezbiteriană din Charlottesville. Și-o imaginea plină cu colegii lui Alex de la Universitatea Virginia, prietenii săi din copilărie și cel puțin câțiva dintre angajații cu care lucrase la Unisphere. O parte din ea ar fi vrut să meargă, dar știa că nu trebuie. Nu va merge.

Necrologul era scurt și oferea puține informații. Dar, în cele din urmă, nu era un lucru surprinzător.

*

Privi fix mesajul primit de la Buckley, actorul. Îi spunea că are o audiere vineri pentru un episod-pilot, al unui serial ce urma să fie realizat la New York în toamnă, și trebuia să se tundă dimineață, la prima oră. Voia să știe în ce țară se afla, dar spera că oriunde ar fi fost, dansa desculță. Își aduse aminte cum povestea ei despre pasagerul mort din baia de la clasa economică îl făcuse să zâmbească. Nu-i răspunsese la ultimul mesaj, dar decise să-i răspundă la acesta. Îi spuse că tocmai se întorsese de la Roma, picioarele o omorau și ultimul lucru pe care-l făcuse înainte să aterizeze fusese să verse în toaletă o pungă pentru rău de avion plină cu urina unui băiețel. Adăugă faptul că punga nu

fusesse plină, pentru că o mare parte din urină ajunsese pe pasagerii de pe rândul din fața copilului, și că ar trebui să facă o pauză ca să citească tot veninul aruncat asupra cursei și companiei aeriene pe Twitter. Hashtagul, care deja prinsese viață, era #CelMaiGroaznicZborCareNuSaPrăbușit.

(Atrăsese destul de multă atenție, se gândi ea, când văzu că hashtagul creștea în popularitate.)

El îi propuse să ia prânzul împreună a doua zi, după audiția sa, iar Cassie se întrebă ce ar fi gândit dacă i-ar fi dat mesaj și l-ar fi anunțat că trebuia să se întâlnească cu avocata ei și apoi cu FBI-ul în acea perioadă a zilei. Se gândi la felul în care se despărțiseră duminica trecută și oftă. Știa că majoritatea bărbaților o doreau pentru că era frumoasă și inteligentă, dar și pentru că bea mult și era ușuratică. Bărbatul acesta? Cassie spera, pentru binele lui, că nu era atât de diferit precum părea, pentru că întotdeauna îi dezamăgea rapid pe acești bărbați sau le frângea inima peste ceva timp.

Îi dădu mesaj să-i spună că era ocupată a doua zi și că duminică avea să meargă la grădina zoologică cu nepoții ei. Se gândi că așa părea împlinită – cu siguranță mult mai împlinită decât era, de fapt. Îi propuse să ia cina mâine-seară și el fu de acord.

Nu putu să-și imagineze în ce stare va fi după un al doilea interogatoriu la FBI și după ce ediția tipărită a publicației *New York Post* va ajunge la chioșcurile de ziare. Se întrebă dacă el va vedea poza și o va recunoaște.

Se descălțase de pantofi, la un moment dat, și-și dăduse jos dresul, dar chiar nu-și mai aducea aminte când. Scosese suportul de cărți cu Romulus și Remus din geamantan și-l pusese pe o măsuță de cafea, din sticlă. Nu-și mai aducea aminte nici de asta. Probabil în timp ce vorbise la telefon cu agentul. Își întinse degetele de la picioare; chiar o dureau foarte tare. Nu-și făcuse nici manichiura, iar acum trebuia să-și facă și pedichiura. Asta avea

de gând să facă în această seară de august. Asta va fi seara ei palpitantă de joi. Nu o va suna nici pe Paula, cea căreia îi plăcea lichiorul Drambuie, nici pe Gillian, cea care era mereu dispusă să rezolve încurcăturile pe care le provoca Cassie. (Fu lovită pe moment de revelația ironică cum că toți prietenii ei se așteptau întotdeauna la ce-i mai rău când venea vorba de ea. Dar fiind înconjurată de mult mai multe probleme și realități imediate în momentul de față, acea imagine dispăru repede.) Nu va suna pe nimeni. Se va ține departe de baruri și mâine dimineață va fi concentrată și cu capul pe umeri când va citi ziarul *New York Post*, când se va întâlni cu Ani și Frank și când – încă o dată – va trebui să se confrunte cu fantoma bietului Alex Sokolov.

*

Era trecut de ora cinci după-amiaza, într-o zi de joi, vara, dar își reaminti că oamenii încă mai lucrau. S-ar putea să mai fie oameni la birou.

Așa că, deși majoritatea oamenilor, atunci când nu erau beți, aveau bunul-simț de a nu depăși o anumită limită, exista o parte din ea care o conduse acum spre atriul înalt al unei clădiri de birouri de pe Avenue of Americas. Acesta era locul în care angajații companiei Unisphere din Manhattan lucrau, și unde, cândva, lucrase și Alex Sokolov. Ideea îi venise când se dezbrăcase de uniformă, plănuiind să se schimbe într-o rochie de vară scurtă, ca să-și facă manichiura și pedichiura, și apoi să aibă parte de o seară liniștită acasă. În schimb, se îmbrăcase cu o bluză, o fustă și-și luase un dres pe ea, apoi mersese cu taxiul până la clădirea de pe 49th Street. Pur și simplu, trebuia să afle mai multe decât putea citi pe internet, mai ales datorită faptului că a doua zi urma să aibă o întâlnire față în față cu FBI-ul.

Îi spuse unuia din cei doi bărbați în uniformă din spatele tejghelei înalte de marmură că avea o întâlnire la ora cinci și jumătate cu Alex Sokolov, le arătă permisul de conducere și semnă. Dar când îi cerură să-și treacă numele în registru, mângăli ceva care semăna mai mult cu Alessandra, decât cu Cassandra, și un nume de familie care era indescifrabil.

Așa cum se aștepta, după câteva minute, o femeie suplă și impunătoare, îmbrăcată cu un sacou negru, ieși din lift. Avea ochi gri și păr negru cu câteva fire albe, și se prezentă ca fiind Jean Miller de la Resurse Umane.

— Deci vă numiți Cassandra? continuă femeia.

— Alessandra, răspunse Cassie.

Ridică din umeri.

— Sună cam la fel.

— Alessandra... și mai cum?

— Ricci. Alessandra Ricci.

Directoarea se îndreptă spre o bancă de marmură care se afla în partea opusă lifturilor și o conduse pe Cassie până acolo.

— Să luăm loc.

— E totul în regulă? întrebă Cassie. La început am crezut că sunteți asistenta lui Alex și că urmează să mă conduceți sus. Dar ați spus că sunteți de la personal. S-a întâmplat ceva?

Ea dădu din cap.

— Da. S-a întâmplat ceva. Îmi pare foarte rău că nu ați auzit și că eu trebuie să vă dau vestea.

Trase aer în piept.

— Alex a fost omorât săptămâna trecută în Dubai.

Cassie își puse brațele pe piept și se holbă la Jean, sperând că nu exagerează.

— Dumnezeule. A fost omorât? Cum?

— Cineva l-a înjunghiat. Sau, mai exact, i-a tăiat gâtul. În camera lui de hotel.

— Ce oribil. Pur și simplu, îngrozitor, murmură ea, uitându-se în jos și clătinând din cap. De ce?

Au prins criminalul? Sau criminalii?

— Nu, nu l-au prins. Și nu știm de ce. Probabil motivul a fost un jaf.

— În Dubai? Se presupune că orașul acela e foarte sigur.

— Cred că se pot întâmpla lucruri rele oriunde, spuse Jean.

— Era un om atât de drăguț. Îl cunoșteți bine?

— Îl cunoșteam mai bine decât pe câțiva dintre ceilalți manageri.

— Cum așa?

— Era din Virginia. Eu sunt din Carolina de Nord. Nu sunt mulți sudiști în sediul acesta. Așa că, deși drumurile noastre nu s-au întâlnit prea des la serviciu, uneori mergeam să bem o cafea împreună. Uneori stăteam de vorbă. „Ne vizitam”, așa cum spunem noi în Sud.

Cassie aproape că spuse din reflex că ea era din Kentucky. Se opri exact la fix. În schimb, spuse:

— El mi-a prezentat literatura rusă. Nu citisem Tolstoi, nici măcar în facultate, asta până când ne-am întâlnit.

Jean zâmbi.

— Era tocilar într-un fel ciudat.

— Ciudat?

— Genul de bărbat care se ocupă de fonduri de investiții nu e de obicei genul de bărbat la care ne-am gândi că ar sta cu o carte în mână.

— Despre ce cărți v-a vorbit?

— A, știți dumneavoastră...

Cassie așteptă, sperând că Jean va elabora, dar în zadar. Când o văzu că tace, Cassie zise în cele din urmă.

— Îi plăceau Tolstoi și Pușkin. Turgheniev. Am vorbit despre ce cărți lua cu el de obicei în avion ca să citească.

— Mă bucur că ați vorbit despre asta.

— Avea o prietenă în Dubai. O chema Miranda. Aveți idee cine ar putea fi? A menționat-o vreodată când voi doi v-ați... vizitat?

— De ce?

— Mi-a spus că urma să ia cina cu ea acolo. Abia aștepta. Erau doar prieteni, dar el spera să fie ceva mai mult. Îi plăcea de ea. Ați spus că l-ați cunoscut puțin. A vorbit vreodată despre ea? Miranda?

Jean o privi puțin mai atentă acum.

— Care e numele ei de familie?

— Nu știu.

— Nici eu nu știu, spuse ea. Dar sigur o să le spun polițiștilor despre ea. Celor de la FBI, de fapt. Cred că ar trebui să vorbiți și dumneavoastră cu ei.

— Da, desigur. Absolut.

— Spuneți-mi, de ce trebuia să vă întâlniți azi cu Alex? Asistenta lui nu avea nimic trecut în agendă pentru această după-amiază. Nici măcar nu trebuia să fie în America astăzi. Am întrebat-o în drum spre dumneavoastră.

— Trebuia să fie în Dubai?

— În Moscova.

— Călătoria mult.

— Da. Alessandra, întâlnirea de astăzi era ceva personal? De aceea nu i-a spus asistentei sale?

Cassie ridică din umeri.

— Suntem prieteni, da. Scuze, am fost prieteni. Dar am fost și clienta lui. Și a voastră.

Își aduse aminte de ce scria în necrologul lui.

— Am investit în fondul Stalwarts.

Jean părea să analizeze asta, absorbind informația. Cassie se gândi că poate nu arăta suficient de bogată încât să poată fi o investitoare. Dar apoi Jean clătină puțin din cap și spuse:

— Este un fond pentru oameni bătrâni. Numai pentru bătrâni. De ce ați investit în el?

— Alex mi-a recomandat.

Ea oftă.

— Am crezut că i-am sunat pe toți clienții săi ca să-i anunțăm ce a pățit Alex.

— Poate că am un mesaj vocal pe care l-am ratat.

— Poate. Dar am fost perseverenți, insistă Jean, și pentru prima dată își arăta suspiciunea. Chiar aveam impresia că am vorbit cu toată lumea. Toți.

— Preciez asta.

— Ați dori să programez o întâlnire pentru săptămâna viitoare cu altcineva, în legătură cu contul dumneavoastră? Sau doriți să vorbim mâine la telefon?

Femeia scoase un telefon din buzunarul sacoului și deschise aplicația cu calendarul.

— Putem face asta chiar acum.

— Da. Sigur. Cu cine îmi faceți programarea?

— Avem mai mulți manageri care se pot ocupa. Să-mi spuneți cum este mai comod pentru dumneavoastră.

— Bine, fu ea de acord, și sugeră marți sau miercuri după-amiază, după care îi oferă un număr de telefon fals și o adresă de e-mail falsă. Când Jean se ridică în picioare, Cassie se ridică și ea și ieși din nou în căldura toropitoare, conștientă că directoarea probabil că memora fiecare detaliu posibil despre ea. Bănuia că femeia avea să sune la FBI înainte ca ea să apuce să traverseze strada.

*

Mergând spre sud, trecu în revistă puținele lucruri pe care le aflate: Alex avea de gând să plece la Moscova din Dubai și nu-i pomenise niciodată acestei angajate a companiei Unisphere despre o persoană pe care s-o cheme Miranda. Se ocupa de un fond care, cel puțin după părerea acestei femei de la departamentul de resurse umane, avea un grup select de investitori: bătrânii. Nu putea să-și dea seama exact la ce se referea, dar avea o presimțire că era vorba de ruși. Ruși bătrâni. În mintea ei, văzu un portret al persoanelor din Biroul Politic, de prin anul 1967. O mulțime de bărbați albi simpli și cu tunsori nașpa.

Nu era mare lucru, dar era ceva, și se bucură că se dusesse acolo.

Când traversă Fifth Avenue, în apropiere de bibliotecă, simți un fior de neliniște ce o înțepa. Un frison la ceafă. Știa termenul dintr-un curs de psihologie pe care-l făcuse în facultate: *percepție extrasenzorială*. Ideea de bază era că poți simți când cineva te urmărește. Era o verișoară a scopofobiei, teama că cineva te urmărește. Avu exact același sentiment pe care-l avusese în ziua în care plecase de la metrou. Se uită în dreapta și văzu pe celălalt trotuar, mergând tot spre est, un om cu ochelari de soare și o șapcă neagră pe cap. Nu era un aspect neobișnuit, chiar deloc, dar bărbatul care o urmărise la metrou – care *probabil* că o urmărise la metrou – nu purtase aceiași ochelari și aceeași șapcă? Bineînțeles că da. Încercă să vadă ce culoare avea părul lui, dar nu reuși, încercă să-i ghicească vârsta, dar nu reuși nici asta. Putea să aibă douăzeci de ani, dar putea să aibă și cincizeci.

Continuă să meargă și se gândi dacă ar trebui să-l confrunte. Dacă exista un loc sigur pentru o astfel de abordare, acela era centrul orașului Manhattan, într-o după-amiază târzie de vară. Încercă să-și imagineze răspunsul lui și presupuse că genul de negare pe care ar auzi-o de la un agent FBI ar fi diferită față de genul pe care ar auzi-o de la...

De la cine? De la un asasin? Persoana care-l omorâse pe Alex Sokolov?

Se opri la colț, înainte să intre pe Madison Avenue, plănuiind să traverseze pe partea lui. Măcar să se apropie suficient de mult încât să vadă cine e. Ideea că acesta s-ar putea să nu fie un agent FBI o făcu să se oprească, iar acum că îl putea întreba de ce o urmărește, era mai puțin încrezătoare. Dar fusese încurajată de vizita ei la Unisphere. Fusese acolo și acum știa puțin mai multe. Nu se întâmplase nicio catastrofă.

Când ajunse în capătul străzii, bărbatul nu mai era acolo – asta în cazul în care chiar fusese acolo.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

**FD-302: JADA MORRIS, ÎNSOȚITOARE
DE ZBOR**

DATA: 2 august 2018

JADA MORRIS, data nașterii -- / --/ -- --.
NSS # -- -- -- --, număr de telefon (--) -- -- -- --
-, a fost interogată pentru a doua oară de
agenții speciali identificați corespunzător
AMARA LINDOR și JON NEWHOUSE la
sediul FBI din Melville, New York.

LINDOR a realizat interogatoriul;
NEWHOUSE a luat următoarele notițe.

MORRIS a spus că este sigură că femeia din
pozele făcute de camerele de supraveghere la
HOTELUL ROYAL PHOENICIAN este
CASSANDRA BOWDEN. A zis că tocmai
aflase în dimineața zilei de 27 iulie că soțul
surorii lui BOWDEN „avea ceva de-a face cu
armele chimice”, atunci când discuția dintre
membrii echipajului, care avusese loc în duba
companiei aeriene, alunecase în acea direcție.

A repetat că l-a întâlnit pe ALEX SOKOLOV
prima dată pe 26 iulie, în timpul cursei dintre
Paris și Dubai.

MORRIS a declarat că ceruse ruta de
Moscova de patru ori în ultimul an (și o
primise de două ori), pur și simplu, pentru că
nu mai fusese niciodată în Rusia. Ea susține
că nu cunoaște pe nimeni acolo.

Călătoria ei spre Dubai din 26–27 iulie a fost a patra ei cursă din acea lună, dar în luna iulie fusese prima dată când îi fusese acceptată cererea. Și-a adus aminte unde a fost și tot ce a făcut în acea vizită, inclusiv cina de joi seara, 26 iulie, de la restaurantul japonez KAGAYA alături de ceilalți trei însoțitori de zbor.

A spus că nu a mai păstrat legătura cu ELIZA REDMOND HOUGH, colega ei de clasă de la Universitatea Michigan, care s-a căsătorit cu pilotul de drone CĂPITANUL DEVIN HOUGH. A spus că nu știe aproape nimic despre ce face vărul ei, inginerul ISAIAH BELL, care se ocupă de proiectarea dronelor invizibile la WELKIN AEROSPACE SYSTEMS în Nashua, New Hampshire.

A susținut că nu a auzit niciodată de compania NOVASKIES din Emiratele Arabe Unite, care proiecta drone.

Capitolul treisprezece

Restaurantul din Dubai avea vedere la golf și geamuri din podea până-n tavan, dar care acum erau deschise pentru a pătrunde briza dimineții ce venea dinspre golf. Fețele de masă erau albe și imaculate, din in, precum canapelele albe de piele pe care stăteau clienții. Făcea parte dintr-un hotel care avea port de agrement. Bufetul cu produse de patiserie, brânzeturi, fructe exotice și legume era prezentat pe platouri albe de servire, pe mese albe de marmură care aveau dungi și pete negre: Elenei i se părea că arătau ca niște bucăți mari de înghețată stracciatella. Ea și Viktor împărțiseră un iaurt și o salată de legume, dar acum el își aștepta ouăle prăjite și cârnatul turcesc pe care le comandase în plus. Viktor insistase să ia micul dejun înainte ca ea să plece în căutarea însoțitoarei de zbor în America.

— Mi-au spus că stick-ul de memorie era lipsit de valoare, zise el. Nimic interesant. Nimic din ce NovaSkies poate face deja și nimic ceva... util.

Nu o certa neapărat, dar în tonul lui se citea ceva mai mult decât o simplă dezamăgire. Elenei îi trecu prin cap ceva, dar își spuse că era doar paranoică și că nu ar trebui să se gândească prea mult la asta: oare Viktor bănuia că ea falsificase stick-ul de memorie pe care îl primise Sokolov? Credea el că ea ștersese informațiile pe care le așteptau?

— Serios, chiar nimic? întrebă ea.

— Nimic.

— Îmi pare rău, zise ea încet.

— Ne-am așteptat la mai mult.

Bărbatul privi în jur și Elena văzu de ce. Șeful de sală urma să așeze câțiva oameni de afaceri occidentali la masa de lângă ei. Se ridică imediat în picioare și o întrebă pe femeie în arabă dacă ar putea să-i așeze puțin mai departe: discuta niște

chestiuni de familie foarte personale cu fiica sa și i-ar fi fost recunoscător dacă ar fi avut parte de intimitate. Tânăra, indiană sau pakistaneză, presupuse Elena, îi zâmbi și îi ascultă rugămintea, iar afaceriștii nu părură să fie deranjați.

— Acum sunt fiica ta? îl întreabă ea pe Viktor când acesta se așază la loc.

El ridică din umeri.

— Aș fi mândru să fii.

Ea nu-l crezu și-și dădu ochii peste cap. El și tatăl ei se suportaseră puțin mai mult. Într-un final, Elena aflase ce-i făcuse Viktor tatălui ei.

— Chiar și după acest fiasco?

— Chiar și după acest fiasco, da. Până și cei mai de succes oameni din lume fac greșeli. Doar că de cele mai multe ori sunt mai buni în a le corecta și a merge mai departe.

Ouăle și cârnații lui sosiră, iar el zâmbi bucuros spre ospătăriță. După ce femeia le așază în fața lui și se retrase, el continuă:

— Treaba noastră este să anticipăm, iar în cazul acesta, tu ai anticipat greșit. Acum răspunzi în mod corespunzător.

— Da. Firește.

El îi arată spre farfurie.

— Dumnezeuule, mâncarea asta e așa de bună. Ar trebui să guști și tu.

Dar în ciuda entuziasmului său aparent față de aperitivul din fața sa, tăie aproape delicat o felie subțire dintr-un cânat. Duse mâncarea la gură, mestecă și zâmbi puțin prea euforic pentru gustul Elenei. Dacă micul dejun îl făcea atât de fericit, se cutremură gândindu-se cum ar putea fi în pat.

— Am vorbit cu poliția, anunță el după ce termină de mestecat. Ne-au interogat aproape pe toți.

— Și?

— A fost bine. Niciunul dintre noi nu e nici femeie, nici american. Dar ar fi putut să fie jenant.

Un alt motiv pentru care ar fi trebuit să-mi spui imediat de însoțitoarea de zbor.

— Înțeleg.

— Sunt sigur de asta.

— Cât timp mai am? întrebă ea.

— Cât timp mai avem, o corectă el. Nu trebuie să te simți singură în treaba asta.

— Sunt atât de singură.

— Femeia aia ori e o persoană imprevizibilă, ori ceva mult mai rău.

— O persoană imprevizibilă, repetă ea, cugetând.

Se gândi să insiste ca să afle ce voia să spună cu „ceva mult mai rău”, dar își aduse aminte de remarca lui legată de stick-ul de memorie lipsit de valoare. În cazul în care chiar n-ar fi avut încredere în ea – chiar s-ar fi îndoit de ea –, ultimul lucru pe care Elena voia să-l facă era să-l forțeze, fără intenție, să recunoască asta cu voce tare. Dacă verbaliza asta, devenea prea real, acuzația ar fi fost irevocabilă.

— Da. O persoană imprevizibilă. E o bețivă și, așa cum cred eu, are o vagă înclinație spre autodistrugere.

— Vrei să spui pe lângă faptul că bea?

El își lăsă furculița jos și o privi cu intensitate.

— Nu sunt sigur ce vreau să spun. Știu doar că vreau să dispară. Nu ar trebui să fie greu.

— Probabil că nu, spuse Elena, deși nu prea era de acord.

Nu ar fi greu din punct de vedere al executării, dar mai mult ca sigur lumea ar fi fost enervată și mai mult ca sigur ea ar fi avut o greutate mare pe suflet. Uciderea lui Bowden nu avea să fie la fel ca uciderea lui Sokolov, un nenorocit oportunist care fusese de acord să le dea informații secrete pentru că știa că e în rahat din cauza faptului că fura, și care își atinsese scopul. Fusese clar că nu puteau avea încredere în el.

Nu avea să fie nici ca uciderea aceluia colonel mizerabil din Incirlik, care juca pentru ambele tabere și care se îmbogățea pe seama acestui lucru: tâmpitul ăla tocmai violase o biată fată yazidită care nu avea mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani când Elena îl împușcase. Era un porc. Dar însoțitoarea aceasta de zbor? Nu era prada ei obișnuită. Era ca și cum ar fi înecat un pui de pisică. Dar Elena era setată pe modulul de supraviețuire, așa că adăugă:

— Mai mult călătoritul mă enervează.

— Chiar nu-ți place să călătorești?

— Abia așteptam să petrec puțin timp aici. Sau să merg acasă, în Soci.

El păru să se mai relaxeze puțin. Ridică furculița și își privi micul dejun.

— Vei merge. Toate la timpul lor. Acesta e doar un limitator de viteză. Ba nu, e un ocol. Un ocol prin America. Ți place America, zise el, rostind ultima propoziție pe un ton puțin mai tăios. Dar apoi te vei întoarce. Sau te vei duce acasă. Cum vrei tu.

— Bine.

Privi peste umărul ei și-i arătă. Ea se întoarse și văzu o pereche de păsări myna pe o balustradă exterioară, exact în spatele ei, ciocurile lor galbene părând fosforescente în lumina soarelui.

— Până și păsările de aici trag cu urechea, spuse Viktor, zâmbind.

Dar apoi vorbi pe un ton serios.

— M-ai întrebat cât timp mai ai. Faptul că stick-ul de memorie nu avea nicio valoare nu lasă o impresie prea bună despre tine. Ar trebui să știi că nimănui nu i-a plăcut acest lucru. Eu ți spun sincer. Așa că ar trebui să te miști repede. Pentru binele tău, Elena. Pentru binele tău. Cât mai curând ar fi cel mai bine, pentru toată lumea.

Capitolul paisprezece

Cassie văzu că apărea la pagina nouă din *New York Post* și pagina unsprezece în *Daily News*. Odată cu cumpărarea celor două ziare de la Rite-Aid, care era la distanță de un cvartal de apartamentul ei, cumpără și ochelari de soare noi: mari și solizi, cu o formă total diferită de a celor vechi. De a celor care apăreau în poză. Pe drumul de întoarcere spre clădirea ei, aruncă ochelarii pe care îi purtase în Dubai, precum și eșarfa cu model arăbesc. Era frumoasă și știa că avea să-i fie dor de ea. Le aruncă într-un coș de gunoi supraplin dintr-un colț, întrucât gunoiul avea să fie ridicat mai târziu în acea dimineață.

Articolul era identic cu versiunea pe care o citise online, și era surprinsă cât de blând suna totul acum că citise necrologul lui Sokolov. De obicei, *Post* scria cele mai rele sau nebunești lucruri la care s-ar fi gândit sau pe care le-ar fi bănuț cineva, dar pe care nimeni nu ar fi îndrăznit să le spună cu voce tare. Dar nu apărea nicio legătură între Alex și CIA sau KGB, nicio aluzie cum că ar fi fost spion. Alex fusese descris ca un tip care lucra cu fonduri de investiții și care se întâmplase să ajungă în locuri precum Moscova și Dubai în interes de serviciu.

Pe trotuarul din apropierea apartamentului ei, văzu trei școlărițe mergând spre ea, îmbrăcate în uniforme cu fuste identice și bluze albe, și presupuse că erau apropiate de vârsta nepotului ei: păreau să aibă în jur de unsprezece ani. Fiecare își folosea telefonul, ca și cum și-ar fi făcut un selfie, dar își dădu seama după teama din privirile lor că nu își verificau doar machiajul – erau machiate și cu altceva în afară de ruj? –, ci, în schimb, își analizau fețele în căutarea unor imperfecțiuni de necorectat. Una dintre fetele avea constelații gemene de pistrui pe obraji. Cealaltă, care mai

avea puțin și izbucnea în plâns, avea o mică protuberanță pe nas. Erau fete frumoase, și îndoielile și temerile lor păreau inutile. Cassie înțelese. Nu își dădea seama unde se duceau, deoarece se îndoia că exista vreo școală, nici măcar vreuna privată, care să-și înceapă cursurile atât de devreme, în august. Poate că era un fel de program de vară sau o excursie de o zi. Nu conta. Își aduse aminte că și ea simțise la fel. Știa că și nepoata ei avea să simtă asta în curând. Toată încrederea Jessicăi se va dezumfla ca un balon cu heliu într-o după-amiază de toamnă furtunoasă. Poate că în sufletul ei nu se va schimba, dar nu va mai fi niciodată atât de puternică și de pură ca odinioară.

După ce fetițele trecură de ea, Cassie se uită din nou la poza cu ea din tabloid. Extrem de dezgustată, clătină din cap la fel ca fetița cu pistrii.

*

Aproape imediat ce se întoarse la ea în apartament, îi sună telefonul și văzu că era Megan. Se opri o secundă, dar apoi răspunse:

— Bună. Nu ești în Berlin?

— Nu. Ne-am întors ieri. E vineri azi, somnoroaso.

— A, da, așa e.

— Ești bine?

— Ia să vedem: o să vorbesc cu un agent FBI în după-amiaza asta și sunt tulburată de ce am văzut în ziare. În afară de asta, ce altceva ar putea fi în neregulă?

— Înțeleg. Am vorbit și eu cu FBI-ul din nou.

Cassie se holbă la cartea de vizită a lui Hammond de pe frigider. Deodată, simți că evitase un glonț nespunându-i nimic altceva lui Megan. Își spuse că era nebună, dar îi veni o idee: poate conversația aceasta era înregistrată. FBI-ul o

folosea pe Megan ca să se incrimineze singură. Și astfel, pentru orice eventualitate, răspunse:

— Sper că o să rezolve cazul în curând. Îmi pare atât de rău pentru biata lui familie.

Se rugă în gând ca Megan să nu aducă vorba de faptul că îi ceruse prietenei ei să mintă pentru ea ultima dată când vorbiseră.

— Vaughn e de aceeași părere, fu de acord Megan, vorbind despre soțul ei. Când a citit articolele din ziar, a zis că nu înțelege de ce e vorba numai despre femeia misterioasă, nu și despre tipul care a fost omorât.

— Ce mai face Vaughn?

— E bine. La fel ca întotdeauna.

— La ce lucrează zilele astea? întrebă ea.

Nu o interesa deloc ce făcea Vaughn Briscoe în meseria lui de consultant, dar întrebarea i se păru a fi una inofensivă și sigură. Se simțea prost pentru că nu avea încredere în prietena ei, dar, pentru orice eventualitate, trebuia să depărteze conversația de subiectul Dubai cât mai mult posibil.

— Alte prostii legate de guvern. Iar e în Edgewater, Maryland. E mai fericit când lucrează cu clienți din sectorul privat, dar pentru noi e mult mai ușor când lucrează în Maryland sau peste șoseaua de centură. Când fetele erau mai mici și el lucra pentru compania aia farmaceutică din Colorado, era un coșmar să am grijă de copii. El era mereu plecat. Mereu călătorea. Cam ca mine. Acum e acasă în fiecare noapte, iar toamna asta o să poată să le ia de la cele zece trilioane de locuri în care trebuie să meargă fetele după școală, atunci când n-o să pot eu.

— Când mai ai avion?

— Duminică. Ai emoții pentru după-amiaza asta?

— Nu, minți Cassie. De câte ori și în câte feluri mă mai pot întreba cum s-a purtat Sokolov în

timpul zborului sau ce a zis el și ar putea fi important?

— Asta e tot ce te întreabă?

— Până acum, da. Poate că or să aibă întrebări mai interesante pentru mine în după-amiaza asta.

— Cassie, ascultă...

— Da, zi.

— Ai nevoie de ceva? Pot face ceva pentru tine?

— Cum ar fi?

— Nu știu. Doar că îmi pare rău pentru tine, aș vrea...

— Sunt bine, o întrerupse Cassie.

Trebuia să-și oprească prietena înainte să spună ceva ce ar fi putut regreta amândouă.

— Trebuie să plec. Familia mea vine din Kentucky weekendul ăsta și am o mie de lucruri de făcut. Chiar apreciez oferta și mă bucur că te-am auzit. Sincer mă bucur. Dar sunt bine.

— Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești.

— Da. În Berlin, răspunse ea și râse puțin.

Prietena ei, dacă avea nevoie de ea, avea să se afle pe alt continent, la o diferență de fus orar de șase ore.

*

Ca să încerce să-și abată gândurile de la articolele din ziare și de la ce o aștepta în după-amiaza aceasta, termină cartea *Moartea lui Ivan Ilici* pe canapea, ridicând din când în când privirea spre Empire State Building când mintea îi fugea de la Rusia secolului al nouăsprezecelea. Nu se simțea nici virtuoașă pentru că citea Tolstoi, nici ușurată de transformarea lui Ilici: modul în care trecuse de la a se teme la a primi cu brațele deschise acea lumină imensă și inevitabilă. Cel mai mult continuă să speră că Alex Sokolov nu se trezise când îi fusese tăiat gâtul.

*

Era cald și însořit din nou în acea vineri, așa că Ani o conduse pe Cassie spre o masă de sticlă la umbră în acea curte, și cele două își duseseră porțiile de falafel acolo. Orașul îi părea liniștit lui Cassie, chiar dacă era începutul unui weekend din mijlocul verii.

— Clădirea aceasta nu este neapărat un oraș-fantomă vinerea, în luna august, dar mulți oameni pleacă – mai ales cei care au birouri la celelalte etaje. Să nu încerci niciodată să programezi o întâlnire după prânz într-o zi de vineri, în luna august, îi spuse ea lui Cassie.

— Începem să semănăm cu parizienii, murmură ea.

Era distrasă. Nu adormise decât, aproape de disperare, pe la miezul nopții, după ce băuse câteva pahărele de votcă, luase două pastile de Advil și înghițise câteva tablete de melatonină. În mod normal, nu avea nevoie de melatonină pe partea aceasta a Atlanticului. Dar în mod normal nu se întâlnea cu avocați și apoi cu FBI-ul. Fusesse bine – poate puțin amețită, dar, în general, bine – când se târâse jos din pat și mersese până la Rite-Aid ca să cumpere ziarele.

Ani zâmbi la glumița ei, dar Cassie văzu îngrijorare în ochii ei.

— Arăți obosită, spuse ea.

— Așa și sunt.

Se uită fix la falafel și la sosul din lipie. La ruloul învelit în hârtie cerată. Nu avea deloc poftă de mâncare azi și încercă să decidă dacă îi era și mai puțină foame decât de obicei.

— O să fii bine?

— Așa cred.

Ani își șterse degetele pe șervețel și se întinse ca s-o prindă de mâini pe Cassie.

— Încearcă să nu îți faci griji. Nu ești în Dubai. Nimeni nu o să te judece pentru că ai comis un act care poate îndemna o persoană la păcat.

— Asta e o problemă în Emirate?

— Da. La fel și sexul consimțit în afara căsătoriei.

Cassie își privi mâinile. Pielea ei era atât de palidă în comparație cu a avocatei. Era luna august. De ce nu fusese la plajă? Sau la un lac? Sau, pentru numele lui Dumnezeu, la un solar ca să se bronzeze? își retrase mâinile, sperând că Ani nu o va lua ca pe un gest neprietenos.

— Ar trebui să mâncăm, adăugă ea imediat, încercând să găsească un motiv concret pentru disconfortul pe care i-l provoca bunătatea lui Ani.

Pe care i-l provoca atingerea ei.

— Da, fu de acord avocata.

— Am fost la Unisphere ieri. După ce am vorbit cu tine.

— Ce ai făcut?

— Am vrut să aflu mai multe despre Alex, explică ea, conștientă că suna foarte spășită.

— Ai băut ceva?

— Nu! Cred că ar trebui să mă simt puțin insultată pentru că ai întrebat asta.

— Dumnezeule. Spune-mi exact ce s-a întâmplat, îi ordonă Ani, iar Cassie îi povestește despre schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu angajata de la resurse umane și puținul pe care-l aflase în urma acelei întâlniri.

— Vor să vrea să afle dacă ești tu – asta dacă nu au aflat deja, zise avocata după ce termină.

— M-am gândit și eu la asta. Dar trebuia să încerc.

— Te rog, promite-mi că nu vei mai face așa ceva.

— Promit, fu de acord Cassie. Ai mai aflat ceva despre Alex?

— Nu. Dar l-am sunat din nou pe prietenul meu detectiv aseară, spuse Ani. Ai citit necrologul lui Alex?

— Da.

— Și?

— Nu știu. Nu ți se pare evident că e vorba despre un spion?

Ani mușcă puțin din rulou și păru să se gândească bine înainte să răspundă.

— Nu e evident. Poate face o aluzie. Mi-a atras atenția cât de scurt a fost.

— Și orașele.

— Mulți oameni lucrează în Moscova și Dubai și nu au nicio legătură cu spionajul.

— Când va afla ceva detectivul?

— Săptămâna viitoare, răspunse Ani. Poate chiar la începutul săptămânii.

— Bine.

— Revenind, în după-amiaza aceasta, agentul cazului – acest Frank Hammond – o să fie viclean. Probabil o să crezi că e un mare prost. Dar nu este. Te asigur. Un cuțit FBI pătrunde foarte încet. Agenții FBI sunt antrenați să facă pe oricine să spună adevărul fără să-și dea seama. Și pe lângă asta? Cred că deja știe mult mai multe decât ce s-a scris în ziare. Știe tot ce știe reprezentantul legal al FBI-ului din Emiratele Arabe Unite, și ei sunt cu opt ore înaintea noastră. Probabil că astăzi știu lucruri noi despre care noi nu avem habar.

— Dumnezeu...

— Nu te impacienta. Multe lucruri depind de Emiratele Arabe Unite și de decizia lor de a coopera cu SUA. S-ar putea să nu facă asta. E țara lor. Și deși s-ar putea să fie îngrijorați că vor suferi anumite consecințe în privința turismului, restul Orientului Mijlociu musulman este mult mai înfricoșător pentru majoritatea americanilor decât Dubai. În plus, nu e ca și cum ar fi existat o serie de crime violente în care au fost implicați turiștii de acolo. Adevărul este că nu există niciun motiv concret pentru care Dubaiul să fie atât de interesat de moartea unui manager financiar în orașul lor frumos.

— Doar dacă nu vor să arate clar că a fost omorât de un alt american: o însoțitoare de zbor

beată venită din New York.

— Cred că da. Dar dacă presupunem că a fost doar încă un manager financiar de la Unisphere Capital, chiar nu înțeleg de ce i-ar păsa FBI-ului de el. Și totuși, e clar că le pasă.

— Crezi că încă mai caută o americană ce trăiește în Dubai?

— Nu.

— Nu?

Își auzi și ea teama din voce.

— De fapt, nu pot ști sigur asta. Dar până acum au vorbit cu toți oamenii pe care îi cunoștea Alex sau pe care s-ar fi putut să-i cunoască. Toată lumea care se presupunea că trebuia să fie acolo la ședința aceea, toți cei de la Unisphere. Toți cei de la hotel. Lucrează în sens invers. Până acum, fiecare americană cu care a vorbit în timpul acelui zbor de la Paris la Dubai – mai ales însoțitoarea de zbor – este suspectă.

— Înțeleg.

Ani își lăsa jos ruloul și trase aer în piept.

— Întâlnirea aceasta cu FBI-ul nu este neapărat o situație în care ai putea comite sperjur. Nu este o declarație sub jurământ. Dar vor încerca să te prindă cu minciuna, și e un delict federal să minți un agent FBI. Poate că nici nu vei simți cuțitul până când nu va începe să-l răsucească.

— Când am aterizat în America, mi-am făcut planuri să mint ca o nebună. Dar nu m-au întrebat nimic care să necesite o minciună.

— Asta e bine.

— Deci ce ar trebui să fac?

— Ei bine, în primul rând, nu minți. Orice ar fi. Dar poți invoca al Cincilea Amendament^[11].

— Da. Dar dacă fac asta, sigur va suna ca declarația unei soții de mafiot.

— Asta e problema cu al Cincilea Amendament. S-ar putea ca FBI-ul încă să bâjbâie – poate chiar să nu aibă nimic concret –, iar dacă invoci al Cincilea Amendament, și-ar putea da seama că

ascunzi ceva. Așa că vreau să te uiți la mine înainte să răspunzi la orice întrebare. Dacă dau din cap aprobator, spui adevărul. Dacă dau din cap dezaprobat, invoci al Cincilea Amendament.

Cassie privi un avion zburând fără zgomot pe deasupra. Chiar și acum, în ciuda anilor petrecuți la zece mii de metri în aer, miracolul zborului încă o mai impresiona.

— Nu vei sta lângă mine?

— Probabil. Dar nu-mi pasă dacă vor vedea că te îndrum. Nu contează asta. Dumnezeuule, dacă va fi nevoie, o să intervin și o să invoc al Cincilea Amendament pentru tine. Chestia e că...

Ani nu termină propoziția.

— Spune.

— Am vrut să îți spun asta personal. Poate că nu vei fi extrădată pentru crimă, dar nici nu ești salvată. Sunt alte motive pentru care ai putea fi acuzată în SUA legat de moartea lui Sokolov. Terorism, de exemplu.

— Poftim?

— E puțin probabil. Dar uite cum se înlănțuie toate. Departamentul de Justiție și BVT: Biroul de Justiție pentru Victimele Terorismului din străinătate. BVT raportează Securității Naționale. Directorul BVT se întâlnește săptămânal cu oficialii departamentului de luptă împotriva terorismului și contraspionaj. Alex Sokolov era un cetățean american care a fost omorât în afara țării, și cazul morții lui ar putea să le fie predat lor – mai ales dacă a fost o persoană importantă pentru guvern.

— E absurd. Din când în când, poate că beau puțin prea mult, dar nu sunt o teroristă.

— Înțeleg. Vreau doar să înțelegi ce e în joc înainte să mergi la sediu. Acum, ar trebui să mănânci. Serios îți «pun. Dacă nu îți place falafel, nu fi politicoasă. Spune-mi direct. O să găsim altceva. Vreau să-ți fac un instructaj timp de câteva minute și vreau să fiu sigură că ai ceva hrănitor în

organism înainte să mergem să ne întâlnim cu FBI-ul.

Dădu aprobator din cap și începu să mănânce, încercând să fie atentă. Dintr-odată, se simțea și ea ca o victimă, și asta o făcea să se simtă și mai groaznic. Îi era rușine pentru că se simțea astfel. La urma urmei, nu ea era cadavrul care fusese lăsat în pat.

*

Cassie ajungea rar pe Wall Street, dar când mergea pe acolo, era întotdeauna mirată de cât de înguste erau străzile în comparație cu Murray Hill și centrul Manhattanului. FBI-ul avea sediul într-un zgârie-nori de pe Broadway, dar Broadway-ul de aici, din zona podului Brooklyn, era zona unde traficul se gătuia. Federal Plaza era mai înghesuită decât Seagram Building, dar ceea ce o făcea atât de diferită era claustrofobia de pe Wall Street indusă de combinația de edificii înalte și străzi mici.

În fața clădirii, se afla un parc cu trei coloane înalte și întunecate, o sculptură care se numea Sentinel și câțiva copaci despre care ea bănuia că erau niște sălcii. Pe străzile de-o parte și de alta a pieței erau gherete de paznici și baricade de metal cu dungi negre și galbene, pe care ofițerii de poliție le ridicau și le coborau ca să permită vehiculelor selecte să intre și să iasă din parcare.

Cassie se gândi la Fearless Girl^[12], care stătea în fața Taurului la câteva sute de metri mai la sud. Cassie își dădu seama că nu avea nimic eroic, iar ceea ce făcea nu era un act de curaj; se afla aici din cauza faptului că băuse prea mult și din cauza a cincisprezece ani de decizii proaste – mai ales a unei nopți petrecute în Dubai – care o prindeau din urmă. Se gândi la fetița aceea din bronz, cu părul prins în coadă, mâinile în șolduri și pieptul în față, stând în fața unui taur mult mai mare decât ea.

Cassie își dorea acum să fie acea fetiță curajoasă și să facă ceea ce trebuie.

Orice o fi însemnat asta.

— Ești gata? întrebă Ani.

Nu mai vorbiseră de când coborâseră din taxi, acum un minut, și de când se opriseră în fața Sentinelei.

Cassie clătină din cap.

— Nu. Dar nici nu prea am de ales, nu-i așa?

Ani o privi fix.

— O să fii bine. Ține minte: orice ai face, să nu minți.

*

Încăperea nu avea geamuri, dar pe Cassie nu o impresionă lucrul acesta. Era uimită de placajul fals și lucios al unei mese dreptunghiulare și de scaunele acoperite de o nuanță portocalie care ar fi trebuit să se găsească numai la dovleci. Din nou, Frank Hammond era cel care o interoga și James Washburn cel care lua notițe.

— Mă bucur că ați putut veni în după-amiaza aceasta, spuse Hammond după ce Cassie o prezentă pe Ani celor doi agenți și toată lumea luă loc. Vă sunt sincer recunoscător. Știu că este incomod, dar vrem să ajutăm Emiratele Arabe Unite și să terminăm cu această parte a investigației. Vrem să mergem mai departe.

— Desigur, fu ea de acord.

— Nu suport să am treabă în weekend – mai ales într-un weekend de vară.

— E în regulă.

El zâmbi. Cassie fu din nou uluită de cât de ostenit de viață părea pentru un tip care nu avea cum să aibă mai mult de patruzeci sau patruzeci și unu de ani. Observă din nou pielea lipsită de pete a lui Washburn și ochelarii fără rame și se întrebă dacă putea vreodată să iasă afara.

— Când veți zbura din nou? întrebă el.

- Duminică.
- Reveniți în Dubai?
- Roma. Luna aceasta voi zbura la Roma.
- Ador Italia.
- Și eu.

Bărbatul clătină din cap nostalgic și Cassie presupuse că își aducea aminte de un moment petrecut într-o piațetă frumoasă a unui sătuc toscan sau de o masă perfectă și nesfârșită în Florența.

— Bineînțeles, n-am fost niciodată acolo, dar sper că voi ajunge într-o zi, o informă el. Una peste alta, chiar îmi place Italia și tot ce presupune ea.

O clipă, femeia fu luată prin surprindere, dar își reveni repede.

— Sper că veți ajunge acolo. E un loc frumos. Își merită reputația. E unul dintre cele mai frumoase locuri din lume, după părerea mea.

— Și dumneavoastră ați văzut multe locuri din lume.

— Presupun că da.

— De aceea ați devenit însoțitoare de zbor? Vă place să călătoriți?

Ea ridică din umeri, nefiind sigură dacă doar o ținea de vorbă ca să-și lase garda jos sau chiar avea un motiv anume pentru aceste întrebări. Privirea lui Washburn se muta de la fața ei la carnetelul de pe masa din fața lui, dar nu notă nimic.

— Cred că da, răspunse ea simplu.

Își aduse aminte de răspunsul pe care și-l construise cu atenție pentru interviul de angajare, în urmă cu optsprezece ani: „Îmi plac oamenii. Consider că serviciul cu clienții este o adevărată artă”.

— V-ați gândit vreodată să vă faceți pilot?

— Nu.

— Cum așa?

— Nu am astfel de aptitudini. Nu cred că există cineva care și-ar dori ca o persoană ca mine să conducă un taxi sau un autobuz școlar.

O spusese ca pe o glumă, dar văzu că Ani mări ochii puțin și-și dădu seama că umorul – cel puțin umorul care demonstra că are tendințe oarecum iresponsabile – era o idee proastă.

— A, de ce?

— Am vrut să spun că locuiesc în oraș. Nici măcar nu am mașină.

Hammond încuviință și Washburn începu să scrie.

— Așadar, vrem să clarificăm câteva lucruri vizavi de ce s-a întâmplat în Dubai, spuse agentul. N-ar trebui să dureze prea mult. Ați spus că dumneavoastră și Alex Sokolov ați vorbit când s-a servit masa în acel ultim zbor – cel de la Paris spre Dubai, de pe data de 26 iulie.

— Așa este.

— Ați menționat că a flirtat.

— Oarecum.

— Cum? Ce fel de lucruri a spus?

— A zis că îi plac uniformele noastre. De fapt, avem trei tipuri: costum cu pantaloni, fustă și bluză, și rochie. Eu de obicei port rochia.

— De ce?

— Mă avantajează cel mai mult.

— Ce interesant!

— De ce?

— Nu știu. Eu cred că aș purta-o pe cea care e cea mai confortabilă.

— Asta pentru că sunteți bărbat.

El râse și dădu din cap.

— Probabil că e adevărat.

— Dar ca să fiu sinceră, toate sunt destul de confortabile.

El păru să se gândească la replica aceasta. Apoi întrebă:

— Ce altceva a mai zis?

— Alex Sokolov? Nu-mi aduc aminte. De atunci am avut...

Cassie se opri ca să numere în gând.

— ...patru curse.

— Ofițerul aerian își aduce aminte că ați vorbit mult.

— Nu știu ce să zic legat de asta. Eu încerc să fac o treabă bună, și asta include și să-i fac pe pasageri să se simtă relaxați și mulțumiți pe timpul călătoriei.

— V-a spus ceva despre el?

— Nu prea. Probabil nu mi-a zis mare lucru.

— Ați declarat că v-a spus că este manager financiar. Ce altceva?

— Nu-mi mai vine nimic în minte.

— Ați vorbit despre faptul că locuiți în Manhattan amândoi, nu-i așa?

— Da.

— Un alt pasager își aduce aminte că Sokolov v-a spus că e singur la părinți. Dumneavoastră i-ați zis că aveți o soră. Vă aduceți aminte asta?

— Nu chiar.

— Au mai fost și alte chestiuni legate de familie? insistă el. Altcineva a zis că ați vorbit despre Kentucky. Despre faptul că sora și familia dumneavoastră încă locuiesc acolo.

Cassie îi aruncă o privire lui Ani și apoi observă că Washburn umpluse dintr-odată, aproape în mod imposibil, o pagină întreagă.

— Nu știu. E posibil.

— V-a spus de ce merge în Dubai? V-a vorbit despre serviciul lui?

— Nu-mi aduc aminte să fi spus prea multe despre asta.

— Bine. A zis că este manager financiar. Ce altceva?

— A zis că se ocupă de un fond de investiții.

— Bun. Continuați.

— Asta e tot. Nici nu prea știu ce este acela un fond de investiții, recunosc eu.

— A pomenit cumva ce întâlniri avea programate?

— Știam că o să aibă o întâlnire, dar nu am discutat despre asta.

- Trebuia să aibă loc a doua zi?
- Da.
- Cine avea să participe?
- Investitori, presupun.
- Deci erau niște investitori în Dubai? întrebă el.
- Sunt doar speculații.
- Vă amintiți vreun nume?

Își aduse imediat aminte de Miranda și aproape că-i dădu numele, dar din câte știa FBI-ul, ea nu-l văzuse pe Alex după ce ieșise din avion în Dubai. Se gândi să-i spună lui Hammond că Sokolov adusesese vorba de acea femeie în avion, dar nu era sigură că ar fi putut să se descurce cu întrebările – și cu consecințele – care ar fi fost provocate de acea revelație. Așa că răspunse:

- Mie nu mi-a spus vreun nume în avion.
- Bine. Dar prieteni? A zis ceva legat de vreo cunoștință, un amic sau o femeie cu care avea de gând să se vadă cât timp stătea în Emirate?
- Nu. Nu a menționat pe nimeni.
- Nu cred că v-am întrebat acest lucru când ați aterizat, îmi pare rău. L-ați văzut pe Sokolov în Dubai?

Cassie se gândi la faptul că Ani o avertizase că s-ar putea să nu simtă cuțitul străpungând-o, dar ea știa că avea să-l simtă. Iată-l. Întrebarea aceasta, a treia dintr-o serie de întrebări scurte, era cuțitul al cărui vârf îl simțea că-i înțepă pielea. *L-ați văzut pe Sokolov în Dubai?* Își aduse aminte și cum Ani îi spusese că nu ar trebui să mintă în niciun caz. Era mai bine să apeleze la al Cincilea Amendament. Așa că trase aer în piept și răspunse:

- La sfatul avocatei mele, invoc dreptul de a nu răspunde conform celui de al Cincilea Amendament.

Fu nevoie de curaj ca să rostească aceste cuvinte – nu genul de curaj al Fetei Neînfricate, nu un refuz justificat în fața intimidării –, dar tot era un soi de valoare pe care ea nu era sigură că o are. Își

dorea să mintă. Era mult mai ușor să mintă. Mințise de atâtea ori de-a lungul vieții. O, mai avusese și momente de sinceritate, mai ales când fusese forțată să se confrunte cu ea însăși după o beție zdravănă sau când repulsia o copleșea după o partidă de sex cu un străin. Dar de obicei mințea. Acum îl privi pe Hammond aruncând o privire rapidă spre Ani, care era ca o stană de piatră, și apoi din nou la ea. Agentul zâmbi.

— Serios? întrebă el, pe un ton aproape relaxat. Cum ar putea să vă incrimineze această întrebare?

Ea nu zise nimic.

— Deci ultima dată când l-ați văzut pe Alex Sokolov a fost când a coborât din avion după ce ați aterizat? insistă el.

— La sfatul avocatei mele, invoc al Cincilea Amendament.

Hammond se adresă lui Ani:

— Nu sunt sigur ce credeți că încercăm noi să aflăm, doamnă Mouradian, sau de ce i-ați da un asemenea sfat doamnei Bowden.

Ani își privi unghiile, apoi ridică privirea spre Hammond. Stătea picior peste picior, și fusta i se ridicase câțiva centimetri pe coapse. Ciorapii ei erau negri și transparentți, iar Cassie recunoscuse acea culoare ca fiind una dintre nuanțele aprobate de compania aeriană pentru uniformă.

— Ce doriți să aflați, agent Hammond? îl întrebă ea.

— Noi încercăm doar să aflăm tot ce putem despre moartea unui cetățean american în Dubai. Încercăm să vedem ce a făcut în noaptea dinainte să fie ucis. Un gest de curtoazie față de altă țară. Un gest de curtoazie față de o familie americană îndurerată. Poate că Alex i-a spus ceva clienței dumneavoastră ce ne-ar putea ajuta să aflăm cine l-a omorât.

— De ce nu o întrebați asta?

El dădu din cap.

— Bine.

Apoi se întoarse spre Cassie.

— V-a spus ceva Alex Sokolov care credeți că ne-ar putea ajuta să aflăm cine l-a omorât?

— Nu, răspunse Cassie.

— Nu a fost atât de greu, nu-i așa? întrebă Ani.

Agentul o ignoră.

— Sokolov v-a spus unde se va duce după aterizare?

Ani interveni:

— Agent Hammond, cu siguranță ați pus deja această întrebare companiei Unisphere Capital și ați primit răspunsul. Chiar nu înțeleg de ce tot reveniți asupra acestor întrebări în cazul clientei mele. Sunt sigură că știți exact cu cine se întâlnea Alex Sokolov în Dubai. Sunt sigură că știți exact de ce se afla în oraș.

— Dar dumneavoastră știți, doamnă Mouradian?

— Nu. Ați putea să ne spuneți și nouă?

Agentul păru deranjat, dar nu-i zise nimic avocatei. În schimb, se întoarse spre Cassie și spuse:

— Să ușurăm lucrurile. V-a spus numele hotelului în care urma să stea?

— Cu toții știm asta, agent Hammond, se băgă Ani. S-a scris în ziare, pentru numele lui Dumnezeu.

— A, dar i-a spus asta clientei dumneavoastră? Aceasta e întrebarea mea.

— Invoc dreptul de a nu răspunde oferit de al Cincilea Amendament.

Cassie observă că Washburn notă până și asta.

— Credeți sincer că noi sau poliția din Dubai suntem de părere că ați făcut ceva greșit, doamnă Bowden?

Cassie bănuie că bărbatul încerca să sune și mirat, și rănit în același timp. Poate că l-ar fi crezut dacă Ani nu ar fi avertizat-o în prealabil.

— Presupun că asta e o întrebare retorică, i-o aruncă avocata.

— Nu este. Încerc să ajut la rezolvarea unei crime. Încerc să ajut o familie să aibă parte de dreptate. Și, poate, încerc să salvez alte vieți prin prinderea criminalului.

— Numai scopuri nobile. Sper că veți reuși, spuse Ani.

— Sunt însoțitori de zbor, pasageri și un ofițer de zbor care au fost în cursa cu care a zburat Alex Sokolov și toți au spus clar un lucru: clienta dumneavoastră a vorbit cu el. Mult. Și în timpul acelor conversații extinse, e cel puțin posibil ca victima să-i fi spus doamnei Bowden ceva care ar putea fi de ajutor.

— Deci nu credeți că a făcut ceva greșit?

Cassie era uimită de felul în care toată lumea vorbea despre ea la persoana a treia, de parcă ea nici n-ar fi fost acolo. *Ea. Doamna Bowden.* Voia să ridice mâna și să le aducă aminte că era acolo, nu era invizibilă. Își aminti de un vers dintr-o piesă veche de la Beatles: „Știe cum e să fii moartă”.

Hammond se încruntă.

— De ce am crede asta? Pentru că a mers la biroul din New York al companiei Unisphere ieri după-amiază?

Și apoi, ca și cum ar fi fost doar un joc de poker cu mize mari, nu mai spuse nimeni nimic. Cassie vedea cum Ani și Hammond încercau să facă presupuneri unul despre altul, acel tic de comportament aproape imperceptibil care le-ar fi permis să evalueze mâna adversarului și să-i simtă avantajul. Washburn, scribul, fu cel care rupse tăcerea.

— Vreau doar să confirm, începu el încet, uitându-se la Cassie. Ați spus că Sokolov nu v-a menționat la ce hotel avea să stea, nu-i așa? Ați aflat numai din ziare, la ceva timp după ce s-a întâmplat.

Apoi se uită din nou în jos și păru să se holbeze la vârful pixului în timp ce-l ținea la trei centimetri

deasupra hârtiei galbene cu dungi subțiri și albastre.

— Am invocat al Cincilea Amendament, spuse ea timidă, cuvintele blocându-i-se în gât o clipă.

Își împreună degetele în poală pentru că altfel ar fi tremurat vizibil.

— Unde ați fost în noaptea când Alex Sokolov a fost omorât? întrebă Hammond.

— Invoc al Cincilea Amendament.

— Ați fost în camera dumneavoastră pe care v-a oferit-o compania aeriană, la hotelul Fairmont? Cu alte cuvinte, ați fost în același loc cu restul echipajului? Sau ați petrecut noaptea în altă parte?

— Din nou, invoc al Cincilea Amendament.

— Știți că al Cincilea Amendament nu e vreo armă magică, nu-i așa? întrebă Hammond.

Ea rămase tăcută. Încercă să respire încet. Încercă să nu se gândească la alcoolul pe care avea să-l bea după ce ieșea de aici, ci să se concentreze pe acest joc de poker, acest joc de șah. Știa cumva – cumva în mod sigur – că ea nu fusese în camera ei de hotel, sau presupuneau doar că nu fusese acolo din cauza fotografiilor făcute la hotelul Royal Phoenician?

— Nu, răspunse Ani pentru ea. Nu este, dar este dreptul ei constituțional.

— Și sper că vă dați seama, continuă Hammond, că invocând acest drept îmi lăsați impresia că ați făcut, într-adevăr, ceva incriminator – că aveți ceva de ascuns.

— Eu...

Cassie se opri. Nu știa ce voia să spună.

— Uitați, începu Hammond, pe o voce ușor mai blândă. Haideți să clarificăm lucrurile minore. Cele ușoare.

— În regulă, zise ea.

— Când l-ați întâlnit pe Alex Sokolov?

O clipă, absurditatea întrebării o zăpăci, și trebui să se gândească puțin.

— În avion, răspunse ea. Când s-a îmbarcat.

— Nu l-ați văzut niciodată în New York?

— Nu.

— E un oraș ciudat de mic. Și, bineînțeles, mai e și faptul că ați trecut pe la biroul lui ieri.

Ea tăcu.

— V-a spus cineva că va fi în acea cursă? întrebă bărbatul.

— Nu. De ce să-mi spună cineva? Nu așa...

— Nu așa ce?

— Nu așa funcționează lucrurile. Nu ne spune nimeni cineva va fi într-o cursă până când nu primim lista cu pasageri exact înainte de decolare.

Agentul o privi serios.

— Încerc să vă ajut, doamnă Bowden. Dar nu pot face asta dacă nu mă ajutați și dumneavoastră.

— Eu cred că doamna Bowden chiar vă oferă informații utile, interveni Ani.

El o ignoră pe avocată și continuă:

— Ziarele. Sunt sigur că le-ați văzut. Dumneavoastră sunteți în acele poze, doamnă Bowden?

— Ce ziare? Ce poze? întrebă ea.

Trăgea de timp și cei doi agenți FBI sigur își dădea seama de asta – cum să nu fi văzut ziarele până acum? dar reflexul ei atunci când nu putea răspunde cu o minciună grandioasă era să răspundă cu una modestă.

Era clar că Hammond avea să-i facă jocul.

— Păi, lăsați-mă să vă spun. O parte din ziare au publicat poze făcute de camerele de supraveghere ale hotelului în care a fost descoperit cadavrul lui Alex Sokolov. Majoritatea au publicat două poze. Într-una se vede o femeie la brațul lui Sokolov în noaptea de dinainte să fie ucis. În cealaltă se vede aceeași femeie părăsind hotelul a doua zi, dimineață. Singură. E îmbrăcată cu aceleași haine.

Washburn deschise un dosar de lângă carnetul său și puse două poze pe masă în fața lui Cassie.

— Uitați-le, zise el.

Ani zâmbi, dar nu se uită la poze.

— O plecare rușinoasă? Serios? De ce discutăm așa ceva?

Hammond o ignoră și elaborează:

— Reprezentantul legal din Emirate spune că femeia din aceste poze se potrivește cu descrierea unei femei – americance – pe care trei angajați diferiți ai hotelului au spus că au văzut-o împreună cu Sokolov în noaptea de dinainte să fie omorât. Se pare că se potrivește cu femeia cu care el a luat cina într-un restaurant francez în acea seară.

Pozele erau de opt centimetri pe zece. Erau mai clare decât copiile care apăruseră în ziare și decât imaginile pe care le văzuse pe telefon, dar cu siguranță nu extrem de clare. Femeia aceea era ea, în mod cert? Nu cert. Prima fotografie era cu purici, făcută din profil, de la depărtare. În a doua, femeia purta ochelari de soare. În amândouă purta eșarfa. Dar o persoană rațională ar putea presupune în mod firesc că era ea.

— Recunoașteți această eșarfa? întrebă Hammond.

Ea ridică din umeri. Privi o clipă modelul arab, combinația aproape hipnotică de dungi și onduleuri.

— Unul dintre însoțitorii de zbor din avionul cu care ați mers și dumneavoastră de la Paris la Dubai își aduce aminte că ați cumpărat una exact la fel când ați aterizat, explică agentul. De undeva aproape de magazinul duty-free de la aeroport. Poate chiar de lângă el.

Cassie se întrebă: Megan să fi fost? Jada? Shane? Ar fi putut fi oricare dintre ei sau altcineva. Mai erau încă nouă însoțitori de zbor.

— Probabil că da, răspunse ea simplu.

— Deci, aceasta sunteți dumneavoastră?

Ea ridică privirea și se uită la Ani. Se uită la Washburn. Își ținea mâinile strânse, dar nu putea să-și oprească picioarele din tremurat pe sub masă. Știa că ar trebui să invoce al Cincilea Amendament. Dar, brusc, își dădu seama că nu

avea s-o facă. Realiza acest lucru. Se gândi din nou la acel vechi vers al Beatles-ilor, „Știe cum e să fii moartă”, și înțelese cu certitudine că avea să mintă, pentru că asta era ea, nu poți scăpa de propriul ADN, așa cum nu poți scăpa dintr-un Airbus care se prăbușește în ocean (alege una, își spuse ea, alege una) din cauza unei defecțiuni mecanice fatale, a unui pilot sinucigaș sau a unei bombe amplasate în cală. Ea era fulgerul care doboră avionul, pilotul care se panica în fața apropierii finale a viscolului.

Probabil că găsiseră rujul ei în apartamentul lui Alex deja. Sau poate balsamul de buze. Îl găsiseră acolo unde îl uitase ea sau acolo unde căzuse din geanta ei. Îl găsiseră lângă o oglindă din dormitor sau din baie, sau pe covorul de lângă scaunul pe care-și aruncase geanta. Găsiseră dovada de necontestat că fusese cu Alex în noaptea în care fusese omorât.

— Ei bine? o presă Hammond.

Ani îi mima cuvintele „Invocă al Cincilea Amendament”, cu ochii mari și o privire intensă în ei.

Dar, în schimb, Cassie se uită încă o dată la pozele de pe masă, savurând aceste ultime secunde înainte ca avionul să se izbească de pământ, nesigură dacă următoarele cuvinte aveau să aducă o prăbușire de succes sau dacă aeronava avea să se facă bucățele, explodând la impact. Trase aer adânc pe nas, expiră și apoi mărturisi:

— Bineînțeles, eu sunt. Eu și Alex ne-am întâlnit în acel avion, am luat cina în Dubai și apoi am mers în camera lui de hotel. Am făcut dragoste în dormitor și apoi în baie – în duș. Iar dimineața, când am plecat, era foarte, foarte viu. Pot să vă asigur de asta. M-a sărutat pe frunte înainte să-i spun la revedere și apoi a zis că o să se ridice și el din pat. Dar jur pe viața mea, când am plecat de la hotel, era în regulă.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

FD-302-EXTRAS: CASSANDRA
BOWDEN, ÎNSOȚITOARE DE ZBOR

DATA: 3 august 2018

Deși BOWDEN a invocat al Cincilea Amendament de mai multe ori în timpul interogării, inclusiv o dată când a fost întrebată dacă SOKOLOV îi spusese numele hotelului la care stătea, când i s-au arătat pozele făcute de camerele de supraveghere, a recunoscut că ea este femeia din amândouă.

A spus că ea și SOKOLOV au cinat la LA PETITE FERME înainte să se retragă în camera lui de hotel, la ROYAL PHOENICIAN. Acolo au făcut sex de comun acord de două ori înainte să se culce. Ea spune că atunci când a plecat din camera lui de dimineață, pe 27 iulie, bărbatul era în viață. Era treaz și a sărutat-o.

BOWDEN a declarat că a plecat pe la ora 10:45 a.m. Nu credea că SOKOLOV are vreo sedință până la ora prânzului, întrucât el îi sugerase să facă duș și să se îmbrace mai întâi, în timp ce el „o mai lălăia” în pat câteva minute. El a glumit chiar, spunând: „La urma urmei, ai un avion de prins. Eu nu”.

În cele din urmă, a declarat că o femeie a venit în camera lui SOKOLOV în noaptea de dinainte. Bărbatul a prezentat-o ca fiind MIRANDA (NUMELE DE FAMILIE E NECUNOSCUȚ). Femeia părase a fi americană, avea în jur de treizeci de ani, ochi căprui, păr șaten spre roșcat și o înălțime medie pentru o femeie. Nu purta ochelari de

soare. Era îmbrăcată cu pantaloni negri și o tunică roșu cu negru. Femeia adusese o sticlă de votcă, din care au băut toți trei.

La vremea respectivă, BOWDEN a crezut că MIRANDA avea legătură cu Unisphere Capital. A presupus că ori era o angajată, ori investise bani într-un fond. (BOWDEN a insistat că a vizitat sediul UNISPHERE CAPITAL pe data de 2 august în speranța de a afla ceva despre femeia respectivă sau despre SOKOLOV.) BOWDEN a crezut că MIRANDA ar fi putut să fie implicată în domeniul proprietăților imobiliare din Dubai. A zis că avea o presimțire că MIRANDA trebuia să fie prezentă la aceeași întâlnire (sau întâlniri) ca și SOKOLOV, a doua zi.

Nu a crezut că SOKOLOV și MIRANDA erau prieteni adevărați sau că se cunoscuseră de mult timp. Era chiar posibil să se fi întâlnit pentru prima dată în acea seară.

BOWDEN e de părere că MIRANDA a stat probabil mai puțin de o oră, dar pe atunci era beată și nu este sigură. Își aduce aminte că au vorbit puțin despre serviciul ei ca însoțitoare de zbor (SOKOLOV și MIRANDA erau interesați), dar nu și despre serviciul lor. Lui BOWDEN i-a fost greu să-și aducă aminte conversația, deoarece era deja băută.

=====

CONTINUARE: Biroul directorului Serviciilor Secrete (BDSS) ne-a informat că în calculatorul lui Alex Sokolov s-au găsit șapte investitori ruși ai fondului Stalwarts de la compania Unisphere, care au fost cercetați de OFAC, printre care și Viktor Olenin.

Înregistrările retragerilor și transferurilor de bani sugerează că sustragerile lui Sokolov din fond ar putea să depășească două milioane de dolari.

BDSS a afirmat că s-au descoperit două e-mailuri în care apăreau numele unor spioni ruși despre care credem că erau implicați în programul sirian de arme chimice, dintre care unul se crede că era CAZAC, dar e-mailurile nu conțineau decât informații obișnuite despre profiturile fondului. Nu s-a menționat nimic special despre sarin, VX^{13}, sau compușii de la Blue Grass Army Depot din Kentucky. Nu s-a făcut nicio referire la arme chimice folosite în scop de apărare.

Nu s-a menționat nimic despre drona invizibilă sau despre proiectele dronelor cu reacție.

Nu au existat e-mailuri, documente și nici alte referințe pe calculator legate de însoțitoarea de zbor.

Cel mai probabil, informațiile de pe stick-ul de memorie par să fi provenit de la Edgewood Chemical Biological Center, dar nu putem încă elimina posibilitatea unei surse de la Blue Grass.

Capitolul cincisprezece

Elena chiar nu se temea că pasagerul din toaletă ar putea fi un terorist. Era un sikh, cu turban portocaliu. Avea în jur de șaptezeci de ani. Dar acesta era un avion american, care mergea din Dubai spre Amsterdam, iar un tip cu barbă și capul acoperit stătea în baie de zece minute. Americanii de la bord începeau să se agite.

— N-o să stai liniștită până când tipul ăla nu iese naibii odată, o auzi pe o femeie spunând.

Un bărbat glumi către pasagerul de lângă el.

— Da, faci mult cu mașina, dar acum, la zece mii de metri în aer, parcă mi-aș dori să fi închiriat o mașină.

Până și însoțitorii de zbor – doi bărbați de vârsta a doua, care erau destul de solizi și își dădeau seama în mod sigur de ceea ce făceau – stăteau de vorbă. Elena stătea pe locul care se afla la limita dintre clasa economică și clasa business, ea având bilet la clasa economică, fiind cam cel mai bun loc pe care putea să-l primească la această clasă, așa că putea să-i audă pe pasagerii de la clasa business încercând să-i încurajeze pe însoțitorii de zbor să facă ceva, dar alegându-și cuvintele astfel încât să evite rasismul și paranoia.

— Sunt sigură că ar ieși din toaletă dacă ar ști că acest lucru ne deranjează, spuse o mamă despre care Elena bănuia că era cu un deceniu mai în vârstă decât ea și care avea un fiu de șapte sau opt ani ce stătea lângă ea.

— Probabil e din cauza mâncării specifice Orientului Mijlociu, își dădu cu presupusul un bărbat de pe un alt rând.

Elena presupuse că era soțul femeii judecând după felul în care se întinse ca s-o bată ușor pe braț.

Până și tipul îmbrăcat în haine obișnuite, de care Elena era sigură că era un ofițer de zbor, se

alarmase destul de tare încât își desfăcuse centura și stătea aplecat spre culoar, privind cu atenție și pregătit să îi ajute pe însoțitorii de zbor dacă era cazul.

Dar Elena bănuia că nu avea să fie cazul. Teroriștii nu erau bătrâni sikh de șaptezeci de ani.

În cele din urmă, după ce numără cinci oameni care se înghesuiau în partea din față a clasei economice, unul dintre însoțitorii de zbor ciocăni la ușă și-l întrebă pe bătrân dacă era bine. Nerăspunzând imediat, Elena observă capetele care se ridicau din fotoliile mai mari și mai comode de la clasa business. Unii pasageri probabil că-și imaginau explozia care ar fi distrus o parte din fuzelajul din lateral și puntea de zbor, trimițându-i pe toți spre moarte undeva deasupra Ungariei sau României. Însoțitorul de zbor începu să ciocane mai insistent, dar încă își păstra vocea calmă. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să exagereze.

Asta o făcu pe Elena să se întrebe ce ar fi făcut Cassandra Bowden. Oare fusese vreodată într-o astfel de situație? Fără îndoială. Femeia avea clar un mecanism de luptă-sau-fugi care era ori straniu de precis, ori groaznic de neobișnuit. Dacă Elena ar fi ales, ar fi pus pariu pe a doua variantă: un magnet stricat. Un giroscop spart.

În acel moment, sikhul ieși din baie, părând o idee iritat, deoarece spațiul lui personal fusese invadat serios, după părerea sa. Ofițerul de zbor se așeză la loc și unul dintre însoțitorii de zbor anunță pasagerii de la clasa întâi care priveau scena:

— A mâncat ceva dubios la micul dejun.

Bărbatul sikh se uită urât la el și apoi se așeză pe locul său.

Elena își aminti ce spusese Viktor despre Cassandra Bowden: „E o bețivă cu o vagă tendință de autodistrugere”. Când tatăl ei înființase grupul cazacilor cu un sfert de deceniu în urmă, alegând cei mai patrioți ofițeri (traducere: ruși de modă

veche) pe care îi cunoștea în KGB, Viktor avea cam vârsta pe care o are ea acum. El în fusese cel care văzuse puterea extraordinară a culturii cazace și primul care permisesese reabilitarea unuia dintre cei mai feroce adversari ai partidului bolșevic de la începutul revoluției. Acum, cazacii erau printre cele mai întunecate brațe ale FSB, succesorul KGB-ului. Lucrau adesea cu spionii militari ruși, GRU, la fel cum lucrau și la acest proiect. Și erau printre cei mai corupți. Elena știa asta. Și tatăl ei știuse asta. Și americanii știau asta. Cazacii erau nemiloși și bogați.

Viktor era inteligent. Probabil că deja își mutase toți banii din fondul lui Sokolov. Cu toții îi mutaseră. Probabil că banii dispăruseră chiar înainte ca ea să primească misiunea din camera 511 de la hotelul Royal Phoenician. A, detectivii vor încerca să urmărească banii, dar, în cele din urmă, se vor lovi de un zid, un recif de corali impenetrabil, undeva în Caraibe. Poate că îi vor găsi pe ai lui Sokolov: Elena lăsase suficiente firimituri pe calculatorul lui. Dar nu pe ai lui Viktor.

Elena știa destul de bine ce avea să i se întâmple dacă nu o omora pe însoțitoarea de zbor: Viktor fusese extrem de clar. Dar știa că aveau să urmeze consecințe violente chiar dacă se ocupa de acest lucru neterminat. Bănuia că totul depindea dacă Sokolov îi spusese ceva lui Bowden, și de ce își aducea aminte femeia. De ce declarații va face.

Dar Elena nu avea cum să uite niciodată furia pe care o simțise când înțelesese ce-i făcuseră cazacii tatălui ei. Iodură de metil. Ani de zile crezuse că fusese un atac cerebral.

Elena încercă să-și dea seama ce nu știa, și erau multe lucruri. Totul semăna puțin cu păpușa de lemn pe care o avusese când era mică. Figurina stătuse pe șifonierul ei, mai întâi în Moscova, apoi în Soci, o țărăncuță zâmbitoare îmbrăcată într-un sarafan colorat. Elena obișnuia să separe partea de

sus de partea de jos și înăuntru se găsea o altă păpușă mai mică. Și înăuntru ei, una chiar și mai mică. În total, erau patru păpuși în acea matrioșka, cea mai mică fiind singura care nu era goală.

Oftă. Viktor sigur va trimite pe cineva care s-o urmărească în America. Știa asta.

Acum privi în jos la revista care-i stătea deschisă în poală. Ochii ei se opriră asupra Sylviei Plath și-i veni o idee. Moartea lui Bowden nu ar trebui să arate ca un accident. Ar trebui să arate ca o sinucidere. În acest fel, toată lumea, de pe ambele maluri ale Atlanticului, va putea nega incidentul într-un mod plauzibil. Elena ar trebui să aștepte ca ziarele și canalele de știri să o dea în vileag pe însoțitoarea de zbor ca fiind o bețivă și o ucigașă care (cel puțin nu imediat) nu va fi extrădată pentru a fi judecată.

Apoi, făcută de râs în mod public, Cassandra Bowden se va sinucide.

Partea a treia
POARTĂ-TE CA UN ADULT

Capitolul șaisprezece

Ani așteptă până ieșiră din Federal Plaza și o luară spre vest către Church Street, acolo unde puteau să găsească un taxi care se îndrepta spre nord, pentru a o face cu ou și cu oțet pe Cassie.

— Care e planul, Cassie? Să mergi la închisoare aici sau în Dubai? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ți-a fost capul?

Mergea atât de repede încât Cassie aproape că alerga ca să se țină după ea, și făcea asta pe tocuri.

— A părut mai... ușor așa, răspunse Cassie. Putem să bem ceva și să discutăm despre asta?

— Putem discuta despre asta în biroul meu. Nu într-un taxi.

— Chiar mi-ar prinde bine ceva de băut.

— Ți-ar prinde bine simțul realității. Aproape că nici nu mai contează dacă ești nevinovată: fiecare lucru pe care l-ai făcut a sugerat că ești vinovată. Ai fugit de la fața locului. Nu ai spus nimănui că ai fost în camera lui de hotel. Ai mințit prin omisiune după ce ai aterizat.

— Nu chiar. Nu m-a întrebat nimeni nimic.

— Bine, bine. Ai mințit prin omisiune adineauri.

— Știu. Înțeleg. Doar că...

Ani se opri și se întoarse cu fața spre ea. Avea ochii mari de furie.

— Doar că ce? întrebă ea pe un ton acuzator.

— Doar că e evident că eu sunt în fotografii. Probabil deja mi-au găsit și rujul. Și acum nu mai contează, pentru că am recunoscut deja că am fost acolo.

— Și ce? Ai invocat al Cincilea Amendament. În plus, nu e evident că ești tu. Probabil ești tu. E o diferență mare. O diferență foarte mare. Și nenorocitul ăla de ruj ar putea fi oriunde. Știi ce o să se întâmple acum?

Cassie clătină din cap. Așteptă.

— Vor discuta cu mediul legist din Dubai, ca să confirme ora aproximativă a morții. Nu vor ști ora exactă, dar dacă pot demonstra că s-a întâmplat înainte de ora zece și patruzeci și cinci de minute dimineata, te-ai dus dracului. Scuză-mă că vorbesc așa, Cassie, dar, serios, te-ai dus dracului.

Stătură o clipă în liniște, și Cassie se gândi că s-ar putea să i se facă rău acolo pe stradă. Se uită în jos la trotuar și inspiră adânc de câteva ori ca să-și revină. Poate că încerca să se autodistrugă, deoarece știa la un anumit nivel că ea îl omorâse, de fapt, și tânjea după pedeapsă. După dreptate. Vizavi era un bar cu o reclamă luminoasă în formă de trifoi cu patru foi.

— Te rog, zise ea pe o voce tremurândă și arătă spre bar. Am nevoie de ceva de băut. Serios.

*

Pe o voce joasă, dar intensă, într-o combinație de frustrare și furie înmuiată foarte puțin de ginul tonic pe care îl termină cu niște înghițituri mari, Ani îi explică lui Cassie ceea ce credea că avea să se întâmple în continuare, totul depinzând de timpul care le va lua celor trei oameni să se mobilizeze, pe măsură ce în Peninsula Arabică se apropia miezul nopții: reprezentantul legal al FBI-ului din Emiratele Unite, legătura sa cu poliția din Dubai și medicul legist din acel oraș enorm de lângă mare. Ani spuse că săptămâna trecută, după ce fusese găsit Alex Sokolov, medicul legist făcuse autopsia cadavrului. Acesta – Ani presupusese că în Dubai era mai probabil ca medicul legist să fie bărbat, și nu femeie – văzuse cât mai rămăsese din cina consumată de Alex, în stomacul său (dacă mai rămăsese ceva), luase temperatura corpului și verificase rigiditatea cadavrului.

— Nu știu mare lucru despre entomologia criminalistă, dar mi-i pot imagina examinând goangele care au început să devoreze cadavrul

tipului. Probabil că nu erau cărăbuși și cu siguranță nu erau viermi, dar poate că au fost muște, explică Ani. În orice caz, medicul legist a stabilit până acum o oră exactă a morții.

Cassie dăduse pe gât un păhărel de tequila imediat ce ajunseseră aici, și căldura ei o ajutase. Era o tequila destul de bună. Fină. Era mai calmă acum, puțin mai calmă. Tequila îi aduse aminte de Buckley și de noaptea în care dansase desculță în bar, o amintire care devenea mai dulce și mai încețoșată cu timpul. Aproape că terminase mărgărită pe care o comandase imediat după ce băuse păhărelul de tequila.

— Ai spus să există o oră aproximativă a morții. Asta înseamnă că e o fereastră. Știi cât de mare e acea fereastră? E vorba despre o oră? Trei ore? Poate cinci? întrebă ea.

Se lăsă pe spătarul scaunului înalt și se roti ca să fie cu fața spre Ani. Uneori, adora locurile de genul acesta: decor întunecat și lumini slabe, nu chiar o bombă, dar foarte diferit de Bemelmans de la Carlyle. În capătul îndepărtat al barului stăteau niște bărbați mai în vârstă, în costume maro, dar erau singurii clienții de la această oră a după-amiezii.

— Probabil în jur de două sau trei ore, răspunse Ani. Dar descompunerea nu e chiar domeniul meu. Ar putea fi mai mult. Ar putea fi mai puțin.

— Au găsit cadavrul după-amiaza târziu, nu-i așa?

— Da.

Lui Cassie îi veni ceva în minte, dar nu putu să își dea seama exact ce. Se gândi că ar putea să concretizeze ideea dacă o spune cu voce tare.

— Să spunem că Alex a fost găsit la ora cinci după-amiaza. Amândouă știm că a fost omorât înainte să mă trezesc eu, și asta a fost în jurul orei nouă patruzeci și cinci dimineța. Dacă fereastra e de trei ore, să sperăm că a fost omorât cam cu o oră înainte să mă trezesc.

— Nu-ți face speranțe. La ora opt și patruzeci și cinci de minute erau deja oameni pe holuri: cameristele. Clienți care plecau. Clienți care mergeau să ia micul dejun. Nimeni nu comite o crimă într-o cameră de hotel dacă trebuie să traverseze o mulțime de clienți și cameriste.

— Când am părăsit camera la zece și patruzeci de minute, nu era nimeni. Și chiar dacă ar fi fost oameni mai devreme pe holuri în acea zi, nu m-ar ajuta acest lucru? Oameni care vin și pleacă? O mulțime? Poate că persoana care a făcut asta s-a bazat lucrul acesta.

Ani își strânse brațele la piept.

— Am zis că au fost oameni, nu mulțimi. Mă îndoiesc că etajul al cincilea al hotelului Royal Phoenician ar putea arăta vreodată ca stația Penn.

— Și totuși. Nu avem nevoie decât de o fereastră care să fie în favoarea mea.

— Și să fie mare. Foarte mare. O fereastră imensă, Cassie.

Femeia dădu din cap plină de speranță.

— Iar acum vor încerca s-o găsească pe Miranda, nu?

— Da. Asta vor face.

Pe Cassie o tulbură ritmul cuvintelor lui Ani.

— Faci să pară ca și cum urmează un „dar”.

— Așa este. Deja știm că nu există nicio femeie Miranda care a lucrat cu Sokolov. Nu există nicio Miranda la Unisphere Capital.

— Și?

— Dacă nu există nicio Miranda în viața lui?

— Ascultă, nu am inventat-o eu. Recunosc, Alex abia dacă o știa, poate chiar nu o știa deloc. Ți-am spus, poate că e doar o prietenă sau o rudă a unui investor.

Barmanul le aruncă o privire și Ani deveni atentă. Cassie înțelese că avocata ei voia să vorbească mai încet.

— Încă o rundă? le întrebă el.

— Nu, mulțumim, spuse Ani, dar Cassie simți o urmă de dezamăgire.

Apoi avocata ei trase aer adânc în piept și-i reproșă:

— Bei prea mult. Cazi lată. Nu-ți mai aduci aminte nimic. Și ești, așa cum ai recunoscut chiar tu, o mincinoasă. Minți tot timpul.

Cuvintele atârnav în aer, revelatoare și dureroase.

— Am avut impresia că mă crezi, murmură Cassie.

Își simți dezolarea aproape copilăroasă din voce. Era ca și cum Ani o trădase.

— Nici tu nu ești sigură că te crezi, zise Ani încet.

— Uneori! replică ea. De cele mai multe ori, sunt absolut sigură: nu eu l-am omorât.

— Bine, zise Ani. Bine. Dacă te face să te simți mai bine, nici eu nu cred că l-ai omorât. Te ajută cu ceva sau e vreo diferență? Nicidecum. Să sperăm că există dovezi în acea cameră de hotel că așa-zisa Miranda există.

— Or să fie. N-ar trebui să fie ADN-ul ei acolo?

— E o cameră de hotel. Este ADN de la o sută – poate o mie – de clienți.

— Bineînțeles, fu ea de acord, dar apoi îi veni o idee. ADN-ul ei s-ar putea să fie pe paharul pe care l-a folosit. La fel și amprente. Eu am șters paharele, dar cine știe cât de bine m-am priceput eu. M-am cam panicat.

— Pe lângă realitatea că ștergerea paharelor dă dovadă de vinovăție, cum pot să compare ADN-ul cu o persoană pe care nu o pot găsi? Cum pot să compare amprente? Nu e ca și cum ar exista o bază de date cu ADN-ul și amprente oamenii care spun că se numesc Miranda.

— Înțeleg...

— Chiar nu știu la ce te-ai gândit când ai oferit de bunăvoie informațiile alea FBI-ului, ai declarat

că te-ai culcat cu tipul ăla și ai petrecut noaptea la el în apartament. Chiar nu-mi vine să cred.

— Ori nu gândeam în acele clipe, ori mă gândeam că ei deja și-au dat seama din poze că am petrecut noaptea cu Alex și îmi vor găsi ADN-ul sau amprente, sau rujul ăla stupid pe undeva prin cameră. Chiar nu știu care din două.

— Îmi dai impresia că o să le permiți chiar să-ți bage un bețișor în gură ca să-ți ia mostre de ADN. Sau să-ți ia amprente. Eu voi încerca totuși să amân acest lucru cât mai mult timp, dar mi-ai îngreunat sarcina foarte mult.

— Îmi pare rău. Sincer.

Ani afișă o expresie gânditoare.

— În ziua în care ne-am întâlnit ai spus că tăieturile de pe mâinile tale erau de la un pahar spart. Chiar a fost așa?

— Da. Ce sugerezi? Că am încercat să mă sinucid?

— Nu, sigur că nu. Au fost pe mâini, nu pe încheieturi. Mă gândeam la răni în caz de apărare. Ai încercat să te protejezi. Te-ai luptat cu un cuțit sau acea sticlă spartă. Spune-mi sincer: te-a atacat Sokolov la un anumit moment în acea noapte? Poate – iartă-mă, dar trebuie să întreb – a fost un fel de partidă de sex ciudată care a scăpat de sub control?

— Nu m-a atacat deloc, Ani, cel puțin eu asta îmi aduc aminte. Dar nu pare să fi fost genul ăsta. El a fost...

— Continuă.

— A fost foarte bun la pat. A fost prima dată pentru noi și s-a purtat cu blândețe. Tăieturile de pe mâini? Am văzut un articol din Dubai cu cele două poze cu mine și mi-a scăpat paharul de vin pe care-l țineam. S-a întâmplat în baia mea, în noaptea dinaintea primei noastre întâlniri.

— Bei chiar și în baie?

— Am luat paharul cu mine în cadă. Nu e cel mai rău lucru pe care-l fac, spuse Cassie.

— Bun, deci tăieturile n-au nicio legătură cu un atac, concluzionă Ani. Am înțeles. Mi-ai vorbit despre gâtul lui Sokolov. Avea vreo urmă de apărare pe mâini sau pe brațe? Ca și cum ar fi încercat să pareze sticla spartă?

— Vrei să spui în cazul în care l-am atacat eu?

— Sau altcineva.

— Era sânge peste tot, dar nu cred.

— Nu era nicio dovadă a unei lupte?

— Dacă ar fi existat o luptă, nu crezi că mi-aș aduce aminte?

Avocata răspunse ridicând din sprânceană.

— Nu, zise Cassie. Ai dreptate. Nu mi-aș aduce aminte. Dar nu cred că a fost o luptă. Nu-mi aduc aminte să fi văzut tăieturi pe brațele și pe mâinile lui. Asta e de bine sau de rău?

— Păi, nu e un lucru bun. Ce bine ar fi fost dacă m-aș fi gândit să-ți fac poze la tăieturile de pe mâini, luni dimineață. Asta a fost greșeala mea. Dacă vor decide că tu l-ai omorât, ar fi fost bine să putem susține că a avut loc o luptă și că te-ai apărat cu disperare. *M*

Cassie își privi mâinile. Nu se mai deranjase să-și pună leucoplast astăzi. Tăieturile nu se mai vedeau așa de rău.

— Cred că e prea târziu acum.

Cu toate acestea, Ani scoase telefonul și-i făcu câteva poze, pozând degetele și mâinile lui Cassie pe un șervet de masă alb de pe bar.

— Probabil că nu valorează nimic de vreme ce rănilor sunt vechi de cinci zile și folosesc o cameră de telefon, dar ce naiba? spuse avocata. Până găsesc eu un fotograf într-o după-amiază de vineri a lunii august, rănilor se vor vindeca complet.

— E și un lucru bun în ceea ce privește faptul că Alex nu are nicio rană provocată în timp ce s-ar fi apărat, interveni Cassie.

— De ce?

— Poate că înseamnă că nu a simțit nicio durere. Am sperat că nu a mai apucat să se

trezească.

— Ce drăguț! Dar asta nu ne ajută cu nimic.

— Știu.

— Adu-mi aminte, îi ceru Ani. La ce oră ziceai că ai picat lată?

— Nu mai eram conștientă de mine. Mi s-a părut că încă eram trează și mergeam. Funcționez, oarecum. Ce bine ar fi fost dacă aş fi picat lată direct.

— Bine. Care e ultimul lucru de care-ți aduci aminte?

Cassie își acoperi fața cu mâinile și se gândi. Avea degetele umede din cauza condensului de pe pahar. Ridică, în cele din urmă, privirea și răspunse:

— Iată cronologia. Miranda e în cameră, eu sunt îmbrăcată și bem împreună. Suntem în camera de zi a apartamentului. Ea spune că va pleca, iar eu am de gând să plec odată cu ea.

— Dar nu ai plecat cu ea, nu-i așa? o întrerupse Ani. Erai acolo când a spart Alex sticla de votcă.

— Așa este. M-a convins să rămân, ceea ce nu a fost atât de greu. Am mai băut puțin și am făcut sex din nou, de data aceasta în dormitor. Dar apoi m-am îmbrăcat.

— Ești sigură?

— Nu. Dar aproape sigură. Sunt destul de sigură. Chiar am avut de gând să mă întorc la hotelul companiei aeriene. Cel puțin asta a fost intenția mea. Miranda plecase și acum urma să plec și eu.

— Știi la ce oră și-a luat rămas-bun Miranda? Poate că vor reuși s-o găsească pe camerele de supraveghere.

— La unsprezece? Unsprezece și jumătate? La miezul nopții?

— Asta ne ajută. Deci tu când ai fi vrut să pleci?

Cassie ridică din umeri.

— La douăsprezece și jumătate? Unu? Cam după o oră, cred.

— În regulă.

— Dar nu m-au văzut la ora aceea – sau cel puțin nu au publicat nicio poză, făcută de camerele de supraveghere din holul hotelului, cu mine plecând la miezul nopții. Asta ar sugera că nu am plecat decât abia dimineață.

— Sau, cel puțin, că nu ai apucat să ajungi până la recepție.

— Da, spuse Cassie, și un gând, neclar și incomplet, începu să i se materializeze în minte.

Încercă să îl concretizeze, să îl modeleze: să-și imagineze unde altundeva ar fi putut să se ducă. Se concentrează pe coridor. Văzuse multe holuri de hoteluri la viața ei, dar puține la fel de elegante ca acela de la Royal Phoenician. Erau holuri lungi, nesfârșite, tipice, cu covoare orientale frumoase și ușile liftului – atunci când ajungeai la acestea – cu negru și auriu; pe pereți erau aplice, care păreau futuriste, dar care aduceau aminte și de vremurile lui Aladin, ca și cum duhul din lampă ar fi fost, de fapt, un marțian, iar ușile rafinate ale camerelor aveau modele în stil maur pe tăblii. Erau divane cu model albastru și tapițerie aurie lângă lifturi și ferestre și în colțuri. Stătuse lângă unul dintre ele când ajunsese la etajul lui Alex, cu cheia pe care i-o dăduse el la cină, bucurându-se de priveliștea de la geamuri în drum spre camera lui. Nu, fusese dincolo de camera lui. Mersese până în capătul coridorului ca să vadă orașul de acolo.

— Uneori o iau pe drumul greșit când ies dintr-o cameră de hotel – chiar și atunci când sunt trează, recunosc Cassie. Trec prin atâtea hoteluri. Cu toții facem greșeala asta. Piloții, însoțitorii de zbor. Liftul era în partea stângă și după colț în Berlin, de exemplu, dar în Istanbul era în partea dreaptă și direct în față. Se întâmplă tot timpul.

— Și?

— Nu știu. S-ar putea să sune jalnic, dar am o amintire vagă cum că m-am panicat pe hol după ce am plecat din camera lui.

— Pentru că venea cineva după tine? întrebă Ani, puțin surprinsă.

— Nu. Pentru că eram pierdută. Era miezul nopții și nu puteam să găsesc liftul și nici camera lui. Nu mai reușeam să-mi aduc aminte numărul camerei lui. Acum, numărul 511 mi-a rămas întipărit în minte. Dar atunci nu. Gândește-te la toate numerele de camere pe care le văd în fiecare lună din viață. În fine, n-am știut ce să fac. Cred că...

— Ce crezi?

— Cred că m-am prăbușit pe un divan într-unul dintre colțurile de pe holului. Cred că asta a fost lângă o fereastră prin care se vedea orașul.

— Asta s-a întâmplat după ce a plecat Miranda.

— Da. După ce a plecat ea. Și astfel am ajuns singură pe coridor. Și eram atât de beată – foarte, foarte beată. Probabil m-am rătăcit și am renunțat. Poate că am stat acolo și am încercat să-mi dau seama ce naiba să fac. Și poate că acolo mi-am pierdut cunoștința. Cu alte cuvinte, nu am ajuns niciodată la recepție. M-am rătăcit pe hol și mi-am pierdut cunoștința pe o canapea unde am stat, nu știu, o jumătate de oră. O oră. Poate mai puțin, poate mai mult. Dar m-am trezit înainte să treacă vreun paznic sau vreun angajat de la room service.

— Și apoi ai reușit să te întorci în camera lui?

— Așa este. Aveam cheie. Poate că somnul m-a ajutat să mă concentrez. Sau m-a trezit suficient de mult încât să-mi vină în minte numărul camerei lui.

— Nu era necesar să fi fost plecată mult timp. Cred că și zece minute ar fi fost de ajuns ca cineva să intre în cameră și să-l omoare.

— A, e foarte posibil să fi fost plecată cel puțin zece minute. Canapelele acelea din hotel erau foarte confortabile.

— Și când te-ai întors, era întuneric în cameră?

— Cel puțin în dormitor, răspunse ea. Poate că era o lumină aprinsă în camera de zi.

Trebuia să creadă că, deși era atât de beată, nu s-ar fi suit în pat lângă un cadavru dacă ar fi știut că era acolo. Totuși, realitatea a ceea ce sugera începea să devină clară.

— Dumnezeule, Cassie. Dacă Alex a fost omorât la unu sau două dimineața? De aceea trebuie să apelezi la al Cincilea Amendament.

Frustrarea lui Ani era evidentă. Femeia luă o pauză ca să mai ia o ultimă înghițitură mare din băutura sa.

— Mi-aș dori să știu mai multe despre cât de precisă poate fi o autopsie în ceea ce privește ora morții.

— Nu te bucuri că le-am zis despre Miranda? Măcar acum mai au și alt suspect în afară de mine.

Avocata se holbă la ea fără să zică nimic.

— Uite, îmi pare rău, zise Cassie. Sincer. Doar că sunt o persoană... ciudată.

— Iresponsabilă ar fi un cuvânt mai potrivit. La fel și nebună.

— Vom afla ce se întâmplă înainte să zbor spre Roma?

Ani își puse ambele mâini pe genunchii lui Cassie.

— Presupunând că data viitoare când ne vom vedea nu va fi după ce ai fost arestată – o audiere pentru eliberare pe cauțiune. Presupunând că până atunci nu-ți vei fi predat pașaportul. Presupunând că vei mai avea un loc de muncă.

Cassie luă paharul cu margarita și linse sarea care mai rămăsese pe margine. În rest, paharul era gol.

— Măine îmi duc nepoții la grădina zoologică, o informă ea, vocea ei sunând puțin amorțită.

Parcă ar fi avut căști în urechi. Apoi întreabă:

— O să fiu concediată?

— Grădina zoologică. Slujba ta. Serios? Tu ascuți vreun cuvânt din ce zic eu?

Cassie dădu din cap.

— Da.

— Sindicatul te va susține. Unchiul meu te va susține. Să-l suni diseară și să-i spui ce se întâmplă. O să-l sun și eu. Mă îndoiesc că poți fi concediată de compania aeriană. Se va ține cont de prezumția de nevinovăție și tot restul. Dar, la un moment dat, ar putea să te oblige să-ți iei concediu. E o ramură întreagă a dreptului care se ocupă de situația în care poți concedia un angajat din cauză că nu și-a îndeplinit îndatoririle.

— Înțeleg.

— Nu sunt sigură că înțelegi. Sincer îți spun.

— Știi care e cel mai nenorocit lucru?

— În momentul de față? După ce ai decis să treci pe la Unisphere Capital ieri după-amiază? După spectacolul pe care l-ai dat la FBI azi? Ștacheta e foarte sus. Nu știu. Tu să-mi spui.

— Expresia pe care ai folosit-o. Prezumția de nevinovăție. Cine știe de ce sunt capabilă când sunt atât de beată, iar memoria e o victimă colaterală. Dar eu știu în adâncul meu că nu l-am omorât pe Alex. Fac prostii când sunt beată și fac lucruri iresponsabile, dar nu fac... asta. Nu tai gâturile oamenilor. Așa că dacă voi avea mult de suferit de data aceasta, va fi un fel de ironie groaznică.

— Cassie?

Așteptă.

Valurile furiei lui Ani se retrăgeau acum, lăsând în urma lor numai tristețe și îngrijorare.

— Îți promit: nu ai făcut nimic atât de rău încât să meriți ceea ce ar putea să urmeze.

*

Cassandra din Troia, fiică a regelui Priam și a reginei Hecuba, putea să vadă în viitor, dar nimeni nu o credea. Cel puțin asta se întâmpla de cele mai multe ori. Apollo îi dăduse marele dar al profeției, deoarece spera că se vă culca cu el; când, în cele din urmă, ea refuză, zeul scuipă în gura ei, lăsând

în urma sa blestemul ca nimeni să nu creadă niciodată vreun cuvânt ce ieșea din gura ei. Și astfel trăi în frustrare și groază.

Cassandra din Kentucky, fiica unor oameni departe de a fi de viță nobilă, reflectă cu neîncredere asupra faptului că și ei îi marcau acum fiecare pas neliniștea și teama. Realitatea a ceea ce făcuse (și a ceea ce nu făcuse) devenise un fapt incontestabil în mintea ei, dar se cam îndoia că FBI-ul o va crede vreodată dacă ar fi să le ofere adevărul cronologic de bunăvoie: îi spusese noapte bună lui Alex Sokolov și plecase din camerele somptuoase din spatele ușilor apartamentului cu numărul 511, undeva pe la douăsprezece și jumătate sau unu dimineața, și apoi rătăcise pe holuri în căutarea unui lift. În acel moment, Alex era clar în viață. Dar nu ajunsese niciodată la lift. Nu reușise să-l găsească. Și astfel se prăbușise, ca o marionetă îngrozitoare, beată și fără vlagă, pe un divan din Orientul Mijlociu, și ațipise. Când se trezise, tot nu reușise să ajungă la lift, ori pentru că, încă o dată, nu reușise să-l găsească, ori pentru că nu-și mai adusese aminte că aceea era destinația ei inițială. În orice caz, se întorsese în apartamentul lui Alex, se dezbrăcase și se urcase în pat lângă el... complet inconștientă de faptul că el era mort. Sau aproape mort.

Nu, dimineața îi văzuse gâtul. Sângerase rapid. Era mort.

Și dormise restul nopții lângă un cadavru. În aceleași așternuturi. Capul ei pe perna de lângă perna lui. Sângele lui lipindu-i-se de păr.

Chiar și după standardele ei în ceea ce privește umilința și tortura, acesta era un eșec spectaculos și revoltător. Se gândi că dacă n-ar fi fost deja atât de amețită, revelația aceasta ar fi provocat-o să bea din nou.

*

Și totuși, din cine știe ce motiv, în ciuda prestației ei din biroul FBI din acea după-amiază, autoritățile nu veniră după ea în acea noapte. Ea și Ani meraseră cu taxiul până în zona rezidențială a orașului, iar Cassie coborâse pe 27th Street și ajunsese în apartament la șase fără un sfert. Îl sună pe Derek Mayes, unchiul lui Ani de la sindicat, iar el păru mult mai puțin șocat de povestea ei decât s-ar fi așteptat ea – începând cu cadavrul din pat și terminând cu mărturisirea în fața FBI-ului cum că petrecuse noaptea cu Socolov. Puse asta pe seama așteptărilor lui destul de mici față de ea ca persoană, nu neapărat pe experiența sa cu însoțitorii de zbor, în general.

Bărbatul o asigură că el și Ani vor discuta și împreună vor avea grijă de ea. Discuția cu el fusese reconfortantă. Îi aduse aminte că era evident că nu omorâse pe nimeni, deși adăugă totuși o replică ce fu mai mult de rău augur decât amuzantă, că „cel puțin asta e povestea ta de săptămâna asta”.

Apoi, încurajată de atitudinea pozitivă a lui Mayes și de sticla de Washington State Riesling pe care o desfăcuse, turnând vinul peste niște gheață, îl sună pe Buckley. Nici măcar nu-i dădu mesaj înainte. Actorul îi propuse să bea împreună ceva mai pe seară, după ce ar fi ieșit de la spectacolul în care juca un prieten, spectacol ce avea loc la teatrul Barrow, și cum foarte rar se întâmpla ca ea să refuze să bea ceva, fu de acord. De data aceasta, aleseră un bar din cartierul West Village, foarte aproape de teatru.

Apoi Cassie se aruncă pe canapea și privi în sus la Empire State Bulding. Scoase cartea de Tolstoi din geantă și începu să citească, bând din vin, cu speranța că se va pierde în narațiune și că va scăpa de realitatea vieții ei – și în ’același timp să vadă frânturi din viața lui Alex Sokolov. Era o acțiune imposibil de echilibrat: dacă citea ca să afle mai multe despre bărbatul care murise în așternuturile

pe care făcuseră dragoste, atunci cu siguranță nu citea ca să-și dis- tragă mintea de la vulnerabilitatea deplină a viitorului ei.

Înainte să se întoarcă la *Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*, se opri asupra unui paragraf despre Ivan Ilici care-i rămăsese întipărit în minte: „El avea o amantă care se aruncase în brațele tânărului avocat elegant”. Dar relația nu însemna nimic pentru el, „se ajunge la expresia francezilor, *Il faut que la jeunesse se passé*”. Traducere? *Tinerii trebuie să își trăiască viața*.

Asta o făcu să se simtă ciudat. Își reaminti că și ea îl văzuse pe Alex ca pe o escapadă nevinovată.

Într-un final, își sună sora, care deja se cazase la hotelul ei din Westchester, și aleseră o oră la care să se vadă a doua zi dimineată, la grădina zoologică. Aveau să se întâlnească la ora zece jumate, în fața fântânii din apropierea leilor de mare, exact la intrarea de pe Fordham Road. Cassie se bucură că nu avea să fie singură cu copiii. Ar fi fost un mare dezastru dacă ar fi fost singură cu nepoții ei când urma să fie arestată.

*

Buckley o luă de mână în timp ce mergeau de la bar până la apartamentul lui. Tocmai ce trecuse de miezul nopții, așa că West Village era încă plin de viață și zumzăitor, străzile înguste erau aglomerate, iar mesele teraselor de pe trotuare erau pline.

— Te-ai uitat de multe ori la telefon, murmură el.

Cassie nu-i spusese nimic, absolut nimic. Ori nu văzuse pozele în ziare, ori se uitase la ele atât de rapid încât nu-și dăduse seama că ar putea fi ea în ele.

— N-am mai fost rezervă de mulți ani, dar compania mi-a cerut să fiu disponibilă, minți ea.

— N-ai spus că zbori la Roma duminică noapte?

— S-ar putea să aibă nevoie de mine pentru altă rută mâine.

Aerul era rece și Cassie își dorea să-și fi luat mai mult decât o bluză fără mâneci. Simți cum i se ridică părul de pe mâini.

— O să mai ajungi la grădina zoologică mâine? Nu mi-aș dori să ratezi focile – și nici revederea cu familia ta.

— Rămâne de văzut, răspunse ea, deși în mintea ei își imaginează cum răspunde: „Dacă nu voi fi la grădina zoologică, probabil voi fi (în cel mai bun caz) împreună cu avocata mea pentru a mi se preleva probe de ADN. În cel mai rău caz? Voi fi arestată pentru crimă”.

Dar nu spuse nimic din toate astea.

— Mai povestește-mi despre audiția ta, zise ea. Spune-mi mai multe despre episodul-pilot. Ai spus că e dramă.

— Oarecum. Judecând după scenariu, e foarte mult umor negru. E vorba despre o familie din Staten Island care se ocupă cu drogurile. Se pare că vor fi multe scene pe feribot și se va filma mult noaptea – și se va trage cu arma la filmări. Pare al naibii de violent. Eu o să fiu unul dintre frați. Ceva de genul Edmund din *Regele Lear*. Eu o să fiu fratele cel mic, un bastard – și la propriu, și la figurat.

— Crezi că ai vreo șansă?

— Da, dar numai pentru că e un rol mic. E un personaj care tot apare pe parcursul serialului, dar nu unul dintre cele patru personaje principale.

Buckley arată spre o veveriță care se ținea de un geam de la etajul doi și privea în apartament.

— Tom cel care trage cu ochiul, murmură el.

De pe trotuar, un motan mare și portocaliu se uita în sus la veveriță. Avea o blană atât de deasă, încât Cassie nu putea să-i vadă zgarda decât foarte puțin. Își mișca coada înainte și înapoi, măturând asfaltul. Femeia se gândi la pisicile de la adăpost – multe dintre ele erau pisicile ei în mintea sa, cel

puțin până când își găseau case permanente – și se întrebă ce ar face ele fără ea. A, mai erau și alți voluntari, dar nu știa cât de silitori erau când venea vorba de strecuratul ierbii-măței, gustărilor și jucăriilor în adăpost și de periatul bietelor animale timp de ore întregi.

— Când vei afla?

— Dacă am primit rolul? Săptămâna viitoare, cred.

Apoi adăugă:

— Sunt și multe lucruri referitoare la rivalitățile dintre frați în scenariu. E genul de material care-mi dă avânt. Relația mea cu fratele și cu sora mea în viața reală e destul de complicată.

— Da. Și a mea la fel.

— Tu și sora ta sunteți apropiate?

— Nu chiar.

— N-ați fi prietene dacă n-ați fi rude?

— Probabil că nu.

— Nici măcar după tot ce ați îndurat în copilărie și până v-ați făcut mari?

— Nici măcar după toate astea.

O întrebă ce slujbă avea sora ei și apoi ce slujbă avea cumnatul ei. Slujba cumnatului ei i se păru foarte interesantă. Tuturor li se părea interesantă. Nimeni nu-ți puneă întrebări odată ce ziceai că sora ta e contabilă. Dar un inginer la o bază a armatei care se ocupa cu neutralizarea gazelor toxice de luptă? Oamenii erau fascinați – în special bărbații.

— Pun pariu că nu prea vorbește despre asta, zise el.

— Pentru că sunt informații secrete?

— Pentru că e ceva prea obscur. Arme chimice? E o nebunie. Cu toții am văzut pozele din Siria.

— Cred că el se ocupă cu distrugerea lor. Sau cel puțin e unul dintre oamenii care se ocupă cu asta. Dar, da, sunt informații secrete.

— Și în orice caz nu e chiar un subiect pe care să-l discuți la cina de Ziua Recunoștinței.

— Nu.

Apoi, deși nu-i stătea în caracter, simți nevoia să ia apărarea familiei sale.

— Nu e deloc o persoană obscură. E destul de liniștit. E un om foarte drăguț. Mă înțeleg mai bine cu el decât cu Rosemary.

— Ei bine, tu și Rosemary aveți un trecut comun mult mai lung.

— Da, așa e. Și cea mai mare parte din el e întunecată, spuse ea.

Cassie îl rugă să vorbească și el despre familia lui, iar bărbatul râse puțin, dar apoi începu să vorbească, făcând glume despre Westport și Wasps și despre cum Ziua Recunoștinței sărbătorită de familia sa rivaliza cu cea a Marthei Stewart^[14] când venea vorba de detalii și costuri.

Cassie se sprijini de el în timp ce Buckley povestea despre hainele ciudate pe care le purta când era mic și despre brazii de Crăciun impecabili ai mamei sale. Era amețită și cel mai mult se plăcea atunci când era în starea aceasta. Ea considera că era cea mai frumoasă când era aproape beată. Se spionase (sau se studiase) în destule oglinzi – la petreceri, în avioane, în oglinda ei mică – ca să știe că ochii ei arătau puțin mai indecenți și buzele ei mai primitoare atunci când începea să lase în urmă tristețea lucidității.

Atunci când lucra, când băuse pe furiș un pahar sau două în timpul unui zbor, știa că bărbății o priveau altfel, ochii lor erau mai lacomi. Le simțea privirile pe umeri, pe fund, în timp ce se plimba în sus și-n jos pe culoarul strâmt. Așa că se opri din mers, ceea ce-l făcu și pe Buckley să se oprească.

Trebuia să nu se mai gândească la copilăria acestui om cu suflet bun și la pisicile de la adăpost, la călătorii și la alcool – toate lucrurile pe care poate că era pe cale să le piardă.

Simți că acum nu o mai urmărea nimeni. Nimeni.

El se uită la ea câteva clipe, analizând-o.

— Ce este? o întrebă.

— Tu ești, spuse ea. E noaptea aceasta înstelată, în oraș.

Apoi, din motive pe care nici ea nu le înțelese prea bine, îi duse degetele la gură și i le sărută.

*

Se pare că nici a doua zi dimineată nu o căutară. Sau, cel puțin, nu veniră după ea. Singurul mesaj pe care îl primise era unul scurt de la Ani care o întreba dacă auzise ceva. Îi răspunse că nu, și-l privi pe Buckley dormind încă o clipă, îi trecu prin cap că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată după ziua de azi. Nu știa ce o aștepta în orele următoare. În zilele următoare. Umilințele. Acuzațiile. Durerea publică și cea privată.

Bărbatul încă dormea când ea ieși de sub așternuturi și stătu o clipă pe marginea patului. Jaluzelele erau închise, dar își dădea seama că era soare afară. Va fi o zi minunată la grădina zoologică.

Verifică vremea pe telefon, tastând Charlottesville, Virginia. Văzu că va fi cald și însorit și acolo. Se pare că va fi o zi perfectă pentru o înmormântare.

*

Un cuplu de lei de mare ieși fără niciun efort din apă pe platforma de piatră, stropind-o pe femeia tânără cu găleata de pește ca niște labradori negri jucăuși care tocmai intraseră în casă după ploaie. Dresoaara le zâmbi și le aruncă fiecare câte două sardine.

Cassie stătea lângă balustradă, alături de Rosemary. Lângă sora ei erau cei doi copii ai săi, Tim și Jessica. Dennis, soțul lui Rosemary, se îndepărtase cu câțiva metri de ei, făcând poze

animalelor din ceea ce el credea că era un loc perfect, care-i va permite să prindă în poze și lei de mare, și familia. Jessica nu începuse clasa a treia încă, așa că încă era suficient de mică încât să râdă și să țipe la vederea animalelor, dar Cassie observă că Tim urmărea cu dezinteresul prefăcut al unui copil de generală. Cel puțin presupuse că era prefăcut: cum să nu-ți placă giumbușlucurile unor lei de mare într-o dimineață de sâmbătă, în luna august? Dar el părea mult mai fascinat de mica dronă pe care grădina zoologică o ținea deasupra focilor pentru a realiza un filmuleț care era difuzat în magazinul de suvenire al grădinii zoologice. Cassie știa că are și el una acasă, care era probabil la fel de sofisticată. Dronele erau niște lucruri perfecte pentru băieți, se gândi ea. Erau scrise în ADN-ul lor în adevăratul sens al cuvântului.

Amândoi copiii arătau bine: Tim era într-o fază de creștere, dar era deja deșirat și suplu, părul lui fiind același blond roșcat ca al ei. Avea blugi largi pe el și un tricou cu Royals, care se decolorase atât de tare încât aproape că arăta ca blugii. Jessica era îmbrăcată prea frumos pentru grădina zoologică, dar Rosemary spunea că fetița avea să fie îmbrăcată prea frumos toată viața ei: deși avea opt ani și era o zi de sâmbătă, în mijlocul verii, purta sandale cu toc mov, o fustă neagră care făcuse parte dintr-unul din costumele pe care le purtase la recitalul de dans din iunie, și o bluză din catifea roșie cu anchior, dar cu mâneci foarte lungi. Cassie recunoscuse bluza din magazinul American Girl. Recunoscuse și cordeluța cu pietricele pe care Jessica o folosea ca să-și prindă părul la spate. Cassie îi cumpăraseră acea bluză când mersese cu ea la cumpărături în primăvară, și-i luase cordeluța de la un bazar mare din Istanbul. Costase probabil un dolar.

— Vreau și eu una, zise Rosemary, zâmbind spre animale.

Sora ei obținuse un post cu un an în urmă, în cadrul departamentului de contabilitate, la o companie de asigurări medicale din orașul Lexington și se îndrăgostise de sala de gimnastică și de bicicletele de antrenament de acolo. Lui Cassie i se păru că arăta mai sănătoasă ca niciodată.

— Cred că o focă ar fi un animal de companie grozav.

— Știi că e ridicol, își mustră Tim mama, dându-și ochii peste cap.

— Știu, răspunse ea. Dar tot vreau una.

— Și eu aș vrea una, recunosc Cassie.

Se uită la ceas. În Virginia, se desfășura înmormântarea lui Alex Sokolov. Își imaginează o biserică sudistă din cărămidă, cu o turlă frumoasă, și un gazon în vale, frumos aranjat, de un verde închis. Se gândi la părinții lui și la restul familiei care stăteau în primul rând, cu bănci din lemn lustruit, strălucind în lumina soarelui prin vitralii. Văzu haine negre și batiste albe. Văzu oameni bătrâni și oameni tineri, și în mintea ei auzi bocetele înecate și ocazionale. Auzi râsete, când cineva spuse o poveste amuzantă sau plăcută despre Alex, sau vorbise despre ceea ce-l făcuse special.

Oricare o fi fost acel lucru.

Cum se face că știa atât de puține despre bărbatul care murise lângă ea în pat? Cum era posibil așa ceva? Dar știa răspunsul. Bineînțeles că-l știa. Dovada, așa cum avea ea obiceiul să glumească, stătea în dovadă. Tot acel vin. Toată votca. Tot arakul.

Presupuse că, până în momentul acesta, familia Sokolov fusese informată că prezumtivul criminal – acea așa-zisă văduvă neagră – nu era o americană ce trăia în Emirate, ci o însoțitoare de zbor care locuia în Statele Unite. Și-l imaginează pe tată solicitând noutăți și stadiul investigației de la

FBI, și pe cineva de la Birou asigurându-l că lațul se strângea. O arestare era iminentă.

Dar chiar era? Emiratele Arabe Unite nu aveau cum s-o aresteze aici. Nici țara ei nu putea s-o facă, decât dacă totul era declarat un act de terorism. Procesul de extrădare ar fi durat ani buni. Era posibil ca toată lumea care urmărea acest caz să creadă că ea era un ucigaș și că nu se putea face absolut nimic?

Nu, nu chiar nimic. Sabia civilă a lui Damocles încă mai atârna deasupra capului ei susținută de un fir de ață. Și FBI-ul era interesat. Asta era o realitate. Din acest motiv, Ani își făcea atâtea griji pentru ea.

Se uită la telefon încă o dată. Tot nu primise nimic de la Frank Hammond și nici de la Ani Mouradian.

— Cine naiba aștepti să te sune? întrebă Rosemary. Ești ca o adolescentă, îți verifici telefonul atât de des.

— Compania aeriană, minți Cassie.

Se gândise să servească aceeași minciună familiei sale ca aceea pe care o folosisese cu Buckley seara trecută.

— S-ar putea să fie nevoie de mine diseară la o cursă spre Roma.

— Credeam că vom lua cina împreună.

— Sigur, zise Cassie. Mai este destul timp. Dar sunt slabe șanse să mă cheme la serviciu. Sunt sigură că voi rămâne aici cu voi.

Dar nu era sigură. În ciuda tăcerii din partea avocatei ei și a FBI-ului, chiar se întreba dacă va apuca să ia cina cu familia ei. Pe umăr avea o geantă de pânză în care se afla suportul cu Romulus și Remus pe care îl furase din hotelul din Roma, plus o pereche de cercei noi. Erau cu niște pisici mici aurii și îi cumpărase cu mulți ani în urmă de la un magazin de antichități din Frankfurt, dar când se întorsese în America își dăduse seama că erau prea copilărești pentru o femeie matură.

Dimineața aceasta, îi reîmpachetase într-o cutiuță de la magazinul de felicitări din apropierea apartamentului ei și îi adusese drept cadou pentru nepoata ei. Decisese că nu ar trebui să aștepte până la Crăciun ca să-i dăruiască suportul de cărți nepotului său – astăzi probabil că avea să fie ultima (singura) ei șansă –, așa că se asigurase că are un cadou și pentru Jessica.

Cuvântul „cadou” o făcu să se oprească. O amintire. Mama ei citindu-i o poveste înainte de culcare, în Kentucky. Mama ei stând pe canapea lângă ea, iar Cassie având în jur de șase ani. Fetița stătea ghemuită lângă ea pe patul îngust. Se sprijineau de capul patului, iar Cassie era deja în pijama. Povestea din noaptea aceea era una dintre cărțile lui Beverly Cleary, o poveste despre Beezus și Ramona.

— Acum, stai aici ca să-ți primești cadoul, citi mama ei cu voce tare.

În carte, era prima zi de școală și o profesoară îi spunea Ramonei să stea la locul ei... pentru moment. Așa că Ramona refuză să se miște, deoarece credea, în mod greșit, că exista un dar pentru ea – *un cadou* – ce o aștepta numai dacă stătea perfect nemișcată^[13]. Cassie își aduse aminte că fusese atât de fericită în acea noapte. Era cam de-o seamă cu Ramona și se bucura de primele ei zile de școală, în timp ce mama ei avea un parfum floral care îndulcea mirosul de cupru cu care venea de obicei de la fabrica de cabluri unde lucra ca recepționeră.

Cassie auzi mulțimea din jurul lor râzând. Unul dintre leii de mare își folosea laba pentru a strânge mâna instructoarei, iar apoi lovi ușor mâna deschisă a femeii ca și cum ar fi bătut palma.

— Am ceva pentru tine, îi spuse Cassie Jessicăi.

Fetița ridică privirea spre ea. Era cu gura până la urechi. Era evident că nepoatei sale îi plăceau animalele. Cassie observă că astăzi purta cerceii cu

stea de mare pe care i-i dăruise Rosemary când fetița își făcuse găuri în urechi, la începutul verii.

— Consideră-l un cadou de început de școală, adăugă ea, înmânându-i fetiței cutia cea mică.

Tim se întoarse spre sora lui și zâmbi.

— A, e bine. Alte chestii pe care poți să le pierzi în dezastrul ăla pe care tu îl numești cameră.

În familie, era legendar felul în care nepoata ei își lăsa camera, arătând ca și cum ar fi fost răvășită de niște drogați. Se pare că proba trei sau patru ținute pentru școală în fiecare zi, lăsându-le pe cele pe care nu le îmbrăca împrăștiate pe covor, pe pat sau pe scaunul de lângă fereastră.

— Am ceva și pentru tine, îi spuse băiețelului, dându-i mica sculptură ambalată. Jessica, ție ți-am luat cadoul de la Frankfurt. Tim, pe al tău l-am luat de la Roma.

— E mai greu decât pare, remarcă el.

— Dumnezeu, viața ta este fascinantă. Frankfurt. Roma. Lumea nu are habar, murmură Rosemary.

De-a lungul anilor, Cassie îi împărtășise surorii sale zecile de experiențe – unele îngrozitoare, altele doar puțin umilitoare – care veneau odată cu această slujbă, așa că aceasta știa mai bine.

— Sunt și momente bune, recunosc ea.

Tim așteptă politicos ca sora lui mai mică să deschidă cutia înainte să dea la o parte hârtia roșie cu care era împachetat cadoul lui. Fetița exclamă când își văzu cercelușii, iar Cassie se aplecă spre nepoata ei ca s-o îmbrățișeze.

— Îi ador! spuse ea.

Apoi, cuvintele fiind și neobișnuite, și precoc, având în vedere că ieșeau din gura unei fete atât de mici, adăugă:

— Sunt de o eleganță perfectă.

După umărul ei, Tim își dădu ochii peste cap.

— Mă bucur că îți plac, zise Cassie. E rândul tău, se adresă apoi nepotului său.

Tim trase de funda albastră și apoi rupse hârtia roșie.

— O sculptură, anunță el simplu.

O clipă, Cassie se gândi la acea glumă veche: atunci când cineva deschide un cadou și spune cu voce tare ce este – un storcător de fructe, un aspirator de mașină, inele pentru șervețele –, înseamnă că nu îi place. Și se simți prost. Dar momentul dură o secundă, pentru că băiatul continuă:

— Știu povestea asta. A fost în cartea despre miturile antichității, pe care am avut-o pe lista de lecturi pentru vacanță. Nimeni nu face legătura dintre gemeni și vârcolaci, dar mie mi se pare cea mai tare legătură.

— E un prespapier?

Toată lumea se întoarse la auzul vocii. Tatăl copiilor apăruse aproape de nicăieri. Camera o ținea atârnată de gât și își ștergea ochelarii de soare cu o batistă. Dennis McCauley era un bărbat mare, nu mare și nu muschiulos, dar înalt și îndesat, cu un stomac care începea să crească cât un pepene. Era chipeș, părul lui era mai mult alb decât negru acum, dar încă lucios și des. Îl ținea pieptănat cu cărare pe mijloc și dat pe spate, iar sora ei îl tachina adesea că are păr de star de cinema și zicea că arată ca un actor când e îmbrăcat într-una din uniforme sale. Nu purta uniformă azi, ci niște pantaloni scurți, de culoare kaki. După părerea lui Cassie, acest lucru elimina și cea mai slabă șansă ca el să fie confundat cu un actor.

Uneori, sora ei spunea că e cu mintea în altă parte, dar Cassie era destul de sigură că la muncă era veșnic atent. Era inginer și probabil că mintea lui organiza totul pe categorii. Toată lumea știa cât de scripitor era. Cassie își dorea să-i fi spus asta lui Buckley aseară. Să se arate puțin mândră de ceea ce făcea cumnatul ei. Spusese că Dennis e un om drăguț; ar fi trebuit să spună că e inteligent. La urma urmei, tipul ajuta la distrugerea armelor

chimice. Cassie bănuia că era o muncă mult mai periculoasă decât ar fi vrut el să recunoască, chiar și față de familia sa.

— Nu, e un suport de cărți, răspunse Cassie. L-am cumpărat de la un magazin de antichități în apropiere de Scările Spaniole din Roma.

— Aveau doar jumătate din el?

Ea dădu din cap.

— Îmi place. Un suport de cărți despre gemeni căruia îi lipsește o jumătate, zise Dennis. Asta ar putea fi definiția ironiei. La ce o să-l folosești, fiule? întrebă Tim.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu știu. Dar îmi place. E mișto.

— Sunt de acord, comentă Dennis.

Apoi se aplecă să se uite la cerceii pe care Cassie îi adusese pentru fiica lui, minunându-se de frumusețea lor. După ce termină cu asta, se ridică și-și puse ochelarii la loc.

— Cassie, găsești cele mai ale naibii lucruri în călătoriile tale.

— Cred că da.

— Nu, sincer îți spun. Tu aduci cele mai creative lucruri posibile. Eu? întreabă-i pe ăștia doi: lucrurile pe care le aduc eu când călătoresc sunt mult mai puțin interesante.

— Asta pentru că tu călătorești numai în locuri ca Maryland și Washington, încercă să-l consoleze Rosemary.

— Nu. Cassie are ochi mai buni, spuse el. Serios, sunt cadouri perfecte.

— Mulțumesc, zise ea.

Era înduioșată. Dennis mereu se purta mult mai frumos cu ea decât Rosemary, se gândi Cassie, chiar dacă știa la fel de multe ca Rosemary despre micile și marile păcate ale cumnatei lui. Dar nu o judeca atât de mult. Cassie avea impresia că atunci când se va face legătura dintre numele ei și cadavrul din Dubai, el va fi mult mai surprins decât soția sa.

Capitolul șaptesprezece

În ciuda acuzațiilor că oamenii săi erau brutali, tatăl Elenei doar zâmbea și aducea vorba de Bolșoi. Cehov. Ceaikovski.

— Putem fi nemiloși, îl auzise ea odată spunând în timp ce își savura coniacul Ararat, adulmecându-i aroma. Dar nu suntem nici mai mult, nici mai puțin brutali decât oricine altcineva.

Luau cina cu unul dintre vechii săi camarazi de la KGB, dintre care majoritatea se concentrau acum pe casele lor trofeu de la țară și pe soțiile lor trofeu, precum și pe bogățiile pe care le găsiseră în rămășițele zidului cândva legendar. Le aduse aminte cât de mult iubea Lenin romanele și cum literatura era o parte a lumii politice în care crescuse Lenin. Când Lenin voia să-și ia în râs rivalii, îi compara cu personaje care întruchipau prostia sau incredibil de dezgustătoare din operele lui Cernîșevski, Pușkin și Gonțarov.

— Cea mai mare diferență dintre Oblomov^[16] și un oligarh? Întrebare el în acea noapte, pregătind terenul pentru o remarcă inteligentă. Dacă un oligarh își petrece ziua în pat, e pentru că are o prostituată și primește atât cât plătește.

Firește că în adâncul lui știa că nu aceasta era cea mai mare diferență. Nici pe departe. Oligarhii aveau acum averea lui Oblomov, dar nu erau leneși și nu-și moșteniseră averile imense. Majoritatea ajunseseră acolo prin forțe proprii. Erau corupți, desigur. Corupți la un nivel de neimaginat. Dar munceau din greu. Și probabil că singurul om în fața căruia s-ar fi plecat era președintele rus. Erau bărbați alfa care nu luau prizonieri.

Viktor era, în mintea Elenei, un exemplu perfect al echilibrului dintre barbarie și rafinament: în spatele costumelor lui negre și stilate se ascundeau un sânge-rece și un spirit feroce, dar își crease un obicei care-l determina să muște câte puțin. Vorbea

fluent mai multe limbi și aprecia esteticul filmelor lui Tarkovski.

Și nu era singurul. Se presupune că până și Stalin, așa de incult cum era el și în niciun caz un admirator al artei, murise în anul 1953 în timp ce asculta înregistrarea piesei *Concerto no. 23* a lui Mozart, interpretată de pianista rusă Maria Iudina, la patefon.

*

Elena deschise aplicația de pe telefon și privi punctulețul albastru pulsând ca o inimă minusculă. Inima unei broaște. Pulsa, micșorându-se și mărindu-se, trimițând un val albastru difuz într-un cerc perfect, înainte ca valul să dispară și să apară altul. Punctulețul era prada ei și prada ei era la grădina zoologică.

Lăsă telefonul jos pe banca de lemn și-și strânse brațele la piept. Mai aruncă o privire către Flatiron Building, care se afla la o sută de metri mai în sud, și apoi tinerilor părinți care se jucau cu micuții lor pe iarbă sau care-și plimbau câinii pe aleile ce străbăteau Madison Square Park.

Normalitatea simplă a acestui tablou era tulburătoare: simți un fior de tristețe în inimă și clătină ușor din cap, încercând să alunge melancolia. Asta nu era lumea ei, nu era viața ei, și nu avea să fie niciodată. Nu în Moscova și nu în Manhattan.

Purta niște pantaloni kaki obișnuiți, o bluză albă fără mâneci și espadrile bej. Avea o revistă și o pungă cu un covrig în ea, dar numai ca să pară că are un motiv să stea acolo pe bancă. Era însorit, dar nu prea cald, aerul era umed și nemișcat, iar ea își dori să fi adiat măcar o briză.

Nu știa prea multe despre acest cartier. Zona din New York pe care o cunoștea cel mai bine era centrul orașului, la vest de 5th Avenue, marile cvartaluri de zgârie-nori, unde Unisphere își avea

sediul din Manhattan, și probabil că fusese acolo de vreo patru sau cinci ori în toată viața ei. Pentru banii familiei. Afacerile familiei – sau o parte din afacerile familiei, cel puțin. Partea care „atinsese maturitatea” după colapsul final din anul 1991. Nu era decât un copilaș care abia învăța să meargă pe atunci. Când se gândea la acest oraș, se gândea mai întâi la prânzuri luate la mese din stejar alături de tatăl ei și la managerii americani care se ocupau de fond, în timpul studenției sale, la sălile de restaurant pline de administratori și directori care păreau să bea și să mănânce de parcă ar fi fost într-o altă epocă. (Adulții mai în vârstă încă își mai spuneau „camarazi” – îi strigau chiar și pe americani „camarazi” –, deși acum termenul avea o urmă de ironie în el.) Se gândea la cinele pe care le lua singură cu tatăl ei în restaurantele din apropiere, care erau în mare parte goale pentru că întotdeauna luau masa la ora la care începeau spectacolele de teatru. Tatălui ei îi plăcea să vină în America, și îi plăcea mult când ea venea din Massachusetts spre New York să se întâlnească. Îi plăceau oamenii de acolo. Poate că l-ar fi plăcut și pe Sokolov – sau cel puțin s-ar fi bucurat să-l vadă până când și-ar fi arătat adevărata față pentru că în venele lui Alex curgea sânge de rus. Tatăl ei era rus get-beget, iar călătoriile lui în Statele Unite erau scurte. Se mândrea cu accentul său. (Ea, în mod intenționat, se străduise mult să scape de al ei.)

Nu fusese niciodată la Empire State Bulding, la muzeul Metropolitan și nici la grădina zoologică din cartierul Bronx.

Își dădu ochii peste cap de parcă n-ar fi fost singură. Grădina zoologică, se gândi ea. Serios? Viața Cassandrei Bowden se ducea de râpă și ea se dusesse la zoo. Pe baza informațiilor pe care le aflase despre însoțitoarea de zbor, cel mai probabil era cu familia surorii ei. Probabil că avea să fie cu

ei toată ziua, de vreme ce veniseră din Kentucky. Măine seară trebuia să zboare spre Roma.

Problema, îi spusese ea lui Viktor, acum că se afla aici, era că Bowden locuia într-o clădire plină cu ușieri și portari. Mulți ușieri și portari. În această dimineață de sâmbătă, Elena observase trei oameni în spatele recepției de la intrare, măturând trotuarul sau deschizând ușa pentru locatari și făcându-le cu mâna în căldura aceea de august. Erau și camere de supraveghere care filmau zona recepției și ascensorul ce ducea la subsol, de unde, printr-un coridor cenușiu, puteai ajunge până în garajul subteran. Știa din experiență că era mult mai greu să rămâi invizibilă în fața camerelor de supraveghere dintr-o clădire de apartamente proprietate personală decât într-un hotel. Erau mult mai puțini oameni care intrau și ieșeau dintr-un apartament, iar holul era mult mai mic.

Așa că avea să-i fie greu să intre în apartamentul lui Bowden, un lucru neplăcut, deoarece acasă era locul în care se petreceau majoritatea sinuciderilor – 80%. (Locul de muncă, aproape 10%, dar până și Viktor glumise că nimeni nu ar vrea s-o vadă pe Elena gândindu-se la acea posibilitate. Desigur, piloții provocau uneori prăbușirea avionului într-o criză de nebunie sinucigașă egoistă, dar nimeni nu voia să se întâmple așa ceva unui Airbus.) Iar dacă Elena nu putea să intre și să iasă ușor din apartamentul Cassandrei, atunci însoțitoarea de zbor va trebui să-și ia viața într-un colț stingher al unui spațiu relativ public.

Singura problemă, despre care Elena știa că era dureros de clară pentru toată lumea, era timpul. Era absolut de neimaginat ce prejudicii ar fi putut provoca o bombă amorsată, aflată în libertate, așa cum era Bowden, dacă Alex îi spusese ceva sau dacă simțea brusc nevoia să dea de veste tuturor celor dornici s-o asculte că o altă femeie intrase în camera 511 în acea noapte în Dubai.

Și, bineînțeles, timpul trecea și pentru ea. Sigur erau oameni în Moscova care clătinau din cap dezaprobator din pricina felului în care fiica exagerat de americanizată a lui Dmitri îi permisesse însoțitoarei de zbor să plece din Dubai. În cel mai bun caz, erau derutați, iar în cel mai rău caz, alarmați. Din câte știau ei, Bowden era de la CIA. Poate că făcea parte dintr-o agenție militară de spionaj. Așa că erau supărați, iar ei erau cazacii. Elena știa ce păteau cei care îi supărau pe acești bătrâni paznici secreți. Propriul ei tată ar fi fost îngrozit de ceea ce făcuse ea – sau, mai exact, de ceea ce nu reușise să facă. Știa că mergea pe sârmă. Viktor îi spusese asta foarte clar, nici măcar nu mascase amenințarea sub forma unei subestimări politicoase.

Îi veni o idee. Presa încă nu o identificase pe femeia cu ochelari de soare și eșarfa de la hotelul Royal Phoenician care apăruse în fotografii. Nimeni din Dubai nu dăduse în vileag numele însoțitoarei de zbor. Elena decise că îi va spune lui Viktor că avea nevoie de acea dezvăluire înainte să-și îndeplinească misiunea: sinuciderea Cassandrei Bowden ar fi fost mult mai credibilă dacă presupusele ei fapte ar fi fost făcute publice.

Ridică telefonul și privi punctulețul albastru. Ar fi fost grozav să se poată ocupa de asta – într-un fel sau altul – înainte ca Bowden să zboare spre Roma mâine-seară, dar acum putea să aștepte până când se publica știrea. Dacă numele lui Bowden nu apărea online sau în ziare până mâine-dimineață, va telefona la un ziar sau la o televiziune de știri. Va oferi un pont anonim.

Și între timp? Va continua să o urmărească pe Bowden și să pândească o ocazie. Se întrebă dacă însoțitoarea de zbor și familia ei vor lua cina împreună diseară, și dacă femeia se va întoarce acasă cu metroul.

Capitolul optsprezece

Cassie se alătură lui Rosemary și familiei sale la cină, sâmbătă seara, într-un restaurant cantonez aglomerat pe care Rosemary îl descoperise online. Era la o distanță de un cvartal mai la sud de Canal Street și mai aproape decât i-ar fi plăcut ei de clădirea FBI-ului de la intersecția Broadway și Worth. Bănuia că se afla la cinci minute de mers pe jos de locul în care avusese loc dezastrul de ieri.

Restaurantul servea o mulțime de turiști care voiau să încerce dim sum^[17]. Era o mulțime imensă, gălăgioasă și înghesuită. Cassie fu surprinsă de cât de delicioase erau găluștile și tăieței prăjiți, după care se simți vinovată pentru că trăise un mic snobism culinar înainte să se alătore gloatei dinăuntru. Da, călătorise mult și mâncase peste tot în lume, dar numai pentru că turiștilor le plăcea ceva nu însemna că nu era delicios. Prima dovadă? Macarons cu mentă de la brutăria din apropierea Turnului Eiffel. În plus, ea era însoțitoare de zbor. Nu era ca și cum lua cina la restaurantul La Pergola când era la Roma.

Aprecie normalitatea pură a surorii ei și a familiei sale – lipsa dramatismului – și felul în care toți patru își cunoșteau ritmurile atât de bine. Era o alinare atât de mare când venea vorba de previzibilitate. Cassie înțelese că nu avea să simtă niciodată ceva de genul acesta: dragoste născută din certitudine și ritualuri.

— Îți mai aduci aminte de restaurantul acela chinezesc groaznic din Grover's Mill? o întreabă Rosemary acum.

Ea încuviință din cap. Sora ei aducea rar vorba de copilăria lor când erau și Tim și Jessica de față. Erau prea multe terenuri minate, și nu se știa niciodată când o amintire putea să calce pe una dintre acestea.

— Sigur că-mi aduc aminte.

— Acum s-a transformat într-un butic cu haine ciudat de scumpe. Au bluze la două sute de dolari bucata.

— Probabil că au nevoie de un loc în care să-și spele banii pe care îi obțin din metamfetamină, zise Cassie, glumind doar pe jumătate. Ar putea fi o explicație.

— Sunt de acord.

— Nu știu ce e mai ciudat: faptul că magazinul există sau faptul că te-ai întors acolo. Ai fost recent în Grover's Mill?

— Am fost cu toții, spuse Dennis. Când am dus copiii la parcul de distracții care s-a deschis la sfârșitul lui iunie. E destul de aproape.

— Au cel mai abrupt tobogan cu apă din Kentucky, adăugă Jessica.

Fetița își folosea pachetul de primăvară cam ca pe o lingură, pentru a băga cât mai mult sos de alune în gură cu fiecare înghițitură.

— Și apoi ați făcut un ocol spre Grover's Mill? întrebă Cassie.

— Da, răspunse sora ei. M-am gândit că a venit timpul ca ei doi să vadă unde a crescut mama lor.

— Cred că noi am primit versiunea AP^{J181}, zise Tim.

Lui Cassie nu-i venea să creadă câte găluști mâncase Tini, dar acum băiatul părea sătul. Stătea cu coatele pe masă, capul în mâini, și privea cum plimbau chelnerii cărucioarele printre spațiile strâmte dintre mese.

— Poate, fu de acord mama sa. Dar cel puțin ați văzut casa.

— Era atât de mică, spuse Jessica.

Era, într-adevăr, se gândi Cassie, chiar era. Era o casă în formă de solniță, șubredă din cauza trecerii timpului, a cărei curte se întindea pe mai puțin de două mii de metri pătrați. Părinții lor țineau băutura într-un dulap din bucătărie, pe raftul de jos, unde încăpeau și sticlele mai mari. Prima dată când începuse să bea din ele avea nouă ani. În acea

zi de iunie, tatăl el venise la școală ca să vadă concursurile de sfârșit de an: întrecerile în trei picioare, întrecerile în saci, luptele cu bureți. (Cassie nu aflase niciodată de ce nu fusese la liceu în acea după-amiază, acolo unde ar fi trebuit să fie, dar probabil avusese o scuză. Nu ar fi fost dat afară dacă ar fi dispărut, pur și simplu, sau dacă ar fi fost beat când plecase?) Era exact după prânz. Lua parte la cursa cu ouă – o cursă cu ștafetă –, tăindu-i calea în centrul terenului pe care jucau și încercând să-i spună cum să transfere oul în lingura partenerei sale. Fusese șocată să-și vadă tatăl acolo, în mijlocul jocului, în loc să fie lângă profesori, administratori și ceilalți părinți – ceilalți oameni mari – pe margine.

În timp ce încerca să o ajute, încalcând toate regulile cunoscute, scăpase pe jos din greșeală oul crud din lingura ei, care se spărsese, gălbenușul galben ca soarele explodând ca o stea, o supernovă a umilinței. Fusese umilitor, iar Cassie sperase cu disperare că toată lumea crezuse că tatăl ei era doar un trișor neîndemânatic – nu și un bețiv, în stinghereala ei disperată, sperase că vor crede că era doar un idiot.

Plecuse la scurt timp după aceea, bombănind că trebuie să se întoarcă la liceu.

Acea noapte fusese prima dată în care Cassie se furișase, în timp ce toată lumea dormea, și deschisese dulapul unde țineau părinții ei băutura. Acolo era o sticlă de Jack Daniels, bineînțeles, iar Cassie știa că era numai pentru ocazii „speciale”. Tatăl ei bea mai mult un whisky care se numea Black Bottle, iar nivelul lichidului era cam deasupra etichetei. Era plină trei sferturi. Își turnă cam două degete și apoi adăugă două degete de apă de la chiuvetă. Făcu la fel cu votca, burbonul și ginul. Își dorea să poată proceda la fel și cu berea din frigider, dar nu era deschisă nicio doză, așa că era imposibil.

— Dar am avut dormitorul meu acolo, spuse Rosemary, iar Cassie simți cum scâncește pe dinăuntru la auzul cuvântului „acolo”.

Rosemary pleca de „acolo” până la casa părinților adoptivi, unde împărțise un dormitor străin cu o fată pe care nu o cunoștea – o altă adolescentă din cadrul sistemului de adopție –, furioasă și violentă, dar care putea să se calmeze suficient de mult în fața părinților adoptivi încât să rămână acolo. Era greu de crezut că acea căsuță, cu șprițul ei de gin, tatăl alcoolic, mama plângând și certurile săptămânale cauzate de băutură și lipsa banilor, era un loc cu suficiente amintiri fericite încât Rosemary era dornică să le vorbească copiilor despre ea. Câte seri nu încercase Cassie să nu mai audă certurile ghemuindu-se cu căștile walkmanului pe urechi? Câte nopți nu se strecurase biata Rosemary în pat lângă ea, plângând speriată?

— Mai vrei ceai, Cassie?

Dennis ținea ceainicul deasupra ceșcuței ei.

— Da, te rog, spuse ea, deși ar fi preferat un ceai Long Island cu gheață: tequila, gin, votcă, rom, triplusec.

Tot dulapul ăla blestemat cu sticle de băutură într-un pahar mare. La masa de lângă ei, toată lumea avea o sticlă de bere Tsingtao. Ar fi vrut și ea una.

— Și am avut chiar și o căsuță de joacă frumoasă cu leagăn în curtea din spate, continuă Rosemary. Era făcută din lemn – nu metal, care ruginea imediat ce ploua. Eu și prietenii mei obișnuiam să ne jucăm de-a *Căsuța din prerie* acolo. Lemnul era atât de gros și de solid, încât părea că face parte dintr-o cabană din bușteni.

— Sună ca cel mai penibil joc posibil, comentă fiul ei.

— A, așa era, fu de acord Rosemary. Foarte penibil. Dar și noi eram mici.

Cassie sorbi din ceai și-și aduse aminte de acel moment de după facultate când își încălcase jurământul de abținere la alcool. Avea douăzeci și trei de ani și era la piscina unui hotel din Miami. În nord-est aveau loc furtuni cu fulgere și cursa lor spre New York fusese anulată, așa că echipajul fusese trimis într-un hotel. Se afla în cartierul Coral Gables și aveau piscină pe acoperiș. În acea după-amiază târzie, erau echipaje din trei avioane diferite, deoarece hotelul își umpluse camerele în acea vară – în afara sezonului – cu angajați ai companiilor aeriene.

Toată lumea bea, cu excepția ei. Însoțitoarea de zbor care stătea pe șezlongul de lângă ea, o veterană mămoasă care zbura de douăzeci și șapte de ani, sorbea dintr-o piña colada, care mirosea mirific. Cassie se gândi să comande o băutură fără alcool, dar chelnerul nu era prin preajmă, iar ideea de a se ridica și de a merge până la bar părea prea dificilă la ora cinci după-amiaza, temperatura fiind de treizeci de grade Celsius. Așa că luase o gură. Și fusese bună. Mai bună decât o băutură fără alcool, gustul era mai puternic, furnicăturile erau mai profunde și le simțea în adâncul său.

Inhala aroma nucii de cocos și a ananasului, dar mai era și altceva. Ceva mai mult. Rom. Fusese rom în bucătăria părinților ei din Kentucky? Probabil. Dar nu își aducea aminte să fi completat cu apă o sticlă de rom, și nici ca mama ei s-o fi vărsat în chiuvetă.

Părea diferit și nou și, deși simțea că flirtează cu ceva atât de minunat, dar – pentru ea – atât de necugetat încât putea s-o omoare, se ridică în picioare și merse până la barul de la piscină. Comandă o piña colada pentru ea. Se mai deranjă măcar să muște din bucata de ananas? Probabil că nu. O bău repede pentru că era dulce și simțea felul în care o încălzea pe dinăuntru și făcea grije să dispară. Dintr-odată, nu își mai făcu griji pentru soldurile sale. Arătau bine. Ea arăta bine. Nu mai

era fata care se temea să stea pe bancheta din spate în mașina unui tată beat, care încerca să controleze Dodge-ul Colt hidos, mama ei țipând la el și implorându-l să o lase pe ea să conducă. Nu mai era acea studentă neliniștită, trează la ora patru dimineța, la centrala telefonică a facultății, rugându-se ca sora ei mai mică să fie bine în casa părinților adoptivi. Nu mai era acea însoțitoare de zbor în vârstă de douăzeci și trei de ani, silitoare, lipsită de bucurie, veșnic responsabilă, care tânjea după perfecțiune din orice punct de vedere, pentru că orice altceva reprezenta începutul unui drum ce o lua în jos și avea să o ducă înapoi în acea localitate mică și tristă, unde tatăl ei bea, iar mama ei plângea și vărsa în chiuvetă sticla de whisky Black Bottle. Era... liberă. Și îi plăcea asta.

Se bucură de gust, desigur, dar mai mult decât asta, îi plăcu sunetul râsului său când pilotul secund făcu o glumă (nu neapărat una amuzantă, dar tipul era drăguț) despre un anumit nor de pe cerul de deasupra orașului Miami, care arăta ca un cățeluș cu un trabuc. În acea seară, avea să o seducă, sau ea avea să-l seducă pe el; în retrospectivă – chiar și a doua zi nu înțelesese de ce. Cassie învăță rapid că muzica suna mai bine, oamenii erau mai drăguți și ea era mai frumoasă odată ce marginile aspre ale vieții erau netezite cu ajutorul unei cantități mici de alcool. Sau chiar și mai bine, cu ajutorul unei cantități mari. Ce defect ar fi putut cineva să găsească în treaba asta? Dumnezeuule, era bine, era atât de bine, iar Cassie avu nevoie de toată stăpânirea de sine în acel moment, în restaurantul chinezesc, ca să nu încalce Regulile lui Rosemary și să-l cheme pe chelner pentru a-i comanda o sticlă de bere Tsingtao. Sau, și mai bine, un gin tonic, făcut cu Beefeater, sau Sacred, sau Sipsmith, dacă aveau.

— Citesc o carte despre un pilot, îi spunea nepoata ei, iar Cassie se întoarse spre ea și încercă să se concentreze.

— Aa? Povestește-mi, o îndemnă femeia.

Nepoata ei îi povesti, iar Cassie încercă să-i acorde atenție, deși o parte din ea își aduse aminte de negarea care îi marcase obiceiul de a bea când avea douăzeci și un pic de ani și apoi douăzeci și cinci, și cum se convinsese singură că nu era fiica tatălui ei și că nu îi repeta greșelile. Nu avea să lase alcoolul să-i distrugă viața, așa cum i-o distrusese pe a lui. Și timp de cincisprezece ani — până în Dubai —, chiar crezuse asta, până la un anumit nivel. Pentru că abia în Dubai ajunsese să fie una cu tatăl ei, permițând dependenței sale să o aducă până la o moarte. Poți repara orice, dar nu moartea. Nu ai cum să repara asta.

Așa că-ți îngropi mortul și mergi mai departe.

Arzi foile copiative.

Dovada era în dovadă.

Și totuși, Cassie voia gin tonic. Chiar acum. Chiar în timp ce aștepta un telefon de la Ani Mouradian sau Frank Hammond. Îl dorea atât de tare.

— Pot să împrumut cartea de la tine după ce o termini? o întrebă pe Jessica.

— Sigur, dar e o carte pentru copii.

Cassie ridică din umeri.

— Multe dintre cele mai bune cărți sunt cele pentru copii. *Charlottes Web. The Giver. Matilda*. Lista e lungă.

Îi zâmbi fetiței și apoi anunță că se duce până la toaletă. Plănuia să îi dea o bancnotă de zece dolari barmanului în drum spre baie și să dea pe gât un pahărel de gin.

*

Pe Dennis nu-l deranja să conducă automobilul în New York. Îi plăcea chiar. Marea lui problemă era costul parcării. Dar hotelul la care stăteau în localitatea White Plains era ieftin, așa că bărbatul condusesse până la grădina zoologică din Bronx, și

astfel le fusese mai ușor să meargă cu mașina până în Chinatown. Apoi, după cină, insistă să o ducă acasă pe Cassie. Ea îi invită pe toți sus, dar fusese o zi lungă și Dennis chiar nu voia să parcheze din nou. Așa că își luă la revedere în mașină și coborî la intersecția dintre 3rd Avenue și 27th Street, făcându-i cu mâna lui Noah, ușierul, imediat ce ieși din mașină. Ajunse în apartamentul său înainte de ora opt.

*

Dacă nu ar fi băut acest păhărel de gin la barul restaurantului din Chinatown, oare ar fi rămas acasă odată ce ajunsese în apartament? Probabil că nu, pentru că o sună Paula, cântecul ei de sirenă atrăgând-o din nou pe Cassie spre stânci: cuburile magice care adăugau atâta frumusețe maroniului luminiscent al lichiorului Drambuie și transformau apele de arak în nori. Când văzu numele Paulei pe ecranul telefonului, se gândi pentru o fracțiune de secundă să nu răspundă, dar voința nu fusese niciodată punctul ei forte.

Așa că răspunse, ceea ce însemna că până la ora nouă era deja cu un pahar în mână la barul unui restaurant mexican în apropiere de Union Square, cu prietena ei și o colegă a acesteia de la agenția de publicitate la care lucra, pe care o chema Suzanne. Iar până la ora zece, le spusese deja o versiune a coșmarului trăit în Dubai în care nu apărea Alex Sokolov propriu-zis, ci se culcase cu un comerciant fictiv pe care-l chema Alex Ilici – un nume pe care-l luă din zbor din cartea lui Tolstoi. Dar era clar că și-l imagina pe Alex în timp ce povestea, oferindu-i personajului ei fictiv aceleași gusturi stranii față de ruși și literatura rusă. Alex, spuse ea, îi zisese că avea să se întoarcă în Statele Unite ca să-și viziteze părinții în Virginia săptămâna aceasta. Cassie adăugă că bărbatul îi promisese și că avea s-o sune când va ajunge în

țară, dar nu o sunase. Nici măcar nu dăduse un mesaj.

Motiv pentru care, probabil, acum le permitea femeilor s-o convingă să sune acasă la părinții lui din Charlottesville.

— Fă-o! strigă Paula tare ca să acopere sunetul mulțumii, al paharelor ciocnite și al bubuiturilor basului care răsuna din difuzoare în partea cealaltă a barului. Fă-o! Sună-l! Ceartă-l pentru că ți-a tras-o și apoi te-a uitat!

Cassie se uită la prietena sa și la prietena prietenei sale. Ochii lor atârnav grei din cauza tequilei, iar zâmbetele lor erau, de fapt, acel rânjet specific unei nopți de sâmbătă, cu buzele subțiri și ironice, dar și dorința de a termina weekendul într-o notă clară de veselie și haos.

— Nu am numărul lui, răspunse ea.

— Și ce? Sună în Charlottesville! Sună-i părinții! Câți oameni au nume rusești imposibil de pronunțat în orașul ăla?

Așa că, pentru a le face pe plac, se prefăcu că îl caută pe Ilici în acel oraș din Virginia, dar, de fapt, îl caută pe Sokolov. Îi găsi numele imediat. Tastă numerele, lăsă să sune o dată, apoi închise. Se simți, dintr-odată, îndurerată și grosolană. Știa că nu va putea îndura să audă vocea mamei sau a tatălui său pe un robot telefonic, sau vocea oricărei persoane care ar fi preluat apelurile în noaptea de după înmormântare.

— Sună ocupat, zise ea.

— E, pe naiba! exclamă Suzanne, bătând din degete pe lemnul barului, apoi râzând și gemând pentru că le lovise prea tare și acum o dureau. Ești o lașă și o fricoasă.

— Nu, suna ocupat, insistă ea. Serios!

— Nici gând! râse Paula, dându-și capul pe spate.

Cu viteza unui șarpe care atacă, înșfăcă telefonul lui Cassie și apăsă pe numărul la care tocmai sunase. Cassie încercă să i-l ia, dar Suzanne

o țină în loc cu mâna dreaptă și apoi și cu cea stângă, după care o luă în brațe și chicoti. Cassie nu se zbătu, nu pentru că se temea că va provoca o scenă – niciodată nu se temuse de asta –, ci pentru că o parte din ea trebuia să vadă unde urma să se zdrobească acest tren ce gonea și cât de dezastruos avea să fie masacrul.

— Bună, sunt Cassie Bowden, spuse Paula când răspunse cineva. L-am cunoscut pe Alex săptămâna trecută și vreau să vorbesc cu el chiar acum! Vreau să știu de ce nu m-a sunat!

Privi cum ochii de înecați în băutură ai Paulei se măresc și cum gura i se cascadează, fără să poată crede ce aude. Nu mai zise nimic, absolut nimic. Îi dădu telefonul lui Cassie, iar Suzanne îi dădu drumul din brațe.

Cassie se uită la ecran și văzu că apelul se terminase.

— El e... ăăă... începu prietena ei, dar apoi se opri.

Cassie așteptă. Suzanne o împinse pe Paula tare în braț, forțând-o să continue.

— Ce? întrebă Suzanne, încă zâmbind la cât de amuzantă era situația. Ce?

— E mort, murmură Paula.

— Ce e? întrebă Suzanne.

— E mort, repetă Paula. Persoana care a răspuns – nici mama și nici tatăl lui, sunt destul de sigură – s-a enervat foarte tare și a închis. Așa că nu știu nimic mai mult de atât.

— Ce ciudat și ce trist, spuse Suzanne, vocea ei fiind înmuiată acum de veștile proaste date de Paula.

Dar fu surprinsă numai pe moment.

— Hai să căutăm pe Google cum a murit, zise ea. Poate există un necrolog.

Cassie luă telefonul înapoi. Îl simțea radioactiv în palmă. Avea să sune? Oare mama sau tatăl lui Alex aveau s-o sune înapoi? Probabil că nu. În schimb, poate că o va suna Frank Hammond sau

vreun alt oficial, care să-i spună să nu hărțuiască familia. Dar poate că nu. O, familia sigur avea să anunțe poliția că sunase. Avea să alerteze FBI-ul.

Și, în cele din urmă, va afla și Ani.

Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se întreba dacă mica ei năzbâtie prostească va fi mai mult decât încă o bilă neagră undeva în dosarul ei.

Oftă. Speră că atunci când o va suna data viitoare Ani, nu avea să fie pentru a o anunța că se săturase până peste cap și că abandona cazul.

— Nu-ți pierde timpul căutându-l pe Google, Suzanne, zise ea. Pot să-ți spun exact cum a murit.

Paula se ridică dreaptă pe scaun.

— Stai, ce? Ai știut că e mort și mi-ai permis să-i sun părinții? Ești nebună?

— Am încercat să te opresc.

— Da, fu de acord Suzanne. Așa a făcut.

— N-ai încercat suficient de tare!

— A fost omorât în Dubai după ce am plecat din camera lui de hotel, le spuse Cassie. Dacă vreți, citiți despre asta, intrați pe site-ul *New York Post*. Puteți să mă vedeți și pe mine chiar. Oarecum. Numele lui adevărat e Alex Sokolov. Nu Ilici. Sokolov.

Plănuise să-și mai comande o margarita și se uită puțin cu jind la sticla frumoasă de triplesec din spatele barului. Dar privind fețele prietenelor ei care se uitau în telefoane citind despre moartea unui comerciant american în Dubai și femeia din pozele făcute de camerele de supraveghere, Cassie se răzgândi. Avea o bancnotă de douăzeci de dolari și două de un dolar în portofel, care probabil nu ar fi putut să acopere consumația ei, dar îi dădu banii Paulei și-și ceru scuze – scuze pentru atât de multe lucruri, față de care neplata consumației ei era al naibii de neimportantă – și le spuse noapte bună.

*

A doua zi dimineată, duminică, nu era sigură ce o surprindea mai mult: faptul că dormise toată noaptea sau că nu fusese arestată încă. Nici avocata ei nu o sunase ca s-o anunțe c-o abandonează pentru că sunase la familia lui Alex Sokolov din Virginia.

Bineînțeles, era încă devreme. Încă se puteau întâmpla multe lucruri.

Se sculă și se duse la adăpostul de animale, de parcă ar fi fost o altă zi obișnuită de duminică. Era un drum de cincisprezece minute de mers pe jos, și mult mai scurt dacă se grăbea. Dar trecând pe lângă un supermarket de pe bulevard, simți încă o dată că era urmărită. Își spuse, la fel ca data trecută, că era doar închipuirea ei. Dar știa și că FBI-ul avea motive s-o pună sub supraveghere. Și cu siguranță mai erau și alți oameni, inclusiv persoana care îl omorâse pe Alex, care s-ar putea să dorească să afle mai multe despre femeia din fotografiile făcute la hotelul Royal Phoenician.

Ideea că acea persoană știa cine e o făcu să simtă fiori pe șira spinării, în ciuda căldurii înăbușitoare a verii. Se opri și-și deschise oglinda mică pentru a privi în urma sa, aproape sperând să-l vadă pe Frank Hammond sau pe oricine altcineva care părea să fie de la FBI, deoarece știa că ar fi preferat asta și nu bărbatul fără față, cu ochelari de soare și șapcă neagră.

Doar dacă acesta nu era de la FBI. Sau poate că era. Se gândi la cât de banal se îmbrăcau ofițerii de zbor în timpul curselor.

În oglindă nu văzu pe nimeni deosebit pe trotuar. Nu erau multe mașini pe stradă, fiind duminică dimineată, iar printre taxiuri, autobuze și mașini care făceau livrări nu observă nimic suspect. Avea încredere în instinctele sale. Mai era și abilitatea pe care i-o oferea amigdala, darul de a simți frică. În fața ei se afla un magazin de cartier amplasat pe colțul clădirii, cu intrări și de pe bulevardul pe care era ea, și de pe strada de care se

apropia. Își închise oglinda și intră. Dar nu cumpără nici măcar o cafea, ci trecu repede prin magazin și ieși pe cealaltă ieșire.

Câțiva metri mai încolo, era intrarea într-o spălătorie care era închisă astăzi. Se lipi de zidul lateral, invizibilă de pe bulevard și așteptă. Numără încet până la o sută, adăugând cuvântul Mississippi după fiecare număr, așa cum învățase când era mică. Apoi, în loc să se întoarcă pe bulevard și să continue spre nord către adăpost, merse spre vest. Avea să se îndrepte spre nord la următoarea intersecție. Era un ocol mare, dar îi calmă starea de panică.

Într-adevăr, se simți mai în siguranță când ajunse la adăpostul de animale, cu toate că știa că nu era rațional. Dacă voiau s-o aresteze, puteau s-o facă: un adăpost de animale nu era vreo ambasadă dintr-un loc îndepărtat care să-i ofere refugiu. De asemenea, dacă altcineva o căuta, o va găsi. Priceperea de a o găsi... a acelei persoane... era evidentă.

Intră direct în camera colectivă unde se aflau pisicile mai bătrâne. Dimineața aceasta numără opt, care moțăiau sau stăteau agățate pe suporturile lor, în pomii destinați felinelor și în culcușurile lor de pe bibliotecă. Văzu că Duchess și Dulci erau încă acolo, o pereche de pisici în vârstă de unsprezece ani al căror stăpân bătrân murise și al cărui nepot, un bărbat de vârstă a doua, nu dorise să le adopte. (Nu-l întâlnise niciodată pe bărbatul care adusese animalele aici, dar Cassie îl ura și îi considera comportamentul vrednic de dispreț.)

Pisicile îi recunoscuseră vocea și săriră direct în poala ei când se așeză pe podea. Le perie și le alintă, iar ele toarseră drept răspuns, zgomotul aducându-i aminte de porumbei, și se înghiontiră în ea și-și întinseră picioarele și gheruțele. Arătau puțin mai slabe decât data trecută când fusese aici, iar Cassie speră că nu erau atât de triste încât să nu mai mănânce. Băgă mâna în geanta de pe umăr și

le oferi câteva gustări pe care le luase la ea, fiind ușurată că pofta lor de mâncare părea să fie în regulă.

Oftă. Mai era vreun loc în care să se simtă atât de utilă ca la adăpost? Mai era vreun loc în care să se simtă mai fericită, trează fiind? Știa răspunsul la ambele întrebări. Nu.

*

În timp ce se întorcea spre apartament, avu din nou acel presentiment inconfundabil că era urmărită. Se gândi că poate chiar era. Își aduse aminte de felul în care fratele vitreg al liderului nord-coreean fusese omorât în plină zi de un străin, cu o substanță paralizantă cu efect rapid, într-un aeroport din Malaysia. Așa că îi evită pe toți cei care se apropiau de ea din direcția opusă, pe trotuar.

Și totuși, ajunse acasă, plimbarea ei fiind, după orice standard obiectiv, lipsită de orice eveniment. Și încă nu fusese arestată. Se așeză pe canapea și o sună pe Ani.

— A, mi-ar plăcea să-ți spun că ai scăpat și că totul o să treacă, spuse avocata. Poate că e nevoie doar de timp.

— În cazul acesta, să mă prezint la serviciu și să zbor la Roma? Dacă e așa, ar trebui să plec peste o oră.

— Du-te.

— Bine. Și poate că ar trebui să rămân acolo. Să nu mă mai întorc niciodată, comentă ea pe un ton sec.

— Poate, fu de acord Ani, dar Cassie înțelese că avocata nu vorbea serios.

— Am făcut o prostie azi-noapte, mărturisi ea, și-i spuse lui Ani ce se întâmplase la bar.

Dar în loc să o ia razna sau s-o certe, replica avocatei sună ca și cum se așteptase la un astfel de comportament din partea clienței sale. Răspunsul

ei avea o urmă de dezamăgire în el, dar mai mult decât orice avea o notă de tristețe.

— Într-o zi o să ajungi la fund, spuse ea. Pentru majoritatea oamenilor, asta s-ar fi întâmplat în Dubai. Dar se pare că nu și pentru tine. Vom vedea.

— Cât de mare e problema în care m-am băgat? întrebă ea.

— Pentru că ai sunat familia lui Sokolov în Virginia? A, probabil nu e o problemă mai mare decât cea în care erai ieri. Ar trebui să-ți fie rușine, dar nu sunt sigură că e posibil să te simți rușinată, Cassie.

— Ba da, zise ea. Chiar e posibil.

— Doar...

— Doar ce?

— Doar, te rog, poartă-te ca un adult.

*

În timp ce împacheta, Cassie îl sună pe Derek Mayes.

— Ați auzit ceva de la companie? Vor cumva să-mi iau concediu? întrebă ea. Îmi e amenințată slujba?

— Încă nu, îi răspunse el.

— Compania știe că eu sunt femeia din poze?

— Probabil că da. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că da. Sunt destul de sigur că i-a contactat cineva de la FBI. Dar nu te-a contactat nimeni de la companie?

— Nu.

— Ei bine, nici pe mine nu m-au sunat.

— Nepoata dumneavoastră spune că ar trebui să plec la Roma.

— Nepoata mea e foarte deșteaptă. Ascult-o pe ea orice ar fi.

— Așa o să fac, promise ea, deși își aduse imediat aminte că nu o ascultase atunci când

stătuse de vorbă cu agenții FBI vineri după-amiază.

Jumătate de oră mai târziu, fără să-și dea seama dacă din cauza umidității lunii august sau a senzației enervante că era mereu cineva care o privește, dar pe care nu poate să-l vadă, își luă la revedere de la Stanley, ușierul. Se gândi o secundă să ia metroul până la hotelul Dickinson și apoi să prindă mașina echipajului pentru zborul către Madrid, dar nu fu în stare. Pur și simplu, nu putea. Așa că luă un taxi din apropierea clădirii ei. Instinctul era să-i ceară să o ducă la Grand Central Station, unde putea să prindă autobuzul Airporter, dar nu putu să facă față nici acelei călătorii. Nu acum. Nu azi. Așa că, deși nu putea să-și permită un taxi spre aeroportul JFK – care ar fi costat-o șaptezeci și cinci de dolari cu tot cu bacșiș îl rugă să o ducă la aeroport.

Și acolo în taxi, undeva pierdută în traficul unei după-amiezi de duminică, ce ocolea autostrada Van Wyck, îi sună telefonul. Era un număr necunoscut. Când femeia îi spuse „bună ziua” și se prezentă ca fiind reporter, Cassie îi uită imediat numele și fu nevoită să o întrebe din nou puțin mai târziu, deoarece mintea ei se concentra numai pe ecranul care afișa ziarul tabloid. Când își reveni, menționează că nu are nimic de zis și închise, blocă numărul și îi telefonă avocatei.

Capitolul nouăsprezece

În cele din urmă, Elena alege *New York Post* din simplul motiv pentru că *New York Times* scria articole în mod responsabil. Cei din urmă, înțeleseseră că moartea lui Alex Sokolov nu fusese un act de terorism și se pare că trecuseră peste, din câte putea ea să-și dea seama. Poate că pregăteau un reportaj mai lung despre managerul unui fond de investiții și legăturile dintre Unisphere și membrii selecți ai politicii rusești – s-ar putea să fie obișnuita aluzie la corupție și crime, sugestii legate de Casa Albă și faptul că ar avea datorii față de Kremlin –, dar uneltirile financiare ale unui fond de investiții erau prea complexe și, totodată, prea plictisitoare ca să provoace prea mult interes din partea cititorilor. Și dacă pregăteau un articol despre șansele unui deces atunci când ești plecat departe de casă într-o călătorie de afaceri? Elena credea că un asemenea reportaj ar fi putut fi convingător și frumos, dar nu ar fi avut succes în Epoca Păcălicilor. În Epoca Atacurilor în Masă. În Epoca Bombei Sinucigașe în Mulțime.

După ce plantase sămânța – un pont anonim –, îi dăduse telefon lui Viktor. Acesta tocmai termina de cînat, dar răspunse la telefon și ieși din restaurant. Se întrebă cu cine era și-și făcu griji că acesta nu-i spusese din proprie inițiativă numele persoanei cu care era. De obicei făcea asta pentru că, de cele mai multe ori, era o persoană pe care o cunoștea și ea sau de care mai auzise măcar. Era o indicație în plus că avea probleme mari. Viktor nu avea încredere în ea. Cel puțin nu în totalitate.

— Ai de gând să pleci cu însoțitoarea de zbor? întrebă el.

— În Italia?

Elena își simți neîncrederea din voce, care luase locul obedienței de care ar fi trebuit să dea dovadă.

Un reflex. Trase aer în piept ca să-și stăpânească emoțiile.

— Dacă acolo se va duce, da.

— Nu. Nu am plănuit asta, recunosc eu.

Nu era pilot, nici însoțitoare de zbor, și corpul ei nu era înnebunit după ideea de a zbura spre est către Roma după ce zburase spre vest din Dubai.

— Ar trebui să te gândești serios la lucrul acesta.

Ar trebui. Exista exprimare mai pasiv-agresivă decât aceasta? Era o amenințare în spatele ei, una foarte voalată, dar era și un mesaj. Bowden era responsabilitatea ei. Era un dezastru pe care ea îl provocase. Răbdarea lor aproape că ajunsese la limită.

— Vrei să îndeplinesc misiunea la Roma? întrebă ea cu precauție.

Îl auzi aprinzându-și o țigară și inhalând fumul adânc în plămâni.

— Păi, îmi place ideea ta cu sinuciderea. În anumite feluri, îmi place chiar mai mult să aibă loc la Roma decât la New York. Dar asigură-te că are timp să simtă cu adevărat durerea scandalului din presă. Știi tu, cauză și efect. O sinucidere într-un hotel din Roma în ziua în care apare reportajul în *New York Post*? Mie mi se pare foarte logic.

— Atunci mă duc.

— Dar să nu iei același avion cu ea.

— Viktor?

— Da?

Fu cât pe aci să-i spună că doar nu se născuse ieri. Simți nevoia să se apere și să își exprime măcar un pic enervarea provocată de faptul că îi era impus să traverseze din nou Atlanticul. Dar știa că genul acela de slăbiciune ar fi o mișcare proastă în momentul de față. Așa că spuse simplu:

— Ai absolută dreptate. Poți fi sigur de asta.

Era răspunsul inteligent și se disprețui pentru că-l rostise.

*

Zbură de pe aeroportul din Newark, în vreme ce Bowden pleca de pe aeroportul JFK. Nu voia să riște ca însoțitoarea de zbor s-o zărească la terminalul din Long Island.

Fu oprită la control, fiind percheziționată rapid cu mâinile și apoi controlată cu un detector. Ofițerul TSA ^[19] îi deschise geanta de piele și întrebă ce e cu peruca și cu pălăria de paie cu fire de păr atașate în părți și la spate. Elena îi spuse că erau pentru sora ei din Orvieto, care trebuia să înceapă un tratament de chimioterapie. De partea cealaltă a scanere- lor corporale, oamenii stăteau într-un picior ca niște berze, în vreme ce se încălțau la loc cu cizmele, pantofii sport sau espadrilele.

O clipă mai târziu, când își aranja la loc peruca și pălăria de soare – așa cum îi plăcea ei, nu așa cum i le înghesuisese agenta TSA –, se întrebă, în cazul în care le-ar purta mâine în Roma sau poimâine, dacă și-ar aduce aminte cineva că le văzuse în geanta unei femei pe aeroportul din Newark. Cel mai probabil nu. Erau cu toții prea ocupați căutând bombe în încălțăminte pasagerilor.

*

Chiar erau câteva locuri libere la clasa economică, în zborul de duminică noapte, inclusiv locul din mijloc de lângă ea. Devenise interesată de însoțitorii de zbor, așa cum nu mai fusese niciodată înainte să o întâlnească pe Bowden în camera lui Alex, și acum – aproape curioasă – privi o femeie suplă cu păr alb și gambe atletice plimbându-se printre rânduri, întrebând pasagerii ce ar dori să bea și împingând un cărucior, iar ocazional răspunzând la întrebări mai lungi legate

de când aveau să se stingă luminile și dacă puteau primi o pătură sau o pernă în plus.

Când căruciorul cu băuturi ajunsese în dreptul rândului ei, însoțitoarea de zbor se uită în jos la ea. Elena – care-și luase în călătorie ochelarii de soare cu ramă în stilul carapacei de broască-țestoasă pe care-i cumpăraseră cu câteva luni în urmă dintr-un magazin de haine – ridică privirea din revista *Vanity Fair*, suficient cât să fie politicoasă, deoarece impolitețea rămânea întipărită în mintea oamenilor. O rugă să-i dea o Cola dietetică, fără gheață. Cu coada ochiului o privi pe femeie turnând suc într-un pahar de plastic și observă că unghiile însoțitoarei de zbor aveau aceeași nuanță roșie ca a ei.

Își puse revista în buzunarul scaunului și își desfăcu măsuța ca să-și pună paharul pe ea. Apoi se conectă la Wi-Fi-ul avionului și intră imediat pe site-ul ziarului *New York Post*. Și iată-l acolo. Articolul fusese publicat. Se uită prelung la numele Cassandrei Bowden, ca și cum silabele ar fi fost o incantație sau un eponim: se pierdu în legătura care se crease între ea și însoțitoarea de zbor. Apoi clipi ca să-și recapete concentrarea.

Bowden nu oferise niciun comentariu, nici FBI-ul nu oferise niciun comentariu, dar o sursă anonimă de la poliția din Dubai confirmase că această Cassandra Bowden din New York City era, cel puțin, o persoană de interes. O altă însoțitoare de zbor nu putuse confirma știrea, dar menționase că Bowden era „o mică petrecăreață” și „o femeie cam sălbatică”. Adăugase ceva ce la prima vedere părea contradictoriu, dar Elena înțelese că avea logică și că femeia cel mai probabil fusese instruită ce să răspundă: „Cassie e o persoană dulce și cam singuratică. Când e acasă, se duce la un adăpost pentru animale, deoarece îi plac mult pisicile abandonate. Cred că uneori este la fel de tristă ca acestea. Iar atunci când lucrăm, nu petrece mereu până la ora unu dimineața. Uneori se închide în

camera ei de hotel și doarme. Slujba e, pur și simplu, prea solicitantă, iar Cassie nu e făcută să trăiască așa”.

Elena știa cum e cu fluxul și refluxul comportamentului repetitiv, și felul în care oamenii voiau uneori să se retragă, pur și simplu, în așternuturile albe dintr-un hotel Hilton sau în blana unei pisici la fel de rănite și de dornice de atenție. Dar se îndoia că Bowden ar fi fost deprimată: acest lucru era util pentru evitarea adevărului.

Articolul o cita și pe avocata sa: o femeie pe care o chema Ani Mouradian declarase că Bowden coopera cu anchetatorii și că nu avusese absolut nimic de-a face cu moartea lui Alex Sokolov. În cele din urmă, un reprezentant al companiei aeriene spunea că însoțitoarea de zbor nu fusese acuzată de nicio crimă în Emiratele Arabe Unite și nici în Statele Unite ale Americii, și că nu încălcase nicio regulă a companiei la care era angajată. Așa că nu aveau nimic de comentat.

Cu toate acestea, *Post* deja avea o poreclă pentru Bowden și pentru crimă. Acum că nu mai era femeia misterioasă, nu mai era o „văduvă neagră” generică. Știau că era însoțitoare de zbor, așa că o botezaseră „Curtezana ucigașă cu cărucior”.

Nu era nemaipomenit, se gândi Elena, dar nu era nici rău. Era o aliterație ritmată și, mai presus de toate, îmbina desfrânarea cu crima.

Închise pagina de pe telefon și se lăsă pe spătar. Se gândi la timpul scurt petrecut alături de Bowden în Dubai: femeia fusese nebună, sigur, și moartă de beată. Dar la fel fusese și Alex. Părase o femeie drăguță și amuzantă. Și fix în acel moment, ca o revelație, Elena își aduse aminte de felul în care Alex devenise atât de atent de fiecare dată când Bowden spunea ceva despre serviciul cumnatului ei. Era numele bazei militare la care lucra acesta. Bowden spusese, de fapt, că era mai mult inginer decât soldat.

Făcu o grimasă din pricina lucrului evident care-i scăpase. Sokolov deja știa asta. Știa totul despre cumnatul lui Bowden. Probabil îi spusese ceva în timpul zborului spre Dubai, și el făcuse imediat legătura. De aceea o adusese pe Bowden în camera sa. Probabil că totul sfârșise prin a fi o escapadă alcoolică cu o femeie vai de ea, dar nu așa începuse. Nu ea îl sedusese pe el; el o sedusese, de fapt. Era o mișcare care-i reflecta în același timp și inteligența, și naivitatea. Curierul – oricine o fi fost el, pentru că Viktor nu ar fi încălcat niciodată regulile spionajului ca să spună acest secret – simțise că FBI-ul era pe-aproape și devenise neliniștit. Așa că Viktor îl desemnase pe Sokolov să se ocupe de predare, o sarcină pe care el o acceptase cu bucurie, deoarece știa că avea probleme mari cu clienții săi ruși. Iar apoi apăruse în viața lui o însoțitoare de zbor cu legături la baza militară Blue Grass, care probabil avea nevoie de bani. Probabil că Sokolov o văzuse imediat ca pe o „recrută”; era cadoul perfect pe care-l putea aduce unui cazac nebun care încerca să transforme o dronă într-un vector purtător de arme chimice.

Tatăl Elenei avusese o regulă despre care susținuse că-l ajutase mult și înainte, și după prăbușirea Uniunii Sovietice: ai încredere în instinctele tale. Spusese că-i salvase viața când era la KGB, și că-i salvase averea după ce terminase cu KGB-ul.

Căruciorul cu băuturi trecuse de mult de ea, dar un alt însoțitor de zbor apărură de nicăieri și se oferiră să-i reumple paharul. Era un tip chipeș cu o coamă de *dreadlocks*^[20] prinse la spate într-o coadă impecabilă.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Cu mare plăcere, răspunse el, zâmbind. Să mă anunțați dacă mai aveți nevoie de ceva.

Ea ridică paharul spre el în semn de recunoștință, dar deja era cu mintea în altă parte. Nu era nimic în neregulă, și nu era nimic diferit, își

spuse ea. Dar o luminiță din adâncul ei se aprinse,
un semnal de avertizare roșu care scliffea puternic.

Capitolul douăzeci

În epoca digitală, știrile se răspândeau ca un virus cu transmitere pe calea aerului și, deși Cassie nu cunoștea pe nimeni din echipajul care avea cursa de noapte spre Roma, ei o știau pe ea. Cu toții citiseră știrea pe telefoane în drum spre aeroport, sau în timp ce așteptaseră să treacă de verificări în aeroport, sau când așteptaseră să se îmbarce. Aflaseră de știre datorită prietenilor, familiei și colegilor care o văzuseră pe Facebook sau pe Twitter. La urma urmei, ea lucra pentru compania aeriană la care lucrau și ei.

Și deși nu purta „o cârpă de culoare stacojie cu litera A”^[21] – regulamentul legat de uniformă ar fi interzis un astfel de accesoriu, se gândi Cassie sumbră –, cu toții o priveau neliniștiți, iar ea se simțea precum Hester Prynne^[22]. Nu, nebunia aceasta era mai mult de sorginte rusă. Anna Karenina, se corectă ea. Dar, bineînțeles, Anna nu omorâse pe nimeni. Își luase numai viața ei.

Șeful echipajului de la această clasă, un bărbat în vârstă de patruzeci și ceva de ani pe care-l chema Brendon, care era suplu și sever și care, atunci când nu zbura, era instructor de pedalat în Buffalo, o întrebă dacă se simțea capabilă să lucreze. Ea răspunse că da. Bineînțeles. Spuse că știa că avea să urmeze asta. Adăugă – și spusese asta de atâtea ori în ultima jumătate de oră înainte să urce scara de acces ca să pregătească avionul de decolare, încât începuse să creadă și ea asta – că Alex Sokolov fusese în viață când plecase din camera lui de hotel. Nu avea nici cea mai mică idee cine îl omorâse, lucru pe care îl afirmase cu toată convingerea, deși era destul de sigură că știa: ori fusese Miranda, ori o persoană pe care o cunoștea Miranda. Dar, într-un fel sau altul, Miranda era implicată.

Poate că Miranda era chiar în spatele tipului cu șapcă neagră.

Din păcate, încă mai trecea prin momente în care se întreba dacă, doar dacă, o învinovăța pe Miranda în zadar – pentru că ea îl omorâse, de fapt, pe Alex Sokolov. De obicei, reușea să-și revină când mintea ei o lua în direcția aceea. Doar că, de-a lungul anilor, fuseseră extrem de multe revelații îngrozitoare în „dimineața de după” legate de ceea ce făcuse în intervalul de timp acoperit de amnezie.

Cassie, chiar nu-ți aduci aminte când ai dat cu piciorul în tonomat? Erai ciudat de nervoasă că nu avea niciuna dintre melodiile lui Taylor Swift. Ți-ai văzut piciorul azi-dimineață?

Ai țipat ca o tipă dintr-un film porno, fato! Oamenii din apartamentul de lângă mine au bătut în perete.

Mai aveai puțin și-i dădeai cârdușurile tale de credit unui om al străzii – pe toate. Practic, îți goleai portofelul. A fost drăguț din partea ta, dar o nebunie.

Houdini Bikini. Așa ai numit tu faza aia. Ți-ai dat jos sutienul și ai încercat să-ți dai jos și slipul.

Odată, când Paula era trează, ajunsese la concluzia că una dintre ele era predestinată să „moară într-un accident stupid”. Se pare că asta scriau medicii legiști pe certificatele de deces când oamenii mureau din cauza unei prostii monumentale pe care o făcuseră când erau beți. Se înecau, săreau de pe clădiri, sau se prăbușeau pe un șir lung de scări. Paula glumise că asta nu era cea mai rea modalitate de a muri.

Conversațiile dintre membrii echipajului deveniră rapid stânjenitoare. De obicei, ar fi vorbit cu toții relaxați și ar fi ajuns să se cunoască puțin, dar cum poți face conversație cu o persoană de interes într-o investigație de crimă din Dubai? Cassie înțelegea. Nu era nici pe departe o paria, dar nimeni nu putea să-și dea seama cum să facă

tranziția de la o discuție despre moartea unui manager al unui fond de investiții la întrebări despre hobby-uri.

Da, ar fi răspuns ea, dacă ar fi întrebat-o. Beau. Vreți să aflați secretul unui martini „murdar”? Puneți un cub de gheață și puțină apă într-un pahar și țineți-l la congelator câteva minute înainte să amestecați ginul, vermutul și uleiul de măsline.

Și totuși, reușise să-și facă treaba timp de trei ore. Lucra la clasa business alături de o femeie drăguță de vârsta ei, pe care o chema Makayla, și probabil că faptul că cealaltă însoțitoare de zbor era aproape eroic de competentă o ajutase să reziste. Era mereu cu un pas înaintea lui Cassie, aducea prosoape calde și alune încălzite, deschidea diverse sticle de vin și o ajuta cu blândețe – cu multă blândețe – să se concentreze pe ceea ce avea de făcut în timp ce încălzeau tăvile cu fripturi, somon sau risotto.

Când Cassie se prezentă pasagerilor, își folosi al doilea prenume, Elizabeth, și îi rugă să îi spună Ellie. (Își dăduse jos insigna cu numele său, ceea ce, practic, era o încălcare a regulamentului, dar nu-i păsa în seara aceasta. Chiar nu-i mai păsa.) Era destul de sigură că tipul burtos îmbrăcat cu o cămașă urâtă cu mâneci scurte, din țesătură jacquard, știa cine era, de fapt, dar călătoreea singur și nu se deranjase să împărtășească nimănui din avion ceea ce știa. Doar se uita la ea cu o privire cunoscătoare, ca și cum înțelegea situația, știa cum stă treaba.

Acum, pentru prima dată, în întunericul de deasupra Atlanticului, când majoritatea pasagerilor dormeau, Cassie reuși să se așeze în scaunul ei și să-și verifice telefonul. Să citească și să recitească articolul. Să vadă replica ei cu „nu comentez”, care părea extrem de incriminatoare în contextul acestui coșmar, dar și felul îndemânatic în care Ani Mouradian reușise să o apere și să evite acuzațiile.

Nu se putu abține să nu citească și comentariile celor care urmăreau știrea, majoritatea fiind stupide, iar unele acuzatoare, dar toate dure și crude. Examină felul în care întâmplarea era discutată pe rețelele de socializare.

În cele din urmă, se întoarse la e-mailurile ei, inclusiv la cele de la Ani, Megan și sora ei. Rosemary o certa, scriind că nu putea să înțeleagă de ce Cassie nu-i povestise ce se petrece, ori la telefon imediat după ce se întorsese în Statele Unite din Emirate, ori duminică, atunci când o vizitase. *Că doar am petrecut toată duminica împreună*, sublinie ea. Sora ei era supărată, tristă și îngrijorată pentru ea. E-mailul era mai critic ca niciodată, și Cassie știa că merita fiecare reproș.

Iar apoi mai era și e-mailul de la prietena ei, Gillian: era o glumă cu intenții bune, dar teribilă, despre cât de nașpa o fi fost tipul ăsta la pat încât trebuise să-i taie gâtul.

Brendon, Makayla și restul echipajului o lăsară în pace, fiind conștienți fără îndoială de lucrurile cu care se confrunta.

Sincer, nu era sigură ce era mai rău: glumele online sau ura online. Erau multe din ambele, toate fiind rău intenționate și sexiste. Articolul nu includea și mărturisirea ei (semimărturisirea, dacă ar fi să fie sinceră) făcută la FBI vineri, cum că petrecuse, într-adevăr, noaptea cu Alex Sokolov; nimeni de la FBI nu scăpase o cât de mică informație referitoare la acest lucru. Dar știrea sugera clar că petrecuse noaptea cu el, pe baza camerelor de supraveghere din hotel și a interogării unui angajat de la hotel, care declarase că o văzuse pe însoțitoarea de zbor împreună cu omul de afaceri mort. Bău Cola ca să-și mai calmeze stomacul, dar avea nevoie de alcool. Oftă. Nu îndrăzni să încerce să bea ceva pe furiș. Nu acum.

Își dădu seama că partea cea mai ciudată a poveștii care constituia știrea era un citat din ceea

ce declarase tatăl lui Alex. Era o exprimare destul de directă a încrederii sale în FBI și în poliția din Dubai asupra faptului că aceștia îl vor găsi pe asasinul fiului său. Apăruse imediat după remarcă sa drăguță despre pasiunile nevinovate ale fiului său, cum ar fi fascinația „copilăroasă” a lui Alex față de numere și felul în care își făcuse o carieră din asta. Dar după asta, Gregory Sokolov menționa cât de surprinzătoare și de nejustificate i se păreau acuzațiile legate de faptul că fiul lui ar fi fost spion. Cassie se gândise de multe ori la asta, sămânța fiind plantată inițial în mintea ei de Derek Mayes, atunci când luaseră micul dejun împreună. Dar se vedea că tatăl lui Alex protesta cam prea mult.

În plus, nu-și dăduse seama că această idee era vehiculată. Când îl căută pe Sokolov pe Google, găsi, într-adevăr, aluzii și zvonuri care apăruseră precum păpădiile în luna mai. Erau multe speculații cum că ar fi lucrat pentru CIA și multe cum că ar fi lucrat pentru Mossack MI6 sau FSB. Erau chiar și câțiva adepți ai teoriei conspirației, care susțineau că lucra pentru o grupare de asasini mult mai întunecată decât CIA sau FSB, și raporta direct președintelui american sau celui rus.

Cassie văzu grupuri cu nume ca Double O (britanici), Cazacii (ruși), Phoenix (americani) sau Kidon (israelieni). Niciunul nu se potrivea cu tânărul cu care luase ea cina în Dubai, un bărbat la locul lui, din Virginia. Tipul era interesat de bani și matematică, pentru numele lui Dumnezeu. Îi plăcea să citească romane din secolul al nouăsprezecelea. Era destul de sigură că ea știa mai multe despre arme decât el.

Dar avea totuși nume de familie rusec. Avea interese rusești. Parfum rusec, cărți rusești, alcool rusec.

Un pasager, o femeie tânără și slăbuță, îmbrăcată în colanți cu model de leopard care îi aduceau aminte, în mod tulburător, de acele halate

luxuriante de la hotelul Royal Phoenician, îi zâmbi, iar Cassie presupuse că avea să intre în baia de lângă ea. Avea un păr negru și lung, cu cărare pe mijloc și o privire ușor adormită. Dar nu intră în baie. În schimb, se sprijini de mânerul de lângă ușa exterioară – cel care era atașat de interiorul fuzelajului și de care Cassie trebuia să se țină în cazul în care avea loc o evacuare, astfel încât să nu fie împinsă afară din avion în avalanșa de oameni disperați să iasă.

— Nu e nimeni la baie, îi spuse Cassie.

Femeia dădu din cap, dar nu intră.

— Simțeam nevoia să-mi întind picioarele, murmură ea.

Apoi adăugă:

— Ce se mai întâmplă în lume?

— Nimic momentan. Slavă cerului. Se vorbește mai multe despre nebunia alegerilor prezidențiale.

— Îmi place când nu sunt știri prea multe. Înseamnă că nu a explodat nicio parte a lumii. Nu a fost bombardat niciun spital din Orientul Mijlociu. Nu a fost atacată nicio școală de un nebun cu o armă în Kentucky.

— Eu am crescut în Kentucky.

— N-am fost niciodată acolo. Am auzit că e foarte frumos.

— Este.

— Eu sunt Missy.

— Bună. Eu sunt Ellie.

— Pot să te întreb ceva...

Și făcu o pauză înainte să-i pronunțe numele.

— Ellie?

Cassie așteptă. De obicei, când un pasager îi pune o întrebare în mijlocul unui zbor atât de liniștit, era una inofensivă, legată de slujba ei. Oamenii nu puteau să doarmă și voiau să stea de vorbă, iar, uneori, minunea aviației – a zborului – devenea foarte reală pentru ei în astfel de momente.

— Desigur.

— Când mi-ai reumplut paharul cu vin în timpul cinei...

— Spune. Întreabă.

— Ți-au tremurat mâinile. Și acum, ei bine, pari ca și cum ești pe cale să izbucnești în plâns.

— Și care e întrebarea?

— De ce te torturezi și citești ce e pe internet? Eu mă ocup de un blog de stil pentru *Enticement*, ceea ce nu include neapărat știri dure, dar tot văd destule prostii pe site. Poate că văd chiar mai multe. Oamenii îi batjocoresc pe grași. Le numesc pe femei târfe. Hulesc tendințele modei. Știu cine ești și știu ce te așteaptă. Probabil am citit aceleași articole și reacții la acestea ca și tine. Chestiile astea sunt foarte toxice. Așa că de ce nu descarci mai bine un roman de pe internet ca să-l citești?

— Chiar am o carte la mine, răspunse ea fără a se gândi.

Missy încuviință.

— E bine. Cred că ar trebui să-ți faci o favoare și să stai offline o perioadă.

Cassie nu putu să se hotărască dacă era vorba doar de bunătate sau de o tachinare ascunsă în spatele bunătății. Dar privirea lui Missy era blândă.

— Părinții mei sunt psihologi amândoi, continuă ea. Așa că știu ce răni pot provoca aceste comentarii „cu intenții bune”. Îmi pare rău dacă nu ți-am dat un sfat util. Dar ai părut atât de... tristă încât a trebuit să-ți spun ceva.

— E în regulă, zise Cassie și simți cum îi lăcrimează ochii. E bine.

— Știi că oamenii plâng în avioane mai mult decât oriunde altundeva?

— N-am știut că e o realitate, răspunse ea, dar cred că am ajuns să bănuiesc asta în urma anilor petrecuți aici sus.

— Da, probabil că tu știi mai bine decât mine. În avion ești singur deseori. Sau ești stresat. Sau ai avut parte de o experiență care a însemnat mult

pentru tine. Filmele și cărțile chiar îți ajung la suflet când ești la zece mii de metri în aer.

— Așa este.

Își dădu cu dezinfectant pe mâini, se frecă și apoi își șterse lacrimile de pe obraji.

— Ți-ai închis contul de Tinder?

— Încă nu.

— Fă-o. Închide-l, pur și simplu. Închide Tinder, Facebook, Instagram. Și contul de Twitter. O, mai ales Twitter. Orice ai avea. Pune-le pe pauză.

Cassie inspiră.

— E un sfat bun. Așa voi face. Mulțumesc.

Missy zâmbi. Avea un zâmbet frumos. Cassie se ridică în picioare și o îmbrățișă, întrebându-se de ce nu avea mai mulți prieteni ca această tânără – prieteni cu care să nu aibă interacțiuni legate de băutură sau de consecințele acesteia – și dorindu-și să poată sta în brațele ei tot restul zborului.

*

După ce Missy se întorsese la locul ei, Cassie îi urmă sfatul și apăsă pe pauză. Nu doar că își dezactivă majoritatea conturilor de pe rețelele de socializare, ci șterse și aplicațiile din telefon.

Apoi termină romanul lui Tolstoi pe care-l începuse cu câteva zile în urmă, dar pe care îl lăsase deoparte. Spre surprinderea ei, *Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți* nu era un titlu ironic deloc. Plânse la final. Masa, se gândi ea. Masa. Ce nume frumos.

*

Multe dintre cursele dinspre Statele Unite aterizaseră pe aeroportul din Fiumicino în același interval de timp: pe la jumătatea dimineții. Mulțimea de la controlul pașapoartelor nu era formată numai din americani, nici pe departe, dar,

într-un fel provincial, părea. Cassie auzi accente de sudiști, din New England și din New York.

Echipajele de zbor aveau cozile lor separate și treceau mai repede decât pasagerii.

Acum mergea alături de Makayla, și erau lângă agenții de securitate, apropiindu-se de ieșirea care ducea la benzile pentru bagaje (de care nu aveau nevoie), iar apoi la ieșirea din terminal, unde îi aștepta duba care îi ducea pe toți în centrul Romei. Makayla îi vorbea despre un restaurant vegetarian care îi plăcea, de pe Via Margutta, invitând-o să ia cina împreună acolo. Cassie era conștientă că una dintre roțile geamantanului său nu mergea bine. Bagajul se târâia cam greu. Încerca s-o asculte pe colega ei, dar mintea îi zbura numai la ceea ce se putea petrece în acel moment în New York și Dubai. Da, cea mai mare parte a New Yorkului dormea, dar poate că nu și FBI-ul. În mintea ei, îi văzu pe anchetatorii FBI și pe detectivii din Dubai dând e-mailuri, mesaje și trimițând fișiere criptate. Filmulețe cu ea. Fotografii. E-mailurile ei, care probabil fuseseră descărcate de pe un server. Interogatorii cu angajații de la hotel.

Își imaginează pe cineva căutând în groapa de gunoi de la marginea orașului Dubai, uitându-se după genul de lucruri pe care le aruncase ea. Se întrebă dacă vor face o captură de ecran de pe camerele de supraveghere, pentru a mări imaginea poșetei, căutând exact acea poșetă în munții de gunoi risipiți prin deșert. Sau poate că vor căuta prosoapele care lipseau de la hotel. Sau un cuțit. Ar putea un medic legist să spună dacă s-a folosit un cuțit sau o sticlă spartă, judecând după felul în care fusese tăiat gâtul lui Alex? Probabil că da.

Cassie își spuse că nimeni nu ar putea nici măcar să înceapă căutările unui lucru atât de mic precum o poșetă de umăr sau rămășițele exacte ale unei sticle într-un oraș atât de mare ca Dubai. Și deși ideea unei căutări îi provoca neliniște, reuși în mare parte să-și stăpânească frica.

În acel moment se opri. Puse o mână pe Makayla ca s-o oprească și pe ea. Acolo, în capătul îndepărtat de la controlul pașapoartelor, între rândurile de pasageri care nu erau din Uniunea Europeană – mai mult americani, mai mult oameni de afaceri care soseau într-o zi de luni, deși cu siguranță erau și oameni plecați în vacanță, ale căror pașapoarte aparțineau altor țări din Uniunea Europeană –, era o femeie cu păr roșcat închis, prins într-un coc francezesc. Își puneă o pereche de ochelari de soare cu ramă din baga, și avea o geantă de piele de vițel frumoasă pe umăr. Când călătoreea ridică privirea, Cassie era sigură că știa cine e, nu avea nici cea mai mică îndoială. Așa că, din reflex, șopti în barbă o mică înjurătură și numele femeii.

— Fir-ar să fie. Miranda.

Partea a patra
Proasta nimănui
Inamica nimănui

Capitolul douăzeci și unu

Elena știa că Occidentul îl vedea pe președintele Federației Ruse ca pe un răufăcător dintr-un film cu James Bond. Pentru numele lui Dumnezeu, tipul își elimina inamicii politici cu ceai radioactiv. Își punea agențiile de spionaj să spargă și să distribuie e-mailurile partidelor politice din SUA pentru a influența alegerile electorale. Era perceput ca un om înfricoșător, dar, totodată, comic. Îl luai în serios – foarte în serios –, dar râdeai de el pe la spatele lui.

Știa că în timp ce canadienii îi primiseră cu brațele deschise pe imigranții musulmani în timpul celei mai groaznice crize de refugiați cu câțiva ani în urmă, mulți americani presupuneau în ziua de azi că islamul era sinonim cu ISIS. Erau convinși că toate moscheile, indiferent dacă erau în Fallujah sau Florida, erau terenuri de împerechere pentru sinucigașii cu bombe și se înarmau cu arme semiautomate. Americanii se convinseseră singuri că vor fi în siguranță dacă au arme și ziduri.

Elena își dorea ca lumea să fie atât de simplă. Se gândi la ce-i spusese unul dintre prietenii din FSB ai tatălui său, în Soci, când voia să tatoneze terenul cu ea – să vadă dacă ar putea s-o recruteze.

— Sunt vremuri groaznice, în care idiotilor le este permis să-i guverneze pe cei orbi, spusese el. Îl parafrazez pe Shakespeare – poate într-un mod jalnic dar sunt sigur că înțelegi ce vreau să spun. Lumea e o casă de nebuni, Elena. Așa a fost dintotdeauna și așa va fi mereu. Și e o casă de nebuni complicată. Acum, simt că țara noastră are potențialul să fie cea mai bună. Știi tu, după toate lucrurile prin care am trecut. După cât au îndurat oamenii noștri. Dar nivelul e foarte scăzut.

Și totuși, nu a mai existat un Război Rece. Cel puțin nu în felul în care ea și bunicii ei ar fi înțeles acel termen. Cu siguranță nu se desfășura un

Război Mondial. Cel puțin nu încă. Statele Unite și Rusia erau la fel de naționaliste ca întotdeauna și, drept consecință, se tatona reciproc. La început nu fusese așa. O perioadă, Statele Unite vărsaseră lacrimi mari de crocodil pentru oamenii din Aleppo, dar înțeleseseră că Siria – și, evident, Ucraina și Crimeea – nu făcea parte din „curtea lor din spate”. Ci din a Rusiei. Așa că, în afară de jurnaliștii independenți, o perioadă, nimănui din America de Nord nu prea îi mai păsase că Federația Rusă trimisese focoase nucleare Iskander în Kaliningrad, sau de ceea ce fusese Königsberg mereu.

Dumnezeule, jumătate din America era destul de sigură că președintele american era o marionetă a rușilor.

Adevărul era că foarte puțini bărbați și foarte puține femei de pe străzile din Indianapolis și Kansas City se agitaseră atunci când rușii spărseseră sistemul informatic al NSA. Nimeni nu își făcuse griji atunci când transformaseră – convertiseră – încă un antreprenor care strângea cutii cu dosare în pivniță în același fel în care unii oameni păstrează ediții vechi ale revistei *Life*, figurine din plastic din *Star Wars* sau pisici siameze din porțelan.

Acum nu mai era așa.

Dacă vreo bucată de pământ de pe lumea aceasta era capabilă să declanșeze un alt război mondial, aceea era Siria, credea ea. A, Coreea de Nord avea ICBM-uri^[23] și focoase nucleare, în timp ce armata siriană recurgea des – foarte des – la aruncarea primitivelor bombe în formă de butoi din elicoptere. Dar cerul sirian era aglomerat, și criza refugiaților neliniștea Occidentul. Națiunile, fie ele mici sau mari, erau îngrozite de psihopații sinucigași, uneori cetățeni ai acelor țări, iar alteori veniți din afară, cu bombe prinse de piept sau arme automate în brațe, sau, pur și simplu, un camion foarte mare pe care să-l folosească în mulțime de

parcă pietonii erau doar niște ratoni care traversau un drum de țară în liniștea nopții.

Apăreau de oriunde, erau niște terenuri minate umane și-i măcelăreau pe oamenii suficient de ghinionişti din cluburile de noapte, aeroporturi și cinematografe. Omorau oameni cu zecile sau cu sutele. Atacurile aveau loc la întâmplare. Iar apoi se sinucideau.

Erau acești nebuni mai răi decât soldații sirieni care aruncau bombe din elicoptere? Poate, dar numai pentru că erau sinucigași. Armata siriană ar arunca o bombă (de exemplu) într-un cartier ocupat de rebeli, ar aștepta douăzeci de minute ca salvatorii să înceapă să-i tragă pe vecinii lor de sub dărâmături, iar apoi ar arunca o a doua bombă. Aceste bombe ucideau cu zeci de mii de oameni mai mult decât armele chimice.

Dar armele chimice erau cele care suscitau atenția votanților din München, Manchester sau Minneapolis. Imaginile cu copii care mureau sufocându-se și cu adulți vomitând și făcând spume la gură. Dacă vrei să obții atenția Casei Albe, omoară niște copii cu gaz sarin. Trimite-l printr-o rachetă sol-aer-sol sau aruncă-l dintr-un MiG.

Dronele rusești se mișcau încet pe același cer ca al americanilor. Piloții lor de pe pământ le ghidau deasupra țintelor și mașinăriile automate transmiteau imagini video și coordonate. Așa funcționau în Ucraina și în Siria. Dronele rusești foloseau cu siguranță tehnologii de ultimă oră, dar, spre deosebire de modelele americane, erau capabile numai de supraveghere.

Imaginați-vă: atâția bani pentru a proteja un pilot ca să nu mai trebuiască să piloteze un avion din carlingă. Între timp, sunt măcelăriți civili cu instrumente barbare, precum bombele clasice, și brutale, precum gazul sarin.

Uneori, se uita la Viktor sau la poze cu președinți din Washington, Moscova și Damasc și

se gândea cu tristețe că aici se termina totul. Aici.

Dar asta era situația, nu exista cale de întoarcere.

Așa că ea făcea ce putea, ceea ce nu era mare lucru, și probabil că nu merita pentru cât avea de suferit sănătatea ei mentală.

Spre deosebire de teroriști, anarhiști și jihadiști, tot ar putea să-i numere pe degetele de la o mână pe oamenii pe care îi executase (deși trebuia să pună și degetul mare). Ea se ocupa mai mult cu birocrăția, și asta sperase că va face în Dubai, odată ce Sokolov murea. Nu ar fi putut niciodată să-i spună lui Viktor și nici altcuiva, dar se ura într-o oarecare măsură, chiar dacă (până acum) morții pe care îi avea pe conștiință trebuiseră să moară cu toții. Poate chiar și Sokolov. Ambele tabere erau de acord în această privință.

Dar el era cel mai puțin vinovat. Vorbind obiectiv, nu era rău. Dar nici demn de încredere. Nu puteai să furi de la Viktor. Totuși, nu fusese ca scursura pe care o executase în Latakia sau cretinul pe care-l executase în Donețk: el, pur și simplu, vâslise în apele tulburi în care crezuse că poate naviga. Fusese cam ca ea: un pion. Pătratul D2 sau E2 de pe tabla de șah. Pionul avansa ca să deschidă linii de atac pentru nebun. În fața majorității pieselor, un pion nu rezista mult timp. Își făcea treaba și livra bunurile. Elena trebuise să-l omoare dintr-un singur motiv: pentru că Viktor îi ceruse asta.

Ascultă zumzetul liniștitor al motoarelor în întuneric și închise ochii. Își dori să se poată întoarce în timp. Își dori să se poată întoarce în acea noapte de la hotelul Royal Phoenician.

Nu, își dori să se poată întoarce în timp înaintea acelui moment în care se dusese la hotel. Atunci când îl sunase.

Bună, Alex! Mă bucur că o să ne vedem mâine. Ești singur?

Acea ultimă întrebare? Nu-i trecuse prin cap s-o pună. Ar fi trebuit s-o facă. Pentru că atunci el ar fi răspuns: *De fapt, nu. Sunt cu o nouă prietenă. Dar, te rog, vino oricum.*

Dar în cazul acesta nu s-ar mai fi dus. Ar fi așteptat. Poate că s-ar fi dus la hotelul Royal Phoenician mult mai târziu în acea noapte. Sau poate că nu. Poate că s-ar fi ocupat de Sokolov ziua următoare. Sau noaptea următoare.

Dar nu putea să dea timpul înapoi. Nu putea decât să meargă înainte. Să-și facă treaba. Să repare dezastrul pe care ea îl provocase și apoi să-și analizeze opțiunile.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

Re: ALEX SOKOLOV

DATA: 6 august 2018

Poliția din Dubai l-a alertat pe reprezentantul nostru legal din Emiratele Arabe Unite că, în această dimineață, la ora 9.15, ora din EAU, o cameristă de la hotelul Royal Phoenician a găsit o altă posibilă dovadă în cadrul investigației morții lui Alex Sokolov.

ILMA BAQRI, care făcea parte din personalul hotelului, dădea cu aspiratorul pe coridorul din nord-est la etajul al cincilea. Când a mișcat canapeaua rotundă de acolo, a văzut pe podea, în spatele ei, un ruj și un balsam de buze cu sigla companiei aeriene la care lucrează CASSANDRA BOWDEN. Sunt genul de lucruri incluse în trusa pentru clasa întâi.

Fără o mostră de ADN sau amprente, nu putem determina dacă vreunul din obiecte i-a

aparținut CASSANDREI BOWDEN, dar
poliția din Dubai a reținut ambele obiecte.

Capitolul douăzeci și doi

Cassie nu era dezgustată de haos atunci când era beată; chiar și trează, știa asta, era extrem de capabilă să ia decizii înnebunitor de proaste. Prima dovadă? După-amiaza de vineri, în Federal Plaza, la FBI. Își dădu seama că nu avea cum să ajungă la Miranda în timp ce aceasta stătea la coadă pentru verificarea pașaportului. Dacă s-ar fi întors, nu doar că ar fi înnotat împotriva curentului: ar fi înnotat într-un zid de oțel și dreptunghiuri de sticlă, coridoare strâmbe și femei și bărbați înarmați a căror datorie era să observe (și să oprească) posibili teroriști. Deși își dorea – cu disperare chiar – să pornească în mulțime și să se lupte, și să se zbată ca să ajungă la Miranda, nu îndrăzni să facă asta. Va fi reținută, poate chiar arestată, înainte să ajungă măcar în apropierea acelei femei. Totuși, tremura vizibil de agitată ce era. Așa că își menținu privirea ațintită asupra Mirandei și se adresă Makaylei:

— Poți ruga echipajul să se oprească puțin? Să mă aștepte? Și poți să ai tu grijă de geamantanul meu?

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Am văzut o cunoștință care așteaptă la coadă pentru verificarea pașapoartelor: rândul șase. Trebuie să merg să vorbesc cu ea.

Se întrebă ce era cu ochelarii de vedere pe care Miranda îi pusese în poșetă, deoarece femeia nu purtase ochelari când se văzuseră în camera de hotel a lui Sokolov în Dubai. Dar poate că nu purta lentile de contact în timpul zborurilor de noapte ca să poată dormi. Sau erau ochelari pentru citit. Nu conta. Cassie speculă că femeia nu purta ochelari în poza din pașaport, așa că nu voia să-i poarte acum când ofițerul de securitate o privi pentru a compara persoana cu poza mică din pașaportul de culoare albastru închis.

Asta dacă era albastru închis. Din câte știa ea, era roșu, negru sau verde. Își dădu seama că presupuse că femeia era o americană obișnuită cu un pașaport obișnuit. Poate că nu. Poate că nu era americană. Sau poate că era, dar avea un fel de statut diplomatic.

— Cine?

I-ar fi luat prea mult să-i explice Makaylei cine era pasagera mai exact, așa că îi răspunse simplu:

— Cineva din Dubai. Cineva care face parte din dezastrul în care s-a transformat viața mea.

Nu era nevoie să spună decât cuvântul Dubai și presupuse că toată lumea din echipaj avea să înțeleagă destul de bine la ce se referea. Adăugarea cuvântului „dezastru” fusese din reflex, o clipă de autocompătimire ce nu-i stătea în fire. Dar era și inutil: cu toții aveau teoriile lor despre de ce s-o fi întâmplat și ce nu s-o fi întâmplat în Dubai – despre ce o fi făcut sau ce nu o fi făcut –, așa că, măcar din curiozitate, nu aveau s-o abandoneze acum.

O privi pe femeie stând în fața ofițerului de la pașapoarte, îl privi ștampilându-i pașaportul (deși culoarea rămânea un mister), și apoi se grăbi spre capătul coridorului, acolo unde pasagerii ieșeau ca să-și ia bagajele. Era frustrată pentru că asta însemna că trebuia să-și ia privirea de la Miranda. Dar nu avea de ales: nu putea risca să-i permită să dispară în mulțimea de călători care nu erau încetiniți de cozi sau bagaje ce trebuiau verificate. Toată oboseala ei de după zbor dispăruse, ochii ei erau în alertă și nu-și făcea griji pentru ce avea să-i spună sau să o întrebe. Pentru că știa. Știa.

În timp ce aștepta, îi trimise un mesaj lui Ani în care îi spunea că știa că dormea buștean în New York, dar ea era pe punctul de a se confrunta cu Miranda la aeroportul Fiumicino. Avea de gând s-o întrebe cine era, de fapt, Alex Sokolov, de vreme ce femeia sigur nu lucra pentru fondul lui de investiții. Cassie știa că se juca cu focul: dacă

Miranda îl omorâse pe Alex, cine știe de ce ar fi în stare dacă s-ar simți încolțită. Dar Cassie era pregătită. Își spuse că cel mai probabil femeia nu era înarmată, deoarece tocmai debarcase dintr-o cursă transcontinentală; și chiar dacă reușise cumva să strecoare o armă în avion, cum ar fi putut s-o atace în mijlocul benzii pentru bagaje într-un aeroport internațional atât de aglomerat?

Secundele treceau, și Miranda nu ieșea. Oamenii continuau să vină, un val nesfârșit și continuu, dar nicio urmă de Miranda. Cassie se gândi că poate o ratase în timp ce scria mesajul, dar nu credea asta. Se uitase în jos la telefon numai câteva milisecunde; fusese cu ochii-n patru tot timpul. Își lungi gâtul ca să vadă în spate, unde se verificau pașapoartele, dar nu se vedea nicăieri. Scrută zona în care ar fi trebuit să fie toaleta femeilor, și unde ar fi putut să intre, dar nu exista niciuna între gardieni și bagaje. Era una doar în spatele ei.

Apoi văzu geanta – acea geantă frumoasă din piele de vițel. Era pe umărul unei femei care trecuse într-adevăr pe lângă ea, o femeie cu păr blond și ochelari de soare și o pălărie de paie cu boruri mari care trecuse deja de prima bandă de bagaje. Cassie mai scrută încă o dată ieșirea de la verificarea pașapoartelor și, nezărind-o pe Miranda, luă o decizie. Se întoarse și fugi după femeia cu pălărie de soare, foarte conștientă că probabil arăta ca o nebună, dar fără să-i mai pese.

Cassie o prinse din urmă înainte ca pasagera să iasă afară. O apucă din spate, trăgând-o de umăr și întorcând-o cu fața la ea. Nu putea să vadă ochii femeii în spatele ochelarilor de soare și ce vedea din părul ei sub pălărie era mult mai deschis decât părul Mirandei. Nu putea să-și dea seama dacă era ea sau nu. Încercă să-și aducă aminte dacă aceasta era aceeași bluză – albă și puțin largă – pe care o purtase Miranda cu câteva minute în urmă când stătuse la coadă, dar era atât de ștearsă și de comună, încât Cassie nu era sigură.

Femeia se uită dincolo de ea, fără să arate nici măcar cel mai mic semn că ar recunoaște-o.

— Tu ești, nu-i așa? întrebă Cassie pe un ton implorator, și deși nu țipase, avea senzația că dacă o asculta cineva acum, ar fi crezut că e isterică.

— Poftim? Ne-am mai întâlnit?

Tonul ei era moale și imperturbabil. Îl mai auzise Cassie înainte? Poate. Poate că nu.

— Tu ești Miranda, nu-i așa? Trebuie să vii cu mine la poliție.

— Îmi pare rău, dar nu mă cheamă Miranda. Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Dubai! Camera 511, de la hotelul Royal Phoenician! insistă Cassie, aproape jelind.

— Nu înțeleg ce înseamnă asta, răspunse ea. N-am fost niciodată în Dubai.

Atunci Cassie o scutură pe femeie, nu pentru că tot mai credea că era Miranda, ci pentru că înțelese că nu era. Nu era. Ori nu o văzuse niciodată pe Miranda, ori scăpase, iar Cassie se temea în adâncul sufletului ei că era prima variantă. În disperarea ei, era mai violentă cu această femeie decât intenționase – chiar era pe punctul de a trage de borul pălăriei și de a-l ridica, un ultim gest jalnic, o ultimă speranță –, când văzu pe altcineva cu coada ochiului, o altă pasageră, și această persoană întorcea un ruj roșu mic spre ea. Și chiar înainte ca ea să apuce să reacționeze, știa ce se va întâmpla. Ce se întâmpla deja. Simți jetul pulverizat lovind-o în față, usturimea fiind mai groaznică decât o arsură solară, și deși închisese ochii și dusesse mâinile la față, ochii îi lăcrimară instantaneu și nasul începu să-i curgă din abundență. Respira cu greu, scoțând sunete răgușite și astmatice sau tușind. Se prăbuși în genunchi și se folosi de eșarfa de la gât ca să-și ștergă fața. Încercă să strige, să vorbească, să-și ceară scuze. În schimb, era conștientă că cineva stătea în dreptul ei, ca și cum Cassie ar fi fost un luptător de wrestling trântit la pământ, și simți că

era Buna Samariteană care îi pulverizase în ochi spray-ul cu piper. Pasagera chema ajutoare, Cassie auzi oamenii alergând – podeaua de gresie vibra sub ea –, iar apoi femeia cu spray-ul cu piper fu trasă de lângă ea.

— A atacat-o pe acea doamnă, am văzut eu, explica ea în engleză, cu un ușor accent de Boston.

Cassie auzi și italiană, ofițeri de poliție, și apoi simți mâini pe umerii săi și pe spate, și undeva departe auzi vocea Makaylei și vocea lui Brandon, șeful de echipaj, care spuneau ceva legat de faptul că trebuiau să o ducă imediat la baie, de ochii ei iritați și de găsirea postului de prim ajutor din aeroport. Dar polițiștii – nu, de fapt, erau soldați – nu acceptară așa ceva. Aveau alte planuri cu ea.

— Vă rog, spuneți-i că îmi pare rău, imploră Cassie, vă rog.

Dar era deja prea târziu. Deschise ochii, în ciuda durerii, dar femeia cu ochelari de soare și pălărie nu era nicăieri în peisaj. Se evaporase. Și cu o undă de disperare, Cassie își dădu seama că dacă întâmplarea fusese prinsă pe camerele de supraveghere, ar fi arătat ca o însoțitoare de zbor nebună – cea care poate că aproape îl decapitase pe tânărul american din Dubai – care atacase o călătoare cu ochelari de soare și pălărie de paie elegantă în timp ce ieșea de la verificarea pașapoartelor, iar cineva cu un spray cu piper ascuns într-un ruj sărise în apărarea bieteii femei.

*

Makayla stătu alături de Cassie, dar restul echipajului merse mai departe și plecă cu duba spre Roma. La un moment dat, după ce lucrurile se calmară, iar Cassie încă stătea în genunchi pe podeaua secțiunii cu bagaje, ridică privirea și prin ochii înlăcrimați și îndurerați văzu trei bărbați înalți și zvelți, în haine de camuflaj și cu veste antiglonț, fiecare cu o pușcă – soldați italieni –,

înconjurând-o, și-și aduse aminte de sculptura cu trei coloane din fața clădirii FBI din Manhattan. Santinela. Apoi închise ochii și o simți pe Makayla cuprinzând-o cu ambele brațe și întrebând-o dacă e în stare să meargă. Ea răspunse că da. Cealaltă însoțitoare de zbor o ajută ușor să se ridice, cu brațele în jurul mijlocului ei.

Cineva deja o escortase pe femeia din Boston în altă parte. Îi mulțumiseră și acum trebuiau să-i ia declarație. Cassie știa că avea să spună povestea eroismului ei remarcabil în prima ei zi în Italia pentru tot restul vieții sale oricui era dornic să asculte. Cassie o ura.

Makayla și unul dintre soldați o duseră pe Cassie mai întâi la postul de prim ajutor, unde un asistent medical cu o mască pe față și respirație care mirosea a mentă îi diminuă usturimea ochilor cu picături anestezice și apoi îi curăță până când consideră că scosese cea mai mare parte din spray. O spală pe față cu o soluție despre care el spunea că este un fel de detergent de vase diluat, iar apoi îi dădu o cremă de față pe care să o aplice seara. Unul dintre soldații care o adusese acolo rămăsese lângă ea, vorbind din când în când cu superiorii lui în italiană, prin intermediul stației radio, la un moment dat luându-i pașaportul și făcându-i o fotocopie înainte să i-l returneze.

După ce asistentul termină, soldatul le escortă pe ea și pe Makayla într-o sală de conferințe fără geamuri, unde fură întâmpinate de doi bărbați în costume și cămăși albe impecabile. Lucrau pentru securitatea aeroportului și-i oferiră apă (pe care ea o acceptă) și cafea (pe care o refuză). Dacă nu ar fi durut-o gâtul atât de tare, poate că ar fi cerut ceva alcoolic și tare. Apoi îi cerură colegei sale să aștepte afară și îi spuseră lui Cassie să ia loc la mijlocul mesei de conferințe. Amândoi stăteau în fața ei, iar unul avea un laptop deschis în față. Nu-și mai aducea aminte numele lor de familie, dar își aduse aminte că cel mai înalt, ras în cap și cu piele

bronzată – cel care se părea că era șeful – se numea Marco. Celălalt, care se părea că era responsabil cu laptopul, probabil că se numea Tommaso.

— Vă rog, spuneți-ne ce s-a întâmplat, începu Marco.

Engleza lui era excelentă, deși avea un accent puternic.

— Au fost pasageri în acea zonă care s-au temut că va avea loc un fel de atac – un atac terorist. Cineva a spus că s-a așteptat la explozii și focuri de armă. Un alt caz precum cel din Amsterdam. Sau cel din Istanbul.

Cassie simțise cum adrenalina se scursese din ea ca apa dintr-o cadă fără dop, în timp ce asistentul medical o tratase, iar acum nu voia decât să se ducă la hotelul companiei aeriene și să doarmă. Era trează de vreo douăzeci și patru de ore, iar rezultatul fusese genul de nebunie pe care o făcea de obicei atunci când era beată – nu trează. Dar voia și să vorbească cu Ani și să-i povestească ce se întâmplase. Voia să puncteze trei lucruri: văzuse o femeie, la controlul pașapoartelor, care semăna straniu de mult cu Miranda, iar femeia se evaporase înainte să ajungă în zona bagajelor. Zărise o a doua femeie cu aceeași geantă pe umăr în apropiere de banda cu bagaje, care, de asemenea, semăna puțin cu Miranda, dar avea altă culoare la păr. Apoi o abordase pe a doua femeie din greșeală – și ajunsese să fie atacată cu un spray cu piper de o a treia.

Încă nu era pregătită să recunoască faptul că nu o văzuse pe Miranda la aeroport. I se păru improbabil să o fi văzut, dar o mică parte din ea încă mai credea (sau cel puțin încerca să creadă) că o zărise, într-adevăr, și că femeia reușise să dispară. Doar că aceeași parte din ea avea acea senzație distinctă că fusese urmărită din Manhattan și că cineva era cu ochii pe ea. Așa că dori să afle dacă exista vreun fel în care Ani să poată verifica

listele cu pasageri din zborurile din acea dimineață care ajunseseră în aeroportul Fiumicino și să vadă dacă exista un călător cu acel nume într-un avion. Voia și s-o întrebe pe Ani: dacă fusese Miranda, de ce să se afle aici? Nu avea cum să fie o coincidență. Însemna probabil că femeia o urmărise până la Roma.

Încercă să-și aducă aminte detaliile feței Mirandei din vizita pe care femeia o făcuse în apartamentul lui Alex – ochii, buzele, felul în care își coafase părul – și le compară cu trăsăturile femeii pe care o zărise în această dimineață la coada la care se verificau pașapoartele. Adevărul era că în momentul în care o întâlnise pe Miranda în Dubai era deja beată. Cât de clare să fi fost amintirile ei? Iar acum tocmai sărise la gâtul unei biete femei nevinovate, care, pur și simplu, se întâmplase să semene puțin cu persoana pe care Cassie o întâlnise în circumstanțe care erau (așa cum se întâmpla frecvent în viața ei) încetoșate de alcool. Între timp, era posibil ca femeia respectivă să o fi păcălit și să fi reușit să scape.

— La sfârșitul lunii trecute, începu ea, am petrecut noaptea în Dubai cu un bărbat pe care l-am întâlnit în avion mai devreme în acea zi. Am fost în camera lui de hotel. După ce am plecat a doua zi dimineață ca să prind avionul spre Paris, cineva l-a omorât. Și femeia cu care am încercat să vorbesc la bagaje... îmi aducea aminte de cineva care a venit în camera lui de hotel în acea noapte.

Marco ridică o sprânceană:

— A petrecut și ea noaptea acolo, deci ați fost trei?

— Nu. Nicidecum. A venit doar ca să bea ceva. Apoi a plecat.

— Cum o cheamă? întrebă el.

— Nu știu numele ei de familie. Dar a zis în Dubai că prenumele ei e Miranda.

— Și ați atacat o pasageră în această dimineață pentru că ați crezut că era ea?

— Nu am atacat pe nimeni. Femeia cu spray de piper a exagerat și m-a atacat.

Marco și Tommaso se uitară unul la celălalt, iar Cassie se simți imediat judecată. Tommaso se uită la ceva în laptop.

— Voi reformula, zise Marco. Deci ați abordat o pasageră în această dimineață deoarece ați crezut că era ea?

— Da.

— De ce?

— Am încercat s-o opresc.

— S-o opriți din ce? întrebă Marco.

— Să nu fugă. Ea...

Marco ridică o mână ca s-o facă să tacă.

— Vă rog, zise el cu fermitate.

Apoi se aplecă în față și-și împreună mâinile pe masă.

— Vă rog, să o luăm de la început. Dacă nu vă deranjează, să începem cu începutul. Cu Dubai.

— Trebuie să sun la ambasada americană? Am nevoie de avocat?

— De ce? Nu vă arestăm. Femeia pe care... ați abordat-o... nici măcar nu se află aici. Probabil că a plecat deja. Probabil și-a început vacanța în Italia.

— A plecat?

— Da.

Din nou, Cassie simți ceva, ca și cum ar fi apăsat tare pe pedala care-i sporea neliniștea. Faptul că femeia fugise însemna ceva. O persoană normală nu ar fi rămas aici?

— Puteți s-o găsiți?

— Mă îndoiesc.

— Puteți încerca? Poate folosiți înregistrările de pe camerele de supraveghere și descrierile martorilor? Sigur puteți face rost de aceste lucruri.

— A stat cu spatele la camera din acea secțiune. Nu e atât de bine iluminată cum ne-am dori noi. Și purta o pălărie frumoasă și ochelari de soare. Nici

măcar nu putem să ne dăm seama ce culoare avea părul ei.

— Era blondă.

— Bine. Dumneavoastră credeți că era blondă.

— Și dumneavoastră aveți martori. Dumnezeule, nebuna aceea cu spray-ul cu piper! exclamă ea, și-și auzi tremurul din voce.

Cunoștea acel sunet: era epuizare și frustrare, amestecate într-un mod toxic. Se gândi să adauge „spray cu piper ilegal”, deoarece spray-ul cu piper – mai ales cel deghizat în ruj – nu era permis într-un bagaj de mână.

— Așa este, răspunse bărbatul. Și acești martori – inclusiv americanca cu spray-ul cu piper – pot să vă descrie perfect. Și, da, pot să descrie și felul în care v-ați aruncat asupra doamnei.

— Nu m-am aruncat asupra ei.

Cei doi bărbați se priviră din nou. Cassie își dădu seama că deși nu aveau s-o aresteze, nici nu aveau s-o ajute.

— Putem reveni asupra chestiunii din Dubai? întrebă Marco. Povestiți-ne despre acea noapte.

— Cred că ar trebui să plec.

— Vrem să înțelegem ce s-a întâmplat.

— Atunci sunați la ambasada americană sau lăsați-mă pe mine să sun. Sunt prea obosită acum ca să vorbesc cu dumneavoastră fără cineva de la ambasadă alături de mine.

— Va dura cel puțin o oră – poate mai multe ore – până vor ajunge aici. Și asta presupunând că e cineva disponibil. Sunt sigur că nu vreți să așteptați atâta.

— Atunci o să plec, vă mulțumesc foarte mult. Ați spus că nu mă arestați.

— Nu.

Urmă o pauză lungă, iar apoi Marco ridică de pe masă o fotocopie a pașaportului ei și o flutură disprețuitor.

— Dar știm exact cine sunteți, doamnă Bowden. Interpolul știe exact cine sunteți.

— Atunci de ce a trebuit să-mi pierd timpul ascultând întrebările despre Dubai? se răsti ea. Sunt epuizată și tocmai am fost atacată!

— Când oamenii sunt epuizați, de obicei sunt mai cooperanți. Atunci vorbesc cel mai mult.

— Deci ce urmează? Tortură cu apă?

El ridică din umeri.

— Țara dumneavoastră face asta. Nu a mea.

— Eu plec.

— Cum doriți, zise el.

Îi ceru numele hotelului la care va sta și numărul de telefon mobil, pe care le notă pe copia pașaportului ei. Apoi Tommaso le notă în laptop.

— Cât timp veți sta în Roma? întrebă el.

— Până mâine. Spre prânz.

— Aveți cursă spre aeroportul JFK la ora două și zece, nu?

— Exact.

El încuviință din cap puțin îngâmfat.

— Știu bine programul zborurilor companiei la care lucrați. Știu bine programul majorității companiilor aeriene.

Se ridică în picioare, la fel și Tomaso, iar apoi se ridică și ea de pe scaun.

— Vă vom căuta astăzi la telefon dacă va fi nevoie să vorbim cu dumneavoastră din nou. Dar... doamnă Bowden?

— Da?

— Vă rog, pentru bine dumneavoastră, nu atacați – mă scuzați – nu abordați femei străine cât timp sunteți aici.

Zâmbea, dar era o urmă de dezgust și rău augur și simți că vorbele lui erau mai mult o amenințare decât un sfat.

Capitolul douăzeci și trei

Aeroporturile o fascinau pe Elena din cauza faptului că toată lumea era parcă băgată în-priză când se afla aici. Comportamentul tuturor era exagerat. Erau pasageri agitați și tensionați, stresați de grija – și acesta era spectrul neliniștii – următorului avion pe care trebuiau să-l prindă, sau aveau teamă de zbor, sau erau în alertă datorită căldurii, luminii și zgomotului asurzitor al unui posibil atac terorist cu bombă. Erau cei care zburau frecvent și care se agitau din cauza legăturilor, și cei care erau enervați pentru că trebuiau să-și pună lucrurile în pungi de plastic transparente, de detectoarele de metale și de faptul că trebuiau să se descalțe de pantofi.

(Frustrarea ei care era? Întotdeauna era enervată de idioții care-și puneau încălțăminte murdară în coșuri alături de haine și genți. Se strâmbă când fu nevoită să pună un pulover din cașmir într-o tavă de plastic pe care înainte stătuseră tălpi de pantof care de obicei stăteau pe podeaua din baie.)

Elena își dăduse jos pălăria de paie și o pusese înapoi în geantă înainte să iasă în secțiunea de bagaje. Se gândi să se ducă la toaletă și să-și pună o altă perucă, dar știa că Bowden nu avea să plece de la aeroport în curând. Nu avea de ce să-și facă griji.

Ironia că însoțitoarea de zbor o zărise la controlul pașapoartelor în Roma nu era uitată. Viktor sigur avea să spună ceva. Poate avea să facă mai mult de atât. Mult mai mult. Și totuși, posibilitatea de a da de Bowden fusese motivul care o convinsese să zboare din Newark și nu din JFK.

Pe de altă parte, faptul că Bowden o văzuse și o atacase fusese un mic dar neașteptat. Și avusese și parte de norocul de a-i sări în ajutor un bun samaritean din Massachusetts. Elena fusese și ea

pregătită cu propriul ei spray cu piper, dar nu avusese nevoie de el. Strecurase cu discreție ceea ce arăta ca un stilou italian elegant în geanta lui Bowden după ce femeia se prăbușise în genunchi, cu mâinile la față.

Se opri când simți un miros de combustibil, stând la rând ca să ia un taxi. Ura mirosul de combustibil. I se făcea greață. Dar nu-l băgă în seamă pentru că era însoțit și întâlnirea de la bagaje se dovedise a fi un lucru bun. Chiar un lucru bun. Cu siguranță avea să-i spună asta lui Viktor. În ceea ce-i privește pe oamenii care căscaseră gura la fața locului, nu era decât o dovadă în plus că însoțitoarea de zbor era de necontrolat. Cauza și efectul erau clare: Bowden îl omoară pe Sokolov în Dubai. Este dată în vileag de *New York Post*. Sare la gâtul unei femei străine din aeroportul Fiumicino. Mâine-dimineată, corpul ei va fi găsit în Roma, toată lumea va crede că fusese foarte probabil – chiar previzibil – ca însoțitoarea de zbor să se fi sinucis.

Presupunând, bineînțeles, că Elena avea să se țină de plan. Dar mai întâi voia să înțeleagă exact ce făcea acest cumnat al ei la Blue Grass Army Depot și câte putuse să afle Sokolov online. Elena știa ce putea afla și ea – cu ușurință, un apel, și apoi un apel înapoi –, dar trebuia să știe ce ar fi putut afla *el*. Asta era altceva. Voia și să se avânte în rețeaua întunecată să vadă dacă instinctele ei legate de Bowden, cumnatul ei Dennis McCauley și curier erau corecte. Apoi va trebui să se consulte cu responsabilul ei. Știa că nu mai poate amâna prea mult. Și ei știau asta.

Se întrebă ce se va întâmpla în următoarele douăsprezece ore. Sau în următoarele douăzeci și patru de ore. Ori aveau s-o cheme la ei, ori Bowden avea să fie moartă. Totul depindea de cât de mult își doreau să afle despre Viktor Olenin și visurile lui legate de drone și gaz otrăvitor.

Capitolul douăzeci și patru

Makayla îi spuse lui Cassie că are treizeci și șase de ani în timp ce stăteau pe bancheta din spate a unui taxi mic ce le ducea spre centrul Romei. Ea și soțul ei, director de publicitate, aveau o fiică în vârstă de cinci ani care urma să meargă la grădiniță. Locuiau în Douglaston, Queens, iar socrii ei locuiau în apropiere, ceea ce era un dar de la Dumnezeu când venea vorba de îngrijitul copilei. Vorbea de zor, fără să pună aproape nicio întrebare, ceea ce era perfect, deoarece în taxi aerul era sufocant din cauza căldurii de august, iar Cassie nu voia decât să asculte.

Poate chiar ar fi adormit, odată ce intrau în traficul din Roma, dacă taxiul nu ar fi demarat și frânat brutal și imprevizibil încontinuu. Dar vocea Makaylei era joasă și blândă, iar Cassie își imagină că acea voce îi citește fiicei sale povești în nopțile în care nu zboară spre Frankfurt sau Roma.

Vai, se gândi Cassie, cum o fi să ai o fiică? Să ai copii? Odată văzuse un citat scris cu cretă galbenă și albastră pe o tablă în fața unui magazin de haine din West Village: „Mai ții minte persoana aceea care ai vrut să fii? încă mai ai timp”. Cassie își dorea să creadă asta; își dorea să creadă aproape cu disperare. Voia să fie altfel de cum era – să fie orice altceva numai nu cum era. Dar, cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai puțin probabil. Stând pe bancheta din spate a unui taxi, i se păru că viața nu era decât un șir din ce în ce mai îngust de ocazii. Era ca o pâlnie.

— Acesta e hotelul nostru, spuse Makayla, dar înainte ca ea să întindă mâna spre geantă după portofel, aceasta plătise deja cursa.

— Te rog, lasă-mă să-ți dau banii, spuse ea.

Aflase că vor sta la același hotel ca atunci când compania aeriană le făcuse rezervările săptămâna trecută, dar tot oftă de frustrare când privi spre

intrare. Se gândi imediat la faptul că va trebui să-l evite pe Enrico. El îi va vedea pe ceilalți membri ai echipajului îmbrăcați în uniforme negre cu roșu și albastru, specifice companiei lor, și va presupune că stătea și ea la acest hotel.

— Nu e mare lucru, zise Makayla. Poți să-mi iei ceva de băut în seara asta. Ce zici?

Cassie zâmbi la auzul sugestiei. Nu-i scăpă faptul că pentru Makayla alcoolul nu însemna nimic mai mult decât o scurtătură spre prietenie și camaraderie. Asta însemna pentru foarte multă lume.

— Sigur, zise ea și speră că dacă aveau să bea împreună, zeii să fie buni cu ea astăzi și să fie ziua liberă a lui Enrico.

Șoferul le scoase geamantanele din portbagaj.

— Mulțumesc, îi spuse ea Makaylei. Sincer. Îți mulțumesc pentru tot.

— Cu plăcere – deși nu am făcut mare lucru. Acum, ar trebui să te duci să dormi puțin. Eu clar am nevoie de un pui de somn.

Cassie încuviință și privi cum un hamal îi cară geamantanul pe scările de marmură, apoi îl trase până la recepție. Cassie va dormi. Dar mai întâi trebuia să-și sune avocata din New York. Era aproape ora șapte dimineața pe Coasta de Est. Cel mai probabil, Ani era trează.

*

— Ai văzut-o?

Era o întrebare, dar Cassie putea să perceapă șocul și neîncrederea din vocea lui Ani.

— Poate, spuse Cassie. Nu sunt sigură. Am crezut că am văzut-o. Eram sigură la momentul respectiv. Dar cu cât mă gândesc mai mult la acea clipă, cu atât pare mai posibil să mă fi înșelat. Poate că acesta e doar încă un exemplu că-mi pierd mințile. Devine din ce în ce mai greu să mă adun.

Asta cred că mă sperie la fel de tare ca tot ceea ce se petrece în momentul de față.

Stătea pe scaunul de la biroul din camera ei de hotel, cu un picior sub ea. Se temea că dacă se pune în pat, se va întinde și va adormi în mijlocul conversației. Poate că nu se va mai trezi. Fusese la alt etaj săptămâna trecută, dar pe aceeași parte a clădirii și, din nou, vedea turnurile Trinita dei Monti în fața geamului ei.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat, îi ceru Ani, așa că ea îi povesti, inclusiv interogatoriul de la aeroportul Fiumicino.

— Adineauri ai căscat? întrebă Ani după ce termină.

— Sunt epuizată.

— Înțeleg. Dar trebuie să realizezi că dacă sari pe o biată femeie în zona bagajelor, compania aeriană va avea motiv să te oblige să-ți iei concediu. Articolul publicat de *New York Post* azi? Nu. Nu o vor pedepsi pe „Curtezana ucigașă cu cărucior” – asta e doar o presupunere nebunească dar vor pedepsi o însoțitoare de zbor care a demonstrat că e instabilă psihic într-un aeroport internațional.

Importanța acelei propoziții o făcu pe Cassie să aprobe din cap, deși era singură în cameră.

— M-am gândit și eu la asta, recunosc eu.

— Și evident că le-ai oferit procurorilor, atunci când vor ajunge la tine, un subiect în plus de care să se lege. E de o mie de ori mai rău decât faptul că ai sunat la familia lui Sokolov sâmbătă seara.

— Știu.

— Și totuși, te-ai dus la femeia aceea din aeroport numai pentru că avea aceeași geantă de umăr ca persoana pe care o văzuseși la rând? La ce te-ai gândit? Că o să se deghizeze?

— Da. Probabil. Nu știu. Doar că am fost atât de frustrată de faptul că femeia care crezusem că era Miranda dispăruse dintr-odată.

— Dumnezeuule. Chiar îmi fac griji pentru tine. Ești complet scăpată de sub control.

— Știu. Mi-e puțin teamă, Ani. Mi-e teamă că nu mai gândesc cum trebuie, chiar și atunci când sunt trează. Adică, în New York am crezut că sunt urmărită.

— Poftim?

— Am văzut de două ori un tip cu șapcă neagră pe stradă, în spatele meu. Purta ochelari de soare. Altă dată am fost sigură că era acolo, lângă mine.

— Dar nu l-ai văzut?

— Nu a treia oară. Asta vreau să zic. Cred că o iau razna.

— Poate că da. Dar poate că nu. Nu aș fi surprinsă dacă FBI-ul ar fi pus pe cineva să te urmărească.

— Deci nu sunt nebună.

— O, ba ești nebună, Cassie. Ești un dezastru total. Dar asta nu înseamnă că nu ești urmărită. Te rog să vezi spray-ul cu piper ca pe o alarmă de trezire. Un avertisment. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta. Chiar îmi pare, pentru că urăsc să mă gândesc la suferința ta. Dar sunt și puțin recunoscătoare că a intervenit cineva înainte ca tu să faci o nebunie mare.

— Nu aș fi rănit-o niciodată. Nu am fost violentă.

Cel puțin nu încă, se gândi ea.

— Am apucat-o din reflex.

— Încă te mai doare ceva? Ai vreun disconfort?

Cassie avusese grijă să evite oglinda mare din camera de hotel. Nu voia să vadă cât de pătată era fața ei, cel mai probabil. Se temea că ochii ei încă arătau roșii ca ai unui vampir. Asistentul medical îi spusese că va arăta mult mai bine până la cină. Așa spera.

— Nu chiar. Dar mă întrebam dacă tu, sau detectivul tău privat, ați putea face ceva pentru mine.

— Spune.

— Puteți verifica listele cu pasageri din avioanele care au ajuns la Roma în dimineața aceasta? Putem afla dacă a fost o femeie pe numele Miranda într-unul din ele?

— Parcă spuneai că te-ai înșelat.

— Am spus că nu sunt sigură. Cred când una, când alta.

— Păi, eu nu pot afla asta, zise Ani, dar o să-l întreb pe detectivul meu privat. Mă îndoiesc că el ar putea. Sună mai de grabă a treabă de FBI.

— Bine, răspunse Cassie, deși răspunsul avocatei sale o sperie. Ți-a spus ceva despre trecutul lui Alex?

— Nu. O să-l sun după ce terminăm conversația.

— Mulțumesc. A – și îmi pare rău că n-am spus asta de la început –, dar îți mulțumesc și pentru felul în care te-ai descurcat cu reporterul acela de la *New York Post*. Chiar apreciez.

— Știu. Crede-mă, și șeful meu apreciază, răspunse Ani pe un ton neliniștit.

Apoi întrebă:

— Ce o să faci în după-amiaza aceasta? Și diseară?

— Îți faci griji că o să încerc s-o găsesc pe Miranda de una singură?

— Nu.

— Dar crezi că există, nu-i așa? Adică, poate că nu e în Roma. Poate că nu am văzut-o pe ea. Dar e acolo undeva.

Chiar dacă Ani se afla dincolo de Atlantic, Cassie tot putu să perceapă scurta ezitare.

— De cele mai multe ori, cred asta. Chiar cred. Dar faptul că ai terorizat o femeie străină la aeroport nu-mi inspiră prea multă încredere în sănătatea ta mentală.

— Știu. Îmi pare rău.

— Poate că ar trebui să te relaxezi. Ce părere ai? Nu te duce la cină. Nu te duce să te plimbi. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu bea nimic. Prefă-te că ești arestată la domiciliu.

Poate că din cauza cuvântului „arest” se gândi la cei doi agenți din Federal Plaza. Nu existau limite pentru problemele pe care le provocase? Pentru problemele pe care le avea?

— Și... Cassie?

Ea așteaptă.

— Pentru orice eventualitate, fa-ți o favoare: încuie-ți ușa bine la noapte.

*

Nu dormi atât de mult cât ar fi vrut ea. Ceasul ei biologic era prea bine setat, prea previzibil, așa că se trezi din somn pe la trei după-amiaza. Se dădu jos din pat dezbrăcată și deschise draperiile, dând ochii cu soarele de vară, după care se băgă iar sub așternuturi, pe partea rece a patului. O perioadă se holbă pe geam la cerut albastru și apoi la pereții camerei de hotel. La poza mare, cu ramă alb și negru, a statuii Pietà din Bazilica Sf. Petru. La televizor. La șifonier. Pe birou observă un pahar pentru pixuri cu un singur pix, pe care era trecut numele hotelului. Pixul era o porcărie, dar suportul îi plăcu. Semăna cu o ruină arhitecturală – o rămășiță a genului de coloană de granit care susținea marele peristil al Pantheonului. (Coloanele erau corintiene, își aduse ea aminte dintr-una din vizitele pe care le făcuse în Roma.) Se gândi că va fura paharul cu pixuri, probabil drept cadou pentru nepotul ei, sau poate pentru cumnatul ei mai bine. Probabil ar fi arătat draguț pe biroul lui.

Nu, nu avea să-l ia. Avea să se controleze puțin. Mai fusese în acest hotel săptămâna trecută și șterpелise acel suport de cărți. Probabil cameristele observaseră că dispăruse imediat după ce plecase ea și numele ei se afla acum pe un fel de listă de supraveghere a hotelului. Ar fi fost încă un exemplu de umor crud care i-ar fi marcat lumea dacă, după tot ce băuse de-a lungul anilor, ajungea

să fie dată afară de compania aeriană pentru că furase obiecte de decor dintr-o cameră de hotel din Italia.

Bineînțeles, aceasta fusese constanta vieții ei: obiceiul de a bea. Alcoolul îi oferea plăcere, îi dădea curaj și o calma. Nu îi oferea neapărat stimă de sine (în special nu a doua zi dimineață), dar îi dădea încredere că orice ar fi fost ea, era de ajuns. Nu mai era fiica unui profesor de sport bețiv din Kentucky. Nu mai era fata singură de la centrala telefonică a facultății, în cele mai pustii ore ale nopții. Da, petrecea zile întregi fără să bea, dar acestea nu erau decât niște mici pauze între acte. Înainte să se dezlănțuie din nou. Între momentele în care era ea însăși.

Și știa că aceste zile deveneau din ce în ce mai rare.

Se uită la telefon. Nu primise nimic de la Ani. Nimic de la Frank Hammond. Nici de la compania aeriană. Nimic de la nimeni. Probabil astea erau vești bune.

În cele din urmă, își dădu picioarele jos din pat și-și trecu mâinile prin păr. La naiba. Poate că Ani avea dreptate și ar fi fost mai bine să se încuie în cameră de parcă ar fi fost arestată la domiciliu, dar era cine era. Știa la fel de bine ca oricine altcineva că oamenii nu se schimbă. Tatăl ei era cel mai bun exemplu. Ispita lichiorului Limoncello – a cocktailurilor Negroni, Bellini și Cardinale – era irezistibilă. Va face duș. Se va îmbrăca cu rochia veselă și înflorată pe care o luase la ea. Apoi urma să se machieze și să-și dea cu crema de piele pe care i-o dăduse asistentul medical, după care va ieși să se plimbe. Va găsi un bar (îi veni în minte tema unui sitcom vechi) în care să n-o cunoască nimeni.

*

Când ieși din baie, văzu bilețelul de sub ușă. Tocmai se ștersese cu prosopul și era pe punctul de a se îmbrăca. Era de la Enrico, tânărul barman, și se pare că vorbea engleza mai bine decât scria și, probabil, era dependent de Google Translate. Îi văzuse, într-adevăr, pe ceilalți membri ai echipajului de zbor ai companiei ei aeriene la hotel, așa că întrebuse un prieten de la departamentul de relații cu clienții dacă se număra și ea printre ei. Apoi își convinsese amicul să-i caute numărul camerei. Sperase că-l va percepe ca pe „un băiat cu inițiativă”, nu ca pe un „hărțuitor”. Găsise pe cineva să-l înlocuiască tura aceasta și „dorea” să o scoată la plimbare și la cină. Bilețelul era adorabil.

Dar se gândi la Buckley din New York. Fără îndoială, relația ei cu actorul avansase în ultima săptămână. Făcuseră sex din nou și avuseseră parte mai degrabă de o întâlnire și nu o combinație la nimereală într-un bar. Relația lor era, așa cum ar fi spus prietena ei Paula, la nivelul de Tinder Plus – zona gri care însemna mai mult decât Tinder, dar care nu însemna încă o relație. Ea și Buckley poate că nu erau exclusiviști, dar aveau o legătură care trecea dincolo de libido și alcool și o aplicație de pe telefon pentru sex cu străini.

În plus, exista măcar o mică posibilitate să aibă un viitor cu Enrico, având în vedere diferența lor de vârstă? Bineînțeles că nu. Dar, până la urmă, avea ea un viitor cu cineva? Bineînțeles că nu. Viitorul ei va fi eventual în închisoare. Se uită la scrisul de pe hârtia din mâinile sale. Era din cea oferită de hotel. Cerneala era albastră, iar Enrico scrisese frumos, cu grijă. Scrisese că o va aștepta jos la bar și că putea să plece cu ea oricând și să meargă oriunde ar fi vrut ea.

Cassie nu avea habar unde urma să se afle peste un an – nici măcar peste o săptămână sau o lună.

Din câte bănuia ea, nu mai fusese contactată de Buckley pentru că citise articolul din *New York*

Post și sigur era îngrozit, și pe bună dreptate. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea. Și de ce să mai vrea? Dumnezeuule, în cea mai mare majoritate a timpului, nici ea nu voia să aibă nimic de-a face cu ea însăși. Acesta era încă unul dintre motivele pentru care-și găsea alinarea atunci când era beată criță. Era mult mai ușor să se privească în oglindă atunci când îi lua o secundă critică în plus pentru ca ochii ei să se concentreze, iar dimineața nu-și va mai aminti cât de groaznic arătase sau cât de ridicol se comportase.

În timp ce-și puneă sutienul, privi afară și admiră o clipă frumusețea turnurilor Trinita dei Monti. Era în Roma, orașul în care se presupunea că Nero cântase la vioară în timp ce clădirile ardeau în jurul lui. Nu avea idee dacă era adevărat. Nu știa dacă viorile chiar existaseră în primul secol după Hristos. Nu conta. Înțelegea ideea. Când ești la Roma^[24]...

Va coborî la parter și va cânta la vioară.

*

Așa cum se așteptase, Enrico era la bar. Dar nu lucra. Stătea pe un scaun înalt în fața mesei frumoase din mahon. Era în capătul ei, vizavi de chiuveta ascunsă și de rândul impecabil de mixere, pahărele, ustensile de amestecat și bețișoare. Stătea de vorbă cu o tânără micuță care făcea parte din personal, care purta o cămașă albă și o vestă albastră și avea părul des și închis la culoare. Ea era de serviciu la bar în această seară. Cassie ghici că avea undeva în jur de douăzeci de ani. Lumea, se gândi ea, era atât de tânără. Barul nu era gol de data aceasta, pentru că era o după-amiază târzie. Dar clienții – ea numără în jur de doisprezece – stăteau la mese, nu la barul lung și primitiv.

Enrico o observă imediat, ca și cum ar fi stat cu un ochi pe intrarea în bar, și se ridică pentru a o întâmpina. Și el purta o cămașă albă, dar înlocuise

pantalonii negri eleganți pe care îi purtase săptămâna trecută cu o pereche de blugi strâmți. Arăta superb. Cassie se întrebă dacă imediat ce va bea un pahar – o, poate două sau trei sau patru – avea să-l ducă sus la ea în cameră.

— M-am temut că n-o să te văd, zise el, îmbrățișând-o și trăgând-o spre el.

O pupă pe ambii obraji și apoi se lăsă pe spate puțin, analizând-o. Ea simți căldura degetelor lui prin materialul subțire al rochiei.

— Te-ai făcut mai frumoasă săptămâna aceasta.

— Ba nu. Dar am îmbătrânit cu o săptămână.

— Și ai stat afară fără cremă cu protecție solară. Să-ți fie rușine!

Ea dădu din cap sfioasă. Era mai ușor să dea din cap decât să explice că fusese atacată cu spray cu piper la aeroport de dimineață.

— Dar rochia asta îți vine perfect, continuă el.

— Probabil sunt prea bătrână pentru ea.

El îi dădu drumul și zâmbi. Făcu semn spre femeia din spatele barului, care pregătea Bellini pentru o masă de britanici dintr-un colț. Ea făcuse un piure de piersici proaspete pentru băutură, iar sticla de Prosecco arăta foarte bine.

— Ea este Sofia. Face un Negroni excelent. Eu am învățat-o. Dar lasă-mă pe mine să-l fac pe al tău.

Cassie o privi pe Sofia punând paharele pe o tavă și ducându-le la masa clienților. Când văzu că ea nu spuse nimic, Enrico o întrebă:

— Simți că ai vrea un Bellini azi? Sau ai prefera un Negroni?

Cassie se uită în ochii lui. Da, voia un Bellini. Îl voia pe el. Voia să se piardă în băutură și să-i cuprindă fundul gol cu coapsele ei goale și să-l simtă înăuntrul ei. Voia să uite de Alex Sokolov, de Frank Hammond și de femeia care crezuse că era Miranda. Asta era ceva nou, dorința de a bea ca să uite. De obicei bea ca să se piardă, ceea ce

probabil că era foarte aproape de băutul pentru a uita, dar era cu siguranță ceva diferit.

Auzi sunetul telefonului care o informa că avea un mesaj nou.

— Scuze, îi spuse ea lui Enrico. Ar trebui să văd despre ce e vorba.

Băgă mâna în poșetă și scoase telefonul. Mesajul era de la Ani, iar avocata o ruga să o sune. Cassie trase aer adânc în piept ca să se calmeze. Auzi un țuit în urechi și simți cum inima i-o luă la goană.

— Trebuie să-i dau telefon surorii mele, îl anunță ea pe barman.

— Arăți îngrijorată. E totul bine?

Cassie îi privi pe englezi ridicând paharele cu șampanie și cele cu Bellini și ciocnindu-le ușor. Viața mea, se gândi ea, e numai foame. Foame, dorință și necesitate.

— Cred că vom afla, răspunse ea.

Își luă telefonul și se retrase în anonimatul holului de hotel.

Capitolul douăzeci și cinci

Elena își făcu un tratament cu autobronzant la un salon aflat vizavi de magazinele Bulgari și Gucci, și îi spusese angajatei că dorește un bronz în stil Saint-Tropez. Voia să arate ca o reclamă veche de Bain de Soleil. Apoi se duse la farmacie – alegând una departe, atât de hotelul ei, cât și de cel al lui Bowden, pe Via Sistina – și cumpără o pereche de mănuși de plastic și o vopsea de păr care se numea „negru albastru natural”.

Înapoi în camera sa, își aplică cu meticulozitate vopseaua în păr și setă cronometrul telefonului pentru două ore și patruzeci și cinci de minute. Nu avea niciun fir alb încă, nici măcar unul, dar voia să se asigure că părul ei va avea o culoare uniformă. Se gândi că îi va plăcea această culoare, a penelor de corb, pe care o va avea părul ei pentru restul verii și începutul toamnei.

În timp ce aștepta, se așeză pe pat și folosi rețeaua criptată de pe laptop ca să afle mai multe despre Dennis McCauley. Să vadă dacă mai apăruse ceva nou. Ceva ce ei nu putuseră să-i spună. O luă prin „subteran”, intrând în viața lui cu ajutorul unei varietăți de site-uri obscure pe care le accesă prin RAT-urile^[25] și rootkit-urile^[26] pe care le preferau cazacii. Îi văzu agenda cu întâlnirile din acea săptămână, de la baza militară din Kentucky, și văzu întâlnirea pe care urma s-o aibă săptămâna viitoare la Edgewood Chemical Biological Center din Maryland. Îi observă gusturile în materie de pornografie, care erau mult mai convenționale decât ale multor tipi din armată sau ale bărbaților antreprenori care lucrau pentru armată, cu care avusese ea de-a face, și văzu că echipa lui de baseball preferată se descurcase foarte bine săptămâna aceea. Verifică și conturile sale bancare și de investiții.

Dar nu găsi niciun indiciu cum că ar lucra pentru cazaci sau legat de faptul că s-ar îmbogăți pe seama vânzării de informații acestui grup.

Se gândi încă o dată la revelația din avion de azi-noapte, ideea că pentru atât de mult timp înțelesese greșit seducția din Dubai: presupusese că Bowden îl agățase pe Sokolov în timpul cursei spre Emiratele Arabe Unite, când, de fapt, cel mai probabil fusese invers.

Vai, Sokolov fusese un mare amator. Se confruntase cu oameni care crescuseră într-o cultură în care paranoia era o aptitudine de supraviețuire.

După ce-l omorâse, schimbase stick-urile de memorie, dându-i-l lui Viktor pe cel cu date mult mai puține. Avea informații legate de dronele invizibile, dar nimic din ceea ce Rusia probabil că nu avea deja sau nu obținuse prin Novaskies în ultimele luni. Era, sperau ei, suficient cât să-l satisfacă pe Viktor. Se înșelaseră. Apoi lăsase pe laptop o dovadă că Sokolov fura din fond. Oricine s-ar fi uitat în laptopul lui Alex putea să o vadă. CIA va ști de ce era mort, iar, în cele din urmă, serviciile de spionaj vor împărtăși aceste informații și celor de la FBI.

Poliția din Dubai va vedea acest lucru ca pe o altă nebunie tipică rușilor, ca de obicei. Prețul pentru un asasinat atunci când o înțelegere mergea prost erau banii. Tatăl ei plătise cândva unui subordonat un bonus de doar cincisprezece mii de dolari ca să execute un comerciant de mărfuri care încercase (și eșuase) să-l păcălească cu oțelul cumpărat de la o fabrică din Lipetsk. Altă dată, plătise o sumă derizorie – cinci mii de dolari – ca un biet manager britanic al unei sucursale din Donețk să fie eliminat atunci când șefii lui din Londra refuzaseră să renegocieze contractul. (După aceea o făcuseră. Imediat.) Agențiile americane nu erau încântate că un cetățean american murise, deși nu era neapărat cineva

important, dar nimeni nu își dorea un proces. În mare parte erau doar recunoscători că nu fusese distrusă acoperirea nimănui. Era ciudat de politicos. În acest mod, lucrurile nu ar fi luat proporții la nivel public, ceea ce nu-și dorea nimeni.

Înterupse legătura la rețea a calculatorului și încercă să pună ultimele piese din puzzle la locul lor, dar era prea mult și ea era prea obosită. Așa că hotărî să se relaxeze. Se uită pe revistele de modă italiene și britanice pe care le cumpărase dintr-un chioșc de pe stradă și citi știrile pe tabletă. Dar în minte îi tot revenea însoțitoarea de zbor, ce ar fi trebuit să facă și ceea ce plănuiise să facă. Erau mult prea multe moduri în care o persoană se poate sinucide. Exista varianta pastilelor sau a sângerării în cadă. Putea să cadă de la o înălțime foarte mare, să se arunce în ocean, în râu sau într-o prăpastie adâncă și frumoasă. Putea să fie lovită de o mașină, de metrou sau de autobuz. Putea să se spânzure. Putea să se împuște – și existau atâtea tipuri de arme.

Elena gândi că era foarte posibil ca un dezastru ambulant precum Cassandra Bowden să aibă o ultimă surpriză pentru ea. Dacă era să pună pariu, ar fi pariat pe barman; la urma urmei, el combina cele două interese principale ale lui Bowden într-un pachet frumușel. Asta, bineînțeles, ar fi fost un dezastru. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l aibă pe el pe conștiință. Dar, din păcate, o crimă urmată de sinucidere implicându-i pe Cassandra Bowden și pe un italian cu care avusese o aventură de o noapte ar părea la fel de plauzibilă pentru restul lumii precum o sinucidere simplă, și era posibil ca ei să îi ceară să facă asta.

Își promisese câteva zile singură în Soci, odată ce termina, deși firește că nu va fi complet singură. Fără îndoială, vor veni și o parte din vechii prieteni ai tatălui ei. Va fi cineva care nu mai făcuse parte din peisaj de mult timp și care nu știa cât de tare o

dăduse în bară ea cu însoțitoarea de zbor. Poate că va fi cineva care nu știa decât că Sokolov era mort și voia să-i mulțumească. Era destul de simplu: atacai vena jugulară. Era – ca să folosească vechea lor glumă – tăiată și secată.

Dar va avea suficient timp să urmărească urșii de pe verandă și să asculte bufnițele în timp ce ațipește sub o pergolă. Va încerca să-și recapete echilibrul emoțional după Diyarbakir, Dubai și acum Roma.

Se lăsă pe spate pe tăblia patului și închise ochii, bucurându-se de aerul condiționat din camera de hotel, dar fiind agitată din cauza lucrurilor pe care nu le știa și a lucrurilor pe care era posibil ca ei să fi ales să nu i le spună.

Capitolul douăzeci și șase

În holul hotelului, Cassie se așează pe o canapea moale, cocoțându-se pe partea fără spătar. Îi zâmbi portarului. Îi zâmbi bărbatului frumos îmbrăcat în costum negru și cu cască în ureche, care era clar unul dintre paznicii hotelului.

— Deci ești la tine în cameră? întrebă Ani.

— Da, minți Cassie.

— E bine. Sunt sigură că sunt reporteri care încearcă să afle de la compania aeriană unde ești. Cineva îți va găsi hotelul. Asta e un motiv în plus să rămâi ascunsă.

— Serios? Crima a avut loc în Dubai, nu Perugia sau Roma. De ce să-i pese unui reporter italian?

— De ce să-i pese oricărui reporter? Din cauza combinației de sex și crimă.

— A! Desigur.

— Am vești de la detectiv.

— Legat de listele de pasageri?

— Nu. Nu crede că ar putea face ceva în privința asta. Dar și-a băgat nasul în altă parte.

Cassie ascultă cu atenție, încercând să se concentreze.

— Și?

— Iată câteva dintre lucrurile pe care le-a aflat. Mai ții minte ce ți-am spus atunci despre genul de oameni care investesc în acel fond?

— Da. Ai spus că mulți sunt ruși.

— Exact. O parte din ei se regăsesc în lista OFAC a Trezoreriei SUA. Se pare că sunt câțiva oligarhi putrezi de bogați. El crede că unii au făcut parte din KGB. Țștia sunt tipi care au făcut sume ridicole de bani în anii care au urmat după prăbușirea Uniunii Sovietice. El crede că e posibil ca FBI-ul să investigheze compania Unisphere și în mod special acel fond.

— Pentru că a fost omorât Sokolov?

— Nu. FBI-ul deja făcea cercetări în legătură cu această companie, din cauza investitorilor. Din cauză că sunt oligarhi ruși.

— Înțeleg.

— Poate că l-au investigat și pe Sokolov. Poate că el nu a administrat cum trebuie fondul: a luat o parte din bani pentru el. Sau poate, așa cum am spus, era o escrocherie în sistem piramidal. Poate că el acoperea profiturile pe care le așteptau tipii ăia atrăgând noi investitori în fond, și, până la urmă, a mers prea departe.

— De ce le-ar păsa oamenilor de la FBI dacă a furat de la ruși și dacă banii sunt în Caraibe?

— Unisphere e o companie americană, și probabil că Sokolov a comis fraudă. Din câte presupunem noi, o parte din investitorii ruși trăiesc în America și sunt „curați”.

— Deci detectivul crede că vreun criminal rus l-a omorât pe Alex?

— S-ar putea, răspunse Ani. Ține minte: dacă îi păcălești pe tipii ăștia sau furi de la ei, ești un om mort.

— Proștii de pe internet spun de câteva zile că Alex a fost spion. Încă e posibilă varianta asta?

— Da, foarte posibilă. Dacă Sokolov nu era un escroc și nu se juca după cum avea el chef cu banii altor oameni, atunci probabil că a fost un spion infiltrat.

— Pentru noi?

— Sau pentru ei. Unisphere e acoperirea lui pentru că știm cine sunt o parte din investitori și le cunoaștem legăturile cu președintele rus. Dacă e așa, Unisphere e acoperirea lui, deoarece poate să locuiască și să lucreze cu ușurință în SUA și apoi să se întâlnească cu oamenii ăștia fără să trezească vreo bănuială. Poate să fie micul lor mesager sau – cred că ăsta e termenul pe care-l folosesc ei – curier. Deci tipul pe care l-ai întâlnit tu pe locul 2C? A fost unul de-al nostru la fel de bine cum a fost unul de-al lor. Omul meu mi-a zis că ar fi

posibil. Poate că din cauza aceasta a fost omorât. Nimic nu e negru sau alb în totalitate, nu-i așa? Poate că a fost cam josnic.

Cassie se gândi la asta, la bărbatul cu care se culcase în Dubai.

— Dar, Ani, nu părea nici spion, nici josnic. Am întâlnit destui tâmpiți la viața mea, scuză-mi limbajul, și el nu părea a fi vreunul.

— Ei bine, dacă furi, nu vrei să arăți asta, nu-i așa? La fel dacă ești spion. Nu oferi cărți de vizită cu ocupația ta adevărată.

— Presupun că nu, fu de acord Cassie.

— Sokolov nu a lăsat în urma lui semne care să dea de înțeles că a fost un spion. Nu tu Langley, nu tu legături cu Departamentul de Stat, nu tu prieteni la ambasadă.

— Dar a avut membri ai familiei originari din Uniunea Sovietică.

— Da.

— Așa că probabil a fost spion rus, murmură Cassie.

— E plauzibil. Acum...

Ani făcu o pauză ca să-și dreagă glasul.

— ...avem raportul complet al medicului legist din Dubai.

Cassie observă că avocata ei se oprise la mijlocul propoziției, amânând din reflex veștile.

— Sunt vești proaste, nu-i așa?

— Nu, de fapt, sunt destul de bune. Chiar sunt. Dar sunt niște chichițe care stârnesc interes.

Cassie își sprijini fruntea în palmă și închise ochii. Așteptă.

— Cadavrul a fost găsit la ora cinci după-amiaza. Sângele era aproape uscat. Se pare că durata eliminării gastrice este de patru ore, probabil cinci din cauza alcoolului, iar stomacul lui a fost complet gol. Deci clar a fost omorât înainte de ora unu după-amiaza, și probabil înainte de amiază. Probabil înainte de prânz. Dar în cameră erau optsprezece grade. Corpul chiar nu —

iartă-mă că spun asta – nu era balonat. Nu era umflat și abia intrase în descompunere.

Cassie se cutremură, nesigură dacă din cauza dezgustului sau a tristeții provocate de detaliile deteriorării corpului lui Sokolov.

— Toate astea sună promițător, spuse ea, deși iartă-mă că nu pot fi prea bucuroasă când mi-l imaginez pe bietul bărbat descompunându-se în patul în care am dormit amândoi.

— Sună promițător. Concentrează-te pe asta. Dacă Dubaiul vrea să te dea în judecată sau familia Sokolov vrea să te atace într-o instanță civilă, poți să susții în mod convingător că era încă în viață când ai plecat din cameră. Nu au cum să dovedească opusul.

— Păi, e bine atunci, zise Cassie, dar știa adevărul.

Dacă avea nevoie de apărare, la fel ca multe alte lucruri din viața ei, fundația pe care se va sprijini aceasta va fi o minciună. Se întrebă dacă vocea ei suna la fel de moartă în realitate, așa cum suna în mintea ei. Înțelese foarte bine de ce aceste vești nu o făcuseră să se simtă mai bine.

— Dar uite care e chestia, continuă Ani. Potrivit raportului, treaba a fost făcută – aceștia sunt termenii mei, nu ai lor – în mod profesional. Cine l-o fi omorât pe Alex i-a tăiat artera carotidă. Știa exact unde se află. A tăiat traheea. A murit în treizeci de secunde. Cassie, sunt sigură că ai fi perfect capabilă să omori o persoană cu un cuțit sau cu o sticlă spartă, sau chiar și cu un desfăcător de scrisori, în timp ce persoana doarme, dar nu ai fi atât de – iartă-mă – eficientă. Atât de la milimetru. Nu s-ar întâmpla atât de rapid. Știi măcar unde e artera carotidă?

Cassie se uită în jos la onduleurile de pe covorul oriental de sub picioarele ei. Își văzu degetele de la picioare în sandale. Ungھیile date cu oja roz.

— Nu. Chiar nu știu.

— Vreau să spun că indiferent dacă a fost unul dintre cele mai rele momente ale tale de inconștiență și chiar l-ai omorât pe omul ăsta, cred că rana, sau rănila, ar fi fost mult mai urâtă.

— Era destul de urâtă.

— Voi reformula. Ar fi existat înțepături, tăieturi adânci și răni cauzate de eforturile lui de a se apăra, pe mâini și pe brațe, pentru că s-ar fi trezit și s-ar fi luptat cu tine. Nu s-a găsit așa ceva. Tu i-ai fi înfipt acea sticlă spartă în piept, sau în față. Nu s-a întâmplat asta.

— Deci spui că pot fi sută la sută încrezătoare că nu eu l-am omorât?

— Da. Absolut. Sută la sută, zise Ani.

— Hm.

— Nu pari ușurată. Ai spus de la început că ești convinsă că nu tu ai fost. Am crezut că informațiile acestea te vor bucura. Ce se întâmplă?

— Chestia e că...

— Că ce?

— Pare ireal, cred. Și bietul bărbat tot mort e, și eu l-am lăsat de izbeliște în patul acela.

Justificarea, se gândi ea, nu era prea satisfăcătoare când tot ce făcea ea era jalnic. Avusese atât de puțină încredere în ea încât fugise, mințise și nu făcuse prea multe pentru a ajuta la prinderea persoanei care chiar îl omorâse pe bărbatul interesant care-i spălase părul la duș și care, față de ea cel puțin, fusese drăguț, generos și bun.

— Ei bine, numai dacă FBI sau poliția din Dubai nu crede că ești o spioană sau asasină plătită, nu-mi închipui că te-ar vedea în mod real ca pe o suspectă. Oricine l-a omorât a fost foarte bine antrenat. Un profesionist. Un ucigaș. Ai văzut pe cineva de genul acesta când ai luat cina cu Sokolov la restaurant? Sau poate în recepția hotelului.

— N-am idee cum arată un asasin plătit.

— Ai menționat că ai fost undeva între cină și momentul în care te-ai întors în camera lui. N-ai idee unde?

— Nu.

— Singura persoană cu care l-ai văzut interacționând a fost Miranda?

— Exact.

— Și Miranda pare să nu existe, spuse avocata ei. Camerele de supraveghere de la recepție îi arată pe oamenii care folosesc lifturile la miezul nopții. Dar cu toții par să se potrivească cu clienții hotelului și cu toții par să aibă motive pentru a pleca sau a veni: un zbor dis-de-dimineață sau o petrecere noaptea târziu. Și niciunul nu este o femeie singură, care să se potrivească cu descrierea pe care i-ai făcut-o Mirandei.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Poate că a plecat din camera lui Alex, dar nu și de la etajul lui. E posibil asta?

— Cred că da. E un hotel mare cu cel puțin trei aripi.

— Și mai multe zone de luat liftul?

— Cred că da, răspunse Cassie.

Apoi întrebă:

— Ai mai auzit ceva de la FBI azi?

— Nu.

— Păi, poate că asta e de bine. Poate că nu le pasă. Au decis, la fel ca și tine, că nu eu l-am omorât pe Alex. Sau le vor spune celor din Dubai să se ocupe ei de asta – ceea ce, așa cum ai zis, ar putea dura ani buni. Poate că teoria detectivului tău e corectă, și a fost vorba despre fraudă și ruși supărați, iar eu n-am avut nicio legătură cu toate astea. Vor urmări banii.

— Se poate. Dar te rog să nu-ți faci speranțe prea mari.

— De ce nu?

Enrico venise în holul hotelului și se sprijinea de o coloană, cu brațele strânse la piept, privind-o. Părea îngrijorat.

— În primul rând, nu e nici măcar ora prânzului aici în New York. Poate că ne vor contacta în următoarele zece minute. Poate că în următoarele două ore. Sau poate mâine. Ce vreau eu să spun? E încă devreme. În plus, așa am interpretat eu raportul medicului legist. Ei s-ar putea să-l vadă altfel.

— Și în al doilea rând?

— În al doilea rând? Cu cât mă gândesc mai mult la raport, cu atât sunt mai puțin sigură că FBI-ul nu contează. Oricine l-a omorât pe Sokolov acum știe că ai fost în cameră înainte să-i taie gâtul. Tu ai fost acolo. Tu ai văzut cadavrul și ai văzut-o pe această femeie care ar putea să se fi numit Miranda sau nu. Chiar dacă reușești să scapi de FBI, până la urmă, Cassie, tot va trebui să scapi și de criminal.

Enrico o luă de mână și porniră în josul străzii spre Villa Borghese, intrând în parcul de lângă porțile antice ale Piazzale Brasile. Ea se uită în spate, analizând strada după pălării: șepci negre și pălării de paie de soare. Era mai sigură ca oricând că cineva o urmărea. Era cineva acolo. Simțea asta.

Era o după-amiază destul de târzie, așa că nu prea aveau nevoie de umbra pomilor, dar încă era destul de devreme astfel încât vânzătorii să fie la muncă și multitudinea de turiști și localnici încă se bucura de ziua fierbinte și umedă de august. Enrico îi povesti că mai locuiește cu doi bărbați tineri, inclusiv cu fratele lui, într-un apartament din capătul celălalt al parcului.

— Așa ajung eu la serviciu, explică el, arătând cu mâna liberă spre pinii care păreau mai mult ca niște acadele pentru Cassie și umbrele deschise decât pinii pe care și-i amintea din copilăria sa din Kentucky. E un traseu drăguț, nu?

— Da, fu ea de acord.

— La vilă, sunt atât de mulți lămâi. E așa de frumos! Nu e în drumul meu, dar uneori tot trec pe

acolo. Fac un ocol.

Spusese că apartamentul lui e mic: cei trei bărbați folosesc sufrageria drept un al treilea dormitor improvizat, și nu există zonă de luat masa. Dar se afla la al doilea etaj într-o clădire cu patru etaje și terasă comună pe acoperiș, și-i spusese că priveliștea cartierului la asfințit era minunată. O asigură că vor fi singuri în apartament, colegii lui, amândoi chelneri, vor fi plecați, iar ea înțelese din asta că o ducea acasă la el ca să bea ceva pe acoperiș înainte să se retragă jos în patul lui. În momentul de față, se sprijinea de el, permițându-i s-o ducă unde voia el.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea.

— Sigur.

— Ai o armă?

El se opri brusc și-i dădu drumul la mână. Ridică o mână spre obrazul ei și-i întoarse blând fața spre el.

— O armă? Aici suntem în Italia, nu America.

— O să iau asta ca pe un nu.

— Bunica mea americană e din Florida, și eu sunt la curent cu știrile. De ce mă întrebi?

— Nu contează.

— Nu, te rog. Spune-mi. Unchiul meu vânează. Porci mistreți. Căprioare. Nu e o ocupație foarte serioasă, dar se duce la Montisi când e sezon de vânatoare. Are o *podere* – o mică fermă acolo. Dar locuiește la o distanță de doar două cvartale de mine și stă mai mult aici în Roma. Apartamentul lui? E mult mai frumos decât al meu.

Cassie începu din nou să meargă, deoarece acum se simțea incapabilă să-l privească în ochi. Enrico merse alături de ea, cu mâinile la spate.

— Mă gândeam la un revolver, zise ea.

— Știi că nu poți purta la tine un revolver în spații publice. E ilegal.

— Nu am știut asta.

— Ai permis pentru așa ceva? Poate în America?

— Nu.

— Ai mai tras vreodată cu arma?

— Da.

— Serios?

Enrico părea șocat.

— Au trecut câțiva ani, dar da. Nu cu un revolver, ci cu o pușcă. O pușcă marca Remington. A fost a tatălui meu. Amintește-ți că am crescut la țară. Am fost la vânatoare cu el de câteva ori și am urmat și un curs de siguranță la vânatoare pentru copii.

— Pentru copii?

— Da. Crezi că unchiul tău are un pistol? Sau o pușcă de vânatoare?

— Are un pistol.

Un băiețel de zece sau unsprezece ani cu ochi mari și un zâmbet larg veni în fugă la ea și-i dădu un trandafir alb ca zăpada superb, unul dintre cei în jur de doisprezece pe care-i avea în brațe. Ea zâmbi și inhală mirosul. Mirosea a proaspăt. Enrico îi dădu copilului doi euro și băiatul plecă fugind, în depărtare, era o femeie cu o pălărie de paie, dar nu era aceeași pălărie de la aeroport și nici aceeași femeie. Apoi Enrico întrebă:

— Ai omorât vreodată ceva?

— Am rănit o căprioară. A fost o împușcătură slabă. Animalul s-a chinuit prea mult timp până să moară.

— De ce ești atât de interesată de asta? De ce ai nevoie de o armă?

Ea ridică din umeri.

— Poate că am nevoie. Poate că nu. Chiar nu știu.

— Asta are vreo legătură cu telefonul pe care i l-ai dat surorii tale din holul hotelului?

— Da.

— Povestește-mi.

— Enrico, știi ceva, aș putea să te mint. Sunt o mincinoasă foarte, foarte bună. Mint tot timpul. Îi mint pe alți oameni, mă mint singură.

— Dar nu o să minți acum.
 Cassie îi zâmbi.

— Nu, nu o să fac asta. Dar nici n-o să-ți spun mare lucru. Ai putea găsi aproape totul online. Doar caută-mi numele pe Google. Dar... Enrico? Am senzația că ar fi mai bine să nu știi.

— Sunt barman. Prepar băuturi pentru oameni. Fac dragoste cu însoțitoare de zbor frumoase...

— Vrei să spui că n-am fost prima? întrebă ea, întrerupându-l ca să-l tachineze.

— Ai fost prima și singura.

— Și tu ești un mincinos destul de bun.

— Tot ce vreau să spun este că nu am inamici, zise el.

— Tu – nu, dar eu – da. Sau s-ar putea să am.

— Aici, în Roma?

— Aparent, da. Poate.

— Deci vrei protecție, asta e?

— Da.

Își puse un braț pe umerii ei și o trase spre el.

— Atunci o să te protejez eu.

— Nu sunt sigură că poți.

— Dar o să încerc.

Ea clătină din cap.

— Nu. Cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci e să mă duci la unchiul tău.

— Dacă e acasă, s-ar putea să nu mă lase să-i iau pistolul. Are o Beretta.

— Nici măcar pentru o noapte?

— S-ar teme că voi da de belele.

— Și dacă nu e acasă?

— Vrei să spui să-l iau, pur și simplu?

— Vreau să spun să-l împrumutăm.

— Am o idee mai bună, interveni Enrico, pe o voce obraznică. Ea așteptă.

— Petrece noaptea în apartamentul meu. Cu mine. Nimeni nu va ști că ești acolo. Și dacă va afla cineva? Vei avea doi ospățari tineri și puternici și un barman tânăr și puternic care să te protejeze.

Se gândi la asta în timp ce mergeau, uitându-se din când în când la vânzătorii de înghețată și la cuplurile de pe bicicletele închiriate sau la turiștii care făceau poze la templul roman de lângă micul iaz. Văzu doi tineri americani în bluze de baseball, aproape la vârsta adolescenței, alergând înaintea părinților lor. Văzu un tânăr cu ochelari de soare stând lângă o bicicletă de culoare argintiu mat. Când trecu pe lângă el, bărbatul o privi și el.

Cassie inspiră aerul, care prevestea sosirea amurgului, și-și aduse aminte de corpul rece al lui Alex Sokolov în pat lângă ea și de sângele lui în părul ei. Se gândi la gâtul lui și la perna albă îmbibată ca un berete cu sângele lui. Își imaginează descompunerea la care făcuse aluzie Ani la telefon. După conversația cu avocata sa, știa că nu putea să-l expună pericolului pe Enrico în felul acela. În plus, înțeluse în adâncul reptilian al creierului său, miezul care controla cele mai vitale funcții ale creierului, că ceva dinăuntrul său fusese încălzit și acum începuse să se întărească. Din acest motiv voia pistolul.

— Lasă-mă să mă mai gândesc, spuse ea. Hai să mergem să bem ceva.

Capitolul douăzeci și șapte

Elena stătea în fața oglinzii din camera de hotel, analizându-și noul păr brunet. Îi plăcea înfățișarea, chiar îi plăcea. Apoi se uită în jos la telefonul de pe comodă și văzu punctulețul albastru care era Cassandra Bowden. Însoțitoarea de zbor se plimba pe lângă Templul lui Asclepius din cartierul Villa Borghese. Ori nu credea că e în pericol, ori nu-i păsa deloc. Cunoscând-o pe Bowden, ar fi putut fi oricare dintre variante. Elena se îndoia că femeia era singură.

Picură puțină miere peste bucata de pecorino pe care o comandase prin room service, savură combinația dulce-sărată, și apoi se șterse la gură cu un șervețel. Deja avea o cameră în același hotel cu însoțitoarea de zbor. Exact la fel cum procedase în Dubai, avea să fie sus înainte ca prada să se întoarcă. Dar de data aceasta avea s-o aștepte pe Bowden – și pe barman sau pe oricine altcineva – în camera femeii. Și dacă Bowden avea să petreacă noaptea în altă parte? Ei bine, Elena se va duce acolo.

Numai dacă nu primea alte instrucțiuni de la superiorul ei, care i-ar fi schimbat planurile.

După ce se îmbracă cu o rochie neagră, se spală pe dinți și-și umplu geanta. Trimiseseră la hotel un pachet cu obiectele pe care le ceruse ea: două duzini de tablete de pentobarbital. O sticlă de Stolichnaya. Un pistol Beretta cu amortizor. Un echipament special pentru a descuria ușa camerei de hotel. Cătușe îmblănite, o jucărie sexuală, care nu vor lăsa urme pe pielea femeii, așa cum ar face niște cătușe obișnuite sau banda adezivă. O armă cu electroșocuri sub formă de lanternă. Și – pentru orice eventualitate – un cuțit cu o lamă de titan de doisprezece centimetri, care se plia ca un briceag de cercetaș în mâner. Elena se gândi că era foarte asemănător cu cel pe care-l folosisese în cazul lui

Alex Sokolov. Speră că acesta nu avea să fie unul dintre acele momente „pentru orice eventualitate” în care să aibă nevoie de el.

Totul încăpu bine în geanta ei de umăr, împreună cu portofelul, oglinda, rujul, ochelarii de soare și telefonul.

Verifică aplicația și văzu că punctulețul albastru se oprise pe o stradă lăturalnică în apropiere de British School. Verifică adresa clădirii. Era un bar, ceea ce n-o surprinse deloc.

Capitolul douăzeci și opt

Cassie se încălzise după plimbarea prin parc, și avea poftă de un Bellini. Se gândi la tava cu cocktailuri pe care o văzuse la barul din hotelul lui Enrico. Dar nu-și comandă unul. Trase aer în piept și comandă, în schimb, apă minerală. Și apoi, pentru că era în Roma, ceru și un cappuccino. Se așteptă să simtă un sevraj (nu fizic, ci emoțional), dar știa că dacă existase un moment în viața ei în care trebuise să aibă capul pe umeri, probabil că azi era acela. În seara aceasta. Dar Enrico, de parcă ar fi fost pus pe Pământ din simplul motiv de a o tenta, își comandă un Bellini.

Cei doi se așezară la o masă din curtea barului unde acum o oră ar fi fost soare, dar care acum era în umbră și aerul era aproape la fel de perfect cum ar putea fi în luna august, în Roma. Când le sosiră băuturile, îl privi pe Enrico gustând.

— Ce părere ai? întrebă ea.

Păru să ia întrebarea mai în serios decât intenționase ea.

— Eu fac unul mai bun, dar e greu să o dai în bară cu Prosecco și suc de piersici. Ar fi trebuit totuși să pună piure de piersici proaspete, nu să fi folosit suc îmbuteliat. Diferența este enormă.

Apoi se aplecă peste masa mică și rotundă, cu coatele sprijinite pe fierul forjat.

— În ce belele te-ai băgat, *mio amore*? Dacă-mi spui, poate îmi va fi mai ușor să-ți fac rost de acel pistol.

Cassie băgă mâna în geantă după telefon, plănuiind să-i arate articolul din *New York Post*. Nu era sigură câte avea să-i mai spună după asta. Dar înainte să apuce să facă ceva, văzu că are un mesaj de la Buckley. Voia să știe care era diferența dintre „Curtezana ucigașă cu cărucior” și „produsele dulci de patiserie”^[27], dar recunoscuse că îi plac clar amândouă. Mesajul era jucăuș și perfect, și se trezi

că zâmbește. Se simțea ușurată pentru că o contactase; se simțea puțin tulburată de cât de fericită o făcuse acest mesaj scurt din partea lui.

— Vești bune? întrebă Enrico.

— Da. Chiar sunt vești bune.

— Deci nu mai ai nevoie de acel pistol?

Se uită la cocktailul Bellini timp îndelungat. Era atât de frumos. Alcoolul era atât de frumos. Culorile, sticlele, etichetele, paharele. Ritualurile. Barul acesta servea Bellini într-un pahar mare stil cupolă, cu o dungă roșu cu verde în partea de sus. Încă era aproape plin. Și-l imaginează pe Buckley citind ziarul – versiunea pe hârtie, tipărită, un dinozaur care supraviețuise din vremurile de dinainte ca asteroidul digital să le șteargă de pe suprafața Pământului pe majoritatea celorlalte rude ale sale – într-o cafenea din West Village.

Cu numai nouăzeci de minute în urmă, la barul din liotei, avusese fantezia că-l va duce pe acest tânăr sus la ea în cameră? Da.

Deschise aplicația pe telefon și găsi articolul despre ea din ziar. Apoi îi dădu telefonul.

— Lectură plăcută, îi ură ea.

*

După ce termină de citit, Enrico lăasă telefonul pe masă și se sprijini de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

— Deci ei cred că tu l-ai omorât pe tipul ăsta? întrebă el, pe un ton aproape ca de procuror.

— Da, răspunse ea, deși nu era complet sigură la cine se referea când spunea „ei”.

La presă? FBI? Poliția din Dubai? Serios, ar fi putut fi oricare dintre aceștia.

— Dar nu ai fost tu.

Aproape că-i spuse adevărul. Aproape că recunoscuse față de el că la început își făcuse griji că ea îl omorâse pe Alex, dar că sperase că nu – și că

acum era sigură că nu fusese ea. Dar trebuia să-și mențină versiunea clară. Așa că răspunse:

— Când am plecat din camera de hotel, era încă în viață. Urma să se îmbrace și să se pregătească pentru ședințele lui din Dubai.

— Deci cineva l-a omorât după ce ai plecat tu.

— Exact.

— Și acum îmi ceri mie un pistol.

— Da.

El ridică o sprânceană.

— Nu cred că ai de gând să mă omori pe mine.

— Nu. Niciodată.

El trase aer adânc în piept. Se uită în ochii ei.

— O să-ți fac rost de armă.

— Mulțumesc, zise ea.

— Știi, s-ar putea ca niște reporteri locali să dorească să-ți ia un interviu. Știu la ce hotel stai?

— Potrivit avocatei mele, vor afla. Dar nu m-a abordat nimeni în holul hotelului. Nimeni, cel puțin nu în după-amiaza aceasta, nu a stat în fața intrării în hotel.

— Încă un motiv pentru care mă bucur că ne întoarcem la mine în apartament.

Cassie simți un mic junghi la gândul că-l va dezamăgi. Se uită în jos și-și privi mâinile din poală, încercând să se adune. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut să bea ceva. Măcar un pahar. Dar dacă ar fi băut un pahar, ar fi urmat și al doilea, și apoi ar fi ajuns încă o dată în brațele și în patul lui.

— Nu ne întoarcem la apartamentul tău, spuse ea. Nu putem. Eu nu pot.

El păru demoralizat.

— De ce?

— Nu vreau să îi pun în pericol pe fratele tău și pe prietenul tău. Nu vreau să te pun în pericol pe tine.

— Deci ne întoarcem în camera ta de hotel?

Cassie își dădu seama că nu înțelese greșit ceea ce spusese ea, dar se agăța de o mică

speranță. Cassie se simți flatată.

— Nu, răspunse ea fermă.

Ridică ceașca cu cappuccino și analiză laptele care se învârtea în ea o clipă, puțin hipnotizată de farmecul său. Luă o gură.

— Nu ne întoarcem. Eu o să mă întorc. Mă duc singură. O să luăm arma, și apoi mă conduci înapoi la hotel – până la recepție. Te rog. Și mâine o să-ți las pistolul într-o cutie sau un fel de pachet înainte să plec de la hotel. O să ți-l las la recepție.

— Cred că ai nevoie de mine.

— O, am nevoie de multe lucruri, Enrico. Chiar am. Crede-mă: lucrurile de care am eu nevoie? Formează o listă foarte, foarte lungă. Dar nu pot să te las să-ți asumi acest risc. Și...

— Și...?

— Lucrurile s-au schimbat de săptămâna trecută.

— Din cauza articolului din ziar? întrebă el.

— Din cauza faptului că există un alt bărbat.

— Care nu exista săptămâna trecută?

— Exista, dar nu era ca acum.

El dădu din cap. Dezamăgirea lui deveni și mai mare, dar Cassie simțea că nu era rănit. Era o diferență între cele două.

— Tot aş putea să stau cu tine, insistă el.

— Nu. Nu aş permite asta. Nu voi sta cu niciunul dintre ceilalți însoțitori de zbor din același motiv. Nu ar fi corect față de ei.

— Există vreo șansă să-ți faci griji degeaba?

— Da, răspunse ea, deși nu credea asta.

Se gândi la ce-i spusese avocata când vorbiseră la telefon în acea după-amiază. Cassie știa ce simțise pe pielea ei când fusese pe peronul de la metrou, în Manhattan, în acea zi. Erau acolo, undeva. O urmăreau. Dar, pentru binele lui Enrico, continuă:

— Mi-a trecut prin cap și asta. Să sperăm că așa este.

El mai luă o gură din Bellini și păru mai puțin satisfăcut de băutură decât fusese la început. Cassie se îndoii că avea să-l termine.

— Mai am o întrebare pentru tine, zise el.

Arăta acum foarte serios.

— Întreabă-mă orice.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că poate bei prea mult?

*

Telefonul îi sună aproape exact în clipa când plecară de la bar și porniră pe drumul scurt către apartamentul lui Piero Bianchi, unchiul lui Enrico. Văzu că era sora ei și răspunse, făcându-i semn lui Enrico că avea să se oprească pentru a se putea concentra la apel. Își aduse aminte de e-mailul de la Rosemary, pe care-l citise în avion noaptea trecută, și-și dădu seama cu regret că nu-i răspunsese. Imediat ce spuse „alo”, Rosemary începu să vorbească.

— Tocmai ce au venit doi agenți FBI la mine acasă, zise ea, furia ei fiind evidentă prin telefon. Au venit doi agenți FBI și doi membri ai poliției militare la biroul lui Dennis de la baza militară. De. La. Bază. Cassie, ce naiba, cât de rea e situația? Ce ai făcut?

— Îmi pare rău, draga mea. Ar fi trebuit să-ți răspund la e-mail. Doar că...

— Doar că ce?

Doar că mi-a fost distrasă atenția când aproape că am doborât o femeie la aeroport în Roma, pe care am crezut că am văzut-o în Dubai. Doar că am fost atacată cu spray cu piper. Doar că am pierdut noțiunea timpului când am fost interogată la Serviciul de Securitate al Aeroportului Fiumicino. Doar că am căzut într-un somn adânc. Doar că am vorbit cu avocata mea. Doar că tocmai am convins un barman italian să-mi facă rost de un pistol.

Dar nu spuse nimic din toate acestea. În schimb, se îndepărtă vreo doi metri de Enrico și zise:

— Doar că am uitat.

— FBI-ul Cassie. Tocmai FBI-ul.

— Ce te-au întrebat? Ce l-au întrebat pe Dennis?

Îl văzu pe Enrico privind-o. Arăta îngrijorat.

— Au vrut să știe ce naiba relație ai tu cu soțul meu. Au vrut să știe dacă ai discutat vreodată chestiuni legate de bani cu mine. Cu el. Cu noi. Au vrut să știe dacă te-ai comportat ciudat în ultima vreme. Sau vreodată în viața ta. Au vrut să știe cât de mult bei. Și lista continuă.

— Te rog.

— Au vrut să știe dacă te-am văzut vreodată cu oameni străini sau cu acest Alex Sokolov – cel care a fost omorât. Am ghicit că și el a locuit în New York, la fel ca tine. Au vrut să știe ce ai povestit despre Dubai. Sau Europa. Povești din călătorii.

— Ce le-ai spus?

— Le-am răspuns că nu ai nicio relație cu Dennis, în afara faptului că e cumnatul tău. La început am crezut că vor să sugereze că voi doi aveți un fel de relație amoroasă – și poate că asta au și sugerat dar nu a fost asta. Cel puțin, nu asta a fost subiectul principal.

— Nu avem așa ceva! Te iubește. Eu te iubesc.

— Încercau să afle altceva. Era ca și cum credeau că el îți spune lucruri despre serviciu pe care nu ar trebui să le spună nimănui!

— Îți spun că nu aș înțelege o iotă.

— Nu cred că asta aveau ei în minte, Cassie. Știi că ceea ce face el este secret. Lucrează la departamentul de arme chimice, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce altceva le-ai mai zis?

Rosemary își suflă nasul. Cassie își dădu seama că pe cât de furioasă era sora ei, pe atât era de

speriată: probabil că plânsese înainte să o sune. În vocea ei se auzea mai mult teroare decât ostilitate.

— Le-am spus că bei prea mult, dar că nu ești – cel puțin din câte îmi dau eu seama – la fel de iresponsabilă ca tatăl nostru. Le-am spus că nu știu nimic despre niciun om ciudat din viața ta, deoarece nu-l cunosc pe niciunul dintre prietenii tăi. Și nici pe iubiții tăi. Când le-am zis asta, cred că a sunat dubios, dar m-a făcut să mă simt tristă. Mi-am dat seama că nu știu nimic despre lumea ta, în afară de faptul că tot timpul călătorești în locuri interesante și le aduci copiilor mei cadouri drăguțe.

Cassie voia să se răstească la ea, să spună ceva în apărarea ei legat de faptul că Rosemary era, de fapt, cea care o ținea departe de ea. Dar sora ei era deja atât de supărată, iar Cassie știa că era vina ei că Rosemary fusese târâtă în coșmarul acesta, așa că nu răspunse. În schimb, întrebă doar:

— Și pe Dennis l-au întrebat tot genul ăsta de lucruri?

— Nu știu. El era la bază și nu am putut să vorbim. Dar presupun că da. L-au târât într-o sală de conferințe și l-au interogat.

— Păi, se pare că nu a avut nimic de ascuns.

— Nimic de ascuns? Munca lui Dennis implică arme chimice. Tu crezi că e doar un inginer tocilar și amuzant, dar tocilarul ăsta își petrece zilele neutralizând gaz sarin, gaz VX și unele dintre cele mai înfricoșătoare arme din arsenalul țării noastre.

— Știu.

— Adică totul este foarte bine păzit!

— Înțeleg, zise Cassie pe o voce moale.

— Și acum FBI-ul îl interoghează!

— Dar nu a făcut nimic rău.

— Știu asta. Și tu știi asta. Doar că...

— Doar că ce?

— Nu arată deloc bine. Arată teribil.

— Îmi pare rău, murmură Cassie. Sincer.

Sora ei îi ignoră scuzele.

— Au vrut să afle ce mi-ai spus despre bărbatul acesta care a fost omorât. Le-am zis adevărul: nu mi-ai pomenit niciodată despre el pentru că nu pomenești niciodată despre mulțimea de bărbați cu care faci sex.

— Nu sunt o mulțime, Rosemary. Haide acum.

— Ce ar trebui să le spun Jessicai și lui Tim acum?

— Presupun că nu crezi că vor fi extraordinar de mândri de mătușa lor, nu?

— Cassie, te iubesc. Chiar te iubesc. Dar ce naiba ai făcut? E diferit de data asta. Mi-e frică pentru soțul meu și mi-e frică pentru copiii mei. Spune-mi în ce probleme te-ai băgat.

— Nu am făcut nimic eu, zise Cassie.

Își spuse că asta nu era o minciună. Doar rămânea pe același subiect.

— Am petrecut noaptea alături de un bărbat interesant în Dubai. Când am plecat, era încă în viață. După aceea? Nu am idee ce s-a întâmplat.

— Doar că avem idee ce s-a întâmplat. Cineva, practic, i-a tăiat capul. Și partea cu „bărbat interesant”? Am senzația că FBI-ul ar folosi un adjectiv mult mai diferit.

*

Ușa de la intrare nu era încuiată, așa că Enrico o conduse în apartament fără să mai ciocăne. Trecură prin camera de zi întunecată și extrem de curată, apoi prin bucătărie, și ieșiră pe terasă. Unchiul lui purta o cămașă albă și pantaloni de costum albastru deschis, fără cravată, și sorbea dintr-un Cointreau pe terasa apartamentului său, citind ziarul sub o mică pergolă. Sacoul costumului său era așezat pe spătarul scaunului. Terasa avea o fântână înaltă de aproximativ un metru cu o zeiță care ținea un urcior, și două cutii cu răsaduri de roșii. În grădină erau lămâi. Era o oază privată minunată în mijlocul orașului.

Cassie bănuie că Piero Bianchi avea în jur de patruzeci și cinci de ani, și când se ridică pentru a o saluta, simți un miros de lămâiță. Era fratele mai tânăr al mamei lui Enrico, și lucra la o bancă. Avea păr scurt, la fel ca nepotul său, dar cu început de chelie mare, iar ceea ce mai rămăsese din el era mai mult alb decât negru. Dar Cassie descoperi că era mult mai apropiată de vârsta lui Piero decât de a lui Enrico și asta i se păru tulburător. Enrico îi dăduse mesaj unchiului său pentru a se asigura că era acasă, dar nu spusese de ce veneau. O avertizase pe Cassie să nu aducă vorba de pistol și să nu pomenească nimic de asta. Spusese ferm că se va ocupa el.

— Dumneavoastră sunteți însoțitoare de zbor, zise Piero când se așezară la masă.

Accentul lui era aproape inexistent.

— Am prieteni care zboară pentru companiile Alitalia și American.

— Piloți? Sau însoțitori de zbor?

— Ambele. Dar mai mult însoțitori de zbor.

— Îmi place stilul acesta de viață.

— Așa spun și ei. Sunteți siguri că nu doriți ceva de băut?

— Sunt sigură, zise ea.

Se uită la Enrico, iar acesta clătină din cap și el.

— Care e baza dumneavoastră?

— Aeroportul JFK.

— Nu e printre aeroporturile mele preferate. E ca un dinozaur.

— Chiar este.

Enrico se ridică brusc și anunță că se va duce până la baie.

— Spuneți-mi: cum l-ați întâlnit pe nepotul meu?

— Echipajul nostru locuiește la hotelul la care lucrează el. Mi-a preparat un Negroni excelent.

— Nu sunt surprins. Cred că într-o zi o să-l ajut să-și deschidă un bar. Un restaurant cu bar. Dar, în

primul rând, are nevoie de un partener care să știe să gătească. Știți să gătiți?

— În frigiderul meu nu se găsesc decât resturi de mâncare indiană și iaurt stricat.

— Presupun că asta înseamnă nu.

— Aveți dreptate.

Bărbatul își termină Cointreau-ul. Cassie se uită la paharul gol când acesta îl puse jos și avu senzația că pofta ei era atât de puternică încât Piero putea s-o simtă.

— Enrico e un băiat bun, zise el, și lui Cassie nu-i scăpă cuvântul „băiat”.

Nu-și dădea seama dacă o muștra sau o tachina – făcând-o să simtă puțină durere, dar cu intenții bune – sau dacă, pur și simplu, vorbea despre nepotul lui așa cum ar fi vorbit orice unchi, chiar dacă acel copil era un adult în toată firea.

— Într-adevăr, fu ea de acord.

— Când a spus că vrea să-mi prezinte pe cineva, m-am așteptat la cineva diferit.

— Cineva... mai tânăr?

El râse tare, din reflex.

— Nu. La o italiancă.

— Serios?

— Sigur că nu. Glumesc doar. Nu știu de ce, dar am auzit ceva în vocea lui când m-a sunat care m-a determinat să cred că vrea să-mi spună ceva important, și m-am gândit că asta e: voi întâlni o persoană care gătește preparate superbe cu porc mistreț, scoici sau dovlecei, și că vrea să deschidă un restaurant cu el sau ea.

— Îmi pare rău.

— Dumnezeuule, de ce să vă pară rău?

— Nu sunt acea persoană. Am simțit dezamăgire în tonul dumneavoastră.

— Chiar deloc. Dar tot încerc să înțeleg de ce a vrut să vă întâlnesc. Formați un cuplu?

— Nu. Suntem doar prieteni.

— Ei bine, asta chiar mă surprinde. Chiar dacă nu ați forma un cuplu, am presupus că relația

voastră înseamnă mai mult decât prietenie.

— Poate într-o altă viață.

— Poate.

Peste un minut se întoarse și Enrico. Cassie observă că își băgase cămașa în pantaloni. Îi zâmbi, se aplecă în față și se prefăcu că se scarpină la spate. Femeia se uită și văzu că trăgea cu degetul mare și cel arătător de cămașă ca ea să vadă conturul mânerului unui pistol pe care îl ascunsese la spate în pantaloni.

Capitolul douăzeci și nouă

Elena îi privi pe Cassie și Enrico ieșind din apartament. Unchiul barmanului stătu câteva clipe în ușă, sub lumina lămpii de exterior, în vreme ce cuplul o lua în jos pe stradă. Nu le făcu cu mâna pentru că cei doi erau cu spatele, și avea umerii căzuți, părând puțin trist. Elena se întrebă de ce. Încercă să decidă de ce o adusese Enrico pe însoțitoarea de zbor aici. Dacă voia s-o prezinte familiei sale, ar fi adus-o mai întâi la părinții săi, nu la unchi.

Nu avusese nevoie de niciun instrument ilegal pentru a afla informații despre Piero Bianchi în timp ce așteptase ca Enrico și Cassie să plece. Nu voia să afle decât lucrurile de bază. Află că era bancher, deși nu părea să aibă prea multe de-a face cu valuta străină, fondurile de investiții sau băncile internaționale. Finanța mai mult proprietăți imobiliare – construcții comerciale noi din centrul Romei. Asta o liniștea, deși nu era concludent. La urma urmei, cea mai mare parte a fondului condus de Sokolov ținea de proprietăți imobiliare. Era posibil ca managerul să-i fi povestit lui Bowden ceva despre slujba lui de zi, iar Bowden îi povestise barmanului, și cei doi veniseră acum la unchiul Piero pentru un instructaj. Orice bancher cu experiența lui Piero putea să răspundă la întrebări elementare legate de investiții sau să explice operațiunile de bază pe care le făcea Sokolov la Unisphere.

Dar dacă Bowden avea întrebări, ar fi avut suficiente oportunități să vorbească cu bancheri cât timp fusese în Manhattan. Nu i-ar fi făcut legătura avocata aceea a ei? Nu s-ar fi dus Bowden să vorbească cu cineva din America în loc să se ducă la adăpostul de animale, la grădina zoologică sau să și-o tragă cu acel actor?

Nu, decise Elena, cei doi se duseseră să-l vadă pe unchiul Piero dintr-un motiv care nu avea absolut nicio legătură cu fondul de investiții.

Se gândi la ceva ce-i spusese tatăl ei: o fată inteligentă nu e proasta nimănui și inamica nimănui. O fată inteligentă are și sabia, și zâmbetul la ea. (La vremea respectivă, se gândise să-i răspundă că fosta lui soție avea numai sabia la ea și părea să se descurce foarte bine, dar îi înțelese mesajul.)

Superiorul ei din Abu Dhabi tocmai postulase o teorie pentru a explica legătura dintre Sokolov și Bowden.

— E posibil ca această însoțitoare de zbor să fie mult mai inteligentă decât țintele obișnuite? o întrebase el. Poate că a lucrat tot timpul cu Sokolov, beția lor a fost o doar o păcăleală.

— Explică-mi, îi ceruse ea.

— OK. Bowden nici măcar nu era în cameră când ai telefonat la camera 511. A ajuns acolo cu puțin înaintea ta, iar ea și Sokolov au născocit un șiretlic când au fost prinși. Au mascat întâlnirea lor sub forma unei destrăbălări la beție.

— Nu, erau beți criță, îl asigurase ea. Nu se prefăceau.

Îi spusese și ea teoria sa: Bowden spusese ceva în avion despre slujba cumnatului său, iar Sokolov văzuse o oportunitate. Era o însoțitoare de zbor care făcea curse regulat spre Emiratele Arabe Unite și avea un cumnat cu o funcție importantă la o bază militară ce era plină de arme chimice. Era inginer și se ocupa de neutralizarea armelor chimice.

Poate că însoțitoarea de zbor putea să-i ajute să-l înroleze sau să-l șantajeze. Dar Viktor avea deja un om în cadrul programului de arme chimice; FSB avea deja un curier în cadrul companiei aeriene. Nu aveau nevoie de ea.

Ironia, bineînțeles, era că, în Statele Unite, FBI-ul îl investiga acum pe maiorul McCauley. Se

asigurau că nu încălcaseră nicio regulă de securitate și că nu-i spusese cumnatei sale ceva ce i-ar fi putut transmite apoi lui Sokolov. Așa că stăteau de vorbă cu el. Stăteau de vorbă cu familia lui.

Între timp, Viktor probabil că bănuia – nu presupunea – că însoțitoarea de zbor era ori de la FBI, ori era interesată de Sokolov, ori era de la CIA și spera să-l folosească pe Sokolov ca să îi spioneze pe cazaci. Și chiar dacă nu ar fi fost? Tot fusese în acel apartament de hotel. Poate că fusese o biată însoțitoare de zbor înnebunită după sex, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, sau poate că fusese cineva mai periculos de atât.

Și astfel, Viktor se așteptase (pe bună dreptate) ca protejata lui de temut să o fi omorât pe acea femeie atunci când o găsisse în camera de hotel.

Și Elena nu făcuse asta.

După ce se întâmplase în Dubai, Viktor îi tot spusese că își fac griji că însoțitoarea de zbor va spune ceva compromițător din ce-i împărtășise Sokolov când fusese beat. Pusese accent pe faptul că însoțitoarea de zbor o văzuse și, așadar, putea s-o dea de gol foarte ușor. Era clar că nebuna o recunoscuse în aeroportul Fiumicino. Așa că și ea avea aceste temeri. Dar se mai petrecea ceva, și acum începea să vadă clar. Nu doar că greșise față de Viktor neexecutând-o pe Bowden și nespunându-i de la început că femeia fusese în acea cameră, ci își compromisese în mod irevocabil încrederea lui în ea. Încrederea lor în ea. Ei credeau că cel mai probabil cruțase un ajutor al FBI-ului sau chiar un agent. Nu ar fi crezut-o niciodată, indiferent cât de elocvent ar fi explicat ea adevărul legat de ceea ce știa sau indiferent câte sinonime ar fi găsit în engleză sau rusă pentru cuvântul „beat”.

Ei își dăduseră seama că era de la CIA; își dăduseră seama că schimbase taberele.

Spionii (întotdeauna se simțea narcisistă și că își acorda singură importanță atunci când se gândea la

ea ca la un spion, ceea ce accentua cele mai letale aspecte ale lumii ei) schimbau taberele din mai multe motive. De cele mai multe ori pentru că nu aveau de ales: fuseseră compromiși sau erau șantajați, iar schimbarea taberei era singura modalitate prin care puteau să scape de închisoare. Sau, în unele cazuri, ca să rămână în viață. Rațiunea din spatele deciziei ei din America de a-i trăda avea origini atât prozaice, cât și profunde. Da, odată ce se stabilise în Boston, văzuse într-un mod mai obiectiv corupția care se răspândise precum ciuma în noua Rusie, și refuză să se predea acelui amestec unic de fatalism și cinism care îi marca pe oamenii ei.

Elena își dorea ca noua Rusie să fie mai bună decât cea veche, și asta însemna sabotarea vechii gărzi. Dar asta nu era de ajuns. Mai exista și un bărbat, care obținuse diplomă de licență și era cu cinci ani mai mare ca ea. Un american. Ea avea douăzeci și patru de ani, era o tânără agentă FSB. Nu va ști niciodată dacă perioada de curtare fusese, de fapt, o perioadă de recrutare, deoarece, dacă ar fi să privească în perspectivă, nu existase niciodată prea mult romantism: el spusese foarte clar că nu puteau fi văzuți împreună pentru a nu fi descoperit vreunul din ei. Dar el fusese cel care-i spusese că tatăl ei nu suferise un accident cerebral când Elena avea douăzeci de ani. Îl otrăviseră cu iodură de metil, alegând acest pesticid deoarece cauza morții imita un atac cerebral. Cazacii făcuseră asta. Viktor Olenin. La vârsta lui înaintată, tatăl ei devenea prea vorbăreț și prea critic față de președintele Federației Ruse. Devenise o problemă pentru ei, o persoană imprevizibilă.

Dar supraviețuise, în ciuda toxinei. Cu greu, dar supraviețuise.

Acum, acel tânăr era profesor de științe politice în Berlin. Elena încetase să se mai uite pe conturile

lui de pe rețelele de socializare când văzuse să iubită lui nemțoaică devenise soția lui nemțoaică.

Elena oftă. Se întreabă dacă încrederea lui Viktor în ea începuse să se șubrezească încă dinainte ca ea să hotărască să nu o omoare pe însoțitoarea de zbor. Dacă da, atunci când începuseră să se îndoiască de devotamentul ei? De loialitatea ei? Nu conta. Ceea ce conta era faptul că ei credeau că îi cruțase viața lui Bowden din motive mult mai rele decât din simplă bunătate. Era posibil să o omoare chiar dacă se ocupa de însoțitoarea de zbor – sau, ca să fie mai exactă, imediat ce se ocupa de însoțitoarea de zbor.

Și totuși, când analiză tabla de șah, executarea femeii tot părea o mutare viabilă pentru toată lumea. Elena își expusese aceste griji superiorului, și Washingtonul delibera dacă era timpul să intervină. Dar ea era pe departe cel mai adânc infiltrat agent în lumea cazacilor, singura din interiorul grupului care putea să le spună ce face Olenin. Și asta conta.

Simți o tragere de inimă gândindu-se la Soci. Era în sângele ei, în ADN-ul ei. Încă nu era pregătită să renunțe la asta. Nu încă.

Tatăl ei, din câte știa ea, nu avusese niciodată o ascunzătoare: un apartament în Amsterdam sau o căsuță în afara orașului Johannesburg în care să se poată retrage. O crisalidă secretă cu mâncare și bani, și cu un pașaport în plus, din care putea pleca cu aripi noi și cu o identitate nouă. Dar numai pentru că ea nu știa, nu însemna că nu existase una. Nu le spui niciodată celor pe care-i iubești că ai o ascunzătoare. Așa îi protejezi. Elena nu-și făcuse niciodată una, și nu se putu abține să nu se întrebe acum dacă această mândrie tinerească excesivă – *N-o să am niciodată nevoie de una: sunt suficient de deșteaptă și am mulți prieteni suspuși* – nu avea să se întoarcă împotriva ei acum.

Îi urmări pe barman și pe însoțitoarea de zbor de la o distanță potrivită. Soarele apunea, așa că era

mai ușor să urmărești pe cineva la ora aceasta. În plus, erau mulți turiști și oameni care ieșeau să ia cina în acest cartier, așa că se putea pierde printre ei în cazul în care Bowden s-ar fi întors brusc. Dar era improbabil ca femeia s-o recunoască cu noua ei nuanță la păr. Îl vopsise așa în mod special ca să nu riște să se repete ce se întâmplase de dimineață la aeroport.

Elena observă că cei doi nu se atingeau în timp ce mergeau, deși încă era posibil să se întoarcă la hotelul ei. Dar în loc să traverseze Villa Borghese, se plimbară pe Via di Villa Ruffo, așa că presupuse că se vor opri la un restaurant pe drum.

Întrucât se mocăiau, trebui să încetinească și ea, ceea ce însemna că trebuia să îndure fluierăturile ocazionale și exclamațiile bărbaților tineri care treceau pe trotuar său care treceau pe lângă ea – încet – pe scuterele lor colorate marca Vespa. Ea le zâmbi bărbaților ale căror remarci erau mai puțin jignitoare, pentru că era important să nu facă o scenă, și-i ignoră pe ceilalți.

Când ajunsese în Piazza del Popolo, în vreme ce barmanul și însoțitoarea de zbor treceau pe lângă un gard negru care le venea până la mijloc, cu o cicloidă frumoasă de fier forjat, și se apropiau de marele obelisc din centrul parcului, Elena își dădu seama de ce o dusesese Enrico pe Bowden acasă la unchiul său. Piero avea o căsuță undeva la țară. În Toscana. Fără îndoială, tipul avea permis de vânatoare. Poate chiar un permis de portarmă ascuns. Nepotul lui o dusesese pe însoțitoarea de zbor la apartamentul unchiului său ca să facă rost de o armă pentru femeie.

Capitolul treizeci

— Deci chiar nu o să-mi permiți să-ți fac unul dintre cocktailurile mele Negroni perfecte? o întreabă Enrico atunci când intrară în holul hotelului în care stătea ea.

Din instinct, se uită în jur să vadă dacă era vreun membru din echipaj pe acolo. Nu era niciunul. Holul hotelului era atât de mic în comparație cu cel al hotelului Royal Phoenician – era mai mult ca o cameră de zi, nu o sală –, tavanul era jos și decorul era modest. Observă tapiseriile în stil renascentist de pe pereți și canapeaua pe care stătuse în acea după-amiază.

— Nu, răspunse ea, deși se uită cu jind la bar în timp ce se apropiară de lifturi, urechile ei prinzând viață la auzul paharelor, al râsetelor și al muzicii care răzbăteau ocazional din cadrul petrecerii care era în toi.

Luaseră cina la o trattoria romantică cu ziduri de cărămidă și lumânări aprinse, puse în candelabre din fier forjat, unde ajutor de bucătar era prietenul său, așa că mâncară ca niște regi pe bani foarte puțini, adică banii pe care și-i permiteau să-i cheltuie. Cassie nu mai mâncase niciodată o salată cu panzanella atât de bună, fiecare roșie având o nuanță diferită de roșu sau portocaliu. Vinurile erau excelente, îi spuse Enrico, dar Cassie insistă că nu va bea nimic, așa că nu bău nici Enrico. Stătu cu spatele la perete și bău apă minerală, holbându-se la intrarea în restaurant. Nu era sigură ce caută. Nu era sigură pe cine caută. Chiar nu credea că Miranda – sau altcineva – ar fi apărut în restaurant, dar după întâmplarea de la Fiumicino nu era dornică să stea cu spatele la ușă.

Fusese o seară minunată, deși fusese și (își spuse ea) avea să rămână și în continuare neclintită în hotărârea sa: fără alcool, fără sex. Cassie îl duse sus la ea în cameră ca să poată să-i dea pistolul.

Era conștientă că ea știa mai multe despre armele de foc decât el. Dar Enrico nu îndrăznise să scoată pistolul Beretta la restaurant, așa că stabiliseră că se vor retrage la ea în cameră ca să i-l poată da acolo. Cassie îi spusese clar că nu vor face sex, dar știa că el totuși rămânea plin de speranță. Era mult mai fermecător decât ar fi trebuit să fie la vârsta lui; era la fel de neobișnuit să primească un refuz așa cum era ea de neobișnuită să refuze.

*

Când ajunseră în camera ei, Cassie văzu că luminița roșie de pe telefonul fix de la birou era aprinsă. Imediat îi crescui nivelul de anxietate. Enrico stătu răbdător în fața geamului, cu spatele la ea, fiind ascuns de draperii, în timp ce ea ridică receptorul și ascultă. Se pare că avea două mesaje.

— Bună. Sunt Makayla. Voiam să văd ce faci. Cum de nu mi-a trecut prin cap să-ți cer numărul de telefon? Voiam doar să verific dacă ești bine. Mai vrei să ieșim să bem ceva? Sau ai avea chef să mergi cu noi la cină? Eu sunt în camera 713.

Cassie își făcu o notiță mentală cu camera însoțitoare de zbor și apoi ascultă al doilea mesaj.

— Salut, Cassie, tot eu sunt. Makayla. Câțiva dintre noi o să ne întâlnim la recepție la șapte și jumătate. Poți să ni te alături dacă vrei. Nu considera că insist. Poate îmi dai mesaj după ce te trezești sau după ce te întorci de unde ești plecată, spuse ea, și de data aceasta îi lăsă numărul ei de mobil.

Cassie îl notă și-i dădu mesaj ca să-și ceară scuze că nu răspunsese. Îi scrise că mersese să facă o plimbare lungă, dar că acum se întorsese în camera de hotel și că era bine. O anunță că va rămâne acolo în seara aceea. Îi mulțumi.

— E totul în regulă? întrebă Enrico.

— Da. Era doar o colegă care voia să se asigure că m-am întors în siguranță în cameră.

— OK.

Bărbatul ridică cartea scrisă de Tolstoi de pe noptieră, de lângă ceasul digital al hotelului.

— Ai citit vreodată ceva de Carlo Levi?

— Nu.

— Ar trebui să încerci – dacă-ți place Tolstoi. A scris frumos despre țăranii italieni. Compatrioții mei de odinioară. A avut un suflet asemănător cu cel al lui Tolstoi. „Viitorul are o inimă antică.” Cred că am zis-o bine.

— Mulțumesc. Nu-mi închipui că voi găsi cărți de-ale lui la aeroport.

— Să-l cauți când ajungi acasă, spuse el, și, într-un fel, tonul lui făcu să pară că ideea de acasă suna ca un vis de nerealizat pentru ea: un port pe care nu avea să-l mai vadă niciodată.

Enrico zâmbi și se așeză pe marginea patului. Bătu în saltea, invitând-o să se așeze lângă el. Patul nu era făcut și arăta ca vai de el, așa cum îl lăsase după somnul de după-amiază. Se așeză lângă el și bărbatul scoase pistolul. I-l dădu și apoi băgă mâna în buzunarul din față al pantalonilor ca să scoată gloanțele.

Pistolul era mai greu decât se așteptase ea, dar îi plăcea soliditatea și simplitatea lui. Greutatea lui. Se simțea mai robust decât o pușcă. Și mirosul – metalic, ca de mașinărie – o aduse imediat înapoi în clasa de la liceu, din acele după-amiezi de început de toamnă, când participase la cursul de siguranță pentru vânătoare și fusese învățată de un soldat ieșit la pensie cele trei tipuri de încărcătoare (tambur, cutie, sector) și unde stă praful de pușcă într-un cartuș. Apoi reveni în pădure, cu un alt set de amintiri: aroma frigului tomnatic. Frunze umede în nămolul prin care-și croiau drum. Copaci în descompunere. Haine umede.

Se gândi la respirația tatălui ei, cu iz de bere, atunci când arăta spre urmele de căprioare de pe pământul moale sau spre excrementele de

căprioare de pe frunzele ce acopereau poteca îngustă.

Pistolul Beretta era un model 92 compact, complet negru. Scoase încărcătorul ca să se asigure că era gol. Trase și închizătorul, ca să se asigure că nu era niciun glonț în el.

— Gloanțele sunt atât de mici, remarcă Enrico.

Puse patru în mâna ei și îl frecă pe al cincilea între degetul arătător și degetul mare. Ea i-l luă din mână.

— Au loc toate cinci în pistol?

Ea examinează încărcătorul.

— Da. Probabil că în încărcătorul acesta încap de trei ori mai multe.

El clătină din cap.

— Ar fi trebuit să fur mai multe gloanțe.

— Dumnezeu, nu.

Cassie se gândi că încărcarea armei era ca încărcarea unui dozator de dulciuri Pez, câte un cubuleț de zahăr pe rând. După ce introduse cartușele în încărcător, se folosi de podul palmei ca să-l introducă la loc în mânerul pistolului. Speră că făcuse totul cum trebuie. Apoi puse pistolul pe noptieră lângă telefon. Nu voia să se obișnuiască să-l simtă în mână cât timp Enrico era lângă ea pe pat. Voia să facă asta odată ce rămânea singură.

— Deci acum ce facem? întrebă el.

Cumpăraseră o cutie mare de metal cu ciocolată Perugia în drum spre hotel. Planul era ca a doua zi dimineată, după ce ea și restul echipajului plecau de la hotel, să-i lase cutia unui prieten de-al lui care era în tură la recepție. Pistolul va fi pe fundul cutiei, descărcat, sub ciocolată.

— O să-ți mulțumesc și o să te conduc până la ușă.

— Și o să mănânci ciocolata?

Ea îi zâmbi. Enrico era adorabil. Era jucăria perfectă.

— Poate că o să fac un spațiu în cutie. Trebuie să fie spațiu pentru pistol, nu?

— Și o să încerci să dormi? întrebă el.

— Cred că da. Dacă cineva vrea să mă omoare, a avut toate șansele în această după-amiază și în această seară.

El îi luă mâna cu ambele mâini și se uită la ea. Ochii lui păreau adormiți în lumina din cameră.

— Dar ți-e frică. Și ai vrut un pistol.

— Mi-e mult mai puțină frică acum.

— Dar mâine? Și poimâine? Și răspoimâine? Care e planul tău?

Ea îi ridică degetele spre gura ei și i le sărută o dată. Apoi le sărută și a doua oară.

— Nu am un plan, răspunse ea. Mi-aș dori să am, dar nu am.

Adevărul era că, de când se trezise în Dubai lângă cadavrul lui Alex Sokolov, trăise de la o oră la alta. Mai întâi, nu-și dorise decât să se îndepărteze de cadavru și de posibilitatea închisorii și să ajungă la Charles de Gaulle. Apoi să aterizeze în America. Apoi să-și găsească un avocat. Și apoi să supraviețuiască în fața FBI-ului. Apoi. Apoi. Apoi...

Dar nu putea să-i spună toată astea, fiindcă Enrico credea – sau cel puțin se prefăcea că ar crede – că Alex Sokolov fusese în viață când ea plecase din camera lui de hotel.

— Ei bine, eu am un plan, zise el, cu sprâncenele ridicate și o expresie jucăușă pe față.

Ea clătină din cap.

— Nu mă gândesc la ceea ce crezi tu că mă gândesc, ripostă el.

— Te gândești că ești atât de frumos încât o să mă las fermecată de tine. Ei bine, ești atât de frumos, și sunt deja fermecată de tine. Dar încerc să fac lucrurile mai bine. Să fiu mai bună. Așa că, te rog, nu mă mai tenta pentru că nu sunt renumită pentru voința mea de fier.

— Nu, mă gândeam să dăm drumul la televizor și să jucăm jocuri video sau să ne uităm la filme.

Mă gândeam să sun jos ca să-mi aducă niște cafea, doar mie.

— Nu-ți pot permite asta. Ți-am spus deja, nu vreau să-ți asumi acest risc.

— Pot să-ți spun ceva?

— Sigur.

— Deja am vorbit la pază. Le-am zis că renumita „Curtezană ucigașă cu cărucior” stă aici și că ziariștii și reporterii s-ar putea să încerce să se furișeze la etaj. Vor fi mult mai atenți la recepție.

Ea se lăsă pe spate și-l analiză.

— Uau. Ești bun.

— Ești impresionată?

— Da.

Enrico ridică arma și o ținu de mâner.

— Și avem asta. Dacă rămânem împreună și ne uităm la televizor și jucăm jocuri video? Nimeni nu ne poate face rău.

Îi luă pistolul din mână. Își făcu griji că ar putea să tragă un foc din greșeală.

— Mi-aș dori să fie adevărat. Dar nu este.

Apoi se ridică în picioare și cu mâna liberă îl ridică și pe el. Apoi îl conduse până la ușă.

— Cutia cu ciocolată va fi jos mâine-dimineață, cu pistolul unchiului tău în ea, promise Cassie.

— Să-mi dai mesaj, o rugă el.

— Așa voi face.

— Și ne vedem săptămâna viitoare?

— Da, categoric, răspunse ea, deși nu credea asta.

Avea un presentiment că nu avea să-l mai vadă niciodată. Apoi îl sărută pe obraz, îi mulțumi încă o dată și-i ură noapte bună. După ce plecă, se gândi la ce-i sugerase avocata sa și încuie ușa bine.

*

După ce plecă, se așeză pe scaun și se întoarse astfel încât să fie cu fața la ușă, exersând ținutul pistolului Beretta cu ambele mâini. Închise un ochi

și privi cătarea prin înălțător, ținta fiind vizorul de la ușă și apoi mânerul. Trase de siguranță, apoi o puse la loc.

Era târziu aici în Roma, dar în Manhattan se apropia ora cinei. Îi dădu mesaj lui Ani să vadă dacă mai aflase ceva. Ani îi răspunse că nu. Îi dădu mesaj surorii sale ca să-și ceară scuze pentru că îi provocase atâtea griji – nu doar acum, ci de-a lungul anilor – și-i spuse că o iubește. Îi trimise mesaj prietenei sale Gillian ca să-i mulțumească pentru toată dățile când o adusese acasă și când îi ținuse părul atunci când vomitase în toaletă. Nu, toalete. La plural. Toalete din baruri, toalete din cluburi, toalete din casele oamenilor.

Îi dădu mesaj Paulei ca să-i spună să-și țină tricoul pe ea, o glumă de-a lor legată de cât de nerăbdătoare erau să bea de fiecare dată când erau împreună și de cum una din ele ajungea mai mereu să-și dea jos tricoul în acele nopți. Cassie își aduse aminte cum îi ținuse părul Paulei în același fel în care Gillian îl ținuse pe al ei. Îi dădu mesaj lui Megan ca s-o roage să facă cu mâna porții Brandenburg pentru ea. Adăugă cât de mult îi plăcuse întotdeauna să zboare alături de ea. Lăsă cuvintele „filet mignon” cu hashtag la final, făcând referire la acea zi când Megan servise un bărbat plictisitor, supărat și extrem de nesuferit de la clasa întâi. Bărbatul aruncase cu aperitivul, filet mignon, pe podeaua din cabină și se plânsese în ultimul hal de parcă ar fi fost vina lui Megan. Ea îi spusese cu un zâmbet sincer:

— Ce bine că avem porții de rezervă.

Apoi îi adusese tipului o bucată de carne pe care o clătise cu apa nepotabilă de acolo, o reîncălzise și apoi i-o pusese pe farfurie.

Și-i dădu mesaj lui Buckley ca să-i răspundă la cea mai recentă întrebare a sa:

Care este diferența dintre „Curtezana ucigașă cu cărucior” și „un produs de patiserie

dulce””? Amândouă sunt dulci și amândouă sunt „coapte”, dar o niciunul nu este nici pe departe atât de bun ca tine.

Cassie speră că mica ei glumă avea să-l facă să zâmbească, dar adevărul este că o făcu pe ea se rușineze. Nu recunoștea doar că bea; ci era realitatea faptului că era toxică; întotdeauna riscase să îi subaprecieze pe oamenii pe care îi iubea sau pe care probabil avea să-i iubească cândva. Prea des îi forța să ia aceleași decizii proaste pe care le lua ea sau îi forța să plece din viața ei. În cel mai bun caz, îi forța să le pese de ea. Azi, deși trează, determinase un tânăr cuminte să fure un pistol de la unchiul său pentru ea. Avusese nevoie de Makayla ca s-o aducă la hotel după ce fusese atacată cu spray-ul cu piper. Și atacase, la rândul său, o femeie într-un aeroport internațional.

Îi scrisese lui Buckley un al doilea mesaj:

Când ți-am trimis mesajul de mai sus, am vrut să fac o glumă. Dar vreau să știi, Buckley, este și adevărat. Este cel mai adevărat lucru pe care l-am spus vreodată. Eu nu sunt bună pentru tine. Nu sunt bună pentru nimeni. Nu e vorba doar de minciuni sau de faptul că sunt o bețivă, ci de cine sunt eu. Ceea ce sunt eu. Așa că... să nu mă mai aștepți. Să nu te aștepți la nimic din partea mea. Nu voi face decât să te dezamăgesc și știu că meriți ceva mult mai bun de atât. Și acest lucru este adevărat.

Oare va înțelege că își lua la revedere de la el? Probabil că nu.

Dar va înțelege când Cassie îi va ignora mesajul, și apoi următorul mesaj, ori pentru că făcea ceea ce trebuia, ori pentru că era moartă.

În cele din urmă, deschise televizorul și găsi posturile americane. Se sprijini de tăblia patului,

cu pistolul lângă ea, și privi un sitcom vechi despre doctori tineri și scriitori care nu știau să se comporte în societate. Se va uita la orice, numai la știri nu.

Era pe punctul de a ațipi, când fu trezită de urletul asurzitor și ascutit al alarmei de incendiu.

Capitolul treizeci și unu

De fapt, cine arsesese aproape din temelii Moscova în anul 1812? Se pare că Tolstoi credea că fusese armata franceză care-i cotropise și că, de fapt, fusese un accident: prea mulți soldați care inițiaseră prea multe incendii. Focuri mici și nenumărate, care duseseră la un foc enorm ce-l alungase pe Napoleon din Kremlin – deși numai temporar. Avea să se întoarcă și să stea acolo o lună înainte ca marea retragere a francezilor să înceapă. Dar Elena știa că tatăl ei și prietenii tatălui ei erau de altă părere: rușii înșiși, puținii care rămăseseră în oraș, dăduseră foc clădirilor din lemn. Nu demobilizase însuși comandantul rus echipajele de pompieri? Nu ordonase el ca mașinile de pompieri să fie distruse? Nimeni nu va ști niciodată cu certitudine unde s-ar încadra acel infern în spectrul dintre sinucidere și sabotaj, dar Elena crescuse cu certitudinea că înșiși moscoviții – cetățenii și soldații, de asemenea – fuseseră cei care distruseseră marele oraș.

Ceea ce, în mintea ei, se potrivea la fix cu spiritul rusesc. Se vedea pe ea în lumina acelor flăcări. Își cunoștea poporul, și știa cum îi vedeau occidentalii pe oamenii ei: cu siguranță așa îi văzuseră în anul 1812 și așa îi vedeau și acum. Nu simțise asta când fusese studentă în Elveția și în Massachusetts, nu auzise asta în comentariile defavorabile de la cursul de științe politice, când se vorbea despre sclavi, gulaguri și oligarhi? Ei bine, nord americanii aveau și ei crimele lor: genocid, sclavie și, da, oligarhii lor. Așa era. Elena și strămoșii ei trăiseră cu o greutate pe umeri care îi făcuse cândva să fie sfidători și fataliști – putând fi înfrânți numai de ei înșiși. Întotdeauna fuseseră rușii cei care, în cele din urmă, îi învinseseră, îi anihilaseră sau îi distruseseră pe ruși.

Elenei îi era mult mai frică de Viktor decât de orice femeie sau orice bărbat pe care îi întâlnise vreodată în Occident.

*

Mintea ei, așa cum făcea deseori, îi fugi la Soci și la casa de vacanță a tatălui ei din acel oraș. Căminul ei de acolo. Fusese cruțată în mare parte de construcțiile satului olimpic de acolo, dar priveliștea către munții din sud-vest se schimbasese: în depărtare se vedeau străzile tăiate prin pădure, iar în timpul iernii se vedeau potecile alpine care fuseseră amenajate prin zăpadă. Tatăl ei ar fi fost îngrozit dacă ar fi apucat să vadă aceste schimbări. Cu toate acestea, priveliștea către est rămăsese neschimbată, la fel de rustică și de primitivă ca pe vremea când Stalin își petrecuse vara în apropiere, iar Elena presimțea că, în ciuda dezamăgirii, tatăl său s-ar fi adaptat: poate că s-ar fi obișnuit cu statul pe verandă în partea estică a casei în loc de cea vestică și și-ar fi aranjat programul zilnic în așa fel încât să se bucure de răsăritul soarelui și nu de apusul acestuia. Nu aveai cum să supraviețuiești în Uniunea Sovietică dacă nu te adaptaai. Nu aveai cum s-o duci bine în lumea post-sovietică dacă nu eraiameleon. Tatăl ei fusese cu siguranță unameleon. Dar fusese și un om realist și disciplinat. Era încă un motiv pentru care îl respectase și îl iubise.

Și era rus: imposibil de cucerit de forțe dincolo de granița propriei țări. Singura persoană care reușise vreodată să-l învingă fusese soția lui rusoaică.

*

Citi mesajul de la Washington de două ori ca să fie sigură. Apoi îl citi a treia oară.

Nu era niciun pic de ambiguitate. Se zisese cu ea. Era terminată. Fuseseră de acord cu ea: cazacii știau că schimbaseră taberele.

Înăuntrul său era o furtună de emoții, lucru neobișnuit pentru ea. Simțea ușurare (și o durea să recunoască acest lucru, pentru că îi plăcea să creadă că era mai presus de o emoție atât de banală precum frica), pentru că ea însăși era o dovadă a brutalității lui Viktor față de inamicii săi. Știa ce o aștepta. Dar mai simțea și rușine, pentru că se simțea ca o ratată. Da, dăduse greș față de agenție, dar, mai presus de toate, dăduse greș față de tatăl ei. Făcuse ceea ce făcuse ca să-l distrugă pe Viktor. Și mai erau și alte valuri nepotrivite și confuze care o înecau, toate începând și terminându-se cu ceața imprevizibilă în care era ascuns viitorul ei.

Ordinele primite spuneau să o ia pe însoțitoarea de zbor și să plece de acolo. Trebuiau să plece amândouă de acolo.

Va declanșa alarma de incendiu așa cum plănuise, deoarece bănuia că Bowden avea un pistol și nu prea voia ca femeia s-o împuște în clipa în care intra în camera ei de hotel. Dar restul serii avea să fie diferit.

Așa că asta este.

Ce amuzant faptul că adineauri se gândise la mult iubitul ei Soci! Simți un junghi în inimă știind că nu mai avea să vadă Rusia niciodată.

Elena înțelese că punctulețul albastru de pe telefonul ei putea să-i spună locația aproximativă a însoțitoarei de zbor în ceea ce privește strada pe care se afla, dar în niciun caz nu avea cum să-i confirme dacă femeia plecase din camera ei de hotel sau nu. Dispozitivul de urmărire avea să licărească la această adresă, dar Elena nu putea să-și dea seama dacă Bowden era afară pe stradă sau ascunsă sus în camera ei.

Așa că declanșă alarma de incendiu la etajul la care stătea Cassandra, dar pe un alt coridor. Apoi se duse rapid pe holul însoțitoarei de zbor și privi,

mișcându-se din când în când odată cu mulțimea, în timp ce locatarii ieșeau din camere, sperând să se piardă printre ei arătând la fel de panicată și de adormită ca ei. Purta un hanorac negru simplu și pantaloni de trening.

Se pare că majoritatea oamenilor credeau că era ori un antrenament ori o alarmă falsă, dar Elena observă cum majoritatea o luau ascultători pe scări – deși fără să le con vină –, în loc să o ia cu liftul spre recepție și apoi spre ieșirea din hotel. Cei mai mulți își luaseră hainele pe ei, deși niciunul nu era la fel de bine îmbrăcat ca acum câteva ore în urmă. Văzu femei și bărbați în blugi și pantaloni de trening ca ai ei, cu cămăși nebăgate în pantaloni și pantofi sport mai mult descheiați. Văzu oameni încălțați cu papuci. Văzu femei nemachiate și bărbați cu părul vâlvoi după somn. Observă cupluri care era clar că făceau sex când fuseseră întrerupți, dovadă fiind faptul că arătau și rușinați, și enervați în același timp și faptul că se țineau unii de alții înfometați. Văzu trei copiii – toate fetițe – și presupuse că erau surori. Cea mai mică avea doar trei sau patru ani și stătea în brațele tatălui ei, folosindu-și pumnii ca să se șteargă la ochi.

Și o văzu pe Bowden. Iat-o acolo. Singură. Era încă îmbrăcată cu rochia pe care o purtase la cina luată cu barmanul, dar barmanul nu era cu ea. Nu putea să se decidă ce însemna asta, dar ar fi putut ușura lucrurile.

Însoțitoarea de zbor se încălțase cu sandale. Avea o geantă pe umăr, în care Elena era sigură că ținea pistolul.

De data aceasta, femeia nu o observă. Nu avea să se repete nebunia de azi-dimineață din aeroportul Fiumicino.

În acel moment, îi vibră telefonul și văzu că era Viktor. Nu îndrăzni să-l ignore pe Viktor, nici măcar acum. Așa că scoase telefonul și se retrase pe scări, știind sigur că Bowden plecase din cameră.

— Da?

— Unde ești?

Îi spuse, și el îi explică în detaliu ce cină grozavă avusese în acea seară.

— Trebuie să plec, zise ea.

— Da, fu el de acord.

Când ieși, coridorul era gol, dar pompierii încă nu ajunseseră ca să verifice holul. Își scoase șperaclul din geantă și băgă vârful în încuietoarea de la ușa însoțitoarei de zbor. Se auzi un pocnet satisfăcător și ușa se deschise.

Apoi Elena intră în cameră. Bowden lăsase luminile aprinse și televizorul pornit. Draperiile erau trase, ceea ce i se păru un mic noroc. Era pregătită să le tragă ea, dar dacă făcea asta, exista șansa ca însoțitoarea de zbor să observe schimbarea în clipa când avea să deschidă ușa și ori ar fi fugit, ori ar fi tras. Era o grijă în minus.

Analiză camera cu atenție, observând geamantanul deschis, cu haine împachetate cu meticulozitate în formă de rulou sau împăturite și presate. Poate că femeia era un dezastru din mai multe puncte de vedere, dar știa să împacheteze foarte bine. Văzu cutia cu ciocolată Perugia pe comodă, tableta și încărcătoarele de pe noptieră și suportul de pixuri frumos de pe birou: arăta ca baza unei coloane romane antice. La fel ca vasta majoritate a camerelor de hotel, spațiul era dominat de un pat, în stil regal, cu un suport fals montat în perete. Cel mai important, observă poziția celor două oglinzi.

În vreme ce se așază exact după ușă în așteptarea însoțitoarei de zbor, din baia din stânga sa simți înaintea sa vada mișcarea și încercă să se întoarcă. Dar era prea târziu. Știa asta și fu mai degrabă stupefiată de prostia sa decât îngrozită de realizarea faptului că va muri. Cineva intrase în camera lui Bowden în timp ce ea se dusesse pe palier: când fusese *atrăsă* spre palier de apelul lui Viktor. Un braț puternic îi cuprinse gâtul și

laringele ei fu prins într-o menghină zdrobitoare, în timp ce bărbatul o trăgea spre baie. Urmă agonia unui cuțit în spatele său, un geamăt straniu de răsunător care-i scăpă pe gură. În ciuda durerii crunte, știe ce urmează, și se întâmplă în câteva secunde exact așa cum își imaginase ea: bărbatul scoase cuțitul și îi tăie gâtul.

Din instinct, încercă să țipe, un reflex, dar deja se îneca cu sânge – îi tăiasse mușchiul și cartilajul, exact așa cum procedase ea cu Alex Sokolov – așa că tot ce auzi fu zgomotul cuiva care parcă face gargară cu apă de gură. Și, bineînțeles, ea nu îl executase exact așa pe Sokolov. El dormea. Dormea buștean. În ultimele secunde din viața ei, în toiul acelei dureri și acelei surprize, cel mai mult o deranja faptul că o omorau în timp ce era trează.

Capitolul treizeci și doi

Cassie stătea în mulțimea care se revărsase pe stradă și- pe trotuar, în fața hotelului, și privi cum sosiră mașinile pompierilor, iar aceștia coborau în fugă și se îndreptau spre clădire. Cassie se simțea recunoscătoare pentru faptul că, atunci când sirena din camera ei începuse să răsunе și alarma să strălucească într-un roșu aprins, era îmbrăcată încă. Era pe punctul de a ațipi; tocmai pierduse șirul a ceea ce se petrecea în sitcomul de la televizor. Așa că îi luase doar câteva secunde să se încălze cu o pereche de sandale, să arunce pistolul în geanta de umăr alături de pașaport, portofel și cheia de la cameră. Se bucură că era august și că era în Roma. Da, era miezul nopții, dar era destul de plăcut afară.

Socoti că erau în jur de două sute de oameni pe stradă, niciunul dintre ei nefiind alarmat, majoritatea fiind îmbrăcați în pijamale sau pantaloni de trening. Ea era printre puținele femei care purtau fustă sau rochie. O clipă, privi un cuplu de tineri frumoși ghemuindu-se unul într-altul, și deveni și invidioasă, și bucuroasă. Bărbatul putea să arate bine cu cioc și mustață fără să semene cu Satana, iar ea era clar dezbrăcată (sau aproape dezbrăcată) sub un șal portocaliu aprins pe care și-l înfășurase în jurul corpului. Cei doi observă că îi privește și bărbatul îi zâmbi, așa că Cassie se uită repede în jos la telefon. Se uita prin e-mailurile cu reclame comerciale când își auzi numele și ridică privirea. Era Makayla. Se îmbrăcase cu o pereche de colanți negri și un tricou alb. Cassie văzu că dormea cu părul împletit.

— Ce distracție, comentă cealaltă însoțitoare de zbor, alăturându-i-se lângă felinarul sub care stătea.

— Dormeai? o întreabă Cassie.

— Da. Dormeam buştean. Presupun că e o alarmă falsă.

— Da. Şi eu la fel. Nu văd nimic care să sugereze că ar fi vreun foc. Nu e fum deloc. Nimic.

— Doar dacă n-a fost vreo prostie în bucătărie, un mic accident.

— Da, poate.

Femeia se sprijini de stâlp şi o surprinse pe Cassie când recunosc:

— În astfel de momente, mi-aş dori să mai fumez încă.

— Ai fumat?

Makayla dădu din cap.

— M-am lăsat de fumat când eu şi soţul meu am decis să facem copii.

— A fost greu să te laşi?

— Chiar deloc. Am crezut că va fi, dar nu a fost așa. Pur şi simplu, m-am lăsat. Ne-am spus, a venit timpul să facem copii, şi ziua următoare, după ce am plecat de la un banco- mat înainte să mă îndrept spre aeroport, am fumat ceea ce am ştiut că va fi ultima mea ţigară. Erau vreo nouă sau zece rămase în pachet, şi le-am aruncat. Mi-am aruncat bricheta. Desigur, n-am fost niciodată o fumătoare înrăită. Am început să fumez numai din cauza unei piese de teatru din liceu.

— Tu glumeşti.

Ea îşi dădu ochi peste cap.

— Nu. O *stafidă la soare*. Eu am fost Ruby. Şi regizorul m-a pus să fumez ţigări de scenă. Aveau cretă în ele sau ceva de genul acesta, şi arătau ca şi cum ar fumega. Dar habar n-aveam cum să țin o ţigară în mână. Aşa că după repetiţii, într-o după-amiază, am cumpărat un pachet de ţigări adevărat ca să exersez. Era un fel de gest teatral de divă.

— Când obişnuiai să fumezi?

— Te referi mai târziu, după câţiva ani?

— Da.

— De obicei în astfel de momente.

Cassie ridică din sprânceană.

— Când pornea alarma de incendiu?

— Când eram plictisită. Sau mergeam. Sau după sex.

— Alex Sokolov era tot așa.

Nu avusese de gând să spună asta cu voce tare. Se întrebă de ce o făcu.

— Tipul care a fost omorât în Dubai?

— Da. Fuma numai când era plecat în Europa, Rusia sau în Orientul Mijlociu. Cel puțin asta mi-a spus mie.

Makayla păru să rumege cele auzite.

— Cât de bine l-ai cunoscut? Am crezut că l-ai întâlnit în cursa de la Paris.

— Așa este. Nu sunt mândră de mine că am ajuns să petrec noaptea cu el. Dar, da, atunci ne-am întâlnit.

— A fost un om bun?

Cassie văzu un alt însoțitor de zbor apropiindu-se, un tip puțin mai bătrân decât ea, pe care-l chema Justin, și care se îmbrăcase cu o pereche de blugi și o cămașă albă. Cel puțin presupuse că se îmbrăcase din nou. Se întrebă dacă dormea des dezbrăcat când călătorea, la fel ca unii dintre prietenii ei, pentru că asta însemna că nu trebuia să-și mai împacheteze pijamale. Sau poate că se încălzea repede (la fel ca ea) și-i plăcea să simtă așternuturile reci direct pe piele atunci când dormea. Poate că îi plăcea senzația erotică. În unele nopți, și ei îi plăcea.

— Bună seara, doamnelor, începu el. Nimic nu se compară cu două ore de somn înainte să sune alarma. Și tocmai alarma de incendiu.

— Nimic nu se compară cu asta, fu de acord Cassie.

Și apoi, probabil pentru că ajunsese într-un stadiu în care nu-i mai păsa ce cred oamenii despre ea, continuă să răspundă la întrebarea Makaylei.

— Da. Alex Sokolov a fost un om bun. Cel puțin față de mine. Poate că avea el niște planuri.

Poate că a fost implicat în afaceri necurate. Nu l-am cunoscut bine, și probabil că beau prea mult ca să pot judeca așa cum trebuie caracterul unei persoane. Dar mi-a plăcut de el.

Se întoarse spre Justin și-i explică, vocea ei fiind atât de monotonă pe cât reușea să o păstreze – presupuse că vorbea pe tonul unei femei care știa că tot ce sperase cândva că va avea în viață trecuse acum pe lângă ea.

— Vorbim despre bărbatul cu care m-am culcat în Dubai, cel care a fost omorât în camera noastră de hotel. Pardon, în camera lui de hotel.

Justin se gândi la asta o secundă. Apoi își ridică brațele, cu palmele întinse și acoperindu-și fața, semnul universal pentru predare.

— Pot să mă duc mai încolo dacă voi două vreți să vorbiți singure. Nu intenționez să vă întrerup, spuse el pe un ton liniștit.

— Nu, continuă Cassie. Oricum se pare că nu mai am secrete.

Dar imediat ce propoziția îi ieși pe gură, știi că nu era adevărat. Nu era deloc adevărat. În unele feluri, era cel mai rău tip de minciună, deoarece sugera că secretele ei și minciunile rămăseseră în urma sa. Dar, bineînțeles, trăia doar o serie diferită de minciuni și secrete.

— Ai crezut cumva, nu știi... că se va ajunge la ceva odată ce te întorceai în America? întrebă Makayla.

— Aventura mea cu Alex? Nu chiar. Dar ne-am distrat în acea noapte. Poate că am fi putut să ne revedem. Poate că nu.

Își puse telefonul la loc în geantă, strecurându-l lângă pistol.

— Având în vedere trecutul meu, probabil că nu.

Justin se uită în jos la pantofii săi sport, vizibil stingherit. Cu toții observară că nu se mai deranjase să se lege la șireturi, așa că se aplecă, iar Cassie își imaginează că bărbatul era recunoscător pentru că avea ceva de făcut ca să nu o mai asculte

discutând despre sfârșitul trist al cochetăriei ei de la hotelul Royal Phoenician.

— Viciul meu a fost băutura, dintotdeauna, îi spuse ea Makaylei. Nu am fumat niciodată. Nu sunt sigură că aş putea să mă las de băutură așa cum te-ai lăsat tu de fumat. Fir-ar, știu că nu aş putea.

— Beai alcool când s-a declanșat alarma?

— Singură într-o cameră de hotel, la miezul nopții, cu o sticlă de tequila? Asta aş putea să fiu eu. Dar nu. Nu de data asta. N-am băut nimic toată ziua – și nici în noaptea asta.

— Uite, vezi? Ești bine.

Cassie oftă.

— Nu. Nu sunt bine, Makayla, nu sunt deloc bine. M-ai văzut la aeroport azi-dimineață.

Justin se ridică și spuse:

— Ce s-a întâmplat la aeroport nu a avut nicio legătură cu băutura. Erai trează, Cassie.

O clipă stătură toți trei în liniște, și Cassie simțea că bărbatul voia s-o îmbrățișeze – s-o consoleze dar se temea că ar fi interpretat-o ca pe ceva nu prea cavaleresc.

— Adică, erai trează, nu-i așa?

— Da, răspunse ea. Eram.

— Uite, vezi?

Priviră doi pompieri ieșind pe intrarea din față, urmați de un domn îmbrăcat într-un sacou negru și cu cravată de un roșu strălucitor, nuanța unei frunze de arțar din New England la sfârșitul lui septembrie. Mai întâi în italiană, iar apoi în engleză, ceru mulțimii să-i acorde atenție. Se prezentă ca fiind managerul din acea noapte și își ceru scuze profunde pentru deranjul a ceea ce se dovedise a fi, din fericire, o alarmă falsă. Spuse că toată lumea putea să se întoarcă în siguranță în camere sau să se ducă mai întâi la barul hotelului, care avea să fie redeschis timp de o oră pentru oricine ar fi dorit să bea ceva înainte de culcare – totul era din partea casei. O băutură gratis, explică

el, era minimumul pe care putea să-l facă hotelul pentru a-și cere scuze pentru că toată lumea fusese târâtă afară din pat la miezul nopții.

— Eu mă bag, zise Justin. Voi ce ziceți?

Dar Makayla se uită urât la ei, aruncând cuțite din ochi. Cassie înțelese ce era cu acea privire.

— Cred că ar trebui să mergem cu toții la culcare, î-i spuse ea lui Justin.

— Nu, e în regulă, interveni Cassie. Serios. Nu vin cu voi, dar dacă vreți să mergeți, vă rog, nu vreau să vă stric ploile.

Dar Justin clătină din cap și spuse sfios:

— Probabil ai dreptate, Makayla. Plecarea este mai aproape decât ne putem da seama.

— Da. Așa este.

Acestea fiind zise, cei trei se întoarseră în holul hotelului și merseră cu liftul împreună. Coborâră cu toții la etaje diferite, Cassie fiind ultima care coborî din lift, la etajul șase. Nu mai era niciun client al hotelului la acest etaj. Cassie bănuia că se duseseră cu toții la bar.

Când coborî din lift, stătu un moment îndelungat și privi coridorul. Holul nu era la fel de opulent ca al hotelului Royal Phoenician și nici la fel de lung. Dar era elegant: era perfect pentru un hotel italian drăguț. Covorul arăta puțin învechit, dar modelele aduceau aminte de o tapiserie renascentistă. Se gândi la norii și la marea dintr-o pictură de Botticelli și-și imagină toată munca necesară pentru a crea o culoare sau o vopsea cu cinci sute de ani în urmă, transformarea pigmentilor în vopselurile acrilicele din vârful pensulei.

Apoi porni pe hol. Simți un val de neliniște, dar trăise cu o astfel de senzație încă de când se trezise lângă un cadavru, așa că nu o băgă în seamă. Merse în liniște pe coridor, singură și singuratică, cu cheia de la cameră în mână și se uită drept în față. Își spuse că atmosfera nu era, de fapt, încărcată și că nu avea de ce să se teamă sau să fie posomorâtă. Mergea doar spre camera ei de hotel,

singură, noaptea, așa cum făcuse de sute de ori în trecut, și nu avea niciun motiv să se simtă neliniștită sau speriată.

La urma urmei, de data asta chiar era trează.

Când își dădu seama de asta, zâmbi.

Dar zâmbetul nu ținu mult, pentru că atunci când dădu colțul, văzu un bărbat și tresări. Pentru o fracțiune de secundă, se temu că neliniștea ei avea o cauză precisă: era frica pe care o simțea orice femeie atunci când era singură și dădea peste un bărbat în calea ei. Mai avea aproape douăzeci de metri până la camera sa, și aproape că se întoarse și o luă la fugă. Dar apoi își dădu seama că era doar Enrico, și se relaxă. Bărbatul stătea într-un fotoliu mic de la perete, cu fața în umbră, candelabrul fiind în spatele său. Lângă el se afla o masă cu un telefon pe ea. Se ridică în picioare când o văzu și veni s-o îmbrățișeze, dar ea îl împinse.

— Tocmai m-ai speriat de mama focului, îi spuse ea.

— Am crezut că voi fi o surpriză plăcută, zise el, pe un ton spăsit. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

— Dumnezeuule. E mai bine să fiu singură, Enrico. Ți-am spus asta.

— Și eu aveam de gând să te las singură. Eram jos la bar când s-a declanșat alarma de incendiu. I-am ajutat să închidă. Și mi-am spus, pesemne că frumoasa mea însoțitoare de zbor e speriată.

— De o alarmă de incendiu? Nu.

El clătină din cap.

— De a fi singură în întuneric, în loc să fii în pat, în camera ta, în siguranță.

— M-am întors acum. Sunt bine.

— Atunci o să te conduc până la camera ta și te voi lăsa acolo.

Enrico îi întinse brațul și ea îl luă. Merseă împreună spre coridor. Apoi Cassie băgă cheia în ușa și o deschise.

Capitolul treizeci și trei

Tocmai ce-i târâse cadavrul Elenei până în baie și-l aruncase în cadă când auzi vocea lui Enrico pe coridor. Nu mai avea timp să-și regândească planul. Dar cel puțin era pregătit.

În clipa în care barmanul și însoțitoarea de zbor intrară în cameră, și ușa se închise în urma lor, el ieși din baia întunecată. Lovi cu patul pistolului craniul lui Enrico cu mâna stângă, iar cu cea dreaptă o curentă pe Bowden în coapsă cu aparatul de electroșocuri al Elenei Orlov. Barmanul se prăbuși imediat la pământ, inconștient, cămașa lui îmbibându-se cu sângele Elenei. Însoțitoarea de zbor scoase un sunet, se cutremură și apoi se înmuie ca o păpușă de cârpă. Pur și simplu, se topi lângă el. Se uită în sus la el în timp ce o lăsa în jos pe covor, lângă barman, și văzu teroarea din ochii ei. Avea să fie în stare să vorbească în curând, și el voia să vorbească cu ea. Dar mai întâi trebuia să reevalueze ce avea de gând să facă.

Goli geanta femeii și văzu că avea un pistol. Perfect. Nu-i păsa de unde făcuse rost de el; putea să-l folosească. Elena pregătise terenul destul de frumos când sunase la ziar. Dar femeia nu avea să ia o supradoză din barbituricele pe care le adusese Elena. În schimb, el avea să lase în urmă o scenă din care reieșea clar că Bowden își omorâse iubitul italian și o omorâse pe noua ei prietenă rusoaică din Soci, după care se împușcase în cap cu pistolul pe care pesemne că se chinuise mult să-l obțină.

Dar, mai înainte de toate, trebuia să transfere amortizorul de la pistolul său la al ei.

Capitolul treizeci și patru

Aparatul cu electroșocuri fusese groaznic, și lui Cassie îi venise să țipe – în mintea ei își imagină o serie de înjurături, o femeie care înjura ca un birjar, cu un vocabular impresionant, în timp ce trecea prin durerile facerii –, dar nu reuși decât să scoată un geamăt gutural și prelung. Apoi se trezi întinsă cu fața în jos, pe podeaua camerei de hotel, exact în fața băii, unde era Buckley stând pe vine lângă ea.

Da, era actorul. Normal că el era.

Chiar purta aceeași șapcă neagră. Ea fusese atât de obsedată de Miranda, și în tot acest timp fusese, de fapt, o persoană pe care ea o crezuse dulce, cu intenții bune și destul de asemănătoare cu un cățeluș. Era o dovadă clară a faptului că nu știa deloc să-i citească pe oameni și să-și aleagă prietenii, și poate ar fi fost chiar comic dacă nu urma s-o omoare în același fel în care el, sau unul dintre asociații săi – presupuse ea –, îl omorâse pe Alex. Buckley avea să o apuce strâns de păr, să-i tragă capul pe spate ca să-i expună gâtul și s-o taie – probabil că la fel avea să facă și cu bietul Enrico –, lăsând-o sângerând cu fața în jos pe covorul din cameră.

Cassie speră că nu va simți durerea, dar știa că nu va fi așa. Își dădu seama că cel mai tare se temea de durere, de acea înțepătură puternică, scurtă, ca de lamă, ce avea să-i sfâșie pielea, și poate că asta explica de ce obișnuia să bea.

Durerea venea în diferite forme și culori, în cea mai mare parte fiind mult mai rea decât înțepăturile, durerile și febra care afectau corpul. Aceasta era genul de durere care făcea găuri mari în suflet, distrugând stima de sine a unei persoane. Aceasta era genul de durere care te făcea să te privești în oglindă și să te întrebi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, te afli acolo. Cassie înțelese

că viața ei era un studiu legat de acest tip de îngrijire paliativă. Sau, ca să fie mai exactă, neîngrijire paliativă.

Își simțea limba umflată și grea din cauza aparatului cu electroșocuri, și în timp ce privea cum conținutul genții sale era vărsat în fața ei, încercă să-și transforme gemetele guturale în cuvinte. Avea o singură propoziție de rostit, și își dorea să fie formată din cele trei cuvinte: îmi pare rău. Sau poate ceva mai precis: îmi pare rău că nu am făcut mai multe. Îmi pare rău că nu am fost capabilă să iubesc sau să fiu iubită. Îmi pare rău că nu am avut niciodată copii. Și nici măcar o pisică a mea. Îmi pare rău, Rosemary, îmi pare rău, Jessica. Îmi pare rău, Dennis, îmi pare rău, Tim. Îmi pare rău, Alex. Îmi pare rău, Enrico.

Dumnezeule, Enrico. Pe punctul de a fi omorât din singurul motiv pentru că fusese un gentleman. Un tânăr romantic ce o condusesese până în camera ei. Nu ar fi trebuit să-l lase niciodată să facă asta. Încă o greșală din partea ei, o greșală care avusese consecințe pentru o altă persoană.

Oare îi va fi cuiva dor de ea? Lui Megan? Lui Gillian? Paulei? Chiar îi va duce cineva dorul sincer? Se presupune că toate lucrurile egoiste pe care le facem merg cu noi în mormânt; toate lucrurile altruiste continuă să trăiască. Nu-și putea imagina un singur lucru pe care-l făcuse, o singură faptă, care să fi adus măcar puțin cu nemurirea. Moștenirea ei? Nu avea nicio moștenire.

Cassie își simți obrazii uzi și își dădu seama că plângea, lucru la care nu se așteptase. Piloții îi spusese de-a lungul timpului, de obicei atunci când beau ceva împreună, că ultimele cuvinte ale unui căpitan înainte ca aeronava să se lovească de un munte, sau să sară în aer, sau să se izbească de suprafața apei sunt: Mamă. Mămică. Mami. Acea femeie minunată care odinioară îi citise din cartea lui Beverly Cleary ar fi fost acum devastată de felul în care fiica sa cea mare urmase cu

rigurozitate drumul soțului ei spre autodistrugere. Orice mamă ar fi fost devastată.

În sfârșit, își găsi suficient control încât să poată formula o propoziție. Dar nu erau cele trei cuvinte prin care își cerea scuze, care clocotiseră înăuntrul său, și nici rugămintea ca Buckley să-i cruțe pe ea și pe Enrico de durerea ce-i aștepta. Era cel mai profund adevăr al ființei care era ea, deoarece reprezenta felul în care trăise și realitatea simplă și pe față în care nu putem scăpa de cine suntem și care, de cele mai multe ori, ne duce spre moarte așa cum am trăit.

Întoarse capul atât cât putu pentru a se uita în ochii lui Buckley și îl întrebă cu o voce încă slăbită din cauza șocului și a paraliziei:

— Te rog. Pot să beau ceva?

El se opri, părând să se gândească serios la rugămintea ei, și preț de o secundă lungă Cassie crezu că își mai cumpăraseră o clipă de viață. Avea să guste pentru ultima dată esența, ambrozia, amrita^{28} ce-i umplea venele și sufletul și care-i ținea durerea departe. Dar bărbatul clătină din cap ușor, aproape cu tristețe, și atașă un tub lung – un amortizor de zgomot, presupuse Cassie – capătului pistolului Beretta al unchiului lui Enrico.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

**FD-302 (redactat): MAIORUL DENNIS
McCAULEY, DIVIZIA DE ARME
CHIMICE A ARMATEI**

DATA: 6 august 2018

DENNIS McCauley, data nașterii -- / -- /-- --,
NSS # — -- -- --, număr de telefon (—) -- -- -
- --, a fost interogat de agenții speciali
identificați corespunzător RICHARD
MARINI și CATHY MANNING într-o
cameră de conferințe privată la BLUE

GRASS ARMY DEPOT în Richmond, Kentucky.

MANNING a realizat interogatoriul;
MARINI a luat aceste notițe.

După ce i-a fost comunicată natura interogatoriului, McCAULEY a oferit următoarele informații.

McCAULEY a recunoscut că și-a văzut cumnata, CASSANDRA BOWDEN, sâmbătă după-amiază și seara în New York City, și a insistat că ea a avut un comportament „în mare parte” normal. A mers împreună cu familia lui la grădina zoologică din Bronx și apoi la un restaurant din sudul Manhattanului. El a observat că își verifica telefonul mai mult decât ar face-o majoritatea adulților în timpul zilei și în timpul cinei și „cu siguranță a părut neliniștită dintr-un motiv”.

McCAULEY a spus că nu-și aduce aminte să fi existat o dată când fusese cu CASSANDRA BOWDEN fără soția lui, ROSEMARY BOWDEN-McCAULEY, de față. A declarat că ei doi nu și-au TRIMIS niciodată e-mailuri și nu au vorbit niciodată la telefon.

A declarat cu fermitate că nu i-a împărtășit nicio informație secretă lui BOWDEN, iar BOWDEN nu i-a cerut niciodată așa ceva. A zis că deși au discutat la nivel foarte general despre cum e viața în armată și despre munca lui ca inginer, întotdeauna au vorbit mai mult despre slujba ei decât despre a lui. A negat că i-ar fi dat vreodată documente, date, diagrame, stick-uri de memorie sau e-mailuri care aveau ceva de-a face cu neutralizarea

armelor chimice sau cu stocul rămas deținut de SUA; a insistat că niciodată nu a oferit informații despre gazul sarin, VX sau oricare altă armă chimică ce nu a fost încă neutralizată, din arsenalul SUA.

A spus că nu și-a luat niciodată de lucru acasă; a spus că nu există nicio șansă ca soția sa, ROSEMARY, să fi dat vreo informație surorii sale sau să-i fi spus CASSANDREI BOWDEN informații secrete, deoarece el nu i-a povestit niciodată nimic.

A zis că a fost șocat că sora soției sale ar fi putut să-l omoare pe ALEX SOKOLOV, deși a recunoscut faptul că femeia are o problemă cu alcoolul. A declarat că nu crede că ar fi spion rus.

Capitolul treizeci și cinci

Dar Buckley nu o împușcă.

În schimb, ca și cum s-ar fi întâmplat altcuiva, ca și cum nu s-ar mai fi aflat în corpul ei, Cassie văzu cum o târăște de brațe în camera de hotel, departe de ușă. Rochia i se ridicase peste șolduri și femeia simțea cum covorul o zgârie pe coapse. Creierul percepu acest disconfort ca pe o binefacere: sugera că simțul tactil și mobilitatea îi reveneau. Când ajunseră la pat, îi dădu drumul, aruncând o pe podea ca și cum ar fi fost o canoe trasă pe plajă, iar apoi se așeză pe marginea canapelei și aținti Beretta spre pieptul ei.

— Dacă ții după ajutor, te omor, o amenință el.

Cassie încercă să clatine din cap. Într-adevăr, putea să-l miște.

— Nu o să ții, murmură ea, vocea ei fiind încă moale și răgușită.

Încercă să se concentreze pe orice altceva în afară de vârful amortizorului lung din capătul pistolului.

— Vorbește-mi despre Elena.

— Elena?

Instantaneu, își mută pistolul în cealaltă mână, apucându-l de țeavă, și o lovi tare în fluierul piciorului cu mânerul armei. Ea închise ochii și icni din reflex din pricina durerii, iar când îi deschise, el îndreptase deja arma spre ea. Cassie se adună și miorlăi:

— Nu știu cine e.

— Femeia care a venit în apartamentul lui Alex Sokolov în Dubai.

— Miranda?

El își dădu ochii peste cap.

— Miranda, repetă el.

— Am băut împreună. Am băut votca pe care a adus-o ea. Apoi a plecat.

O lovi în celălalt picior cu pistolul, dar ori pentru că se așteptase, ori pentru că deja simțise exact această agonie, de data aceasta doar gemu printre lacrimi.

— Ce ai făcut cu ea?

— Ți-am zis, am băut! Asta e tot!

— Te-a recrutat?

— Să mă recruteze?

— Cassie, o să vorbesc clar cu tine: singura șansă pe care o ai ca să ieși din camera asta de hotel în viață este dacă-mi dai nume. E evident că o știai pe Elena. Cine altcineva mai e implicat?

— Implicat? Nu știu ce vrei să spui, nu înțeleg nimic, îi zise ea.

Plângea acum, dar nu-i păsa.

— Recruți? Implicat? Nu sunt spion! Eu nu sunt nimic. Mă cunoști. Știi cine sunt. Eu doar...

— De ce nu te-a omorât?

— Nu știu! Îți spun că nu știu nimic, gemu ea.

Se uită la ea și păru să se gândească. Apoi zise:

— Aproape că te cred. Aproape.

— Pentru că îți spun adevărul.

— Vorbește-mi despre cumnatul tău.

— E în armată, bălmăji ea. E maior. Lucrează la baza militară Blue Grass.

— Ce altceva?

— Nu mai e nimic altceva.

Buckley se ridică, cu picioarele de-o parte și de alta a corpului ei, și aținti Beretta spre ea.

— Timpul se scurge repede pentru tine, Cassie. De ce ai fost cu Sokolov în Dubai?

— Ne-am întâlnit în avion, asta a fost tot, miorlăi ea. Te rog, nu mă omorî.

— De ce era interesat de tine?

De ce erau bărbații interesați de ea? ar fi vrut Cassie să întrebe. Răspunsul era simplu: pentru că era o bețivă și o femeie ușoară. Și în timp ce o mică parte din ea înțelesese sarcasmul și ura de sine, când venea vorba de viața ei, totuși, un pistol era ațintit asupra ei. Așa că răspunse simplu:

— A vrut să se distreze. Presupun că și eu am vrut tot asta.

Cu coada ochiului, văzu că Enrico mișcase capul. Nu îndrăzni să întoarcă privirea spre el deoarece nu voia să-i atragă atenția lui Buckley asupra tânărului barman, dar Cassie observă că avea un ochi deschis.

— Era doar un tip din avion, continuă ea, sperând că avea să-i mențină interesul lui Buckley. Cineva cu care să o fac lată în Dubai. Nu am crezut că-l voi mai vedea vreodată.

Nu știa dacă exista vreo șansă ca Enrico să se poată furișa spre el fără să-i atragă atenția, dar ideea aceea îi dădu speranțe.

— A menționat numele cuiva cu care avea să se vadă în Dubai?

— Nu. Adică, știam că urma să aibă o ședință, dar am presupus că are legătură cu fondul lui de investiții.

— A menționat pe altcineva care lucra pentru compania aeriană?

— Nu.

Încercă să-l vadă pe Enrico cu coada ochiului: cu ochii care nu se concentrau pe nimic, dar care vedeau totul. Prietena ei Paula avusese cal când era mică, și fusese învățată să călărească astfel: să vadă împrejurimile fără să întoarcă capul, pentru ca astfel să nu deruteze animalul de sub ea din cauza faptului că-și mișcă corpul. Enrico reușise să se miște câțiva centimetri mai aproape de pat din locul său de lângă baie.

Cassie presupuse că în orice clipă avea să se arunce asupra lui Buckley. Când avea să facă asta – dacă putea să se miște suficient de rapid, deși nu era sigură de asta –, avea să încerce să-l ajute. Avea să atace și ea. Cu câțiva ani în urmă, urmase niște cursuri de apărare oferite de compania aeriană. Nu avusese niciodată nevoie să se folosească de nimic din ce învățase (sau fusese prea beată ca să-și dea seama că ar trebui să se

apere), și încercă să-și aducă aminte ce o învățaseră instructorii. Ceva legat de faptul că trebuia să-l tragi pe atacator spre tine atunci când puneă mâinile pe tine. Să-i dai un cot în cap. Să-l lovești sau să-l ciupești de abdomen. Putea să facă asta. Putea să facă orice pentru ca bărbatul din fața ei să aibă de înfruntat doi atacatori.

— O să caut prin geamantanul tău și prin trusă. O să golesc totul pe podea. Simțurile ar trebui să-ți fi revenit. Nu te ridica și nu încerca să mă oprești. Ai înțeles?

Ea dădu din cap.

Dar apoi Buckley dădu din braț ca și cum ar fi lovit pe cineva cu dosul palmei – îl văzuse pe Enrico – și apăsă calm pe trăgaciul pistolului unchiului Piero.

Capitolul treizeci și șase

Pistolul explodă, amortizorul făcându-și treaba, dar fără să elimine pocnetul, și Cassie își dădu seama că scâncise și țipase – și că Enrico era încă în viață. Se lansase asupra lui Buckley, trântindu-l într-o parte pe canapea. Apăru o tăietură pe obrazul lui Buckley, din care deja curgea sânge, și își ținea mâna dreaptă cu cea stângă. Rână de pe mâna lui arăta mult mai rău decât cea de pe fața sa: Cassie putea să vadă sângele curgând pe antebrățul bărbatului, dar și arsurile negre de pe degetele lui. Degetul lui arătător avea o formă ciudată și era ori dislocat, ori rupt.

Privirile li se întâlniră și se răsti la ea:

— Nici măcar nu știi să încarci un pistol nenorocit!

Apoi Cassie văzu că Beretta era pe podea lângă ea, bucăți de metal răsucite ieșind ca niște tentacule din mânerul pistolului, amortizorul fiind drept, dar atârând din capătul armei încă fumegânde. Se holbară unul la celălalt, și Cassie înțelese că din acest motiv Enrico era încă în viață: Cassie nu reușise să monteze arma cum trebuie.

— Cheamă ajutoare, spuse barmanul. Sună jos.

Își ținea brațele strâns în jurul lui Buckley, și aproape că arătau ca niște iubiți, iar Cassie își aduse aminte pe moment cum fusese când ea se încolăcise în jurul corpului lui. Apoi se chinui să se ridice în picioare, tremurând, dar se ținu de marginea biroului și întinse mâna prudentă spre telefon.

— Nu face asta, interveni Buckley și scuipă ceva – un dinte, văzu Cassie – pe covor.

Cassie se opri suficient cât să-i dea timp să continue:

— Nu ai cum să te ascunzi de noi toți. Măine o să vină altcineva după tine.

Auziră zgomotul oamenilor afară pe hol, unii întorcându-se din stradă după ce fuseseră evacuați, alții atrași de zgomotul pistolului explodând. Dar era evident că niciunul nu avea nici cea mai mică idee ce fusese acel zgomot și de unde venise. Cassie auzi pe cineva sugerând că trebuie să se fi auzit de la televizor și altcineva ripostând, susținând că fusese prea tare, speculând că avea de-a face cu aerul condiționat. Poate ceva care avea legătură cu ceea ce declanșase alarma de incendiu care-i trimisese afară la miezul nopții. Niciun client al hotelului nu părea îngrijorat.

Cassie se uită în continuare la Buckley. Obrazul lui drept se înnegrea și ochiul său drept dispărea în umflăturile din jurul său.

— Cine ești? întrebă ea. Spune-mi acum: cine ești, de fapt?

Ținu degetul deasupra butonului telefonului.

Spune-o ca și cum ai fi sincer.

Cassie se întrebă când spusese asta, și apoi își aduse aminte. Își provocase mama să o asigure că totul va fi în regulă când tati era atât de beat încât nu putea să urce scările și continua să cadă ca și cum s-ar fi luptat cu o boală de mușchi degenerativă. Se pare că mama ei nu fusese foarte convingătoare.

O secundă se gândi că poate spusese aceste cuvinte unui vechi iubit. Poate că el îi spusese că o iubește în glumă și ea își dorise mai mult. Poate că se simțise trădată de modul nesperios în care i-o spusese. Poate că se simțise trădată și atunci.

Nu, nu era asta.

Pentru că asta nu se întâmplase niciodată.

Ea nu avusese niciodată un iubit care îi spusese că o iubește.

Niciodată.

Cassie se uită la sângele care se coagula pe degetele lui Buckley. Era clar că aceasta era o nouă formă de trădare, în același timp mai mare și mai mică decât toate experiențele ei anterioare. Era mai mare pentru că mizele erau mai mari; era mai mică pentru că nu prea îl cunoscuse.

Doar se îmbătase alături de el de câteva ori. Doar făcuse sex cu el de câteva ori.

Doar. Doar.

Tristul adevăr era că nu îl cunoscuse deloc.

*

Îl privi pe Buckley încercând să se elibereze din strânsoarea lui Enrico, răsucindu-se și chinându-se să-și elibereze mâinile, și porni spre pat ca să-l ajute pe barman să-l țină, dar era evident că Buckley avea dureri mari și Enrico era înșelător de puternic. Buckley nu fugea nicăieri. Își trecu limba peste spațiul gol în care mai devreme se aflatea incisivul său.

— Nu contează. Numele meu, vreau să spun, zise el când scurta bătălie se termină.

Suna ca și când ar fi fost beat, iar ironia nu-i scăpă lui Cassie.

— Ba da.

— E Evgheni.

— Nu Buckley?

— Nu.

— Nu ești actor, de fapt, nu? Nu ești din Westport? Totul a fost o minciună, nu-i așa?

El își dădu ochii peste cap și apoi încuviință.

— Și tu m-ai urmărit atunci în New York City, îl acuză ea de data aceasta, fără să mai întrebe.

— Da.

— Lucrezi cu Miranda?

— Așa am crezut. Se pare că nu. Nu chiar. Numele ei adevărat era Elena. Elena Orlov.

— Era?

— Era.

— E moartă? întrebă Cassie, ușurată și, totodată, într-un mod ciudat și neașteptat, întristată. Dumnezeu? Cum? De ce?

Observă sângele de pe covor în timp ce vorbește, își aduse aminte de cel al lui Alex de pe așternuturile din acel pat regesc din Dubai, și avu un presentiment că pata cea mare îi aparținea Elenei de data aceasta.

— Pentru că nu te-a omorât pe tine. Acela a fost primul indiciu. Bănuim că a schimbat taberele când s-a dus la școală în Boston. Lucra pentru voi acum.

— Pentru America?

— Da.

— Deci tu ești spion rus?

— Eu nu sunt nimic.

Enrico îi dădu un cot tare în spate. El se strâmbă și apoi răspunse:

— Da. FSB. Sunt cazac. Caută pe Google.

Apoi se adresă lui Enrico:

— Nu e nevoie să-mi distrugi rinichiul și nici să mă sufoci. Cred că am stabilit deja că nu fug nicăieri. Așa că mai ușor cu strânsoarea asta, bine, amice?

— Sună, Cassandra, sună, repetă Enrico. Nu vorbești cu nebunul ăsta.

— Nu, Cassie. Nu suna. Lasă telefonul jos, o îndemnă Buckley. O să găsești geanta Elenei în baie. E lângă cadavrul ei. Și în acea geantă se află un pistol. Un alt pistol. E un Beretta deja încărcat așa că, slavă cerului, nu va trebui să-l încarci tu. Nu va trebui să faci nimic. Vei găsi și un cuțit. Chiar dacă nu ești de la CIA, sunt sigur că până acum ți-ai făcut niște prieteni noi la FBI în New York. Sună-i. Zi-le să-și sune reprezentantul legal din Roma. Zi-le că Elena Orlov se află în acest hotel în camera 612. E moartă. Zi-le că Evgheni Stepanov e în camera 406. Cu două etaje sub tine. Îl voi aștepta pe reprezentantul de la FBI acolo.

După ce plec din camera ta, numără până la treizeci, trage cu pistolul și țipă după ajutor.

Enrico clătină din cap.

— Nu face asta, Cassandra. O să fugă.

— Nu, frate, n-o să fug. Nu mai am unde.

— Vreau să știu un lucru, ceru Cassie. Cumnatul meu e „curat”?

— Din câte știu eu, da.

— Deci aveți un spion în altă parte?

— Așa s-ar părea.

Cassie lăsa telefonul jos. Ridică degetul de pe buton. Apoi luă geanta Elenei Orlov din baie. Nu era sigură ce să creadă despre jumătate din lucrurile pe care le găsisese acolo – pastilele, cătușele dar găsi pistolul Beretta și cuțitul. Trase siguranța de la armă.

— Ține minte: pistolul e încărcat cum trebuie, îi zise Evgheni când se întoarse.

— Continuă.

— Poți să ținesti pistolul asupra mea. E în regulă. Te vei simți mai în siguranță așa. Apoi amicul tău poate să-mi dea drumul. O să stea lângă tine. O să-mi dai cuțitul. Dacă vrei să păstrezi distanța, poți să arunci cuțitul pe saltea. Cred că am lăsat deja destul sânge pe cuvertură și pe covor, dar nu strică să mai fie puțin. Și dintele meu e deja acolo – pe podea. Așa vor fi suficiente dovezi pentru criminaliști. Apoi mă duc la mine în cameră, și tu vei contacta FBI-ul și le vei spune unde sunt.

— Și paznicii din hotel?

— Nu. Nu-i suna pe ei. Așa se va ajunge la poliția italiană și la o investigație adevărată. Vreau ca lumea – cel puțin lumea mea – să creadă că m-ai împușcat. Că m-ai omorât.

Enrico clătină din cap, ochii lui implorând-o să n-o facă. Cassie se întreabă dacă avea să-i dea drumul lui Evgheni când îi va cere. Poate că nu. Se gândi la toate greșelile pe care le făcuse în viața ei – toată durerea pe care o semănase și pe care o

culesese, toate lucrurile pe care n-o să le aibă și n-o să le facă niciodată —, dar avea senzația, acum, că, dacă îl asculta pe Evgheni, nu avea să fie o greșeală.

— Și cum rămâne cu mine? întrebă ea. Ai zis că indiferent dacă te omor sau sun la poliție, va veni altcineva după mine.

— Vei fi o persoană nouă. Oamenii tăi se vor ocupa de asta.

— Presupun că prin „oameni” nu te referi la compania aeriană.

— Uite, Cassie. Gândește-te. Chiar vrei să treci prin viață sub numele de „Curtezana ucigașă cu cărucior”? Mă îndoiesc. În momentul de față, avem ceva în comun, ceva la care nu m-am așteptat niciodată când te-am urmat în acel bar în East Village: nevoia de a o lua de zero.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

FD-302: MEGAN BRISCOE,
ÎNSOȚITOARE DE ZBOR

DATA: 7 august 2018

MEGAN BRISCOE a fost interogată de agenții speciali identificați corespunzător NANCY SAUNDERS și EMORY LEARY la sediul FBI din Washington, D.C.

SAUNDERS a realizat interogatoriul; LEARY a luat următoarele notițe.

Când a fost întrebată direct dacă a lucrat vreodată ca și curier și dacă a livrat documente sau informații secrete unui guvern străin, a cedat și a recunoscut că da. A mărturisit că ea și soțul ei au fost plătiți de Federația Rusă. El s-a folosit de statutul de consultant ca să-i aducă materialele despre

programul militar american privitor la armele chimice de la Edgewood Chemical Biological Center din Maryland, iar ea, la rândul ei, le livra superiorilor ei de peste Ocean.

A cerut un avocat și interogatoriul s-a terminat cu arestarea ei și a soțului ei.

= = = = =

Ca urmare a acestui interogatoriu, casa și garajul lui BRISCOE din Centreville, Virginia, au fost cercetate și au fost găsite două stick-uri de memorie cu informații secrete despre arme chimice, ascunse într-o doză de legături electrice din dormitorul matrimonial.

Epilog

Mai ții minte persoana care ți-ai dorit să fii?
Încă mai ai timp.

În timpul zborului de noapte spre Moscova, Cassie îi aduse pasagerului de pe locul 4C votcă cu tonic și zăbovi deasupra lui o secundă în plus, o pisică nocturnă pe tetiera unui scaun. Dacă nu ar fi știut cine era – sau cel puțin cine îi spusese Biroul că era –, l-ar fi luat drept un fost jucător celebru de hochei ieșit la pensie. Genul de Adonis rus, roșcat, care pe vremea când fusese un foarte tânăr jucător de hochei adusese aurul la olimpiadă pentru țara sa și apoi luase cu asalt NHL la douăzeci de ani. Sigur își rupsesese nasul cel puțin o dată. Umerii lui erau încă lați, dar părul se rărise, iar pielea se bătătorise. Folosea ochelari de citit. Spre oroarea ei, ghici că era cam de vârsta ei.

Bineînțeles, nu era jucător de hochei; era un spion rus. Poate un cazac, sau poate membru al Center 18 al FSB: spionii cibernetici. După ce absorbise tot ce putuse din laptopul lui – două adrese de e-mail și câteva nume pe care abia dacă putea să le scrie –, se retrase în bucătăria de la clasa întâi și notă ceea ce văzuse. Presupuse că nu oferea Biroului nimic din ceea ce nu avea deja. Dar nu se știe niciodată. Îi plăcea genul acesta de rol fără replici, ceea ce era cam tot ce-i puteau oferi în stadiul acesta. Nu mai băuse de doi ani, dar avea un trecut lung de lăsat în urmă în ceea ce privește alcoolul, și acest grup special de supraveghere era limita lesei. Avea o coafură nouă și un nume nou. Avea un sediu nou. Și când aveau nevoie de o însoțitoare de zbor, o foloseau pe ea.

Se pare că aveau o serie de actori din zona Mării Egee disponibili pentru acest tip de rol. Iar ea se pricepea la treaba aceasta: perifrazele unui dependent de alcool nu erau atât de diferite de subterfugiile zilnice ale unui spion.

Ironia acestei misiuni, desigur, era că foarte multe lucruri pe care Biroul le știa despre acest domn de pe locul 4C le aflaseră de la Evgheni – sau Buckley, așa cum încă îi mai spunea ea uneori în mintea ei. Pasagerul era un prieten al lui Viktor. Evgheni avea cunoștințe care variau de la locuri de predare până la numere de conturi bancare. Știa ce le plăcea tuturor să bea și gusturile lor în materie de femei și bărbați. Avea și el o nouă identitate, dar încă îl țineau într-o casă păzită exact lângă Washington, D.C. Interogarea lui, având în vedere trecutul său, putea să dureze o viață întreagă.

Cassie îl mai văzuse o dată de atunci de când cu întâmplarea din Roma. Cu patru luni în urmă, când Mașa aproape că împlinise un an, un superior îi adusese împreună într-un apartament în apropiere de Dupont Circle. Se afla poate la un cvartal distanță de Carnegie Endowment, iar superiorul spusese clar că nu acesta era locul în care locuia Evgheni. Scopul întâlnirii fusese ca rusul să dea informații în persoană despre o femeie pe care Cassie trebuia s-o supravegheze în timpul unei curse spre Beirut. Nu îi spusese niciodată numele cel nou al lui Evgheni și nici el nu i-l oferise, dar părul lui era acum scurt, un amestec cremos dintre alb și blond, iar Cassie se întrebă dacă era decolorat sau dacă șatenul de care-și aducea ea aminte când îl văzuse prima dată fusese, de fapt, vopsea. Probabil culoarea lui naturală era nuanța pe care și-o amintea din acea vară: din nopțile când dansaseră împreună într-un bar în care se asculta tipul ăla de rock, la sud de apartamentul ei, și se plimbaseră prin West Village sub o semilună perfectă.

Sau în noaptea când omorâse o femeie pe care o chema Elena și încercase să omoare un bărbat pe care-l chema Enrico. Noaptea în care ar fi putut cu ușurință s-o omoare și pe ea.

Când se întâlniră în Washington, lui Cassie i se păru că Evgheni nu era nici fericit, nici nefericit: părea totuși să se simtă confortabil în noul lui rol pe care-l trata cu profesionalism.

Dar când îi zâmbi, Cassie văzu o frântură din omul jucăuș de care își aducea ea aminte. Cassie făcuse o glumă mică despre iubitul ei, un redactor din LA, și Evgheni recunoscuse că văzuse câteva episoade ale emisiunii lui. O clipă, Cassie fu surprinsă că știa atât de multe despre ea, chiar și acum, dar apoi dădu din cap. Normal că știa. Apoi îi spuse:

— Ar trebui să se rezume la dramele de familie. Dramele denigrante de familie. Și dacă vor să fac pe fiul rebel care devine actor, eu sunt omul potrivit.

Bărbatul făcu ochi marii când spuse asta, iar Cassie chiar nu-și dăduse seama dacă o lua peste picior.

Înainte să se despartă, Cassie îl întrebă dacă îi era dor de cineva din Rusia sau din America. Nu era sigură de ce: poate pentru că presupuneau cu toții că era mort. El râse și răspunse:

— Crede-mă, nu vrei să-mi întâlnești prietenii. Chiar nu vrei. Ei mă fac să par al naibii de... american.

— Ce vrea să însemne asta?

— Moale.

Din nou, Cassie simțea că o tachina. Dar apoi se aplecă în față și-și împreună mâinile.

— Cât de moale, mă întrebi?

Ea așteptă, întrebându-se dacă avea să facă o glumă pe seama Statelor Unite ale Americii. Dar, în schimb, continuă:

— Atât de moale încât sunt foarte, foarte bucuros că ai dat-o în bară când ai încărcat pistolul

ăla. Nu aş fi vrut să te am pe conştiinţă.

— Şi asta pentru că...

— Pentru că eşti mult prea distractivă. Eşti un dezastru – sau, nu ştiu, poate ai fost un dezastru –, dar cert e că ai fost o companie foarte bună.

Apoi îşi desfăcu degetele ca şi cum erau un balon ce exploda şi adăugă:

— Şi am un presentiment că nu eşti nicidecum mama dezastruoasă care probabil ai crezut tu că o să fii.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Mă ajută faptul că m-am lăsat de băutură.

— I-ai pus numele Maşa, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Ăsta nu are cum să fie nume de familie.

— E din romanul lui Tolstoi. Femeia fericită din *Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi*. Maşa e finalul meu fericit.

— Vai, îmi aduc aminte că citeai asta, comentă el, părând sincer fericit amintindu-şi de asta.

Apoi zise:

— Încă mai dansezi desculţă?

— Am alte plăceri. Cărţi cu ilustraţii. Biberoane în formă de animale. Creşterea primilor dinţi.

El ţâţai cu limba şi se prefăcu că îi face un reproş. Apoi se despărţiră.

Acum, în timp ce stătea în lumina slabă a cabinei şi privea notiţele pe care le luase despre pasagerul de la 4C, îşi aduse aminte – aşa cum făcea de multe ori – de felul în care sugea Maşa. Se prindea de Cassie şi bea cu aceeaşi fervoare cu care băuse Cassie cândva tequila. Acei ochişori de bebeluş se măreau, apoi se linişteau, şi, în acele momente, Cassie putea să-l vadă pe tatăl Masei în ea, pe acel bărbat enigmatic care îl iubise pe Tolstoi şi care-i spălase părul cu atâta tandreţe într-un apartament extravagant de hotel din Dubai.

Se gândi la acel citat pe care-l văzuse cândva pe o tablă din faţa unui butic din West Village: „Îţi mai aduci aminte de persoana care ai vrut să fii

cândva? încă mai ai timp”. Nu era complet sigură că așa își dorea să fie, dar descoperi că slujba aceasta îi oferea aceeași doză de adrenalină ca alcoolul, dar fără mahmureală și fără umilințe. Îi dădea un scop în viață. Dar știa că persoana care cel mai sigur îi salvase viața fusese Mașa, pentru că Mașa fusese motivul pentru care Cassie se lăsase de băutură și Mașa era căldura de dimineață când Cassie ajungea acasă și când se trezeau împreună, și Mașa era un țipăt euforic atunci când se întorcea dintr-o călătorie, Mașa era cuvântul „lună”, primul ei cuvânt, și felul în care, cu degetelul ei autoritar pe care îl ridicase spre cer la apus spre o lună secerată și lungise acel cuvânt de două silabe, aproape sunând ca un cântec. Mașa îi oferise ceva ce Cassie iubea mai mult decât pe sine – ceva ce nu venea într-un pahar cu cuburi de gheață, o umbreluță din hârtie sau un pai.

Cassie deschise barul de la clasa întâi, se uită la sticlele cu lichior, la fel de frumoase ca ouăle Fabergé, și întinse mâna spre o Cola dietetică.

Mulțumiri

„Nimic nu poate limita mai mult imaginația, nimic nu poate porni mai rapid dispozitivele de cenzurare a psihicului și sistemele de distorsionare decât încercarea de a scrie cu sinceritate și într-un mod interesant despre orașul natal.” John Gardner ne-a învățat acest lucru în *Arta ficțiunii*.

Sunt de acord cu el. Rareori scriu despre ceea ce știu. Dar întotdeauna îmi fac temele, și am ajuns să iubesc investigațiile pe care le fac pentru cărțile mele – pe de o parte, datorită lucrurilor pe care le învăț, dar, pe de altă parte, datorită prietenilor noi pe care mi-i fac. În acest caz, le ofer cele mai mari mulțumiri ale mele acestor în jur de douăzeci de persoane.

Jerrold H. Bamel și Tristram Coffin au fost ghizii mei în ceea ce privește modul în care FBI-ul s-ar implica într-o astfel de poveste. Presimt că oricare din ei doi ar putea scrie un thriller despre spioni captivant într-o bună zi. Tris a fost procurorșef al districtului Vermont. Jerrold este un agent FBI ieșit la pensie, care acum lucrează ca detectiv în domeniul fraudelor corporatiste. De asemenea, face un gem absolut delicios din mango, ananas și limetă.

Carla Malstrom și Daphne Walker mi-au povestit despre viața unui însoțitor de zbor, aflat la zece mii de metri deasupra nivelului mării. Dacă vorbești cu ele o oră, le vei mulțumi însoțitorilor tăi de zbor pentru tot ceea ce fac (și tot ceea ce îndură) data viitoare când te vei urca la bordul unui avion.

Adam Turteltaub (un prieten foarte bun din facultate), Khatchig Mouradian (bunicul meu din Armenia) și Matthew Gilbert m-au învățat despre Dubai. Adam și Khatchig au citit și schițele inițiale ale acestui manuscris și mi-au oferit informații

Valoroase. În trecut, am dedicat cărți celor doi; și știu că le voi dedica din nou.

J.J. Gertler (o altă prietenie care datează de pe vremea când aveam optsprezece ani) a fost expertul meu în materie de drone, arme chimice și servicii secrete. El se ocupă de securitatea națională și este o plăcere pentru mine să-i includ din nou numele în secțiunea de mulțumiri.

Și cine m-a ajutat din nou la scrierea unui roman și a apărut în secțiunea de mulțumiri? Steven Shapiro, medicul-șef legist al statului Vermont, m-a ajutat la scenele despre autopsie. Ani Tehaghlasian a fost ghidul meu în labirintul pe care-l reprezintă lumea banilor din străinătate și regulile OFAC, precum și genul de fond de investiții pe care îl administrează unul dintre personajele mele.

Colegii de pedalat din Vermont, Andrew Furtsch și Stephen Kiernan – din nou persoane cărora le-am mai dedicat cărți –, mi-au oferit ocazia de a plonja împreună în încâlceala intrigilor de-a lungul a sute de kilometri. Steven Gragg m-a ajutat în ceea ce privește securitatea din aeroporturi. Și în timp ce a călătorit cu mine pe drumurile secundare din Artsakh și mi-a fost alături într-un bar din Stepanakert, Fred Hayrapet mi-a împărtășit istorisiri despre ce se întâmplă atunci când o afacere merge prost în locuri precum Donețk sau Dubai.

Trebuie să îi ofer mulțumiri speciale lui Sarah Hepola. M-am îndrăgostit de memoriile ei tulburător de frumoase,

Amnezia: îmi amintesc lucrurile pentru care am băut ca să le uit, la scurt timp după ce am terminat prima schiță a acestui roman. Am o captură de ecran cu pagina 214 din aceasta pe telefon.

Printre cărțile pe care le-am citit și care mi-au plăcut în timpul scrierii acestui roman s-au numărat: memoriile lui Heather Poole despre cum este să fii însoțitor de zbor, *Călătorii la mare*

altitudine; cartea lui Patrick Smith despre zbor, *întreabă pilotul*; și o istorie a dronelor scrisă de Richard Whittle, *Prădător*.

Le mulțumesc din toată inima remarcabilului meu editor, Jennifer Jackson (aceasta este a șasea carte la care colaborez, și, da, i-am dedicat și ei acest roman), și întregii echipe de la Doubleday, Vintage și Penguin Random House Audio: Maria Carella, Todd Doughty, John Fontana, Kelly Gildea, Zakiya Harris, Suzanne Herz, Judy Jacoby, Jennifer Marshall, Anne Messitte, John Pitts, Nora Reichard, William Thomas și Margaux Weisman.

Le sunt foarte recunoscător agenților mei: Miriam Feurle, Jane Gelfman, Cathy Gleason, Brian Lipson, Deborah Schneider și Andrew Wetzel.

În final – ca întotdeauna –, sunt foarte recunoscător sfaturilor minunatei mele soții, Victoria Blewer, și fiicei noastre, extraordinara Grace Experience.

Vă mulțumesc tuturor.

Despre autor

Chris Bohjalian este autorul a douăzeci de cărți, între care *Camera de oaspeți*; *Închide ochii, Dă-mi mâna*; *Fetele castelului de nisip*; *Schelete la petrecere*; *Legătura dublă*; *Moașele*. Romanul său *Moașele* a fost declarat de *New York Times* bestseller și a fost inclus în Clubul de Lectură al lui Oprah. Cărțile sale au fost traduse în mai mult de treizeci de limbi, iar trei dintre romanele sale au fost ecranizate (*Secretele raiului*, *Moașele* și *Trecutul celor care albesc*). Locuiește în Vermont. Îl puteți găsi pe [www. Chrisbohjalian.com](http://www.Chrisbohjalian.com) sau pe Facebook, Instagram, Twitter, Litsy și Goodreads.

Cassandra Bowden, însoțitoare de zbor în cadrul unei companii aviatice nord-americane, o femeie cu o viață personală destul de dezordonată, abuz de alcool, parteneri sexuali ocazionali, nimereste în centrul unei intrigi cu spioni ruși, agenți CIA și FBI, după o noapte petrecută la hotel cu un pasager pe care-l cunoscuse în timpul zborului. Deși romanul începe cu un tablou terifiant, momentul în care protagonista se trezește lângă cadavrul partenerului din seara anterioară, epilogul acestuia, doi ani mai târziu, ne-o înfățișează trăindu-și visul: o viață normală, de mamă împlinită.

„Bohjalian duce tensiunea la maximum,
iar surprizele ne uimesc la tot pasul.“

The Wall Street Journal

„Plină de turbulențe și modificări bruște de altitudine,
Însoțitoare de zbor este un thriller extraordinar, al cărui
penultim capitol m-a făcut să-mi dau seama că «Nu mă
așteptam la asta!». Romanul – printre cele douăzeci ale lui
Bohjalian – se remarcă prin abilitatea cu care sunt conturate
personajele și decorurile și evidenta sa muncă de
documentare în domeniul aviației comerciale.“

The Washington Post

CHRIS BOHJALIAN este autorul a douăzeci de romane, multe dintre acestea fiind
bestselleruri consacrate, iar trei dintre ele fiind chiar ecranizate.

ÎNȘOȚITOAREA DE ZBOR se numără printre ultimele trei, după acest roman fiind făcut
un serial care poate fi urmărit pe HBOmax.

ISBN: 978-606-006-746-7

9 786060 067467

www.raobooks.com

- {1}, pastile analgezice (n.tr.)
- {2}, suok, în original, piață specifică țărilor arabe (n.tr.)
- {3}, scaun rabatabil fără spătar, fixat de un perete sau de un alt spătar, loc special pentru însoțitorii de zbor într-un avion (n.tr.)
- {4}, Buze care aterizează (n.tr.)
- {5}, tunică albă lungă, purtată în țările arabe de bărbați (n.tr.)
- {6}, o comedie muzicală, inspirată de „haina cu multe culori“ a lui Iosif din povestea care apare în Cartea Genezei (n.tr.)
- {7}, gel dezinfectant (n.tr.)
- {8}, combinație dintre „breakfast“ (mic dejun) și „lunch“ (prânz) (n.tr.)
- {9}, personaj din serialul *Clanul Soprano* interpretat de James Gandolfini; șeful familiei mafioate DiMeo (n.tr.)
- {10}, Office of Foreign Assets Control - Biroul Controlului Averilor din Străinătate (n.tr.)
- {11}, unul dintre drepturile fundamentale din Constituția americană, care implică faptul că nimeni nu poate fi obligat să răspundă la o întrebare care ar putea avea consecințe pentru sine (n.tr.)
- {12}, Fata Neînfricăță; statuie din bronz care semnifică puterea feminină, ce a fost inaugurată în anul 2017, cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii (n.tr.)
- {13}, un gaz extrem de toxic conceput pentru uz militar (n.tr.)
- {14}, femeie de afaceri, realizatoare de emisiuni și scriitoare a câtorva cărți de gătit, precum și deținătoare a unui blog cu rețete (n.tr.)
- {15}, este vorba de un joc de cuvinte în limba engleză (... sit here for the *present*... care se poate interpreta ca... stai aici pentru moment... sau ca... stai aici pentru cadou...) (n. red.)
- {16}, personaj din cartea cu același nume scrisă de I.A. Goncearov, care provine dintr-o familie bogată; a fost crescut în puf și a renunțat la slujbă, și reprezintă întruchiparea leneviei (n.tr.)
- {17}, o categorie de preparate specifice provinciei chinezești Guangdong (n.tr.)
- {18}, acord parental (n.tr.)
- {19}, Transportation Security Administration - Administrația pentru Securitatea Transporturilor (n.red.)
- {20}, coafură de origine africană formată din codițe împletite (n.tr.)
- {21}, dovada unui act de adulter pe care trebuiau să o poarte oamenii, o emblema a rușinii (n.tr.)

.{22}. protagonista romanului *Litera stacojie*, scrisă de Nathaniel Hawthorne; personajul a născut un copil după ce a comis adulter, nefiind bine văzută de vecinii săi puritani (n.tr.)

.{23}. InterContinental Ballistic Missile - rachete balistice intercontinentale (n.tr.)

.{24}. ...fă așa cum fac românii; expresie (n.tr.)

.{25}. Remote Access Trojan - tip de virus folosit pentru a obține acces la un calculator (n.tr.)

.{26}. tip de virus folosit pentru a obține acces la un calculator (n.tr.)

.{27}. joc de cuvinte în engleză, „cart tart“ și ”pop tart“ (n.tr.)

.{28}. nemurire; adesea se folosește în scrierile indiene antice cu înțelesul de nectar, ambrozie (n.tr.)

Table of Contents

Partea întâi PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU IMPACT	7
Capitolul unu	8
Capitolul doi	23
Capitolul trei	28
Capitolul patru	48
Capitolul cinci	52
Capitolul șase	67
Partea a doua ARDEȚI HÂRTIILE COPIATIVE	91
Capitolul șapte	94
Capitolul opt	97
Capitolul nouă	115
Capitolul zece	121
Capitolul unsprezece	155
Capitolul doisprezece	160
Capitolul treisprezece	184
Capitolul paisprezece	188
Capitolul cincisprezece	213
Partea a treia POARTĂ-TE CA UN ADULT	217
Capitolul șaisprezece	218
Capitolul șaptesprezece	244
Capitolul optsprezece	249
Capitolul nouăsprezece	265
Capitolul douăzeci	272
Partea a patra Proasta nimănui Inamica nimănui	282
Capitolul douăzeci și unu	283
Capitolul douăzeci și doi	289
Capitolul douăzeci și trei	300
Capitolul douăzeci și patru	302
Capitolul douăzeci și cinci	313
Capitolul douăzeci și șase	317

Capitolul douăzeci și șapte	328
Capitolul douăzeci și opt	330
Capitolul douăzeci și nouă	341
Capitolul treizeci	347
Capitolul treizeci și unu	356
Capitolul treizeci și doi	362
Capitolul treizeci și trei	369
Capitolul treizeci și patru	370
Capitolul treizeci și cinci	375
Capitolul treizeci și șase	379
Epilog	386
Mulțumiri	391
Despre autor	394